

MẶC BẢO PHÌ BẢO

Cám dỗ chí mạng

(Tiểu thuyết)
GreenDaisy (Ngọc Anh) dịch

Nhà xuất bản
Văn Học **vh**

VanVietBooks

Cám Dỗ Chí Mạng

Tác giả: Mặc Bảo Phi Bảo

Giá bìa: 120,000VND

Nhà phát hành: Văn Việt

Phát hành: 04-07-2017

Nguồn sách: Như Lê

Chụp pic: Tâm

Type: Ngọc Tinh
Thanh Lan Nguyễn
Vu Bj Nu
Thanh Tuyền

Van Anh Cho

Beta: Nguyễn Thái Bảo Trân

Phạm Lan Phương

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí.

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi/>

Giới thiệu:

Anh bước ra từ địa ngục, vượt qua núi đao biển lửa mới có thể gặp cô. Thế gian làm gì có chuyện không đen thì trắng, hoặc thế này hoặc thế kia một cách tuyệt đối. Khi đã không thể tính được ai nợ ai, khi trong lòng có một ly rượu mạnh, vậy thì chẳng ngại từ đây như tắm làm kén, lang bạt kỳ hồ, uống say cho đến lúc bạc đầu.

Trình Mục Vân và Ôn Hàn gặp nhau lần đầu vào nửa năm trước, khi đó Ôn Hàn biết đến anh với danh nghĩa một Lạt ma quy y của Phật, một người đàn ông có Phật tính nhất mà cô từng gặp. Nửa năm sau, trong một chuyến du lịch tới Nepal cùng bạn, cô vô tình gặp lại anh, vô tình ở chung trong một khách sạn, vô tình vướng vào một vụ án buôn lậu xuyên biên giới, cô cho rằng anh là một Lạt ma hoàn tục, nhưng kỳ thực anh mang trong mình một thân phận bí hiểm, một người đứng giữa ranh giới trắng và đen, thiện và ác, anh làm gì, nghĩ gì dường như không ai có thể đoán định. Họ như trúng tiếng sét ái tình, cứ vậy mà chìm vào mối tình đầy nguy hiểm và kích thích. Lựa chọn ở bên anh đồng nghĩa với việc cô lựa chọn một cuộc sống mà cái chết có thể ập đến bất cứ lúc nào...

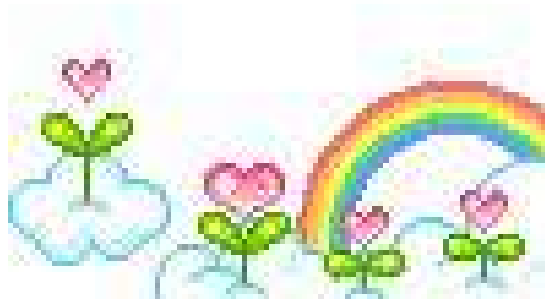

MẶC BẢO PHI HÀNH

Nếu một người đàn ông khiến bạn trầm luân nhưng cả cuộc đời sẽ không thể gặp lại nữa, mời bạn cùng anh ta thân mật ở nơi cao nhất thế giới trong kỳ hạn mười ngày, bạn có bằng lòng không?

Vài trăm tiếng đồng hồ vui vẻ và mãi mãi không có được người ấy suốt cuộc đời, bạn sẽ lựa chọn thế nào?

Em bảo tôi phải làm thế nào để rời xa em đây? Làm sao có thể buông tay? Dù đi theo tôi, rất có khả năng em sẽ mất mạng.

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11

12 13 14 15

PHẦN CUỐI

NGOẠI TRUYỆN

MỞ ĐẦU

“Đại mộng thù tiên giác. Bình sinh ngã tự tri^[1].”

^[1] Dịch nghĩa: Mộng dài ai sớm tỉnh. Đời ta, ta biết ta. Trong tác phẩm Tam Quốc Diễn Nghĩa, khi Lưu Bị lần thứ ba đến ngôi nhà cỏ của Khổng Minh (Tam cố thảo lư) mời ông làm quân sư cho mình, Khổng Minh đã xuất khẩu thành câu thơ này. (Mọi chú thích trong cuốn sách đều của người dịch.)

“Ồ!” Người đàn ông kinh ngạc hỏi: “Đại sư cũng biết điển tích “Tam cố thảo lư” à?”

Cao tăng tiếp tục lên tiếng: “Nhân sinh như giấc mộng, cậu từng làm việc gì, bất kể tốt hay xấu, cũng chỉ bản thân cậu biết rõ nhất. Tôi giải thích có sai chỗ nào không?”

“Không sai đâu ạ.” Không ngờ trình độ cổ văn của vị sư già lại cao như vậy.

“Nhiều câu chuyện của các cậu cũng rất thú vị.” Cao tăng nhìn anh: “Chàng trai, giống như câu vừa rồi, trong quá khứ cậu làm điều ác hay hành thiện, chỉ bản thân cậu biết rõ. Tại sao cậu đến đây? Lúc nào mới rời đi? Cậu khỏi cần cho tôi biết.”

Nói xong, cao tăng mỉm cười.

Bốn bề lại rơi vào trạng thái vô cùng tĩnh mịch. Trình Mục Vân ngồi một lúc rồi đứng dậy ra ngoài. Anh đi xuyên qua nhiều cánh cửa thấp, đi qua con đường lát đá tràn ngập ánh nắng, cuối cùng, bước vào một điện thờ.

Điện thờ của ngôi chùa luôn tối tăm, bên trong hầu như không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng le lói từ ngọn đèn dầu.

Các lạt ma^[1] nhỏ tuổi ngồi trên bậc thềm cao đến đầu gối, lặng lẽ tụng kinh, đằng sau là hàng trăm bức tranh Thangka^[2] và bích họa. Xung quanh có hành lang chỉ đủ hai người đi qua. Nơi này tương đối hẻo lánh, buổi chiều mới

thỉnh thoảng xuất hiện du khách đeo ba lô đi vào. Du khách đeo ba lô và các lạt ma nhỏ tuổi như người của hai thế giới, giương mắt dò xét đối phương trong ánh sáng màu hoàng hôn của ngọn đèn dầu.

^[1] *Lạt ma: Nhà sư thuộc Phật giáo Tây Tạng.*

^[2] *Thangka (Còn được viết là Tangka hay Thanka): Loại tranh vẽ (hoặc thêu) treo ở các tự viện hay nơi thờ Phật tại gia đình, là nét đặc sắc của văn hóa dân tộc Tạng.*

Chỉ có anh cụp mi, đi qua những du khách này. Trong con mắt du khách, Trình Mục Vân cũng chỉ là một lạt ma trẻ tuổi, trên người mặc áo cà sa màu đỏ, bên ngoài khoác tấm vải đỏ tím, chỉ khác các lạt ma nhỏ ở đây về tuổi tác.

Anh ra khỏi đại điện, men theo con đường đá tiếp tục tiến về phía trước. Vừa đi, anh vừa không ngừng hỏi bản thân: Trình Mục Vân, tại sao cậu lại tới nơi này? Tại sao cậu muốn thuyết phục vị sư già để cậu ẩn náu ở đây với thân phận người xuất gia? Chỉ bản thân cậu mới biết tất cả những đáp án này. Cậu bước ra từ địa ngục, trải qua bao đau sôi lửa bỏng mới có thể đứng ở đây. Một khi nhân gian chỉ là ảo mộng chân thực, vậy thì những kẻ luôn đòi lấy mạng cậu và những người muốn cậu cứu mạng bao giờ mới chịu buông tha cậu?

Đột nhiên, một luồng sáng màu vàng vụt qua trước mắt Trình Mục Vân. Anh ngoảnh đầu theo phản xạ. Bên cạnh dãy chuyển kinh luân^[3] đang chuyển động có một cô gái đội mũ che nắng màu trắng, tay phải cô lướt qua hàng chuyển kinh luân, miệng lầm bầm câu gì đó.

^[3] *Chuyển kinh luân: Những ống đồng cao một mét, hình tròn, bề mặt có hoa văn chim chóc muông thú, bên trong đựng đầy kinh Phật.*

Trình Mục Vân đứng ngược sáng, quan sát cô gái đi về phía mình. Toàn thân anh rơi vào trạng thái cảnh giác cao độ, như thể sẽ bị tấn công bất cứ lúc

nào. Một con dao nhỏ phồng thân từ tay áo âm thầm rơi xuống lòng bàn tay anh.

Cô gái nhanh chóng xoay đến chiếc chuyển kinh luân cuối cùng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười thân thiện, thành kính chắp hai tay trước ngực, cúi thấp người hành lễ: “Chào buổi chiều, lạt ma.”

Ngữ điệu của cô tương đối kỳ lạ, cách dùng từ cũng không bình thường, giống như người nước ngoài nói tiếng Trung.

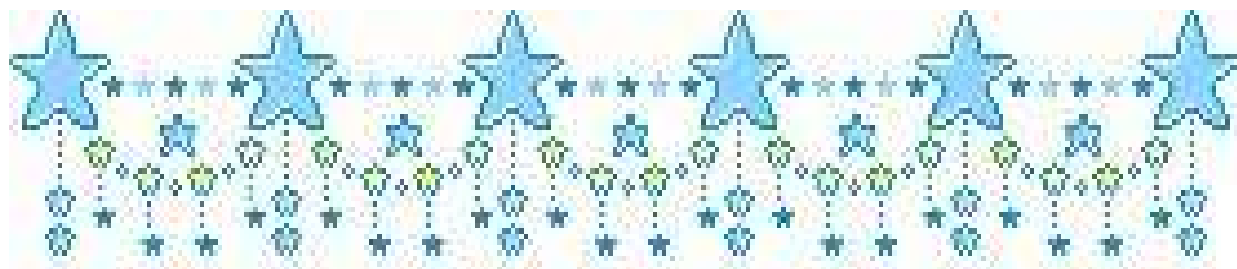
Nhưng ngũ quan của cô lại giống người Trung Quốc.

Phía sau, dải cờ ngũ sắc bay phất phới, tháp Phật san sát, khúc nhạc Phật réo rắt.

Trình Mục Vân vẫn đứng ngược sáng, chậm rãi chắp hai tay trước ngực, lưỡi dao giấu trong lòng bàn tay. Anh hơi gật đầu với cô gái. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, không hề có tiếng quần áo sột soạt.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hàn gặp Trình Mục Vân.

Khi ấy, cô tưởng anh là lạt ma thật sự. Sau này biết rõ sự thực, Ôn Hàn vẫn cho rằng, Trình Mục Vân là người đàn ông có Phật tính nhất mà cô từng gặp. Nhưng anh cũng giống một loài rắn cổ nhỏ, mang lớn, đuôi đỏ rực thường sống trong các khu rừng rậm ở Nepal, một con rắn ngủ say dưới chân Phật tử, khiến kẻ ác và quỷ thần không dám xâm phạm.

CHƯƠNG 1

GẶP LẠI Ở NEPAL

Nửa năm sau, tại vùng núi Himalaya.

“Tháng Chín, tháng Mười ở Nepal là mùa mưa, cũng là mùa vắng khách du lịch.” Người tài xế dùng thứ tiếng Anh bập bõm giải thích: “Người rất thưa thớt... Nếu các vị muốn đi, tôi sẽ giới thiệu nhà nghỉ do bạn thân của tôi mở...”

Thật ra, bốn người khách trên xe đều có trình độ tiếng Anh “gà mờ”.

Hai trong số đó là người Nga, hai người còn lại gốc Hoa sinh ra và lớn lên ở Nga. “Gà mờ” đụng “gà mờ” thì có một ưu điểm là tôi hiểu ý anh, anh cũng nghe hiểu lời tôi, hai bên có thể giao tiếp bình thường.

Lúc này, ngoài trời mưa như trút nước, con đường quốc tế thông sang Nepal lầy lội bởi nước mưa. Gọi là đường quốc tế nhưng thật ra không bằng đường núi tới Tây Tạng, Trung Quốc.

Cách lớp cửa kính mờ mịt, tầm mắt của Ôn Hàn dừng lại ở đám du khách đeo ba lô bên đường. Bởi vì mưa to nên nhiều người bỏ lại phương tiện giao thông, mang theo hành lý đi bộ về phía chân núi Himalaya.

“Theo tôi, các vị cũng sắp phải xuống xe rồi.” Người tài xế thở dài: “Nepal bị kẹt giữa Trung Quốc và Ấn Độ nên cái gì cũng bị hạn chế. Phía Ấn Độ không cho làm một con đường tử tế.”

“Ý anh là Chính phủ Ấn Độ hạn chế ư?” Vương Văn Hạo, người ngồi ngay sau tài xế đẩy gọng kính trên sống mũi, hỏi: “Tại sao Ấn Độ lại không cho Nepal sửa đường?”

“Nepal có ba mặt giáp Ấn Độ, một mặt giáp Trung Quốc. Chàng trai, cậu cứ thử nghĩ đi, nếu Nepal có hệ thống đường xá ngon lành, người Ấn Độ sẽ không thấy thoải mái.”

Ôn Hàn im lặng lắng nghe, ánh mắt bỗng dừng lại ở một điểm.

Ban đầu, cô chỉ thấy một người đàn ông mặc một bộ đồ leo núi màu đen với mũ chụp kín đầu che đi gần nửa gương mặt. Dù trời mưa nhưng người đó vẫn đeo kính râm đen, giống một ngôi sao điện ảnh chỉ hận không thể che hết toàn bộ dung mạo. Đúng lúc cô nhìn người đó, anh ta chợt tháo kính, quan sát chiếc xe duy nhất vẫn cố chạy trên đoạn đường sạt lở mà cô đang ngồi.

Người đàn ông có đôi mắt vô cùng đặc biệt ...

Đây chính là lạt ma cô từng gặp ở Tây Tạng? Lạt ma đã hoàn tục ư?

Không thể nào, có lẽ cô đã nhận nhầm người.

Xe ô tô lắc lư nghiêng ngả trong vũng bùn, cả người Ôn Hà bật lên, rồi lại đập xuống chỗ ngồi. Não bộ vẫn nghĩ đến vị lạt ma hoàn tục ấy, cô liền quay đầu tìm kiếm theo phản xạ. Xe ô tô đã đi qua đoạn đường đó. Mưa vẫn rơi ào ào, tầm mắt mờ mịt nhưng cuối cùng Ôn Hàn vẫn tìm thấy hình bóng của đối phương. Lúc này, trong tay anh ta xuất hiện một khẩu súng màu đen, đang nhắm vào một du khách vừa lướt qua xe ô tô của cô.

“A!” Cô bất giác kêu thành tiếng.

Mọi người đều quay sang Ôn Hàn, thấy cô há hốc miệng, trợn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đáng tiếc xe ô tô đã đi qua ngã rẽ, người đàn ông cũng hoàn toàn khuất dạng.

Không hiểu nguyên nhân khiến Ôn Hàn hoảng sợ, Vương Văn Hạo vỗ vai cô: “Em nghỉ ngơi một lúc đi, chúng ta sắp phải xuống xe bây giờ. Có lẽ

chúng ta phải đi bộ bảy, tám tiếng đồng hồ nữa mới tới thủ đô của Nepal.”

Ôn Hàn vẫn chưa định thần, trong đầu toàn là cảnh tượng vừa rồi. Nghe Vương Văn Hạo đề cập đến chuyện xuống xe, cô lập tức nghĩ tới vị lạt ma hoàn tục cầm súng đó. Ngộ nhớ xuống xe, anh ta đuổi theo thì sao?

“Em vừa nhìn thấy có người cầm súng.” Cô túm cánh tay Vương Văn Hạo, nói nhỏ bằng tiếng Nga.

Agassi, cô gái người Nga đi cùng ghé sát: “Cậu nhìn thấy gì? Súng ư?”

“Là súng thật đấy.” Ôn Hàn cất giọng run run.

Trên thực tế, Ôn Hàn từng nhìn thấy súng bởi Moscow là nơi tập trung khá đông dân xã hội đen. Chỉ là ở nơi đất khách quê người, ngay dưới chân núi Himalaya đột nhiên bắt gặp cảnh tượng này nên cô mới cảm thấy đáng sợ. Nhóm của cô đến đây du lịch, nếu gặp phải phần tử vũ trang chống chính phủ thì bọn cô phải làm thế nào để ứng phó?

Nhưng nhớ cô hoa mắt, vị lạt ma đó chỉ cầm vật gì đó màu đen chứ không phải súng thì sao?

Chỉ vì câu nói của Ôn Hàn, mấy người đồng hành đều tỏ ra căng thẳng, hỏi tài xế xem có thể tiếp tục lái xe về phía trước không. Người tài xế chỉ tay xuống mặt đường đã bị sụt lún, từ chối đề nghị của họ. Mọi người đành xuống xe, đeo hành lý đội mưa tiếp tục đi bộ, bọn họ không hẹn mà cùng bước nhanh hơn.

Ôn Hàn mấy lần định ngoảnh đầu, đều bị Vương Văn Hạo ngăn lại: “Nơi này đúng là có phần tử vũ trang chống chính phủ, em đừng ngó nghiêng lung tung, vì nếu chẳng may gặp phải, chúng ta và họ còn có thể coi như không nhìn thấy nhau.”

Thấy mọi người có vẻ lo lắng nên Ôn Hàn không nói cho họ biết, nửa năm trước, cô từng gặp người đó ở cao nguyên Tuyết Vực.

May mà mọi người đều lớn lên ở Moscow, chẳng lạ lẫm với những cuộc đổi đầu của xã hội đen nên không đến nỗi sợ hết hồn hết vía. Bọn họ chỉ trầm mặc tiến bước về phía trước.

Đi bộ mất sáu tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng đến được thủ đô Kathmandu của nước Nepal.

Lúc này, mưa đã ngừng rơi. Bốn người toàn thân đầy bùn đất, đi vào thành phố tụ tập khá đông du khách. Ôn Hàn không tìm đến nhà nghỉ do người tài xế giới thiệu, mà đến nhà nghỉ nhỏ cô đã gọi điện thoại đặt phòng từ trước. Họ hỏi đường rất lâu, đi vào một ngõ lát đá hẹp và dài. Ôn Hàn vừa xem tấm danh thiếp, vừa đối chiếu trên biển hiệu của các nhà nghỉ. Cuối cùng, cô dừng lại ở một góc rồi quay sang nói với mọi người: “Chắc là nơi này.”

Agassi thở phào: “Mình phải tắm nước nóng một phát mới được, mình cần hồi sinh.” Cô ta vừa nói vừa khoác vai Ôn Hàn: “Này, cậu có nhầm không đấy? Tuy nhiên, nhầm cũng tốt, mình không muốn đi bộ nữa đâu.”

Ôn Hàn giơ tay đẩy cánh cửa gỗ của nhà nghỉ. Khi tiếng bản lề kéo kẹt vang lên, một cậu bé ngẩng đầu nhìn bọn họ. Là khuôn mặt điển hình của người Ấn Độ.

Agassi mỉm cười, lẩm bẩm một câu tiếng Nga: “Trời ạ, chúng ta đi bộ sáu tiếng đồng hồ để lại quay về Ấn Độ hay sao?”

Rum, anh trai Agassi cười nói: “Ở đây cũng có nhiều người Ấn sinh sống.”

Đang sau vang lên tiếng rì rầm nho nhỏ, Ôn Hàn đã bắt đầu nói chuyện với cậu bé gác cửa. Thằng bé khá nhanh nhẹn, giở quyển sổ màu vàng, tìm tên Ôn Hàn: “Tên này phải không?”

Ôn Hàn gật đầu: “Chắc chắn ở đây có nước nóng chứ?”

“Có.”

Thằng bé đưa bọn họ lên tầng ba. Nơi này còn ba căn phòng trống.

Thằng bé giải thích tầng hai đã có người đặt phòng, chỉ còn lại tầng ba và tầng bốn. Thế có nghĩa là một người phải ở tầng bốn. Vương Văn Hạo nhìn ba người, chủ động đề xuất bản thân lên tầng bốn.

Ôn Hàn nói nhỏ bằng tiếng Nga với anh ta: “Chắc chắn tầng hai vẫn còn phòng trống. Bây giờ là mùa vắng khách, em đã hỏi những người từng đến đây. Thời điểm này, phần lớn các khách sạn và nhà nghỉ đều chẳng có người ở. Thằng bé nói vậy chỉ nhằm mục đích khiến chúng ta cảm thấy, nhà nghỉ này rất đắt khách.”

Wương Văn Hạo tiện đáp: “Vậy sao?”

Anh chẳng bận tâm đến việc nhà nghỉ còn trống hay đầy khách, anh chỉ muốn ở cùng phòng với cô mà thôi.

Wương Văn Hạo dự định trước khi kết thúc chuyến đi, anh sẽ tìm một ngôi chùa ở Nepal để tỏ tình với Ôn Hàn. Tuy anh không tin vào Phật pháp nhưng Ôn Hàn lại rất tin. Anh có thể chiều theo tín ngưỡng của cô. Vấn đề quan trọng hơn cả, anh đã phải chờ đợi từ năm cô mười tám tuổi đến tận bây giờ, khi cô bước sang tuổi hai mươi. Anh ta sắp mất hết sự nhẫn nại...

Wương Văn Hạo từng ám chỉ nhiều lần, nhưng vẫn chưa có cơ hội tiến thêm một bước.

Ôn Hàn, Ôn Hàn...

Tại thủ đô Kathmandu của đất nước Nepal, anh sẽ biến cô thành người phụ nữ của mình, khiến cô không thể chạy thoát.

Vương Văn Hạo đưa Ôn Hàn vào phòng. Trước khi rời đi, anh tháo cặp kính, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: “Em hãy đi tắm rồi ngủ một lát. Bọn anh định chơi bài, nếu em không mệt thì lên tầng bốn tìm bọn anh.”

Ôn Hàn gật đầu.

Cô nhanh chóng gội đầu và tắm rửa sạch sẽ, rồi dùng khăn mặt lau gần khô tóc. Sau đó, cô đứng tựa vào cửa sổ, vừa quan sát ngõ nhỏ không người, trong đầu vừa nghĩ xem tối nay ăn món gì? Về Vương Văn Hạo, quả thực cô không thể tìm ra một khuyết điểm trên con người anh. Anh dịu dàng tinh tế, công việc ổn định, lại rất yêu cô.

Biết vậy nhưng cô vẫn do dự. Ở Moscow, đàn ông tương đối “đắt hàng”, những cuộc tình có thể xảy ra bất cứ lúc nào và ở đâu. Nhưng điều cô mong muốn là thứ tình cảm khác, kể cả khi kết cục không tốt đẹp, cô vẫn nguyện lao đầu vào thử.

Ôn Hàn bỏ khăn mặt xuống, thay áo sơ mi màu xanh da trời mềm mại, bên ngoài quần khăn choàng mua ở Ấn Độ, mỉm cười với cô gái trong gương.

Sau đó, cô rời khỏi phòng đi lên tầng trên. Tầng bốn vô cùng yên tĩnh, cả bốn căn phòng đều khép cửa.

Vừa rời Ôn Hà vào phòng trước nên không biết mọi người đang ở phòng nào.

“Agassi!” Ôn Hàn dùng tiếng Nga gọi khẽ một tiếng. Ở đây chắc chỉ có bạn đồng hành của cô nghe hiểu tiếng Nga nên nhất định họ sẽ nhanh chóng mở cửa cho cô mà không ảnh hưởng đến người khác.

“Agassi!” Ôn Hàn ngó nghiêng nhưng vẫn chẳng thấy động tĩnh.

Trong lúc cô còn phân vân không biết có nên gọi tiếp hay không, ở bên trái phía sau chợt vang lên tiếng động. Rõ ràng là tiếng bản lề cửa cũ kĩ ma sát,

mới phát ra âm thanh kì lạ như vậy.

Cô lập tức quay người: “Sao giờ cậu mới...”

Đúng lúc này, cổ tay cô bị tóm chặt, sau đó cô bị một lực mạnh lôi vào căn phòng tối. Cánh cửa đóng chặt ngay tức thì.

Lưng Ôn Hàn đập vào cửa gỗ, một thân hình cao lớn đè lên người cô. Thân thể cô bị bao bọc bởi hơi ấm xa lạ và nguy hiểm. Đầu óc Ôn Hàn trống rỗng. Ở giây tiếp theo, một đôi môi ấn xuống miệng cô. Trước khi Ôn Hàn có phản ứng, đầu lưỡi lạnh lẽo nhanh chóng tách môi cô tiến vào trong cuốn lấy đầu lưỡi cô.

Ôn Hàn định giãy giụa, nhưng đã bị hai ngón tay cứng như sắt kẹp chặt cổ họng, khiến cô không dám động đậy.

“Suyt... đừng có la hét, đừng giãy giụa.” Cuối cùng đối phương cũng mở miệng. Một điều bất ngờ là anh ta dùng tiếng Nga nói nhỏ bên tai cô.

Từ trước đến nay, Ôn Hàn không hề hay biết, sức lực của một người đàn ông lại có thể lớn đến thế. Cô chẳng thể nuốt nổi nước bọt, cũng không thở nổi. Mọi cảm giác và hy vọng sinh tồn đều phụ thuộc vào cổ họng của cô, giờ đây bị bàn tay một người đàn ông khống chế.

Cô ngước đầu, liền chạm phải đôi mắt đối phương.

Là anh ta... Chính là anh ta...

Sống lưng Ôn Hàn lạnh toát, thân thể cô run rẩy, vì thiếu dưỡng khí, cũng bởi vì người đàn ông trước mặt.

Vị lạt ma trầm lặng ở cao nguyên Tuyết Vực nửa năm trước, người đàn ông cầm súng trong cơn mưa lớn vài tiếng đồng hồ trước, và người đàn ông hiện đang vén tà váy dài của cô.

Nhưng hình như anh ta đã quên cô.

Người đàn ông lặng lẽ quan sát Ôn Hà. Trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy đôi mắt của anh ta giống ngọn núi Himalaya trong gió tuyết, có một sự uy hiếp không kẻ nào dám đối mặt và nỗi nguy hiểm không thể dự đoán trước.

Ôn Hà không ngừng bấm móng tay vào cửa gỗ. Bởi vì thiếu dưỡng khí, đầu óc cô bắt đầu choáng váng, trước mắt cô xuất hiện một vùng sáng trắng.

“Em thật đẹp.” Người đàn ông thì thầm bên tai cô: “Vẻ đẹp của em khiến thần hồn tôi điên đảo.”

Ngón tay anh ta bắt đầu thăm dò tìm kiếm, từ đùi người phụ nữ đến lớp vải cuối cùng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ôn Hà ra sức thở hỗn hển nhưng vẫn chẳng có chút dưỡng khí nào. Ngược lại, cô càng cảm thấy khó thở. Cô muốn lên tiếng nhưng đã mất khả năng ngôn ngữ, chỉ có nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Em yêu! Sao em lại rơi lệ?” Người đàn ông dùng tiếng Nga nói nhỏ, như thủ thỉ với người tình: “Đúng rồi! Tôi quen nói với em, rất vui được làm quen với em, ở đất nước Nepal.”

Lúc này, người đàn ông không còn là con rắn nằm ngủ say dưới chân Phật tổ nữa. Con rắn chiếm cứ đường ranh giới một thời gian dài đã từ từ thức tỉnh. Nó ngóc cao thân mình, thè cái lưỡi đỏ tươi về phía Ôn Hà.

Người đàn ông lại một lần nữa phủ môi xuống, bất chấp sự vùng vẫy của cô.

Đầu lưỡi của anh ta sục sạo trong khoang miệng Ôn Hà, quấn lấy đầu lưỡi cô, hút hết chút dưỡng khí cuối cùng. Ngón tay kẹp cổ Ôn Hà hơi thả lỏng, để cô có thể hít thở, sau đó lại tàn nhẫn hút sạch.

Nơi này là đường Thamel, khu vực tụ tập đông du khách nước ngoài. Ở đây xuất hiện vô số khách du lịch đến từ nhiều quốc gia, đâu đâu cũng là nhà

nghe khách sạn. Thậm chí bên ngoài cửa sổ còn có người cất cao giọng hát bằng tiếng địa phương, hòa lẫn trong âm nhạc của người Ấn. Ôn Hàn nghe thấy cả tiếng cười của Agassi từ đâu đó vọng tới.

Phòng giặt đồ ở tầng trên cũng lao xao tiếng nói chuyện. Tất cả đều rất gần và rõ mồn một, nhưng cô không thể làm gì cả.

Trong căn phòng này, trong nụ hôn mang tính cướp đoạt của người đàn ông này, dường như đang dần rời xa thế giới của cô. Đầu óc cô thậm chí còn xuất hiện ảo giác, lồng ngực đau buốt kinh khủng.

Ôn Hàn không ngừng rơi lệ, nước mắt chảy theo gò má xuống mu bàn tay người đàn ông.

Dòng nước dính dính, ấm nóng.

Cảm giác bàn tay ươn ướt, Trình Mục Vân đột nhiên mất hết hứng thú: “Tôi không thích cưỡng ép người khác. Đây nên là chuyện khiến chúng ta vui vẻ mới đúng.”

Mọi sức mạnh khống chế trên người cô biến mất. Trình Mục Vân cuối cùng cũng buông Ôn Hàn. Anh cài lại thắt lưng đã bị bung ra từ lâu nhưng chẳng thêm “đóng thùng” áo sơ mi, dáng vẻ giống một người đàn ông lười nhác mặc quần áo qua quýt sau cuộc ân ái.

Dường như, dường như.

Ôn Hàn chỉ biết thở lấy thở để. Bởi vì quá vội vàng, cô tựa vào cánh cửa ho sặc sụa. Cô không biết bị siết cổ một lúc lâu lại đáng sợ đến vậy. Thấy người đàn ông trước mặt cúi xuống đất nhặt khăn choàng, cô lập tức giơ tay, định đẩy người anh ta và mở cửa chạy trốn.

Nhưng trước mặt Ôn Hàn dường như là một linh hồn chứ không phải con người, anh ta có phản ứng nhanh ngoài sức tưởng tượng. Tay cô còn chưa

kip chạm vào người anh ta đã bị anh ta quấn khấn buộc chặt.

“Em đúng là... rất đặc biệt. Lẽ nào vừa rồi tôi thô lỗ quá?” Trình Mục Vân vẫn giữ dáng vẻ biếng nhác như cũ. Anh cầm hai tay Ôn Hàn giơ cao lên, ấn vào cánh cửa: “Hay là... tôi và những người khách em từng gặp không giống nhau, em muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi?”

“Anh...” Cổ tay Ôn Hàn đau buốt. Cô chợt hiểu ra nguyên nhân mình bất thành linh bị lôi vào đây. Nỗi sợ hãi như sắp rơi xuống địa ngục vừa rồi được thay thế bằng cảm giác nhục nhã trong giây lát. Cô giận đến mức không thể thốt ra câu hoàn chỉnh: “Buông tôi ra, tôi không phải gái làng chơi.” Bởi vì vừa bị ho và bức tức, giọng cô trở nên khàn khàn.

Toàn thân Ôn Hàn như bị đóng trên cây thập tự giá. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, thể hiện sự phẫn nộ đến cực điểm.

“Suyt... Em đừng tức giận.” Rõ ràng anh không coi lời cô nói là thật, mà coi đó là một sự ve vãn khác. “Tôi là người rất hào phóng, mức giá đưa ra chắc chắn sẽ không khiến em thất vọng.”

Trình Mục Vân cup mi, thản nhiên thưởng thức bộ ngực của Ôn Hàn. Vạt áo phía trước bị kéo sang bên, để lộ làn da trắng nõn và đường cong đẹp đẽ theo hơi thở phập phồng của cô...

“Buông tôi ra!” Toàn thân Ôn Hàn run rẩy: “Mau để tôi đi...”

Ôn Hàn thề, chắc chắn cô bị mây đen che mờ mắt, nên lúc gặp anh ta ở ngôi chùa, cô mới cảm thấy anh ta là người đàn ông có ánh mắt thuần khiết nhất trong số những lạt ma cô từng gặp.

“Nếu tôi nói không thì sao?” Anh ta lại ép sát vào người cô.

Lúc nói câu này, ánh mắt của người đàn ông không hề xuất hiện ý cười.

Trong đôi mắt đó chỉ có sự dò xét đánh giá và một chút cợt nhả còn sót lại. Ôn Hàn vẫn chưa quên hai ngón tay cứng như sắt kẹp ở cổ mình. Cô biết một khi không vui, anh ta sẽ...

Hơn nữa anh ta có súng.

Ôn Hàn sắp suy sụp đến nơi. Đây không phải ánh mắt của con người, bởi trong đó vô cùng tối tăm, giống một xoáy nước có thể nuốt chửng cô bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, đằng sau vang lên tiếng gõ cửa.

“Xin hỏi! Ở đây có người đang chờ một cô gái Moscow đúng không ạ?” Một giọng nữ phát âm tiếng Nga rất chuẩn, đúng phong cách Moscow vang lên.

Ôn Hàn chờ người. Hóa ra người đàn ông ngày không nói dối. Anh ta thật sự đợi một cô gái biết nói tiếng Nga đến để ... phục vụ đặc biệt?

Người đàn ông cất giọng biếng nhác bằng tiếng Nga: “Bảo bồi đợi một lát. Trong này có người đang mặc quần áo.”

Ôn Hàn chỉ có thể mở to mắt mà không thể động đậy vì thân thể của cô đang bị đè vào cánh cửa. Cô tức giận trừng mắt với anh. Rõ ràng tôi không phải như anh nói.

Tựa như đọc hiểu được ý cô, Trình Mục Vân dùng mũi giày móc chiếc khăn choàng bị rơi dưới đất rồi khoác lên vai Ôn Hàn. Sau đó, anh thì thầm bên tai cô: “Đáng tiếc không phải là em.”

Giây tiếp theo, cánh cửa mở tung, không cho cô cơ hội phản nộ hay khóc lóc, anh hoàn toàn phơi bày tư thế mờ ám này ra bên ngoài. Đầu óc rối trong giây lát, Ôn Hàn cắn môi, trừng mắt với anh ta. Cô gái trẻ ở ngoài

hành lang cũng ngậy ra. Cô ta giữ chiếc mũ đang đội trên đầu, lăm bắm bằng tiếng Nga: “Lạy chúa tôi!”

Ôn Hàn có thể nghe ra ngữ khí mang ý vị sâu xa của cô gái. Cô còn chưa kịp phản ứng, Trình Mục Vân đã gõ nhẹ vào cánh cửa: “Em đừng nghĩ ngợi nhiều. Tôi sẽ bồi thường cho em.”

Ôn Hàn nghiêng rặng, trừng trừng nhìn anh. Người đàn ông nhún vai. Cô chẳng nói chẳng rằng, lảo đảo đi về phía cầu thang.

Đằng sau vang lên tiếng cười vui vẻ của cô gái trẻ và tiếng đóng cửa phòng.

Ôn Hàn lập tức chạy xuống phòng, rút chìa khóa mở cửa. Bàn tay run bần bật, khó khăn lắm cô mới có thể tã chìa khóa vào ổ, sau đó đẩy cửa phòng.

Ôn Hàn tựa người vào cánh cửa, thở hồng hộc.

Tại sao đi đâu cô cũng gặp người đàn ông đó?

Cho dù sự việc vừa rồi là “hiếu nhâm” đi chẳng nữa, Ôn Hàn vẫn không quên thân phận kỳ lạ của anh ta ở cao nguyên Tuyết Vực và cảnh tượng giơ sủng dưới chân núi Himalaya.

Ôn Hàn muốn đi tắm, nhưng lúc cởi quần áo, cô có một cảm giác bị sỉ nhục khó diễn tả.

Cô muốn làm dịu đi cảm giác này nhưng không kiềm chế nổi. Bởi cô luôn nghĩ đến người đàn ông đó và hành vi của anh ta.

Hai chân Ôn Hàn mềm nhũn. Cô định lên giường nằm nghỉ một lúc, ngẫm nghĩ nên nói với mấy người bạn đồng hành thế nào về chuyện này. Cả nhóm mới đến đây, đã phải lập tức bỏ đi? Nếu biết sự thật, liệu họ có đi tìm người đàn ông đó tính sổ? Nhưng người ta đã giải thích chỉ là sự hiếu nhâm... hiếu nhâm cô thành gái làng chơi...

Món nợ này tính thế nào? Đòi bồi thường hay đánh nhau một trận?

Cô không tin trong đám bọn cô có người đánh thắng anh ta.

Hơn nữa, cô cũng rất khó mở miệng kể chuyện bản thân bị tưởng nhầm thành loại phụ nữ đó.

Trong lúc Ôn Hàn nghĩ ngợi linh tinh, bà chủ nhà đội nhiên đến tìm. Khi mở cửa, Ôn Hàn phát hiện cô vẫn khoác chiếc khăn choàng, dưới khăn choàng là áo sơ mi xộc xệch. Sau khi mở cửa để bà chủ vào phòng, Ôn Hàn vội vào nhà vệ sinh thay áo phong phanh tay khác.

Bà chủ là người Hoa kiều. Ôn Hàn đặt nhà nghỉ ở trên mạng cũng bởi vì dòng máu của bà chủ. Dù sao trong cốt tủy của cô cũng mang dòng máu người Hoa. Sự tin tưởng này xuất phát từ bản năng.

Mái tóc dài của bà chủ dùng cái trâm vén lên, vắt ra sau gáy. Cổ tay chị ta đeo chuỗi hạt gỗ đàn hương. Chị ta mỉm cười nói với Ôn Hàn bằng thứ tiếng Trung ngượng nghịu nhưng vẫn khá chuẩn xác: “Tôi có một khách quen đã thanh toán toàn bộ chi phí của nhóm các cô. Trong những ngày tới, các cô không phải trả tiền ở, tiền tham quan du lịch và hành trình thám hiểm Everest^[1]

[1] Everest: Đỉnh núi cao nhất thế giới so với mực nước biển khoảng 8.850 mét, nằm ở biên giới giữa Nepal và Trung Quốc.

Ôn Hàn ngẩn người, cô lập tức đoán ra là ai.

“Anh ấy nói.” Bà chủ cười khẽ một tiếng: “Anh ấy điên đảo thần hồn vì cô, nên anh ấy cam tâm tình nguyện bỏ ra số tiền này.”

“Tôi không cần.” Nghĩ đến hành vi của người đàn ông đó, Ôn Hàn lại rùng mình. Trong đầu cô hiện lên ánh mắt của anh ta lúc kẹp cổ họng cô.

“Anh ta là khách quen của nhà nghỉ à?” Ôn Hàn hỏi.

“Đúng thế”. Bà chủ mỉm cười: “Anh ấy thường đến đây, căn phòng ở tầng bốn là anh ấy đặt dài hạn.”

“Trước đây anh ta là... lạt ma, chị có biết điều này không?”

“Tôi biết, anh ấy từng nhắc tới.” Bà chủ không mấy bận tâm.

Nhưng anh ta mang theo súng ống.

Ôn Hàn không nói ra điều này. Cô vẫn chưa hết hoảng hốt. Thậm chí nghe bà chủ tiết lộ anh ta là khách quen, cô càng sợ hãi hơn. Nỗi sợ hãi lan tỏa từ đáy lòng, rất khó giải thích. Từ trước đến nay, cô chưa từng sợ người nào như vậy.

Bà chủ lại hàn huyên vài câu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Tối hành lang, không hiểu chị ta nghĩ ra điều gì, đột nhiên quay người nói: “Nhóm của các cô có hai nam giới, nể mặt đều là người Hoa nên tôi sẽ âm thầm bảo thẳng bé trông cửa đưa cho bọn họ hai khẩu súng phòng thân. Cô cũng biết đấy, hiện ở đây có rất nhiều phần tử chống chính phủ, không được yên bình cho lắm. Việc quản lý súng ống cũng rất lỏng lẻo, cứ đề phòng bất trắc thì hơn.”

Ôn Hàn sửng sốt. Bà chủ đã đi đến đoạn vòng của cầu thang. Bên ngoài chỉ còn lại tiếng bước chân cồm cộp trên cầu thang gỗ.

Ôn Hàn về phòng, hồi tưởng lại câu nói của bà chủ và một loạt ấn tượng của cô về người đàn ông kia. Bỗng dưng cô cảm thấy hoài nghi, lẽ nào anh ta thật sự... chỉ là một người xuất gia hoàn tục bình thường, chẳng có gì khác biệt? Bởi vì dân ở đây cũng thường mang theo súng phòng thân. Hơn nữa cô đã gặp vị “khách” mà anh ta nói, chứng tỏ anh ta thật sự nhận nhầm người.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Ôn Hàn vẫn không yên tâm. Cô ăn tối ở phòng của Agassi, sau đó kiếm cớ gọi cô ta cùng xuống tầng một. Tầng một có hai máy tính kết nối internet, coi như trang bị tương đối tốt so với những nơi khác trong thành phố. Vương Văn Hạo và Rum cũng xuống dưới, nói muốn đi

dạo quanh Thamel. Bởi vì nơi này đến chín giờ là tối om nên phụ nữ không thích hợp đi ra ngoài, để bọn họ ở lại nhà nghỉ lên mạng sẽ an toàn hơn.

Lúc bốn người xuống dưới, cậu bé gác cửa người Ấn Độ đang ngủ gà ngủ gật. Nghe tiếng bước chân, cậu ta liền giật mình tỉnh giấc.

Ôn Hàn chỉ vào máy tính. Cậu bé liền hiểu ra vấn đề, kêu hai cô gái trẻ khởi động máy tính, nhập mật mã giúp bọn họ.

“Cậu cần nhận email gấp đấy à?” Agassi không có hứng thú với internet, buồn chán gõ gõ bàn phím.

Ôn Hàn vào một diễn đàn mở, tìm phần giới thiệu về nhà nghỉ này.

Không nằm ngoài dự đoán, cư dân mạng đều khen bà chủ ân cần, chu đáo. Bởi vì khi trao đổi thông tin đặt phòng với khách, bà chủ hay ký tên “Hồ” nên bị dân mạng đặt biệt danh “Tiểu Hồ Ly”. Bọn họ để lại lời nhắn: “Người Hoa đi Nepal hãy tìm đến nhà nghỉ của Tiểu Hồ Ly, chắc chắn là hàng tốt giá rẻ lại rất an toàn”, “Trà sữa Nepal trong quán của Tiểu Hồ Ly rất ngon”, “Tôi thật sự muốn đi lần nữa. Lần trước tôi còn tình cờ gặp một người đàn ông biết nói tiếng Nga. Anh ta rất hài hước, được mọi người yêu mến. Nghe nói anh ta từng là hòa thượng...”

Ánh mắt Ôn Hàn dừng lại ở câu này. Cô xem ngày tháng, là ba tháng trước.

Anh ta đúng là khách quen của nhà nghỉ, hơn nữa chưa bao giờ tỏ ra kỳ húi khi nói về quá khứ của mình?

Mọi ý nghĩ không hay, nỗi ngờ vực và phỏng đoán đều bị sự thật trước mắt xóa tan. Ôn Hàn thậm chí tìm không ra điểm đáng ngờ của người đàn ông kia để kể với bạn đồng hành, rằng cô cảm thấy anh ta là nhân vật rất nguy hiểm.

Cửa nhà nghỉ sau lưng chợt vang lên tiếng động, kéo theo tiếng chuông gió bằng đồng.

Tầng một thoáng thoáng mùi nhang đặc biệt. Lúc đầu Ôn Hàn chọn nơi này, cũng bởi vì bà chủ nhà nghỉ là tín đồ Phật giáo. Ngay cả cách bài trí của nhà nghỉ cũng khiến người khác có thể cảm nhận một cách sâu sắc tín ngưỡng của chủ nhân.

Trong lúc Ôn Hàn nhìn chăm chăm vào màn hình đến mức thất thần, đằng sau đột nhiên xuất hiện một cánh tay chống xuống mặt bàn cạnh cô: “Xem ra, em đã nẩy sinh lòng hiếu kỳ về tôi. Tôi có nên vui mừng vì chuyện này hay không?”

Người đàn ông vừa trở về từ buổi đêm của Kathmandu. Toàn thân anh ta tỏa ra mùi vị đặc trưng của thành phố.

Thần bí, xù xì, gió bụi dậm trường.

Ôn Hàn gần như nhảy ra khỏi ghế ngồi.

Người đàn ông lặng lẽ áp sát, trong khi cô và Agassi không hề phát giác. Cô vẫn sợ anh như thường lệ. Nhưng ngữ điệu cột nhả của anh ta có nét đặc trưng của người Moscow, khiến Agassi rất bất ngờ, thậm chí tự nhiên có cảm tình với anh. Đặc biệt là câu tiếng Nga vừa rồi của người đàn ông khiến Agassi cảm thấy vô cùng thân thiết.

Vì có bạn ở bên cạnh, Ôn Hàn không thể tranh cãi với Trình Mục Vân, nhưng cô thể hiện rõ thái độ bài xích với đối phương.

Trình Mục Vân ngược lại tỏ ra khiêm nhường và lịch sự. Anh đã nhiều lần nhượng bộ trước hành động gây khó dễ về mặt ngôn ngữ và thái độ của Ôn Hàn, chỉ tán gẫu với họ như những người khách trọ ở cùng một chỗ tình cờ gặp gỡ: “Cafe của nhà nghỉ này tương đối tệ. Tôi biết ở Thamel có một quán buổi tối cũng bán café, đồ ăn rất khá.”

“Hả?” Agassi chống cằm, khuỷu tay đặt trên mặt bàn thấp, để lộ đường nét hoàn hảo của bộ ngực: “Khá đến mức nào cơ?” Trình Mục Vân hạ giọng: “Vấn đề này chẳng có tiêu chuẩn nên khó nói rõ. Ít nhất, tôi sẽ không để cô uống phải café mang mùi vị Ấn Độ.”

Thói quen ăn uống của người Nepal phần lớn là bản sao của người Ấn Độ.

Vì từ Ấn Độ qua bên này nên hai cô gái đã sớm hết chịu nổi các loại hương liệu xuất hiện mọi lúc mọi nơi kia. Nghe Trình Mục Vân nói vậy, tự dưng họ có cảm giác trong thân thể và không khí xung quanh lại bắt đầu tràn ngập mùi vị các loại hương liệu cay nồng đó.

“Chúng ta đi uống thử đi!” Agassi cười.

“Giờ này bên ngoài rất nguy hiểm.” Ôn Hàn cắt ngang cuộc nói chuyện của họ.

Ngoại hình của Trình Mục Vân không giống người Hoa bình thường. Anh chỉ ngồi yên ở đó cũng để lộ ưu thế chiều cao. Cánh tay anh vất lên thành sofa, biếng nhác tựa người ra đằng sau. Dáng vẻ và ngữ điệu thoải mái giống như anh có thể chìm vào giấc ngủ bất cứ lúc nào. Người đàn ông này hoàn toàn có thể biến bản thân trở thành một bức tranh độc lập. Ví như, vào thời khắc này, anh khiến người đối diện liên tưởng đến chiếc bếp lò kiểu cổ ở Moscow. Cả không gian rộng lớn chỉ có ngọn lửa bập bùng chiếu lên gương mặt anh

Cảm nhận được ánh mắt có phần chán ghét của Ôn Hàn dành cho mình, Trình Mục Vân liếc cô một cái.

“Được phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi. Nếu hai người đẹp không ngại, xin hãy đợi tôi một lát.” Anh cười, đứng lên khỏi chiếc sofa màu đỏ thẫm: “Tôi sẽ mang về hai tách cafe thơm nồng cho các quý cô.”

Nói xong, anh lịch sự gật đầu rồi rời đi. Theo động tác mở cửa của anh, chiếc chuông gió treo ở cửa lại phát ra âm thanh thần bí vui tai, tiễn vị khách trọ ấy.

“Ôn Hàn!” Agassi dõi theo bóng lưng Trình Mục Vân qua lớp cửa kính, phê bình thái độ lạnh nhạt của bạn: “Cậu sao thế? Tớ chưa từng gặp người đàn ông Trung Quốc nào thú vị như vậy. Anh ấy có đôi mắt đen nhánh mà tớ thích nhất. Cậu có để ý không? Tớ chưa bao giờ gặp người đàn ông nào có cặp lông mi dài và anh mắt cuốn hút như anh ấy, giống...” Agassi muốn ví von nhưng tự nhiên bí từ, cô bật ra tên một loại hương liệu từng dùng trong đồ ăn ở Ấn Độ: “Giống cây hương thảo. Cậu biết không, Ôn Hàn, chỉ cần anh ấy nhìn tớ, tớ liền cảm thấy toàn thân nóng ran.”

“Ờ. Tớ biết dạng người như anh ta là gu của cậu.”

Ôn Hàn quăn chặt khăn choàng. Cô không thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngồi ở đây chờ ly cafe độc đáo mà người đàn ông đó ca ngợi. Ôn Hàn kiểm soát, để lại Agassi vẫn đang nhiệt tình chờ đợi, một mình lên tầng trước.

Tối nay bầu trời u ám, không một vì sao.

Ôn Hàn đi lên tầng ba, một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào. Cô phát hiện ra một tấm thiệp ở dưới cánh cửa phòng mình. Tấm thiệp quả nhiên có một câu thơ tình mang màu sắc riêng biệt của nước Nga. Hiện giờ Vương Văn Hạo và anh bạn đồng hành Rum vẫn đang dạo phố, tấm thiệp này chắc chắn được anh ta cài ở đây trước khi đi, nhân lúc cô không chú ý.

Ôn Hàn đi vào căn phòng tối, bỏ tấm thiệp vào ngăn kéo. Chuyến du lịch này kéo dài hai mươi tư ngày, hai mươi tư tấm thiệp cũng được xử lý tương tự, nằm trong ngăn kéo bàn ở những khách sạn xa lạ. Ôn Hàn cẩn thận khóa trái tất cả cửa sổ và cửa ra vào rồi đi tắm.

Cô tin bản thân sẽ nhanh chóng quên đi chuyện xảy ra hồi chiều. Đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn mà thôi.

Ôn Hà không hay biết, sau khi rời khỏi nhà nghỉ người đàn ông khiến cô sợ hãi đã rút ra một tờ đô la Mỹ đưa cho cậu bé Ấn Độ ở ngoài cửa: “Đi mua café cho hai cô gái ở trong đại sảnh.” Anh không dặn dò mua café ở quán nào nhưng cậu ta đã biết rõ thói quen của anh, vui vẻ cầm tiền chạy đi.

Người khách quen này thích dùng đô la Mỹ. Nhưng không vấn đề gì, bà chủ quán sẽ tự động đổi thành tiền rúp, cậu ta cũng kiếm được một khoản coi như công chạy vặt.

Cuộc sống của người Nepal rất nhàn hạ. Phần lớn các cửa hàng buổi trưa mới bắt đầu kinh doanh, đến sáu bảy giờ tối đã đóng cửa.

Lúc này đường phố tối mờ mờ, có thể nghe thấy tiếng chó sủa âm ỉ. Trình Mục Vân đi bộ dọc theo con phố, ra khỏi khu vực đông du khách Thamel, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi qua một ngôi chùa nhỏ cổ kính, cuối cùng anh cũng dừng bước.

Có người đang đứng trên con đường nhỏ bùn đất ở sau ngôi chùa đợi anh trong bóng tối. Trình Mục Vân tiến lại gần. Người chờ anh là một ông già, ông ta chấp hai tay trước ngực, ra hiệu cho anh đi theo mình. Hai người men theo con đường nhỏ đầy rãnh nước và bùn đất, rẽ trái rẽ phải một hồi rồi vào một sông bạc ngầm.

Đây là sông bạc tư nhân, bởi vì không có chi phí trang trí nội thất nên tương đối cũ kỹ xập xệ. Bên trong rất ồn ào, đầy mùi tiền bạc hỗn tạp và khói thuốc lá mù mịt.

Sau khi Trình Mục Vân đi vào sông bạc, người dẫn đường từ ông già đã đổi thành cậu bé Ấn Độ có vết son đỏ trên trán. Anh nhanh chóng đi theo cậu bé tới đích đến của buổi tối ngày hôm nay.

Cậu bé vén tấm rèm cửa có hình vẽ “Lục đạo luân hồi”^[1]. Trình Mục Vân đi vào trong.

[1] Lục đạo luân hồi: Sáu kiếp xoay vần, từ địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, atula, người và trời.

Cạnh bàn cờ bạc ở trong phòng có một người đàn ông trung niên đang chơi xúc xắc. Ngoài ra còn có khoảng bảy, tám người đàn ông hoặc ngồi hoặc đứng tựa vào cạnh bàn và một người đứng cầu nguyện trước tượng Phật nằm trong bức tường.

Lúc Trình Mục Vân đi vào, mọi người đều ngoảnh đầu nhìn.

Người đàn ông tóc đen đang cầu nguyện cũng quay đầu cười với anh, để lộ hàm răng trắng lóa. Người đàn ông trung niên đang chơi xúc xắc đặt cái chén đựng xúc xắc bằng ngà voi màu vàng xuống bàn, giới thiệu bọn họ với nhau: “Ông chủ Trình, đây chính là Mạnh Lương Xuyên, người hợp tác với cậu lần này, cũng là người cậu chỉ đích danh, vì vậy giá cả...”

“Giá cả khỏi bàn.” Trình Mục Vân nhìn người đàn ông thấp hơn anh nửa cái đầu, nói với anh ta bằng tiếng Trung: “Tôi sẽ trực tiếp trả tiền cho anh.”

Mạnh Lương Xuyên nhún vai: “Nhanh gọn thật đấy. Tôi sẽ phụ trách sự an toàn của anh và mọi việc anh cần ở Nepal trong nửa năm tới.”

Thật ra những người có mặt ở đây đều là trường hợp dự phòng của ông chủ Kha, tức người đàn ông trung niên, trong trường hợp Trình Mục Vân không vừa ý Mạnh Lương Xuyên. Bây giờ hai người đã thỏa thuận xong xuôi, những người khác trở nên vô dụng. Ông chủ Kha là nhân vật trung gian, cũng là người chuyên cung cấp tin tức cho Trình Mục Vân bấy lâu nay. Sau khi bảo đảm kia ra về, ông ta bắt đầu giới thiệu với Mạnh Lương Xuyên lịch trình nửa tháng tiếp theo.

Mục tiêu là nhóm du khách bỗng dưng xuất hiện tại nhà nghỉ nơi Trình Mục Vân đang ở.

“Trong số bọn họ có một người đàn ông đeo kính tên Vương Văn Hạo, thân phận chính thức là giáo sư đại học, cũng là một kẻ buôn lậu. Anh ta lấy danh nghĩa đi du lịch Nepal nhưng mục đích thật sự là giao dịch một lô hàng lậu tại Chương Mộc^[1] trong vòng mười ngày tới.” Ông chủ Kha giải thích với Mạnh Lương Xuyên: “Hàng mà Vương Văn Hạo đổi về chính là mục tiêu của ông chủ Trình.”

^[1] *Chương Mộc: Cửa khẩu giữa Nepal và Tây Tạng, Trung Quốc.*

“Hàng gì vậy?” Mạnh Lương hỏi.

Ông chủ Kha liếc qua Trình Mục Vân: “Tôi chỉ có thể nói với cậu, đó là đồ sưu tầm của ông chủ Trình. Năm xưa, nó bị đánh cắp, từng qua tay rất nhiều người.”

Mạnh Lương Xuyên “Ồ” một tiếng, cũng không tiếp tục truy vấn. Đồ sưu tầm thì chắc chắn là vô cùng quý giá.

Bao năm lẫn lộn trong nghề, anh ta không ngờ có ngày được gặp mặt và hợp tác với Trình Mục Vân. Nói thế nào nhỉ, cái tên Trình Mục Vân tuyệt đối sẽ không dùng một “vệ sĩ” tay mơ như anh ta.

Tất nhiên, đây là suy nghĩ trước kia của Mạnh Lương Xuyên.

Ai cũng biết nhiều năm trước, Trình Mục Vân hoàn toàn bị lui bại, bản thân anh cũng “bốc hơi” khỏi thế gian này. Mạnh Lương Xuyên liếc qua người đàn ông bên cạnh. Không biết điều gì đã khiến anh trở lại cõi nhân gian?

Ba người tiếp tục bàn bạc kế hoạch.

“Tay Vương Văn Hạo đến đây với thân phận khách du lịch, anh ta mang theo hàng hóa kiểu gì?” Mạnh Lương Xuyên thắc mắc.

“Hàng đã được chuyển tới Nepal nửa năm trước. Trong hai ngày này, cậu ta cũng đang tìm người trung gian, chuẩn bị thuê vài vệ sĩ. Sau khi hoàn tất

việc đổi hàng, Vương Văn Hạo sẽ trực tiếp nhập cảnh vào Mông Cổ rồi trở về Moscow trong thời gian nhanh nhất.” Ông chủ Kha đáp lời.

“Anh có biết đối tượng trao đổi hàng với anh ta không?”

“Không”.

“Các anh có địa điểm hoặc thời gian giao dịch không?”

“Không biết. Ngay cả chuyện bọn họ hẹn giao hàng vào ngày nào, chúng tôi cũng chẳng nắm được.” Ông chủ Kha thản nhiên đáp.

Mạnh Lương Xuyên cười: “Vì thế, chúng ta chỉ có thể tiếp cận Vương Văn Hạo, chờ đợi cơ hội thích hợp?”

“Đúng vậy.” Ông chủ Kha nói: “Tôi đã sắp xếp đâu vào đấy rồi. Ngày mai, cậu và một người nữa sẽ đi gặp Vương Văn Hạo và trở thành vệ sĩ của cậu ta. Như vậy, các cậu sẽ có cơ hội tiếp xúc với lô hàng.”

Mạnh Lương Xuyên hiểu ý. Xem ra Trình Mục Vân đã sắp đặt kế hoạch suốt nửa năm nay. Từ lúc đối phương điều động hàng hóa, anh đã chuẩn bị đầy đủ cho “trò chơi” tiến hành vào nửa năm sau. “Tôi không thích hợp tác với người lạ.”

“Người còn lại là tôi.” Câu nói thốt ra từ miệng Trình Mục Vân.

Anh đang chơi con xúc xắc, xúc xắc cũ kỹ ố vàng luôn qua các kẽ ngón tay anh. Trong khi Trình Mục Vân thực hiện động tác, bốn con xúc xắc không hề chạm vào nhau, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bàn tay người đàn ông khéo léo, không một tiếng động.

CHƯƠNG 2

NGƯỜI NGỒI DƯỚI GỐC CÂY BỒ ĐỀ

Cánh tay rắn chắc của người đàn ông ôm chặt cô, đẩy thế nào cũng không nhúc nhích. Cô còn có thể cảm nhận đôi chân rắn chắc của anh ta đè trên người mình và tiếng thì thầm khê khê... Ôn Hàn hoảng hốt đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi.

Đột nhiên, cô không biết mình lấy đâu ra sức mạnh to lớn đến thế mà có thể đẩy được người đàn ông ra xa. Vòng tay giam hãm biến mất, Ôn Hàn ngồi bật dậy trên giường, thở hổn hển, trước mắt chỉ còn lại một màu tối đen.

Bên ngoài cửa sổ mờ mịt, hình như trời đang mưa. Tháng chín ở Nepal quả nhiên là mùa mưa, từ sáng đến tối không ngừng nghỉ.

Ôn Hàn không ngờ cô lại rơi vào cơn ác mộng đó. Cô thậm chí vẫn có thể cảm nhận được hơi ức chân thực, xúc cảm từ ngón tay người đàn ông trên làn da cô. Ôn Hàn bó gối, không ngừng nhắc nhở bản thân, đừng đếm xỉa tới người đàn ông nguy hiểm ấy.

Kim đồng hồ huỳnh quang trên đầu giường chỉ con số mười hai.

Phát hiện mới ngủ hai tiếng đồng hồ đã tỉnh, Ôn Hàn hơi bức bối. Cô mở cửa sổ, nước mưa đột nhiên bay vào mặt nên cô vội vàng đóng cửa lại.

Tuy nhiên trong lúc khép cửa, Ôn Hàn đã kịp nhìn thấy hình bóng một người đàn ông đi men theo ngõ nhỏ chật hẹp, thông thả tiến về phía này. Cô cúi đầu quan sát, đúng lúc người đàn ông cũng ngẩng đầu, tựa hồ đôi mắt lên tầng ba hay tầng bốn.

Là anh ta?

Ôn Hàn lùi lại phía sau một bước.

Không đúng, cô cần gì phải trốn tránh, bởi anh ta đâu nhìn thấy cô.

Ngoài cửa sổ sáng hơn bên trong nên anh ta không thể nhìn rõ nơi này. Ôn Hàn an ủi bản thân, lại âm thầm liếc ra ngoài. Bên dưới không một bóng người, chắc anh ta đã quay về nhà nghỉ. Chẳng phải anh ta nói đi mua café sao? Đi những hai tiếng đồng hồ mới quay về? Ôn Hàn nghi hoặc trong giây lát rồi đột ngột bừng tỉnh. Cô phát hiện bản thân vừa bộc lộ sự quan tâm quá mức tới người đàn ông đó.

Ôn Hàn cảnh báo bản thân, đừng để ý tới anh ta nữa.

Nhưng trong thâm tâm cô vẫn vương vấn một sự nghi hoặc không thể xóa nhòa. Cô quay về giường nằm, định tiếp tục ngủ. Đúng lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân cồm cộp mỗi lúc một gần, sau đó là tiếng gõ cửa. Là cửa phòng bên cạnh? Ôn Hàn quả nhiên nghe thấy giọng nói vui vẻ của Agassi: “Gì cơ? Uống rượu? Được thôi.” “Không thành vấn đề, tôi gọi cả mấy người bạn cùng chung vui. Còn nữa, cảm ơn café của anh.”

Tiếng bước chân của người đàn ông xa dần.

Vài giây sau, Agassi đến gõ cửa phòng Ôn Hàn, gọi cô xuống dưới, cùng tụ tập vui vẻ thâu đêm suốt sáng với những du khách ở đây.

“Buổi tối trời mưa ở Nepal rất thích hợp với những hoạt động kiểu này.” Agassi nói.

Ôn Hàn chẳng tìm ra mối liên hệ nào giữa “buổi tối trời mưa ở Nepal” và “vui vẻ thâu đêm suốt sáng”, nhưng cô không thể từ chối. Bà chủ nhà nghỉ “Tiểu Hồ ly” có sức hút rất lớn, mười mấy người khách trọ ở bốn tầng đều nhận lời mời.

Một điều khiến Ôn Hàn cảm thấy yên lòng là Vương Văn Hạo và Rum xuống tầng ba đón cô.

Có bạn đồng hành là nam giới, Ôn Hàn dù sao cũng yên tâm một chút. Cô nghĩ, ít nhất người đàn ông đó sẽ không dễ dàng động chạm đến cô. Cô thay bộ váy dài tới gót chân, cố tình chọn áo cao cổ, tay lửng. Chần chừ hồi lâu, cuối cùng Ôn Hàn mới cùng Vương Văn Hạo xuống dưới tầng một. Bầu không khí ở đó đã rất náo nhiệt. Có người kéo đàn phong cầm, diễn tấu một bản nhạc của nước Nga.

Người có mặt đầu tiên là Rum. Anh ta vui vẻ ngồi đối diện bà chủ, hát một khúc tình ca bằng tiếng Nga. Khi bài hát kết thúc, bà chủ cười khẽ một tiếng, vỗ tay hoan hô, đồng thời đưa mắt nhìn Trình Mục Vân đang hút Hookal^[1] trên chiếc giường mềm mại “Yun, anh có muốn thử không?” Trình Mục Vân cười cười, không từ chối.

[1] Hookal: Còn gọi là thuốc lá nước, có nguồn gốc từ Trung Đông, được làm từ nguyên liệu thuốc lá trộn với mật ong hoặc hoa quả.

Rum rất không vui khi anh ta chơi cả một bản nhạc nhưng vẫn không lọt mắt xanh bà chủ xinh đẹp, ngược lại người đàn ông đang nằm ngửa ngồi nhả khói trên chiếc giường ở góc phòng lại thu hút được toàn bộ sự chú ý của chị ta.

Trình Mục Vân nhìn cây đàn phong cầm trong tay Rum: “Nhắc mới nhớ, lâu lắm tôi không sờ vào nó rồi.”

“Anh học chơi đàn trước khi làm hòa thượng à?” Một cô gái tò mò hỏi. Xem ra, cô ta đã bị quá khứ xuất gia của Trình Mục Vân thu hút: “Vậy trước kia anh làm nghề gì?”

“Tôi ư?” Trình Mục Vân hạ giọng, thốt ra hai từ: “Buôn lậu.”

Mọi người đều phì cười. Biết anh là một người xuất gia đã hoàn tục nên mọi người chỉ coi là câu nói đùa. Thậm chí có anh chàng còn tiếp tục đề tài của Trình Mục Vân để thu hút sự chú ý của các cô gái: “Anh biết không? Tôi thường đem vàng làm thành móc treo quần áo, treo cả quần áo vào rồi mang sang Ấn Độ. Nếu bị phát hiện chắc sẽ phải nộp phạt nhưng thật may tôi chưa bị phát hiện bao giờ. Thế là kiếm được khối tiền.”

Bà chủ vỗ tay: “Nói khoác cũng phải có mức độ thôi chứ.” Mọi người lại cười, tiếp tục trò chuyện về những cảnh tai nghe mắt thấy dọc đường đi và thời tiết tệ hại ở Nepal trong nửa tháng qua.

Cô gái vừa hỏi chuyện không rời mắt khỏi Trình Mục Vân. Anh là mục tiêu của nhiều người phụ nữ trong đêm nay. Người đàn ông này rất thích hợp cho mọi cuộc gặp gỡ tình cờ ở nơi đây.

Ôn Hàn tìm đến một góc không ai để ý rồi ngồi xuống.

Bà chủ nhà nghỉ rất biết cách tạo không khí, buổi tối dọn hết bàn ghế ở tầng một, xếp nhiều chiếc giường thấp. Đa số khách trọ tụ tập xung quanh bà chủ và Trình Mục Vân, Ôn Hàn ngồi ở chỗ này thành ra được thanh tịnh. Trong tiếng cười vui vẻ, Trình Mục Vân nhận cây đàn phong cầm từ tay Run, anh thông thả đứng dậy, đeo lên vai, thử kéo hai phát.

Mọi người còn tưởng anh chỉ giỡn chơi, nhưng không ngờ tiếng đàn đầy nhiệt tình đột ngột vang lên.

Âm thanh phát ra từ cây đàn phong cầm luôn lắng mạn và phóng khoáng, rất giống đàn ông Nga.

Rất nhiều người không biết bài hát này nhưng do lớn lên ở Moscow nên Ôn Hàn đã từng nghe qua, còn nghe từ đĩa than. Bài hát có tên *Người bất hạnh*, điệu nhạc có phần uể oải. Đặc biệt, khi Trình Mục Vân thể hiện bài hát, anh có một dáng vẻ như sau khi uống rượu nằm trên thành cửa sổ đón ngọn gió đêm ngân nga giai điệu.

Giọng của Trình Mục Vân không thô. Khi anh cất tiếng hát, âm cuối cùng cuốn hút.

Anh kéo đàn phong cầm, hát một cách thoải mái, đi xuyên qua làn khói Hookal nhàn nhạt. Có lúc anh cup mi, có lúc nheo nheo mắt. Sau đó, anh thông thả đi đến trước mặt Ôn Hàn, dùng bước, từ từ ngồi xổm xuống đối diện cô. Anh tiếp tục kéo đàn phong cầm, trong lời ca có cả tiếng thở dài khẽ khẽ đặc biệt gợi cảm.

Tất cả mọi người đều cười, vỗ tay và huyết sáo tán thưởng.

Đám đông chỉ cho rằng đây là hành động của một người đàn ông thể hiện thiện cảm của mình trước một cô gái đẹp. Chỉ Trình Mục Vân và Ôn Hàn biết rõ, anh đang chòng ghẹo cô, để cô nhớ lại bí mật không ai hay biết của hai người. Ôn Hàn lập tức liếc đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh.

“Anh ta hát hay đấy.” Vương Văn Hạo đặt tay lên vai Ôn Hàn, nói nhỏ với cô: “Cũng rất thạo món phong cầm.”

Ôn Hàn thoáng thốt “Ừ” một tiếng.

Bài hát kết thúc, Trình Mục Vân đột nhiên nói một câu bằng tiếng Trung: “Tối nay em rất đẹp.”

Ôn Hàn hơi biến sắc mặt, Vương Văn Hạo tỏ ra bình tĩnh hơn cô, thay cô đáp lời Trình Mục Vân: “Cảm ơn anh đã khen bạn tôi.”

Trình Mục Vân nheo mắt nhìn Ôn Hàn: “Anh không cần khách sáo.”

Ôn Hàn cup mi, dùng ngón tay vẽ linh tinh trên mặt bàn, thầm nhắc bản thân nên bình tĩnh.

Sau lưng có tiếng cười ha hả. Một người đàn ông mở miệng: “Tôi đã biết tại sao vị hòa thượng này hoàn tục, bởi vì anh ta không thể quên dục vọng phàm trần.”

“Không sai, hồi ở chùa, anh ta là hòa thượng phong lưu cũng không biết chừng.”

Bà chủ nhà nghỉ đang bận uống rượu cũng không quên lên tiếng trêu chọc: “Không đúng, anh ấy hoàn tục là bởi vì con gái phàm trần không nỡ để anh ấy đi tu.”

Có người cười, có người phụ họa, mấy cô gái không rời mắt khỏi Trình Mục Vân.

Nhưng cũng có người lạnh lùng bàng quan, ví như Vương Văn Hạo.

Có người ngấm ngầm ghen tức, như Rum.

Người đàn ông trước mặt Ôn Hàn đúng là hương thảo nồng đậm, khiến phụ nữ dễ dàng chìm đắm.

Ánh nến cháy bập bùng.

Làn khói từ những ống Hookal lan tỏa, giữa các đôi nam nữ ngày càng xuất hiện nhiều cử chỉ mờ ám, khiến buổi đêm ở nơi đất khách quê người đầy màu sắc mê loạn. Phát giác Ôn Hàn ngồi không yên, Vương Văn Hạo vội đưa cô lên tầng ba lúc hơn ba giờ sáng. Tầng dưới vẫn vang lên tiếng cười nói và tiếng nhạc âm ỉ, tầng trên ngược lại vô cùng yên tĩnh.

“Anh cảm thấy tối nay em không thoải mái?” Vương Văn Hạo lấy chìa khóa trong tay Ôn Hàn, giúp cô mở cửa.

Tâm trạng của Ôn Hàn thiếu tập trung: “Hơi hơi, có lẽ do em không hợp thủy thổ.”

Vương Văn Hạo cười.

Ôn Hàn muốn vào phòng bật đèn, nhưng anh ta đã nắm tay cô.

Lòng bàn tay của Vương Văn Hạo ấm áp, tựa như ám chỉ cho cô biết, trong lòng anh ta cũng nóng bỏng tương tự. Sau gáy Ôn Hàn có một luồng khí ấm áp phả vào. Vương Văn Hạo muốn hôn cô nhưng vẫn lịch sự giữ một khoảng cách. Ôn Hàn không nhúc nhích. Cô dẫn đo vài giây rồi lùi lại phía sau nửa bước. Nhận ra sự phân tâm của cô, Vương Văn Hạo lập tức vòng tay qua thắt lưng cô.

“Em buồn ngủ rồi.” Ôn Hàn bối rối giữ tay anh ta lại.

“Được”. Vương Văn Hạo nói nhỏ: “Chúc em ngủ ngon.”

Ôn Hàn vừa định đáp lại, cầu thang chợt vang lên tiếng bước chân.

Trình Mục Vân từ dưới đi lên, bình thản nhìn về bên này. Anh đi đôi bốt kiểu nhà binh màu đen đế cứng, giẫm xuống sàn gỗ phát tiếng động rất lớn. Cũng vì tiếng bước chân của anh, cả Ôn Hà và Vương Văn Hạo đồng thời quay đầu.

“Xin lỗi...” Trình Mục Vân nói nhỏ: “... Đã làm phiền hai vị”.

Ôn Hàn gượng ngừng quay đầu. Cô cố tình không để ý đến Trình Mục Vân, nói với Vương Văn Hạo: “Chúc anh ngủ ngon.”

Sau đó, cô nghe tiếng bước chân cồm cộp tiếp tục đi lên tầng trên.

Ôn Hàn vào phòng, đóng cửa. Cô tựa lưng vào cánh cửa gỗ, nghe tiếng bước chân của Vương Văn Hạo mỗi lúc một xa, thở hắt ra một hơi.

Đêm hôm nay, tầng một của nhà nghỉ từ đầu đến cuối tràn ngập tiếng nhạc và tiếng cười vui vẻ.

Lúc trời mờ sáng, Ôn Hàn bỗng tỉnh giấc. Bởi vì trời mưa không ngớt, trong phòng trở nên nóng nực, ẩm ướt. Ôn Hàn từng nghe bà chủ nhà nghỉ cho biết, bản thân chị ta cũng ghét mùa mưa ở Nepal nên đã mua thêm máy sấy quần áo là mặt hàng xa xỉ.

Tuy mới chỉ chớp mắt hơi hai tiếng đồng hồ, đầu đau như búa bổ nhưng Ôn Hàn không tài nào ngủ tiếp. Cô xuống giường, thay áo sơ mi và váy dài, cầm quần áo bẩn ra khỏi phòng, đi lên phòng giặt đồ trên tầng năm.

Bây giờ là năm giờ sáng, cuộc vui đã kết thúc. Ôn Hàn có thể tranh thủ giặt và sấy khô quần áo trong lúc khách trọ đang ngủ say.

Phòng giặt đồ có hai máy giặt, đều là đồ cũ, không chỉ dung lượng nhỏ mà còn không có ống tự động dẫn nước vào. Trước khi giặt cần mở vòi nước, để nước chảy đầy máy mới bật công tắc. Ôn Hàn nhét quần áo bẩn vào máy giặt, cho đến khi lồng giặt đầy ắp

Cô vặn vòi nước rồi theo dõi nước từ máng trong máy giặt không ngừng chảy ra.

“Chắc có thể quay đây chứ?” Ôn Hàn lẩm bẩm một câu.

“Bỏ bớt một cái ra ngoài sẽ chắc chắn hơn.” Đẳng sau đột nhiên vang lên giọng đàn ông: “Đây là kinh nghiệm của tôi.”

Ôn Hàn đờ người.

Ngọn gió buổi sớm mai mang theo nước mưa từ cửa sổ thổi vào.

Ôn Hàn lùi lại phía sau nửa bước để tránh nước mưa. Cô muốn tìm lời mở đầu thích hợp để chào hỏi vị khách không mời mà đến ở sau lưng. Đầu óc vẫn chưa kịp nghĩ ra ngôn từ, thắt lưng của cô bất thành linh bị siết chặt, người cô đập vào vòm ngực rắn chắc. Sau đó, mọi âm thanh kinh ngạc của cô bị cuốn vào vòng xoáy âm thanh lạnh lẽo.

Ôn Hàn mở to mắt, lý trí bị đập tan bởi nụ hôn mang tính cướp đoạt trong giây lát.

Tiếng nước chảy vào máy giặt ào ào bên tai.

Môi lưỡi Ôn Hàn bị người đàn ông mút đến tê liệt, đầu óc cô trống rỗng, hai chân mềm nhũn, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

“Khi hôn người khác vào buổi tối hôm qua...” Sau khi rời khỏi đôi môi Ôn Hàn, Trình Mục Vân giơ tay bịt miệng cô, kề trán mình vào trán cô: “Em có nhớ tôi không? Trong lòng có thầm so sánh, em thích ai hôn em hơn không?”

Tối qua... cô đâu có... Nhưng dù hôn đi chẳng nữa cũng đâu liên quan đến anh ta?

“Nếu bây giờ ở đây có một chiếc sofa hay thảm đỏ, tôi sẽ không do dự đẩy em nằm xuống.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp, dịu dàng như đang ở trên giường: “Ngay từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã không thể khống chế suy nghĩ này.”

Ôn Hàn muốn né tránh ánh mắt của anh nhưng lực bất tòng tâm.

Rõ ràng chỉ liếc qua nhưng anh vẫn nhìn thấy nơi sâu nhất trong nội tâm của cô.

Trình Mục Vân nói nhỏ: “Hơn hai tiếng đồng hồ vừa qua, tôi luôn nhớ đến em.”

Ôn Hàn cụp mi, cảm nhận đôi chân dài của anh ép sát chân cô.

Trình Mục Vân từ từ bỏ tay khỏi miệng Ôn Hàn. Anh thì thầm bên tai cô bằng tiếng Nga: “Đừng la hét. Nếu em đánh thức khách trọ ở đây, cùng lắm cũng chỉ khiến người ta ngưỡng mộ cảnh ý loạn tình mê đang diễn ra thôi. Tất cả mọi người đều biết, tối qua tôi hoàn toàn bị em thu hút.”

Vừa rời Ôn Hàn còn sợ đến mức muốn hét to, nhưng bây giờ, vào thời khắc này, cô...lại không nghĩ đến chuyện kêu cứu. Ý thức được điều này, bản thân cô không dám tin.

Cô thở hắt ra, cố gắng cất giọng bình tĩnh: “Lần này... anh lại viện cớ gì?”

“Chẳng cớ gì cả.” Hơi thở của Trình Mục Vân vương vấn trên mặt cô: “Tôi muốn em.”

Ở Moscow, Ôn Hàn từng gặp không ít đối tượng theo đuổi nhiệt tình. Kể cả bị ép vào một góc, cô cũng sẽ kiên quyết né tránh.

Nhưng người đàn ông này....

Cô luôn nhắc nhở bản thân nên chán ghét và tránh mặt anh. Vừa rồi bị anh cưỡng hôn, cô bỗng dưng phát hiện, thật ra trong tiềm thức cô không bài xích nụ hôn của anh...

Đây chính là “Yêu từ cái nhìn đầu tiên” hay sao?

Không, cô không thừa nhận điều đó.

Tuy nhiên, giữa hai người rõ ràng có một từ trường kì lạ khiến họ bị thu hút lẫn nhau như thỏi nam châm.

Lúc Ôn Hàn cố gắng dẹp bỏ sự hỗn loạn trong đầu để lấy lại tỉnh táo, Trình Mục Vân đã nhìn thấu tâm tư cô.

Anh không nói thêm một lời, môi lại một lần nữa phủ xuống.

Trong khi hôn, anh bắt đầu cởi từng cúc áo trên người Ôn Hàn. Đến khi hai vạt áo hoàn toàn bị tháo tung, anh chạm tay vào ngực cô.

Lòng bàn tay Trình Mục Vân như có một ngọn lửa. Anh nhanh chóng kéo áo lót, nắm lấy nơi mềm mại

Ôn Hàn run rẩy. Sự ma sát thô ráp từ vị trí lòng bàn tay người đàn ông xa lạ khiến toàn thân cô như bị đốt cháy.

“Cơ thể em đang nghênh đón tôi, bản thân em khao khát tôi hơn người bạn phong độ của em.” Giọng nói trầm thấp của Trình Mục Vân phảng phất tạo ra một vòng xoay mà Ôn Hàn không thể kháng cự: “Giống như tôi khao khát em vậy.”

Áo sơ mi của anh dính vào bộ ngực trần của cô, như chiếc khăn mặt xù xì mềm mại, không ngừng ma sát làn da cô.

Ôn Hàn chợt phát hiện, bởi vì sự đụng chạm thân mật của anh, thân thể cô trở nên mềm nhũn và khô nóng.

Không nên như vậy...

Không thể nào...

Ôn Hàn nhắm mắt.

Nụ hôn của Trình Mục Vân trở nên dịu dàng hơn. Đầu lưỡi anh di chuyển đến nơi nhạy cảm nhất phía trên khoang miệng Ôn Hàn. Đầu lưỡi nhón không ngừng quét qua nơi đó. Cơ thể cô run run, bắt đầu có phản ứng mà cô không thể khống chế. Ôn Hàn vô thức hơi ưỡn ngực...

Cũng chẳng rõ tiếng nước chảy thay đổi từ bao giờ. Máy giặt đã đầy nước, thậm chí nước bắt đầu từ một đường ống bên máy giặt tràn ra ngoài.

Trình Mục Vân đột nhiên buông người Ôn Hàn.

Hai chân Ôn Hàn mềm nhũn, cô tựa vào bờ tường, không dám tin vào phản ứng của bản thân, vội vàng kéo vạt áo sơ mi.

Trình Mục Vân đóng vòi nước, đưa ống nhựa thải nước của máy giặt vào bể xi măng một cách thành thạo. Sau đó, anh lau tay vào quần rồi đi đến trước mặt Ôn Hàn, cúi thấp người, cài từng chiếc cúc áo cho cô: “Tôi đã thề, cả đời này sẽ không quay về nước Nga, còn em chắc sẽ nhanh chóng trở lại Moscow. Trong tương lai, chúng ta không có bất cứ mối liên hệ nào. Đối với

tôi và em, bất kể chuyện gì xảy ra trong những ngày tiếp theo cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ ở Nepal mà thôi.” Anh giơ tay nâng mặt cô, để gương mặt ửng hồng đối diện mình, “Sau khi em rời khỏi đây, tất cả những chuyện này coi như chưa từng tồn tại. Em có bằng lòng không?”

Lúc làm chảy bột nước ra ngoài, Trình Mục Vân đã bấm nút khởi động máy giặt.

Máy giặt cũ kỹ chuyển động, phát ra âm thanh khá lớn. Ngón tay Trình Mục Vân từ xương đòn của Ôn Hàn lướt xuống dưới, dừng lại ở vị trí trái tim cô: “Chúng ta sẽ rất vui vẻ.”

Nếu một người đàn ông khiến bạn trầm luân nhưng cả cuộc đời sẽ không thể gặp lại nữa, mời bạn cùng anh ta thân mật ở nơi cao nhất thế giới trong kì hạn mười ngày, bạn có bằng lòng không?

Vài trăm tiếng đồng hồ vui vẻ và mãi mãi không có được người ấy trong cuộc đời, bạn sẽ lựa chọn thế nào?

Năm giờ hai mươi phút sáng. Trình Mục Vân khóa cửa phòng giặt đồ.

Không đợi Ôn Hàn có phản ứng, anh đã kéo cô vào lòng, đưa tay vào cổ áo cô. Cúc áo sơ mi vừa mới cài lại bị một lực mạnh kéo căng, sau đó cúc nhựa bị đứt rơi xuống sàn nhà. Ôn Hàn muốn kháng cự nhưng đã bị anh bế lên, đặt cô trên đồng hòm gỗ cũ kĩ ở góc phòng. Trên hòm gỗ phủ một tấm thảm theo phong cách Ấn Độ.

Những chuyện xảy ra sau đó ngoài tầm khống chế của Ôn Hàn.

Giống như Trình Mục Vân nói, anh nhớ cô cả đêm. Hoặc kể từ lúc kéo cô vào phòng, anh đã khao khát đi sâu tìm hiểu tất cả về cô.

Trình Mục Vân vén tà váy dài của cô, lúc mạnh mẽ khi thì nhẹ nhàng vuốt ve làn da nõn nà. Ánh mắt anh cũng thường thức sự di chuyển của bàn tay.

Ôn Hàn hơi run rẩy, muốn kếp hai đùi: “Đừng ở đây...”

Ở đây dễ dàng bị người khác phát hiện, tuy bây giờ mới hơn năm giờ sáng.

Từ cổ họng Trình Mục Vân bật ra tiếng cười khẽ, anh thản nhiên cúi xuống hôn cô.

Trình Mục Vân đã dùng phương thức Ôn Hàn không thể tưởng tượng nổi cho cô một trải nghiệm khoái lạc. Cổ họng Ôn Hàn bắt đầu khô rát, cảm giác bứt rứt khó chịu lan toàn khắp chân tay và cơ thể, trái tim đập nhanh như không thuộc về cô. Cô không dám mở mắt, hàng lông mi hơi rung rung, thân thể cũng run rẩy. Ngay cả đôi chân đang chống lên cũng rịn mồ hôi.

Trình Mục Vân hết sức nhẫn nại. Cho tới khi Ôn Hàn đạt cao trào, anh mới dừng lại. Anh ngẩng đầu thưởng thức biểu cảm nét mặt của cô: “Đây là lần đầu tiên? Em có dễ chịu không?”

Ôn Hàn vẫn chìm trong cơn chấn động do anh mang lại, không thể thốt ra lời.

Cảm giác của lần đầu tiên là vô cùng xa lạ, là đánh mất phương hướng và bản thân trong một khoảnh khắc.

Máy giặt đột nhiên vang lên tiếng títtít nhắc nhở. Đây một lồng quần áo đã giặt xong... không ngờ thời gian trôi qua lâu như vậy.

Trình Mục Vân khẽ cười một tiếng, cúi xuống hôn Ôn Hàn. Ôn Hàn vô thức thuận theo anh, trái tim cô cũng trở nên mềm mại. Trong khoảnh khắc, cô muốn gần gũi người đàn ông này. Phản ứng của cô giống như bản năng, vào thời khắc này, ở bên cạnh chính là người mà thân thể cô muốn dựa dẫm nhất.

Buổi sáng sớm, khi cầm quần áo của bà chủ lên tầng trên cùng, thằng bé gác cửa của nhà nghỉ vô tình nhìn thấy khách trọ nữ ở tầng ba ôm quần áo đã sấy khô, từ phòng giặt đồ đi ra ngoài, gương mặt cô đỏ bừng một cách khác thường. Lúc thằng bé lách người nhường lối, vị khách trọ nam thường xuyên sống ở đây cũng từ phòng giặt đồ đi ra ngoài.

Thằng bé gác cửa cúi thấp đầu, lặng lẽ đi lên phòng giặt đồ. Khóe mắt của nó vẫn bắt gặp cảnh tượng vị khách trọ nam đó kéo tay khách trọ nữ, cúi đầu ngậm môi cô. Khách trọ nữ có vẻ căng thẳng, muốn né tránh nhưng bị người đàn ông khóa chặt cổ tay, dùng ánh mắt uy hiếp. Cô gái bất đắc dĩ đáp lại nụ hôn của người đàn ông.

Nụ hôn tương đối ngắn ngủi, khách trọ nữ vội vàng chạy trốn.

Khách trọ nam chống tay vào tờ tường, dõi theo bóng lưng người phụ nữ. Đến khi tiếng bước chân biến mất hoàn toàn, anh mới như có như không đưa mắt về phía thằng bé gác cổng đang lén lút theo dõi. Thằng bé coi như không có chuyện gì xảy ra, bình thản bước vào phòng giặt đồ.

Ôn Hàn mặc áo vừa được sấy khô đi về phòng mình. Trong gói quần áo đã giặt sạch sẽ có một cái áo bẩn, đó là áo sơ mi đã bị người đàn ông giặt đứt hết cúc. Trước khi rời khỏi phòng giặt đồ, cô cố gắng tìm kiếm mấy cái cúc bị đứt dưới sàn nhà nhưng chỉ tìm thấy ba cái, còn hai cái không biết rơi chỗ nào.

Ôn Hàn bỏ cái áo xuống dưới đáy vali. Nghĩ tới chuyện vừa xảy ra, cô ngồi phịch xuống đất, hai tay ôm chân, lưng tựa vào giường. Cơ thể cô bởi vì sự kích thích xa lạ vừa rồi vẫn còn cảm giác mệt mỏi đến mức cô chẳng muốn nhút nhích.

Cô chợt nhớ tới chuyện, sau khi hẹn hò cùng một cậu con trai vào năm mười mấy tuổi, Agasssi đỏ bừng mặt, hưng phấn kể với cô: “Cậu ta muốn sờ ngực tớ nhưng không dám cởi áo.” Khi ấy, nụ cười trên môi Agasssi vô cùng rạng rỡ.

Ôn Hàn úp mặt vào tấm đệm. Cô nhắm mắt, trong đầu đều là cảnh tượng ở phòng giặt đồ.

Hẹn hò... Sao tự nhiên cô lại nghĩ đến từ này cơ chứ?

“Khi nào nghĩ thông suốt thì đến tìm tôi.” Đây là câu nói của người đàn ông đó.

Ôn Hàn chợt phát hiện, cô còn không biết cả tên họ của anh ta. Cô chỉ nghe bà chủ nhà nghỉ gọi anh là Yun, có vẻ là phiên âm tiếng Trung.

Gần tới giờ ăn trưa, Ôn Hàn và Agassi cùng xuống tầng dưới.

Tuy cô muộn mười mấy phút, Vương Văn Hạo vẫn nở nụ cười nhẵn nhụi. Anh ta và Rum đang đợi hai cô gái ở tầng một. Nhìn thấy Ôn Hàn, anh ta đứng dậy: “Chúng ta ra ngoài thăm ngôi chùa ở gần đây. Nghe nói, hôm nay ở đó có lễ hội.”

Bà chủ nhà nghỉ thong thả thu dọn dụng cụ hút Hookah: “Một phần ba thời gian trong năm ở Nepal là lễ tết. Mọi người cứ ở lại đây sẽ thường xuyên được tham gia hội hè.” Lúc nói câu này, khóe miệng bà chủ ẩn hiện nụ cười đồng tiền nho nhỏ, tạo ra một vẻ phong tình đặc biệt.

Rum không rời mắt khỏi bà chủ: “Đáng tiếc, lần này chúng tôi chỉ ở mười ngày. Năm sau, thế nào chúng tôi cũng sẽ quay lại Nepal, nhưng sẽ tránh mùa mưa. Đến lúc đó, bà chủ có đồng ý làm hướng dẫn viên không?” Tiếng Anh của Rum vốn không trôi chảy, vì có ý “đá đưa” tình cảm nên càng ngập ngừng.

Ôn Hàn không nhịn được cười.

“Chỉ mười ngày thôi à?” Bà chủ vén tóc: “Sao mọi người gấp gáp thế? Tuyến đường tới nơi đây vất vả, sao không chơi thêm một thời gian nữa?

Tôi nhớ thông tin đặt phòng của các vị là hai mươi ngày cơ mà?”

Ôn Hàn chợt nhớ ra mình là người đặt phòng nhưng quên mất không sửa lại thông tin. Thế là cô nở nụ cười ngượng ngập, giải thích: “Bởi một người trong nhóm chúng tôi có việc đột xuất nên phải rút ngắn thời gian.”

Cô cũng chẳng biết tại sao Vương Văn Hạo bỗng nhiên thay đổi ý định, rút ngắn lịch trình ở Nepal từ hai mươi ngày xuống còn mười ngày.

Bà chủ cười cười, xua tay nói không sao. Mùa này ở Nepal cũng vắng khách du lịch nên không ảnh hưởng đến việc làm ăn của chị ta.

Trước khi đến đây, Ôn Hàn đã tìm hiểu qua. Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ hội Teej.

Cả nhóm đi vào một ngôi chùa. Trong chùa đâu đâu cũng xuất hiện từng tốp phụ nữ ăn mặc theo kiểu Ấn Độ giáo tụ tập cùng nhau, cười nói vui vẻ, nhảy múa hát ca, bất chấp trời mưa lâm râm. Agassi rất hưng phấn, không ngừng kéo tay Ôn Hàn, bảo cô giới thiệu thông tin về lễ hội.

“Đây là lễ hội nhịn ăn và cầu phúc cho đàn ông. Sau ngày hôm nay, phụ nữ Ấn Độ giáo sẽ nhịn ăn trong hai mươi tư tiếng đồng hồ để cầu phúc cho người đàn ông và người thân của họ. Ngày cuối cùng là ngày tắm rửa, họ sẽ gột rửa sạch sẽ thân thể của mình.” Ôn Hàn giải thích.

“Những người phụ nữ chưa kết hôn thì sao?”

“Họ cũng sẽ cầu nguyện bản thân tìm được người đàn ông tốt, có một cuộc sống hạnh phúc.” Ôn Hàn nói nhỏ.

Xung quanh đều là phụ nữ mặc Sari^[1] màu đỏ, trên trán có chấm đỏ tươi, do nhà sư của ngôi chùa chấm lên khi họ vào cổng. Hai cô gái đứng một lúc, phát hiện hai người đàn ông biến mất từ bao giờ. Agassi mở miệng ca thán, nói Vương Văn Hạo và Rum tự ý rời đi mà không gọi bọn họ. Từ sáng tới

giờ, tâm trạng của Ôn Hàn không mấy tập trung. Cô chẳng có bụng dạ ngắm cảnh nên nhanh chóng cùng Agassi rời khỏi ngôi chùa.

^[1]*Sari: Trang phục truyền thống của phụ nữ Ấn Độ.*

Về đến lối đi lát đá bên ngoài nhà nghỉ, Ôn Hàn chợt phát hiện Vương Văn Hạo và Trình Mục Vân đang ngồi ngoài cửa một nhà hàng đồ Tây nhỏ, bên cạnh còn có một người đàn ông cười híp mắt. Ôn Hàn dừng bước, trong khi Agassi tỏ ra nhiệt tình, khoác tay cô tiến lại gần bọn họ, ngồi xuống một cách tự nhiên.

“Trời ạ, chỗ này bị dột nước mưa.” Bởi vì quá vội vàng, Agassi không phát hiện chỗ ngồi bị ướt.

Ôn Hàn ngẩng đầu nhìn bạt che mưa. Không phải bị dột, mà chỗ ngồi còn trống ở ngoài phạm vi vải bạt nên mới bị ướt.

Trình Mục Vân cười cười, quay người nói câu gì đó bằng thứ ngôn ngữ chẳng ai nghe hiểu với người ở trong ô cửa sổ. Một lúc sau, ông chủ nhà hàng chạy ra ngoài, kêu bọn họ chuyển vào trong quán.

Mọi người vào bên trong, ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhìn ra đường. Bên cạnh Ôn Hàn là Agassi, phía đối diện là Vương Văn Hạo. Trình Mục Vân ngồi chéo bên phải cô. Cô cảm thực đơn, cố gắng giữ thái độ thản nhiên tựa như anh chỉ là một người xa lạ.

Trình Mục Vân cũng rất phối hợp. Thỉnh thoảng, anh bộc lộ hứng thú với Ôn Hàn như buổi tối hôm qua, còn phần lớn thời gian, anh dùng để ứng phó với sự nhiệt tình của Agassi.

“Trước đây anh là hòa thượng thật sao?” Agassi tỏ ra hiếu kì.

Trình Mục Vân cười: “Đúng vậy.”

“Tại sao anh hoàn tục?”

“Tu hành Phật pháp có tám mươi bốn nghìn pháp môn.” Trình Mục Vân chống hai khuỷu tay xuống bàn, mười đầu ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm. Anh nhìn Agassi bằng ánh mắt nghiêm túc: “Tôi chọn một pháp môn tu hành thích hợp với bản thân nhất.”

Agassi bị anh chọc cười: “Nói như vậy, đến bây giờ anh vẫn còn tu hành?”

“Không sai.”

“Vây... nếu anh phạm giới thì sao?”

Vương Văn Hạo mỉm cười: “Agassi, câu hỏi của cô chung chung quá, để tôi giúp cô hỏi rõ.” Anh ta vỗ vai Trình Mục Vân: “Người đẹp ở trước mặt anh muốn hỏi, anh có bằng lòng phạm sắc giới không?”

“Sắc giới ư?” Khóe mắt Trình Mục Vân liếc qua bên này: “Chịu đựng nỗi thống khổ khi bị cám dỗ cũng là một loại trong tám mươi bốn nghìn phương thức tu khổ hạnh.” Quan điểm của anh rất mới mẻ, khiến những người ngồi cùng bàn đều lộ vẻ hứng thú. Ngay cả người đàn ông lạ mặt bên cạnh Trình Mục Vân cũng cảm thấy thú vị.

Chỉ có Ôn Hàn tập trung vào đĩa bít tết trước mặt, tiếp tục cắt thịt bò. Thịt bò ở đây rất già, đúng là muốn khảo nghiệm chất lượng của con dao. Ban đầu, Ôn Hàn cắt một miếng lớn, nhai một lúc lâu thịt mới mềm, mới có thể nuốt trôi. Thế nên khi cắt miếng tiếp theo, cô cố tình xẻ miếng nhỏ.

“Song tu thì sao?” Agassi đột nhiên quay sang Ôn Hàn: “Chúng ta từng nhìn thấy hình ảnh song tu ở trong thư viện, cậu có nhớ không?”

Con dao trong tay Ôn hàn cắm phập xuống cái đĩa. Du khách ở bàn bên cạnh giật mình, ngó sang bên này.

Ôn Hàn nở nụ cười ngượng ngập.

“Song tu ư?” Trình Mục Vân cất giọng từ tốn: “Đây là một chủ đề cổ xưa hết sức huyền diệu.”

Thấy Ôn Hàn cúi đầu cắt thịt bò, sắc mặt có vẻ không vui, Vương Văn Hạo ho khan một tiếng, né tránh đề tài này, hỏi hai cô gái đi chùa có vui không. Agassi tỏ ra bất mãn với phong tục phụ nữ phải nhịn ăn một ngày để cầu phúc cho đàn ông nên mở miệng phản nản vài câu. Tuy nhiên, cô tỏ ra có hứng thú với nghệ thuật vẽ Henna Tattoo^[1] của người Ấn Độ.

^[1]Hanna Tattoo: Nghệ thuật dùng Henna (Một loại cây có hoa được phơi khô và giã nhuyễn, sau đó trộn với các nguyên liệu khác để tạo thành nhiều màu sắc) vẽ lên da người.

Hồi ở Ấn Độ, do không hợp thủy thổ nên Agassi đã bỏ lỡ loại hình nghệ thuật truyền thống này. Cô ta cất giọng áy náy: “Ôn Hàn thích Henna Tattoo, đáng tiếc cậu ấy phải ở lại khách sạn cùng tôi. Không biết ở đây có vẽ Henna Tattoo cho phụ nữ ngoài tôn giáo hay không? Quá trình vẽ từ đầu ngón tay đến ngón chân chẳng biết mang lại cảm giác như thế nào nhỉ? Tôi có máu buồn nữa chứ.”

Mọi người ăn trưa trong bầu không khí vui vẻ. Ban đầu Ôn Hàn không mấy thoải mái nhưng sau cũng quen dần. Trình Mục Vân bình thản hơn cô nhiều.

Thình thoảng, Vương Văn Hạo dịu dàng trò chuyện với Ôn Hàn, hỏi cô tối qua ngủ có ngon không?

“Cũng được ạ, có điều phòng hơi ẩm ướt.” Ôn Hàn đáp. “Nếu có thể hong khô ga trải giường và chăn thì tốt biết mấy.”

“Nếu là khách quen thì hoàn toàn có thể.” Trình Mục Vân lên tiếng. “Trong phòng bà chủ có lò sưởi tường kiểu Nga. Chị ta có thể giúp cô sấy khô đồ.”

“Thật sao?” Agassi cất giọng hưng phấn, nhưng tỏ ra tiếc ngay lập tức: “Chỉ tiếc chúng tôi không phải là khách quen.”

Trình Mục Vân vẫn chống cằm, mỉm cười: “Tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu.”

Kết quả đương nhiên không có vấn đề, bởi bà chủ đường như chẳng bao giờ từ chối bất cứ yêu cầu nào của anh. Trình Mục Vân ra hiệu bọn họ dừng rầm rộ quá, tránh để khách trọ khác biết được. Anh thậm chí có lòng tốt, đích thân giúp hai cô gái mang đồ đi sấy. Vương Văn Hạo lịch sự từ chối đề nghị của anh. Sau khi biết chuyện này Rum tỏ ra không vui, còn nhắc nhở Agassi cẩn thận với người đàn ông đó: “Ánh mắt của anh ta chứa chất độc.”

Agassi chế nhạo anh trai: “Chẳng qua anh ghen tức khi anh ấy được bà chủ đối xử đặc biệt. Em xin thề, anh ấy nhất định là của em, còn anh cứ yên tâm và mạnh dạn theo đuổi Tiểu Hồ Ly của anh đi.”

Agassi không quên truy vấn Vương Văn Hạo, rằng tại sao bỗng dưng anh lại ăn cơm cùng Trình Mục Vân. Người đàn ông thấp bé xa lạ kia là ai?

Vương Văn Hạo tùy tiện bảo mình bị lạc mọi người, tình cờ gặp Trình Mục Vân và bạn. Trình Mục Vân mời anh ta ăn cơm, anh ta cũng không từ chối.

“Thấy chưa? Đàn ông như anh còn không thể từ chối anh ấy, huống chi là phụ nữ bọn em.” Agassi cười, ôm vai Ôn Hàn: “Ôn Hàn, anh ấy không phải hình mẫu mà cậu thích đúng không?” Vừa nói, cô ta vừa liếc Vương Văn Hạo.

Ôn Hàn ho khan hai tiếng.

Cô tiếp tục ngồi trên giường của Agassi chơi bài tú lơ khơ. Vương Văn Hạo đứng sau lưng cô. Thấy Ôn Hàn ra bài không đúng trình tự, Vương Văn Hạo nhẹ nhàng tỉ cầm lên vai cô: “Em sai rồi.”

Bờ vai hơi trĩu xuống, hơi thở của Vương Văn Hạo phả vào vai, Ôn Hàn vô thức né tránh. Cô ném đồng bài xuống giường, đi đến bên cửa sổ ngắm cảnh phố phường.

Trong đầu cô vang lên câu nói của Trình Mục Vân lúc anh vào phòng Agassi lấy chăn và ga trải giường: “Buổi tối tôi sẽ mang lên cho hai người.” Agassi vô cùng hưng phấn, bảo nhất định sẽ đợi anh ta, đến khi trời sáng cũng không sao.

Hơn mười một giờ đêm, Trình Mục Vân cuối cùng cũng đem chăn và ga trải giường lên tầng ba. Anh gõ cửa phòng Agassi trước. Khi nhận chăn, Agassi phát hiện bà chủ nhà nghỉ còn chu đáo bọc một lớp vải ở bên ngoài. Cô cất giọng vui vẻ: “Của Ôn Hàn đâu rồi?” Agassi nhận ra Trình Mục Vân chỉ cầm một bộ chăn ga.

“Sắp xong rồi, lát nữa bà chủ sẽ cầm lên cho cô ấy.”

Ánh mắt Agassi sáng lấp lánh, khóe miệng cong cong. Cô ta đột nhiên ghé sát tai Trình Mục Vân. Tuy đóng chăn ga ngăn cách cơ thể của hai người nhưng mặt cô ta vẫn gần mặt anh: “Cảm ơn anh.”

Trình Mục Vân từ tốn lùi lại phía sau, mỉm cười.

Agassi cho rằng anh sẽ nhận ra tín hiệu của mình. Đáng tiếc, người đàn ông cô ta có hứng thú lại chẳng biểu lộ một chút nhiệt tình. Cô ta đành lưu luyến đóng cửa phòng.

“Cô có muốn vẽ Henna Tattoo không?” Anh liếc qua cánh cửa căn phòng bên cạnh: “Gọi cả bạn cô nữa. Tôi biết một tiệm nhỏ có kỹ thuật vẽ rất khá.”

Agassi sáng mắt: “Được thôi. Tôi đang không biết tối nay nên làm gì đây này.”

“Nửa tiếng sau, tôi sẽ đợi hai quý cô ở tầng dưới.”

Trong căn phòng bên cạnh, Ôn Hàn nghe rõ mồn một cuộc trò chuyện ngoài hành lang. Thật ra, vào giây phút nghe tiếng bước chân, cô đã lập tức xuống

giường, ngồi ở sofa, dõi mắt về phía cửa ra vào, căng thẳng chờ người đàn ông gõ cửa.

Cô không ngừng nhắc bản thân, chỉ nhận chăn ga, sau đó nói câu cảm ơn rồi đóng cửa ngay, tuyệt đối không cho anh cơ hội xâm nhập. Ai dè cuối cùng anh lại mời Agassi và cô thực hiện ước mơ vẽ Henna Tattoo. Trên thực tế, cô vĩnh viễn không thể đoán ra hành động tiếp theo của người đàn ông này. Buổi sáng đi lễ hội, cô đã quyết tâm tránh xa anh. Thế mà buổi trưa, cô lại cùng anh dùng bữa. Vì một câu phàn nàn của cô, anh mang chăn ga phòng cô đi hong khô. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện đề tài Henna Tattoo...

Agassi sang phòng tìm Ôn Hàn. Cô viện đủ mọi cớ nhưng cô bạn cứ kéo đi bằng được.

“Hồi ấy ở Ấn Độ, bởi vì bỏ lỡ cơ hội nên cậu tiếc mãi còn gì?” Agassi đội một cái mũ rộng vành màu đỏ lên đầu mình rồi đưa cái mũ màu đen cho bạn.

Bên ngoài, trời đang mưa phùn, gương ô không thu hút sự chú ý bằng đội mũ rộng vành.

Hai cô gái đi xuống dưới. Tầng một vẫn là cảnh tụ tập của đám khách du lịch trong khói thuốc mờ mịt. Hôm nay có mấy người khách trả phòng, lại có mấy cô gái trẻ từ Hồng Kong. Bọn họ trò chuyện rôm rả. Agassi kéo Ôn Hàn đi xuyên qua đại sảnh ra ngoài. Vừa mở cửa nhà nghỉ, Ôn Hàn liền nhìn thấy Trình Mục Vân đang đứng chờ dưới mái hiên. Nghe tiếng động, anh liền ngoảnh đầu.

Agassi giơ tay hứng nước mưa: “Trời cứ mưa mãi chán quá đi thôi!”

Ôn Hàn lịch sự gật đầu chào hỏi, nhưng né tránh ánh mắt của anh. Anh tiến lên hai bước, đóng cửa thay bọn họ, đồng thời thì thầm bên tai cô: “Cà ngày hôm nay em đều lượn lờ trước mặt tôi, đúng là muốn thử thách sự kiên nhẫn của tôi.”

Ôn Hàn giật mình, trống ngực đập thình thịch.

Đúng lúc này, Agassi lên tiếng: “Bao giờ trời mới có nắng nhỉ? Không biết trong mười ngày ở Nepal, chúng ta có nhìn thấy mặt trời hay không?”

“Phải xem vận may của cô mới được.” Trình Mục Vân thờ ơ đáp.

Ôn Hàn và Agassi theo Trình Mục Vân đi qua một con phố tối om rồi rẽ một đoạn là tới tiệm vẽ Henna Tattoo mà anh giới thiệu.

Ba người đi vào. Chủ tiệm liền đứng dậy nói chuyện với Trình Mục Vân bằng một thứ ngôn ngữ xa lạ rồi ngoảnh đầu về phía tấm rèm màu đen ở sau lưng, nói vài câu. Một cô gái trẻ đi ra ngoài, chấp hai tay trước ngực, thốt ra một câu tiếng địa phương, sau đó quay sang Trình Mục Vân, chờ anh dịch.

Trình Mục Vân hất cằm: “Cô ta mời hai cô lên tầng trên.” Nói xong, anh kéo chiếc ghế ngồi xuống: “Tôi chờ các cô ở đây.”

Ôn Hàn và Agassi lên tầng trên, nhìn thấy một căn phòng được chia thành bốn gian được ngăn cách bằng những tấm bạt khá dày. Hai gian đối diện nhau ở gần cửa ra vào đều có người. Ôn Hàn và Agassi mỗi người một gian ở bên trong.

Ôn Hàn đi vào, phát hiện bên trong có một chiếc giường thấp phủ tấm thảm hoa văn Ấn Độ và một chiếc bàn nhỏ. Gian này và gian bên cạnh cũng được ngăn cách bằng một tấm vải bạt. Cô có thể nghe rõ tiếng cười nói của khách, là ngôn ngữ mà cô không hiểu.

Ôn Hàn còn đang phân vân chẳng biết giường có sạch hay không, đằng sau có người vén màn gió đi vào: “Em hãy cởi áo ra và nằm lên giường.” Cô kinh ngạc ngoảnh đầu, liền bắt gặp đôi mắt quen thuộc. Trình Mục Vân đeo khẩu trang màu đen cỡ lớn, che hết nửa gương mặt.

Ôn Hàn há miệng, trái tim bắt đầu loạn nhịp. Trình Mục Vân nheo nheo mắt, chỉ tay vào miệng, ra hiệu cô dừng lên tiếng. Bởi vì Agassi ở ngay gian đối diện.

“Anh... làm gì ở đây vậy?” Ôn Hàn thì thầm.

Trình Mục Vân đặt khay đựng các tuýp thuốc màu và khăn mặt ẩm lên bàn rồi đi về phía cô.

Ôn Hàn lùi lại phía sau, đụng phải chiếc giường thấp. Trình Mục Vân kéo áo cô. Cô liền giữ lại, đồng thời trừng mắt với anh.

Anh cúi thấp người, nói nhỏ bên tai cô: “Khách nào vào đây ai mà chẳng phải cởi áo nằm lên giường?”

Ôn Hàn có chút do dự. Lời anh nói không sai, tuy nhiên.

Không cho cô cơ hội phản ứng, Trình Mục Vân nhanh tay cởi áo phong của cô rồi đẩy cô nằm xuống giường. Sau đó, anh lật người Ôn Hàn để cô nằm sấp. Anh quỳ một chân trên giường, giữ chặt cổ tay phải của cô rồi rón người lấy một tuýp thuốc màu.

Thuốc màu nhanh chóng phun xuống đầu ngón tay của Ôn Hàn. Thuốc màu mát lạnh, trong khi làn da cô nóng bỏng.

Ban đầu, Ôn Hàn không thấy thoải mái, vì dù sao cô cũng chỉ mặc mỗi áo lót, nằm sấp trên giường, ngay trước mặt người đàn ông xa lạ. Điều này khiến cô có một cảm giác bất an. Nhưng một lúc sau, cô bắt đầu thưởng thức tác phẩm của anh. Trình Mục Vân cụp mi, tập trung tinh thần vào làn da ở đầu tuýp thuốc. Anh vẽ từ ngón tay Ôn Hàn đến mu bàn tay. Lúc đầu chỉ là sợi dây leo. Dần dần, tận cùng của sợi dây leo xuất hiện một bông hoa sen

Hoa sen mọc trên dây leo quả là một sự kết hợp kì quặc.

“Ôn Hàn!” Agassi gọi cô từ phía đối diện, cách hay lớp vải bạt dày.

Ôn Hàn “ừ” một tiếng, chột dạ liếc Trình Mục Vân.

“Anh chàng ở nhà nghỉ của bọn mình ấy... Hôm trước tớ nhìn thấy một người phụ nữ nói tiếng Nga ở trong phòng anh ta. Anh ta đúng là một kẻ phong lưu.” Agassi nói không kiêng dè vì đoán chắc không ai nghe hiểu, ngoài bản thân Ôn Hàn: “Vừa rồi anh ta mang chăn đến cho tớ, tớ ngẫm gợi ý tối nay anh ta có thể ở lại phòng tớ nhưng anh ta giả vờ không hiểu.”

Bờ vai Ôn Hàn chợt có một xúc cảm ấm nóng và ram ráp. Trình Mục Vân đặt một nụ hôn lên nơi đó qua chiếc khẩu trang. Ôn Hàn không dám động đây.

Tiếng cười của Agassi vọng tới: “Sao cậu chẳng nói gì cả? Lạy Chúa, tớ mà cười nữa sẽ làm hồng hình vẽ mất. Anh chàng nhân viên đẹp trai đang vẽ cho tớ đã cảnh cáo bằng ánh mắt rồi đây này.”

Bốn bề lại khôi phục sự yên tĩnh. Ôn Hàn cắn môi, thân thể bởi vì bất động một lúc lâu nên có chút cứng đờ.

Hồi ở Ấn Độ, cô đã từng chứng kiến có người vẽ Henna Tatto xong phải ngồi yên một, hai tiếng đồng hồ để chờ hình vẽ lên màu.

“Tại sao... anh lại hoàn tục? Ôn Hoàn nói nhỏ bằng tiếng Trung nhằm xóa tan bầu không khí yên tĩnh lạ thường.

Trình Mục Vân vẽ rất nghiêm túc. Anh hạ giọng: “Trái tim tôi đã quy y nên ở bất cứ nơi nào, làm bất cứ chuyện gì cũng chẳng khác biệt. Cho dù tôi cùng em làm tình cũng vậy thôi.” Trong khi nói chuyện, bàn tay anh vẫn không ngừng nghỉ. Anh bắt đầu vẽ lên cánh tay Ôn Hàn, trên sợi dây leo không phải là bông hoa sen nhỏ mà là một đóa hoa lớn, cánh hoa tầng tầng lớp lớp.

“Nếu đã giữ giới, thì “dục” cũng là một đại giới.” Ôn Hàn cất giọng nhỏ nhẹ.

“Em cho là vậy sao?”

“Kể cả người không tin đạo Phật cũng biết rõ điều đó.”

“Nếu tôi phá giới thì có vấn đề gì chứ?” Anh thì thầm bên tai cô.

Nói xong, Trình Mục Vân bỏ tuýp thuốc màu xuống giường. Ngón tay anh thuận theo sống lưng Ôn Hàn, từ trên lướt xuống dưới. Đường nét sống lưng cô rất rõ ràng, cột xương sống hõm xuống. Anh từ tốn cởi quần dài của cô. Ôn Hàn nhắm mắt, tim đập thành thịch trong lồng ngực, toàn thân nóng ran. Khi ngón tay anh vuốt ve đùi cô, Ôn Hàn né tránh theo phản xạ.

“Đừng động đây.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp: “Em hãy giữ nguyên tư thế này, đừng làm hỏng mấy đóa hoa sen.”

Ôn Hàn cắn môi. Bởi vì không được nhúc nhích, cánh tay cô cứng đờ đến mức hơi tê liệt.

Cô không thể động đây, trong khi Trình Mục Vân cố tình giầy vò cô. Sống lưng Ôn Hàn rịn đầy mồ hôi. Trình Mục Vân ghé mặt, hỏi: “Em bị tê tay rồi à?”

Ôn Hàn lặng thinh.

“Giữa cấm dục và buông thả bản thân có một khoảng thời gian rất tuyệt diệu.” Anh nói khẽ bên tai cô: “Em không cảm thấy thế à?”

Anh cấm dục, nhưng để cô giải phóng dục vọng. Thân thể hai người tựa hồ vĩnh viễn không song hành.

Ôn Hàn túm lấy ga trải giường, muốn làm dịu đi phản ứng nghêngh hợp người đàn ông theo bản năng. Trình Mục Vân khẽ gọi tên cô, gọi cô là “em yêu” bằng tiếng Trung. Vào thời khắc đó, Ôn Hàn thậm chí có ảo giác, anh đã yêu cô.

Đó là một tình yêu sét đánh.

Đến hai, ba giờ sáng, Agassi ở bên kia đã buồn ngủ díp mắt. Cô ta nói với Ôn Hàn, vừa rồi ông chủ bảo, người đàn ông Trung Quốc nhắn lại, dù sao cũng phải đợi một hai tiếng đồng hồ để nên màu nên hai cô gái cứ ngủ luôn ở đây, khi nào trời sáng về nhà nghỉ sau.

Tới khi Ôn Hàn mệt mỏi rã rời, Trình Mục Vân mới thông báo, cô đã có thể tự do hoạt động. Đâu còn sức lực hoạt động, Ôn Hàn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hai cô gái đi xuống tầng dưới.

Trình Mục Vân ngồi ở chiếc sofa đơn cũ kĩ, gác chân trên kệ tủ thấp, như thể cả đêm không rời khỏi vị trí đó. Nhìn thấy hai người, anh đứng dậy, xoay xoay cánh tay: “Hy vọng hai quý cô có một đêm vui vẻ.” Nói xong, anh cầm áo khoác đi ra ngoài cửa.

Khi ba người về đến khách sạn, bà chủ đang tựa vào cửa phòng dưới tầng một, cười nói với bọn họ: “May quá anh về rồi. Có một cuộc điện thoại đường dài gọi đến chỗ tôi, đối phương để lại số điện thoại, bảo anh nhanh chóng gọi lại cho anh ta.”

Trình Mục Vân chào tạm biệt hai cô gái, đi vào căn phòng ở phía sau lưng bà chủ. Anh ngồi xuống sofa, bà chủ nhanh chóng mang một cốc trà sữa nóng đặc trưng của Nepal đến cho anh. Cảm thấy hơi mệt mỏi, Trình Mục Vân cởi hai cúc áo, cầm cốc trà uống một ngụm.

“Đêm qua thế nào?” Bà chủ hỏi bằng một giọng mờ ám.

Trình Mục Vân vất tay lên thành ghế, lặng thinh.

“Anh không sợ cô ấy có thân phận đặc biệt à? Anh nói, nửa năm trước từng gặp cô ấy còn gì?”

“Tôi đã sờ vào từng tắc da và kiểm tra khung xương của Ôn Hàn, thậm chí có thể nói hiểu rõ cơ thể của cô ấy hơn cả bản thân cô ấy. Cơ thể này rất thuần khiết, không có dấu vết của bất kì sự huấn luyện nào.”

Có điều, cơ thể ấy rất dẻo dai và mềm mại, chứng tỏ cô gái ấy thích vận động. Anh thầm nghĩ.

Nhân viên vẽ Henna Tattoo cho cô gái người Nga kia cũng đã kiểm tra thân thể của cô ta, không phát hiện ra điều bất thường.

“Thế thì lạ thật đấy. Chẳng lẽ tay Vương Văn Hạo lại dẫn mấy người bình thường đi du lịch?”

“Đây là một thủ thuật che mắt hữu hiệu.” Trình Mục Vân nhận xét.

Bà chủ đi đến bên cửa sổ, ngắm đám thanh niên phương Tây đi lại trên phố: “Vừa rồi trước khi ra ngoài, Vương Văn Hạo còn hỏi tôi về trò Rafting^[1] trên sông Trisuli.”

^[1]Rafting: Chèo xuồng vượt sông suối, đây là trò thể thao kích thích mang đẳng cấp quốc tế. Trò chơi hấp dẫn lí thú, mang tính phiêu lưu mạo hiểm bởi sự thử thách của thiên nhiên với các ghềnh thác và uy lực cuộn cuộn của dòng nước chảy trên sông.

“Tối qua gặp tôi, anh ta cũng nói, tiếp theo sẽ là hoạt động chèo xuồng trên sông.” Trình Mục Vân tiếp tục uống trà sữa để cố hòng đỡ khô rát. Việc cấm dục cả buổi tối khiến các sợi dây thần kinh trên người anh căng cứng. “Tôi chẳng thích giết thời gian bằng cách cả ngày ngồi trên thuyền cao su, nghe tiếng gào thét ầm ĩ của đám du khách.”

Hơn nữa, với tư cách là “vệ sĩ bản xứ”, anh và Mạnh Lương Xuyên còn phải mang theo hàng hóa cùng bọn họ dạo chơi trên sông. Đây quả là lịch trình hành hạ con người.

“Hoạt động Rafting ít nhất cũng kéo dài hai ngày một đêm. Anh nói xem, liệu có phải anh ta định giao hàng vào đêm dã ngoại?”

“Có khả năng đó.” Trình Mục Vân chau mày. Đầu óc anh bắt đầu vang lên tiếng la hét của phụ nữ, thậm chí cả đàn ông.

Lúc này, Trình Mục Vân đang ngồi đối diện tấm thảm mang phong cách Tây Tạng treo trên tường. Hình vẽ trên tấm thảm là ngôi chùa và một hàng chuyển kinh luân. Nhưng anh lại nghĩ tới bông hoa sen trên cánh tay Ôn Hàn.

CHƯƠNG 3

BÓNG ĐEN CỦA SỐ MỆNH

Sau khi về phòng, Ôn Hàn mở quyển nhật kí, ghi chép ngắn gọn lịch trình.

Ngày 1(9.9): Từ Ấn Độ đi tới Kathumandu của Nepal (16h06 tính theo giờ địa phương đến nơi), nghỉ ở Thamel.

Ngày 2 (10.9): Hôm nay có lễ hội Teej của Nepal. Buổi sáng thăm quan tháp Boudhannath và quảng trường Durbar.

Ngày 3 (11.9):

Ngồi bút dừng lại, hôm nay cô sẽ làm gì nhỉ?

Ôn Hàn không phải bận khoăn lâu, Rum vui mừng thông báo với cô và Agassi, lịch trình thay đổi. Hôm nay, cả nhóm sẽ tham gia hoạt động chèo xuồng trên sông Trisuli. Sự sắp xếp ngoài dự kiến này khiến tất cả mọi người trở nên bận rộn. Ôn Hàn không có nhiều hành lí nên nhanh chóng thu dọn xong. Lúc xuống dưới tầng một, cô nhìn thấy Vương Văn Hạo đang tranh luận với bà chủ nhà nghỉ.

“Anh có biết, gần đây thời tiết ở Nepal rất tệ hay không?” Bà chủ nở nụ cười nhả nhận: “Mùa mưa không thích hợp với hoạt động Rafting. Tôi đã liên hệ với mấy hướng dẫn viên nhưng họ đều từ chối, nói mãi mới có hai người nhận lời. Tuy nhiên, họ chỉ đồng ý đi một ngày thôi.”

Wương Văn Hạo tháo kính, cất giọng bức dọc: “Tôi không thích kế hoạch bị thay đổi. Các chị làm vậy chứng tỏ chẳng tôn trọng du khách chút nào.”

Hiếm khi bắt gặp thái độ này của anh ta, Ôn Hàn cùng Agassi đi tới, hạ giọng khuyên nhủ: “Nepal bây giờ đang là mùa mưa, quả thực không thích hợp với trò đó.”

Vương Văn Hạo liếc cô một cái: “Anh đi ra ngoài đổi tiền. Hai người ở đây chờ anh.”

Nói xong, anh ta lập tức rời đi, dáng vẻ có chút gấp gáp.

Ôn Hàn đặt ba lô xuống sofa. Đúng lúc này, cô nhìn thấy Trình Mục Vân đang tựa người vào tủ kính ở quầy lễ tân, nghe hai du khách nữ người Hàn Quốc hỏi chuyện. Anh nhướn mày, đưa mắt về phía đại sảnh, lướt qua người cô, tựa như không quen biết.

Ôn Hàn cố gắng rời mắt về phía cửa sổ, nhìn thấy mấy người lính vác súng đi trên đường phố. Nơi này đâu đâu cũng có thể bắt gặp những con người được trang bị súng ống, khiến bạn tự nhiên cũng trở nên căng thẳng.

Đây là Nepal, cách nước Nga bởi Trung Quốc. Người đàn ông kia từng bảo sẽ không bao giờ về Moscow, còn cô cũng chẳng thể ở lại đây. Chỉ riêng vấn đề visa cũng đã không cho phép cô làm điều đó.

Nghĩ đến đây, Ôn Hàn giật mình khi nhận ra, bản thân cô đang tưởng tượng tới khả năng có thể ở bên anh lâu dài.

Cô lập tức nhắc nhở bản thân: Hãy tỉnh táo một chút, Ôn Hàn. Mày sắp quay về Moscow rồi. Anh ấy đã sớm nói rõ, không thể nào cho mày tương lai. Mày đừng bao giờ tiếp xúc với anh ấy nữa...

Nhân lúc Agassi chạy ra ngoài mua đồ, Trình Mục Vân cầm cốc trà sữa nóng đi đến chỗ Ôn Hàn. Cô hạ quyết tâm, thốt ra một câu: “Chúng ta... hãy giữ khoảng cách như người xa lạ.”

Trình Mục Vân dừng bước, ý cười trong đáy mắt nhạt đi nhưng khóe miệng anh nhếch lên: “Em sẽ được toại nguyện.”

Nói xong, anh uống hết trà sữa, đặt cái cốc sứ lên thành cửa sổ rồi quay người rời đi.

Cho đến khi khởi hành, Trình Mục Vân không hề xuất hiện trước mặt Ôn Hàn.

Bởi vì ít du khách nên điểm xuất phát chỉ có hai chiếc xuồng cao su, đủ mười lăm người ngồi. Trình Mục Vân và người bạn thấp bé sông ở Nepal lâu năm nên rất quen thân với hướng dẫn viên bản xứ. Thế là họ giành quyền điều khiển đuôi xuồng và phát hiệu lệnh.

Trình Mục Vân dẫn đầu một chiếc xuồng, Mạnh Lương Xuyên phụ trách chiếc còn lại. Hướng dẫn viên thoải mái cầm tay chèo cùng du khách.

Trình Mục Vân đứng bên bờ sông giảng giải cho mấy du khách nam giới những điều cần chú ý. Bởi vì trong hoạt động mạo hiểm này, nam giới là chủ lực, không thể dựa vào phái nữ. Anh chẳng thèm mặc áo phao cứu sinh, chỉ đội mũ bảo hiểm. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, anh đạp chân giữ chiếc xuồng thăng bằng để đám du khách xuống xuồng.

Mấy người phụ nữ đều ủa về phía chiếc xuồng của Trình Mục Vân nhưng bị anh ngăn lại: “Các quý cô cần suy nghĩ kĩ càng. Lát nữa sẽ xuất hiện sóng lớn và dòng nước chảy xiết ở khu vực nguy hiểm. Tôi đề nghị tốt nhất một nam kèm một nữ, bên cạnh có đàn ông chăm sóc các cô vẫn hơn.” Ánh mắt anh dừng lại ở Ôn Hàn: “Các cô nên biết, tôi không thể ứng phó khi có nhiều phụ nữ bị rơi xuống cùng một lúc.”

Mọi người đều cười, chia lại chỗ ngồi.

Trên thực tế, khi chiếc xuồng cao su xuống nước, chẳng còn ai quan tâm đến chuyện hướng dẫn viên có phải anh chàng đẹp trai hay không? Xuồng chạy

trên dòng sông hiền hòa, mọi người đều cảm thấy thú vị. Nhưng khi tiến vào khu vực nguy hiểm, sóng lớn đến mức làm chiếc xuồng dâng lên cao rồi hạ xuống, du khách bắt đầu lúng túng, la hét ầm ĩ.

Trong tình huống nguy hiểm này, Ôn Hàn cũng tạm thời quên đi cảm giác bất an mỗi khi chạm phải ánh mắt Trình Mục Vân.

Đột nhiên, một tiếng hét kinh hoàng vang lên. Chiếc xuồng bên cạnh có người rơi xuống nước.

“Mau giúp chúng tôi cứu người!” Mạnh Lương Xuyên hoàn toàn bất lực. Bởi vào thời khắc người ở trên xuồng của anh ta rơi xuống nước, chiếc xuồng vừa vụng đụng phải ngọn sóng dữ, khiến xuồng dâng lên cao rồi bị văng đi xa.

Từ đầu đến giờ, Trình Mục Vân đều tỏ thái độ thờ ơ. Lúc này anh mới đứng dậy, cất giọng nghiêm túc: “Chúng ta quay xuồng ngược dòng nước.”

Vừa nói, anh vừa đổi vị trí với hướng dẫn viên, tự mình cầm mái chèo, điều khiển chiếc xuồng quay đầu, đưa mọi người cùng chèo xuống về hướng cũ.

“Ôn Hàn! Tớ không xong rồi.” Agassi cất cao giọng bằng tiếng Nga. Mái chèo tuột khỏi tay cô ta, bị dòng nước cuốn đi. Lòng bàn tay Ôn Hàn cũng tiêu hao hết sức lực do chèo ngược dòng, nhưng cô vẫn nắm chắc mái chèo.

Nước chảy cuồn cuộn, chỉ nhìn thôi cũng đủ phát hoảng, Ôn Hàn đột nhiên lo lắng, Trình Mục Vân không mặc áo phao cứu sinh, liệu anh có gặp nguy hiểm? Thực tế chứng minh nỗi lo của cô là thừa. Ban đầu Trình Mục Vân có ý định giơ mái chèo để người bị rơi xuống nước tóm lấy, nhưng người đó quá sợ hãi nên không hề có phản ứng. Trình Mục Vân hết cách, đành ném một sợi dây thừng cho hướng dẫn viên. Hướng dẫn viên nhanh chóng buộc sợi dây thừng quanh người mình, rồi lại ném đầu sợi dây về đằng sau.

Vừa ném sợi dây, anh ta mới giật mình, vì đằng sau là một cô gái yếu ớt. Ôn Hàn cũng ngậy ra. Nhưng ở giây tiếp theo, cô cầm sợi dây, bắt chước huấn luyện viên quần đầu sợi dây vào thắt lưng của mình và buộc chặt. Tuy bàn tay run run, nhưng cô vẫn nhanh chóng hoàn thành động tác.

Chiếc xuồng cao su di chuyển ngược dòng nước đồng thời phải đối mặt với từng đợt sóng lớn. Năm sáu người trên xuồng cố gắng hết sức mới có thể giữ thăng bằng để chiếc xuồng không bị lật.

Ở đầu một sợi dây thừng, Trình Mục Vân quần tay phải vào sợi dây, nhảy xuống dòng nước xiết, bàn tay còn lại túm lấy áo phao cứu sinh của du khách gặp nạn. Vì bị sợi dây giật mạnh, Ôn Hàn và hướng dẫn viên lao người về phía trước. May mà chỉ vài giây sau, một đầu sợi dây hơi thả lỏng. Trình Mục Vân đã đẩy người bị nạn lên xuồng.

Toàn thân người bị nạn ướt sũng. Anh ta ngồi bất động, ánh mắt hoảng sợ đến mức mờ dần, rõ ràng vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Trình Mục Vân ném sợi dây thừng, ngồi xổm xuống quan sát người đàn ông. Cảm thấy anh ta không có vấn đề nghiêm trọng, anh vỗ lưng anh ta, đứng dậy ra hiệu mọi người quay đầu chiếc xuồng.

Bởi vì sự cố đó, mãi tới buổi chiều đoàn du khách mới đến bãi cát trắng, tức địa điểm cắm trại. Trình Mục Vân trở thành tâm điểm chú ý của du khách nữ.

Vì nhảy xuống sông cứu người, toàn thân anh ướt sũng. Không tiện cởi quần dài, anh chỉ cởi áo và giày đem hong khô. Anh chẳng mang theo vật phẩm, chỉ có cái túi không thấm nước, bên trong đựng khẩu súng và con dao phòng thân mà anh tùy tiện vứt sang một bên.

Trình Mục Vân cởi trần và đi chân đất, ngồi bên trên một tảng đá lớn phơi nắng. Ánh nắng buổi chiều tạo thành luồng sáng nhàn nhạt bao phủ xung quanh người anh.

Ôn Hàn nhận khăn mặt khô do hướng dẫn viên chuẩn bị, tháo sợi dây buộc tóc, rồi nhẹ nhàng lau đầu. Khóe mắt cô liếc qua Trình Mục Vân. Trên lưng anh có một hình xăm rất lớn. Cô đã từng nhìn thấy hình xăm kiểu này vài lần. Một số người xuất gia cho rằng, chịu đựng nỗi đau trên da thịt cũng là một phương thức tu hành nên bọn họ xăm trong điều kiện không bôi thuốc tê.

Hình xăm trên lưng Trình Mục Vân là đóa hoa sen. Sợi dây leo và những bông hoa sen có cánh tầng tầng lớp lớp quấn vào nhau, cuối cùng xếp thành một đóa hoa sen hoàn chỉnh.

Trong mỗi tình huống, người đàn ông này đều để lại ấn tượng khác nhau cho người đối diện.

Ví như, dáng vẻ sười nểng của anh lúc này khá vô hại. Chỉ có điều, anh quá yên tĩnh, đến mức người bạn tên Mạnh Lương Xuyên cũng cảm thấy tẻ nhạt khi bắt chuyện với anh. Anh ta thà tán gẫu với hai hướng dẫn viên còn hơn.

Có du khách nữ mon men tiến lại gần, hỏi thăm về hình xăm trên lưng Trình Mục Vân. Đó là một trong hai cô gái người Hàn Quốc mà anh trò chuyện vui vẻ ở quầy lễ tân nhà nghỉ. Cô ta nói tiếng Anh không mấy trôi chảy nhưng giọng điệu dịu dàng, thể hiện sự hiếu kì đối với anh. Trình Mục Vân không nhiều lời, nói chậm rãi, dùng từ ngữ đơn giản để du khách nữ đó có thể hiểu được.

Ôn Hàn vắt chiếc khăn mặt trong tay. Khăn mặt không ra nước, chỉ hơi bị ướt mà thôi.

Anh đúng là dễ dàng bị thu hút sự chú ý của những người phụ nữ không quen biết. Một lúc sau, ngay cả Agassi cũng kiếm cớ tiến lại gần Trình Mục Vân, trò chuyện với bọn họ. Ôn Hàn nghe thấy tiếng cười giòn giã của cô gái người Hàn Quốc.

Vương Văn Hạo ngồi xuống cạnh Ôn Hàn: “Từ lúc đến Nepal, em đều tránh mặt anh.”

“Có chuyện đó sao?” Cô thu ánh mắt, hỏi lại anh ta.

“Trong người em vẫn khó chịu à?”

Ôn Hàn lắc đầu: “Em không sao rồi.”

Vương Văn Hạo nhìn vào mắt cô. Ôn Hàn có đôi mắt đặc biệt khiến người khác mê đắm. Chỉ cần quan sát kỹ ở cự li gần là có thể phát hiện đáy mắt của cô ánh lên màu xanh thẫm, chứ không phải màu đen hoàn toàn.

Mỗi khi cô gái xinh đẹp này mở to đôi mắt nhìn Vương Văn Hạo, anh ta luôn có cảm giác bụng dưới kết thành một ngọn lửa nguyên thủy. Anh ta chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, cắn mút đôi môi cô, thậm chí chiếm đoạt thân thể cô. Tuy biểu hiện của cô ở trên xuống cao su vừa nãy khiến anh ta không khỏi bất ngờ và ngạc nhiên, nhưng anh ta càng thích cô ở thời khắc này hơn. Dáng vẻ của cô khiến đàn ông chỉ muốn chăm sóc và ôm hôn mà thôi.

Vương Văn Hạo muốn tiến thêm một bước nhưng Ôn Hàn lại một lần nữa né tránh. Cô cup mi mắt, nói nhỏ: “Anh đừng như vậy...”

“Ôn Hàn!”

“Chúng ta quen nhau hơn hai năm rồi.” Cô cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, không để anh khó xử: “Nếu có thể yêu anh, em đã yêu từ lâu. Anh đừng lãng phí thời gian với em nữa.”

Tiếp xúc với Trình Mục Vân... rồi chia tay.

Trong tương lai, cô sẽ yêu người như thế nào? Cùng kiểu với Trình Mục Vân?

“Ôn Hàn!” Vương Văn Hạo cắt ngang lời cô: “Em đừng nói thẳng ra như vậy. Hãy suy nghĩ một cách nghiêm túc. Độ cao so với mặt nước biển ở nơi này thay đổi liên tục nên dễ ảnh hưởng đến tâm trạng và khả năng phán đoán của con người. Đợi khi nào về Moscow, chúng ta nói sau cũng được.”

Không muốn nói thêm bất cứ điều gì, Ôn Hàn vác ba lô, đi tập hợp với mọi người.

Hướng dẫn viên lên tiếng: “Hành trình tiếp theo sẽ vô cùng hấp dẫn. Các vị sẽ được ngủ ngoài trời, trong khu rừng nguyên sinh. Chính phủ Nepal cấm săn bắt và giết hại động vật hoang dã nên nơi ấy chính là thiên đường của các loại mãnh thú như hổ, báo, tê giác và voi. Ngoài ra, dưới nước còn có cá sấu và cá heo nữa.”

Ôn Hàn chưa từng nhìn thấy cá sấu bao giờ. Cô nghĩ, phong cảnh ở đây và chuyến đi này sẽ khiến cô lãng quên những chuyện xảy ra trong hai ngày qua với người đàn ông đó. Cô hoàn toàn có thể coi đây là giấc mộng nguy hiểm và đẹp đẽ nơi đất khách quê người.

Cả đoàn gồm hai hướng dẫn viên, Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên tổng cộng mười bảy người, cũng đi bộ về phía khu rừng quốc gia Chitwan.

Sau mấy tiếng đồng hồ, tất cả du khách nữ đều tạm thời quên đi sự tồn tại của Trình Mục Vân mà chỉ lê bước một cách mệt mỏi. Họ không ngừng phàn nàn, sao đi mãi vẫn chưa đến địa điểm cắm trại.

Tới khi trời tối, đoàn người cuối cùng cũng nhìn thấy một cái hồ rất lớn. Rum tỏ ra mừng rỡ vì ngày mai có thể trông thấy cá sấu. Bên bờ hồ có mấy người lính bông súng đứng gác. Trình Mục Vân đi đến chào hỏi bọn họ, rút ra hai bao thuốc lá ném cho đối phương. Một người lính bắt lấy, chỉ tay về phía trước. Đó chính là nơi cắm trại của đoàn khách du lịch.

Nửa đêm, Ôn Hàn ở trong lều bạt chật hẹp của mình, nhìn chăm chăm ngọn đèn. Cô nằm sấp trong túi ngủ, thả lỏng tinh thần, một lúc lâu sau mới tắt

đèn đi ngủ.

Ôn Hàn ngủ không yên giấc. Chẳng biết bao lâu sau, một bóng đen đột nhiên chui vào, đè lên người cô: “Bạn yêu! Mọi người đang chơi ở ngoài kia, sao cậu lại một mình ở trong này?” Agassi cười: “Mấy người lính gác rừng cũng nhập hội đấy.” Nói xong, cô ta cương quyết kéo Ôn Hàn ra khỏi lều bạt.

Bên ngoài lấy đâu ra nhiều người? Cảnh đồng lửa chỉ còn hai hướng dẫn viên, Trình Mục Vân, bạn của anh cùng mấy người lính gác rừng. Lúc hai cô gái chui ra khỏi lều bạt, đám đàn ông đều đổ dồn ánh mắt về bên này.

“Các cô ra ngoài làm gì thế?” Hướng dẫn viên thắc mắc.

Trình Mục Vân ngồi ở bên kia đồng lửa. Ôn Hàn không nhìn rõ gương mặt, chỉ thấy đường nét cơ thể cao lớn, nổi bật của anh.

“Tôi không quen ngủ trong lều bạt.” Ôn Hàn tiến lại gần bọn họ: “Sao các anh vẫn chưa đi nghỉ?”

“Dạo gần đây, khu vực này không an toàn.” Mạnh Lương Xuyên giải thích: “Cần phải có mấy người đàn ông canh gác.”

Hướng dẫn viên rót ly rượu đưa cho hai cô gái. Trước kia, anh ta từng tham gia hoạt động gìn giữ hòa bình của Liên Hợp Quốc. Còn mấy người lính canh giữ ở nơi này để bảo vệ tê giác một sừng khỏi những kẻ săn trộm.

Nghe bọn họ trò chuyện một lúc, Ôn Hàn có chút vág vất. Tửu lượng của cô không cao, uống nửa chén đã đỏ mặt.

“Sau khi qua đời, hài cốt của bố tôi được rắc xuống sông Hằng bên Ấn Độ.” Hướng dẫn viên tỏ ra tự hào, bởi đây là đãi ngộ dành cho người có tiền: “Họ Brahman cũng có địa vị cao nhất ở Nepal.”

Đường như hướng dẫn viên đã say rượu.

Trình Mục Vân nhìn đồng hồ, nói với Agassi: “Các cô có thể ngủ thêm một giấc, lát nữa trời mới sáng.” Đồng tử của anh phản chiếu ngọn lửa bập bùng, còn nóng bỏng hơn cả rượu mạnh, mặc dù anh không hề động đến một giọt rượu.

Tâm trí Ôn Hàn có chút phiêu diêu. Bởi vì có ít rượu vào người nên toàn thân cô nóng bừng. Cô trầm mặc đứng dậy quay về lều bạt. Lần này, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt, cô như bị chìm trong xoáy nước, đầu óc quay cuồng tới mức tựa hồ mất đi ý thức.

Nhưng chẳng bao lâu sau, Ôn Hàn bị đánh thức bởi tiếng thét kinh hoàng. Cô lập tức ngồi dậy, nhận ra đây không phải giấc mộng. Cô nhanh chóng ra khỏi lều bạt.

Bên đồng lửa không có ai nhưng đang có rất nhiều người ôm đầu, ngồi xồm cạnh lều bạt. Vừa tiến về phía trước hai bước, Ôn Hàn liền bị một người kéo tay, ngồi thụp xuống.

“Là bọn săn trộm. Nhất định là đám săn trộm, nhiều chó ngao Tây Tạng quá.” Agassi rên rỉ bằng tiếng Nga bên tai cô.

Cổ tay Ôn Hàn bị siết chặt đến đau nhói. Cô vỗ vỗ lên tay Agassi, đồng thời đảo mắt xung quanh nhưng không tìm thấy hai hướng dẫn viên lẫn Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên. Bốn bề chỉ toàn là tiếng chó gào rú hung hãn.

Hai người lính gác rừng tựa vào tảng đá lớn ở gần đó, bịt vết thương trên thân thể. Một người cầm khẩu súng sẵn lùi lại phía sau. Qua chỗ Ôn Hàn, anh ta nheo nheo mắt: “Gặp đám súc sinh là phải chém ngay. Không chém, các cô sẽ bị chúng cắt chết.”

Ôn Hàn nhận ra đó chính là Mạnh Lương Xuyên. Anh ta rút con dao, ném xuống dưới chân cô.

Ôn Hàn nhặt lấy con dao, nắm chặt trong tay. Cô chẳng biết con dao này liệu có tác dụng gì không? Những bóng đen đang di chuyển ở ngoài kia với một tốc độ đáng sợ. Bởi vì kinh hoàng nên tầm nhìn của cô trở nên mơ hồ, cảnh vật mờ mịt. Đúng lúc này, chiếc lều bạt chứa dụng cụ nhà bếp ở phía sau bị hút đổ. Hai con chó ngao lăn vào trong, tiếng nôi niêu, bát đĩa đổ vỡ truyền ra ngoài. Agassi hét lên một tiếng, lập tức được anh trai túm cổ áo lôi vào chiếc lều bạt lớn nhất. bọn họ chẳng biết làm gì ngoài việc trốn tránh.

“Ôn Hàn!” Agassi gọi cô nhưng cô hoàn toàn bất động. Bởi cô chợt nhìn thấy bóng hình quen thuộc đang quần thảo với con chó ngao. Trên mặt Trình Mục Vân toàn là máu, ánh mắt sắc lạnh hơn cả con vật ở dưới người mình. Anh đâm một nhát trúng tim con vật rồi rạch ngang một đường, xé toạc lồng ngực con mãnh thú. Máu tươi phun ra, ướt đầm ống quần của anh. Sau đó, Trình Mục Vân đứng lên, nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt vô cảm.

Đôi chân không chịu sự khống chế, Ôn Hàn định chạy về phía anh. Nhưng vào giây phút cô lơ là cảnh giác, một bóng đen bất chợt lao về phía cô. Đúng lúc con chó ngao ngoạm vai cô, Trình Mục Vân đã nhanh như chớp nhào tới, giật mạnh cô khỏi miệng con chó về phía sau. Hai người trượt chân rơi xuống nước.

Dưới lòng hồ có cá sấu...

Trước mắt tối sầm, Ôn Hàn hoàn toàn mất đi tri giác.

Đau quá. Mùi gì mà nhức nhối thế nhỉ? Bờ vai lúc này càng đau đớn, Ôn Hàn nghiêng rặng. Nhưng dù cố gắng đến mức nào, cô cũng không chịu nổi. Nước mắt chảy dài trên gò má, cô dần dần tỉnh lại từ trong cơn đau kinh khủng. Cảnh vật trước mắt mờ mịt, cô khẽ rên một tiếng.

“Ôn Hàn”. Có tiếng đàn ông thì thầm bên tai cô.

“Tôi sẽ giúp em xử lý vết thương ngay bây giờ.”

Trên người Trình Mục Vân dính đầy máu, tuy nhiên đều là máu của người khác và máu của Ôn Hàn.

Anh đặt Ôn Hàn lên đùi mình, ngồi trên chiếc giường gấp trong lều bạt. Đám du khách sợ chết khiếp, đều tụ tập xung quanh, như thể đối với bọn họ, chỉ có hai người đàn ông này và hướng dẫn viên mới là chỗ dựa đáng tin cậy.

Khu vực cắm trại ngổn ngang xác của đám cho ngao và những kẻ săn trộm. Cảnh tượng quá kích thích cảm quan và tinh thần, người bình thường khó mà chịu đựng nổi.

“Tôi thấy cô ấy có vẻ bị thương nặng...”

“Suýt”. Trình Mục Vân cắt ngang lời Mạnh Lương Xuyên.

Bắt gặp nửa thân trên toàn máu của Ôn Hàn, sắc mặt Vương Văn Hạo tái nhợt. Anh ta rất lo lắng và xót xa nhưng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn. Trình Mục Vân đã cứu mạng Ôn Hàn. Sau khi thoát khỏi hồ nước đầy cá sấu, việc đầu tiên người đàn ông đó làm là bế Ôn Hàn lên. Vì thế, anh ta chẳng có cơ giành cô về.

Tâm nhìn của Ôn Hàn rất mơ hồ, cô chỉ lờ mờ nhận ra, người đang ở bên cạnh mình là Trình Mục Vân. Cô đang bị sốt cao, cổ họng khô rát, toàn thân đau đến mức linh hồn phiêu dạt tận phương nào.

“Em yêu...” Trình Mục Vân ghé sát miệng vào tai Ôn Hàn thì thầm bằng tiếng Nga như nói với người tình: “Lần đầu tiên tôi gặp em, em chấp hai tay trước ngực, hai ngón trỏ của em vô thức cọ nhẹ vào nhau. Em có biết không? Cử chỉ đó là muốn thu hút sự chú ý của tôi...” Anh vuốt ve cánh tay cô: “Tôi có khả năng quan sát rất tốt, đến mức nhất cử nhất động của bất cứ người nào, tôi cũng để ý.”

Câu nói của Trình Mục Vân giống một lời dẫn, thu hút sự chú ý của Ôn Hàn, bởi vì đó cũng là điều cô hiếu kì và muốn nghe. Lời phân tích của anh, bất kể là thật hay giả, cũng có tác dụng thu hút cô. Tay áo cô đã bị xé rách. Hình vẽ bông hoa sen nhuộm đầy máu, trông nhức mắt vô cùng. Trình Mục Vân rửa sạch vết thương trên vai cô. Anh không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc mà chỉ làm thật nhanh.

Đau đến mức tầm nhìn tối sầm, Ôn Hàn thét lên một tiếng.

Trình Mục Vân giữ người cô, tiếp tục lên tiếng: “Tất nhiên, tôi không phải vì điều đó mới nảy sinh hứng thú với em. Tôi từng nói... kể từ lúc gặp em tôi đã có khao khát mãnh liệt, muốn tiến lại gần em, hôn em, vuốt ve em...”

Anh bóp cằm cô, thốt ra sáu chữ cuối cùng: “... Và làm tình với em.”

Giây tiếp theo anh dùng lưỡi của mình để ngăn cản hành động tự ngược đãi bản thân của cô. Anh nhanh chóng thò đầu lưỡi vào khoang miệng Ôn Hàn, cuốn lấy đầu lưỡi cô, quấn quýt triền miên. Ôn Hàn chỉ thấy toàn thân tê liệt, ngay cả nụ hôn này cũng chẳng có cảm giác.

Trình Mục Vân thọc lưỡi vào sâu trong cổ họng Ôn Hàn, đồng thời giật chai rượu trong tay Mạnh Lương Xuyên, đổ rượu lên vai cô để khử trùng. Trong cơ thể có thứ gì đó nổ tung, Ôn Hàn vô thức túm chặt áo của người đàn ông.

Nước mắt không ngừng tuôn ra như suối. Cô chỉ biết đón nhận nụ hôn của anh một cách bất lực.

Trình Mục Vân không ngừng hôn Ôn Hàn, cũng giơ tay ra hiệu Mạnh Lương Xuyên bôi thuốc và băng bó vết thương cho cô. Vẻ mặt Mạnh Lương Xuyên mang đầy hàm ý sâu xa. Anh ta nhanh chóng xử lí vết thương, động tác hết sức thành thạo. Cuối cùng, Ôn Hàn lim dim vì đau đớn, trong khi ánh mắt của Vương Văn Hạo như muốn giết người.

Mạnh Lương Xuyên nhướn mày. Từ hôm qua, anh ta đã có cảm giác, cô gái này khá đặc biệt.

Hừm, đúng là không bình thường chút nào. Mạnh Lương Xuyên ho khan một tiếng.

Một lúc sau, mấy người lính gác rừng tới khu cắm trại, không ngừng bày tỏ sự biết ơn đối với Trình Mục Vân. Họ đều cho rằng, đây là hành động trả thù của đám săn trộm. Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên trao đổi bằng ánh mắt rồi liếc qua “người thuê” bọn họ. Giáo sư đại học Vương Văn Hạo bình thản lau kính, vỗ vỗ vai người lính mà không nói bất cứ điều gì.

Ôn Hàn được đưa vào lều bạt lớn nhất, bên trong dựng tạm một cái giường đơn giản cho cô. Du khách nam bị thương cũng nằm ở lều bạt lớn nhất này, một tấm rèm được giăng ở giữa hai người.

Khi Ôn Hàn tỉnh lại, Agassi ở bên cạnh chăm sóc cô. Cô ta nói nhỏ với cô, bây giờ mọi người tạm thời ở lại nơi này nghỉ ngơi. Hướng dẫn viên bị thương nhẹ đã quay về thuê người bản xứ, để bảo vệ du khách tới nơi an toàn.

Bởi vì có nhiều người bị thương, hướng dẫn viên phải đi tìm bác sĩ, mua thuốc tiêm phòng chó dại nên nhiều khả năng mọi người vẫn phải tiếp tục chờ đợi.

Cổ họng Ôn Hàn khô rát, toàn thân nóng rẫy, đầu óc choáng váng, nhưng cô vẫn nghĩ tới Trình Mục Vân.

Ôn Hàn ho khẽ hai tiếng, vừa định mở miệng, Agassi đã nhắc đến anh: “Ôn Hàn, sao người ấy lại hôn cậu? Đến giờ tớ vẫn nghĩ không thông, sao tự dưng anh ta có hứng thú với cậu. Vương Văn Hạo vô cùng tức giận, thật sự không biết khi trở về, cậu phải đối diện với Vương Văn Hạo thế nào...” Agassi vẫn chưa hết kinh hoàng: “Tại sao lại có nhiều mãnh thú đến thế? Nơi này đáng sợ quá, chúng ta mau quay về thôi.”

Agassi nói không ngừng nghỉ. Ôn Hàn động đậy người một cách khó nhọc, cô cảm thấy xương cốt rã rời.

Đến buổi tối, Ôn Hàn chỉ ăn một chút đồ bởi cô nuốt không trôi. Agassi mang thuốc kháng sinh và thuốc tê cho cô. Nhưng đến khâu bôi thuốc vào vết thương, cô ta không đủ can đảm nên lại chạy đi tìm Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên đặt năm đấm lên miệng, ho một tiếng: “Tôi chỉ từng bôi thuốc cho đàn ông nên hơi nặng tay, cô Ôn đừng chê nhé!”

Mạnh Lương Xuyên chắc chắn không khiếm tốn. Chỉ riêng hành động tháo băng, cô đã đau đến mức thốt ra tiếng rên. Vì thế, cô chỉ còn cách nghĩ đến chuyện khác để phân tán sự chú ý: “Hôm qua, bạn của anh bị rơi xuống nước. Anh ấy có đụng phải cá Sấu không?”

Mạnh Lương Xuyên cười hì hì: “Trình Mục Vân ư? Hôm qua suýt nữa anh ta chết ở dưới đó.”

Ngữ khí của anh ta nhẹ nhõm, trong khi cô khiếp đảm. Tuy nhiên, Ôn Hàn cũng phát hiện, bản thân chẳng có tư cách lo lắng cho anh. Cho tới bây giờ, cô mới được nghe tên thật của anh từ miệng người khác.

Mạnh Lương Xuyên tiếp tục lải nhải, nào là nên vớt cá sấu bị Trình Mục Vân đâm bán cho dân buôn lậu. Vài giây sau, anh ta lại bảo không được, Nepal hiện giờ rất nghiêm khắc đối với vấn đề buôn lậu...

Thủ pháp xử lý vết thương của anh ta đúng là chẳng ra sao. Đến khi anh ta xong việc, toàn thân Ôn Hàn rịn đầy mồ hôi.

Bên ngoài lều bạt, mọi người không ngủ được nên vây quanh đồng lửa ca hát, trò chuyện và uống rượu, cố tình dùng những việc làm này để chống lại nỗi sợ hãi khi màn đêm buông xuống.

Trình Mục Vân ngồi trên tảng đá cách đồng lửa xa nhất, tay cầm thứ gì đó. Đằng sau có người tiến lại gần: “Tôi nghĩ nên đích thân nhắc nhở anh. Anh là người tôi thuê đến để đưa hàng đến nơi an toàn và bảo vệ sự an toàn của tôi.”

Trình Mục Vân ngoảnh đầu nhìn Vương Văn Hạo. Giây tiếp theo, anh vung tay, một thứ máu chảy rùng rùng bay về phía mặt đối phương. Vương Văn Hạo vội vàng giơ tay chặn lại. Thứ đó rơi bịch xuống bãi cỏ.

“Rắn lục đuôi đỏ có mùi vị không tồi.” Trình Mục Vân cất giọng khàn khàn, khóe mắt thấp thoáng ý cười khó đoán: “Anh đừng bỏ lỡ.”

Đêm khuya, Ôn Hàn lại bị sốt cao. Có người đi vào lều bạt, dừng lại bên cạnh giường cô, cúi xuống sờ vào trán và mạch ở cổ cô. Ôn Hàn muốn túm lấy cánh tay ấy mà không được. Cô chỉ biết thể hiện sự đau đớn của mình bằng tiếng Nga.

Bày tay người đó rời khỏi trán cô. Ôn Hàn vô thức giơ tay. Lần này, anh không né tránh mà để cô nắm lấy áo mình.

Trình Mục Vân đứng nhìn cô một lúc lâu. Sau đó, anh vuốt tóc cô, nói nhỏ: “Bảo bối! Em hãy bỏ tay ra để tôi đi lấy nước cho em.”

Người đàn ông này...

Mấy chục tiếng đồng hồ trước, anh còn tự tay vẽ Henna Tattoo cho cô. Sáng hôm qua, cô còn đề nghị anh giữ khoảng cách với mình.

Một lúc sau, Trình Mục Vân cầm một cốc nước ấm đi vào lều bạt. Anh mở nắp, lấy ra chiếc khăn mặt rồi vắt khô. Trong ấm là rượu được hâm nóng nên cả lều bạt thoang thoang mùi rượu thơm nồng.

Du khách nam ở bên kia tấm màn gió bị đánh thức bởi mùi rượu. Anh ta lặng lẽ vén một góc tấm vải, nhìn thấy người đàn ông đêm qua chiến đấu với chó ngao đang ôm cô gái bị thương, nhẹ nhàng cởi áo sơ mi và áo lót của cô gái rồi để cô nằm sấp trên đùi mình.

Du khách nam trợn tròn mắt. Trình Mục Vân chẳng thèm nhướn mày, đá mạnh cái nắp ấm nước về phía tấm màn gió. Một tiếng “hự” vang lên, vải được thả xuống.

Khăn mặt ướt lau dọc cánh tay, từ bên trong đùi xuống dưới cổ chân Ôn Hàn. Trong cả quá trình, tuy ý thức hỗn độn nhưng cô vẫn lơ mơ nghe anh nói: “Em không nên đến Nepal.” Cũng có thể, không phải anh thốt ra câu này, chỉ do cô tưởng tượng mà thôi.

Suốt hai tiếng đồng hồ, Trình Mục Vân lau người cô không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng Ôn Hàn cũng toát mồ hôi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Cô mở mắt, dò dẫm nhìn anh.

Trình Mục Vân tháo đôi giày boots nặng nề, nằm nghiêng bên cạnh cô. Bị thương ở vai nên cô chỉ có thể nằm nghiêng người, vừa vặn chừa lại không gian cho anh. Trình Mục Vân giơ tay ôm cô: “Tôi cũng sẽ giống đám súc sinh ấy, âm thầm chết ở một nơi nào đó mà chẳng có ai hay biết... Nếu tôi gặp em muộn hay sớm hơn vài năm thì mọi chuyện sẽ vô cùng đơn giản...”

Anh không nói tiếp mà đặt môi lên làn da trần ở lưng Ôn Hàn, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của cô, sau đó ôm cả người cô vào lòng. Tất nhiên, anh tránh đụng chạm đến vết thương trên vai cô.

Ôn Hàn, cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô chẳng để ý đến chuyện du khách nam bị thương nằm ở bên kia tấm màn gió nghe thấy điều gì. Đầu óc cô nặng trĩu như muốn chìm vào giấc ngủ. Trong tình trạng cả thân thể lẫn tinh thần rã rời, cô đã từ bỏ việc tranh đấu với bản thân để dựa dẫm vào anh theo bản năng. Chỉ cần chạm vào người anh cô liền cảm thấy an toàn.

Nửa đêm, Trình Mục Vân thức dậy, định từ từ thu tay về.

Ôn Hàn vốn ngủ không yên giấc. Khi bàn tay anh rời khỏi eo cô, để lại sự trống trải giá lạnh, cô liền giật mình tỉnh giấc.

Vào giây phút thức giấc, Ôn Hàn có cảm giác như đang trong giấc mộng. Tất cả hình như chỉ là cơn mơ, cô đang ngủ bên cửa sổ nhỏ ấm áp, ánh nắng ban mai chiếu lên làn da của cô.... Đáng tiếc, vừa tỉnh dậy, Ôn Hàn lại rơi vào cơn đau kịch liệt xuất phát từ bờ vai. Thuốc tê Trình Mục Vân bôi lên vết thương đã bắt đầu hết hiệu lực. Vào thời khắc này, nỗi đau như trăm biến vạn hóa, cơ thể cô như bị ngọn lửa thiêu đốt.

“Tôi vẫn chưa hỏi, tại sao em lại đến Nepal?” Trình Mục Vân đột nhiên mở miệng.

“Bởi vì em tin vào Phật giáo, cảm thấy không đến nơi này là một điều đáng tiếc.” cô khẽ đáp.

“Vậy sao?” Trình Mục Vân chợt đổi đề tài: “Tôi nghe nói lịch trình của bọn em là từ biên giới Nepal đi qua Mông Cổ rồi về Moscow phải không?”

Ôn Hàn hơi ngạc nhiên. Nhưng cô nghĩ lại, có lẽ Agassi hoặc Vương Văn Hạo trong lúc tán gẫu đã tiết lộ với anh. Anh khá thân với bọn họ nên nắm được thông tin này cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, lịch trình của bọn cô đâu phải là điều bí mật gì cho cam.

Trong lều bạt chất một đồng vật phẩm thiết yếu, do hướng dẫn viên chuyển đến từ trước, chuẩn bị cho buổi cắm trại ngoài trời tối qua. Trong số đó có mấy cái hộp, không rõ đựng thứ gì, bây giờ đang đặt ở vị trí trung tâm lều bạt.

Dù có tấm rèm căng ở giữa, vừa vặn ngăn cách hai người và du khách nam bị thương, nhưng đó cũng chỉ là ngăn tầm nhìn mà thôi, Ôn Hàn tin anh ta vẫn nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn cô. Vì vậy, cô cố gắng hạ thấp âm

thanh. Người đàn ông bên cạnh đột nhiên có hứng thú tán gẫu. Ôn Hàn chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ sẽ cùng anh nằm trên một chiếc giường trò chuyện về cuộc sống thường ngày. Từ chuyện chuyên ngành học đại học đến bố mẹ nuôi cô, Trình Mục Vân dường như đều có hứng thú lắng nghe. Sau khi cô kể xong, anh lại đặt ra câu hỏi tiếp theo.

“Khoa Toán ư? Học ngành Toán sau này có thể làm gì?” Trình Mục Vân tỏ ra đặc biệt có hứng thú với chuyên ngành của Ôn Hàn: “Công việc nhẹ nhàng và không nguy hiểm mà tôi nghĩ ra được chỉ có mỗi nghề giáo viên mà thôi.”

Trình Mục Vân dường như sinh ra không phải để nói về những đề tài này. Lúc trò chuyện với anh, Ôn Hàn có cảm giác rất không ăn nhập. Giống như anh có thể tán gẫu với bạn về súng ống, tôn giáo, tín ngưỡng ở Nepal, thậm chí bàn về hookah, về Henna Tattoo... Nhưng khi nghe anh nhắc đến đề tài cuộc sống thường ngày như công việc, học tập, bạn sẽ có cảm giác, thật ra anh chẳng biết gì nhiều về lĩnh vực này.

“Anh đang cố tình tìm đề tài nói chuyện với em phải không?” Cô không nhìn được, chủ động kết thúc cuộc trò chuyện.

“Tôi ư?” Trình Mục Vân chống tay lên má nhìn cô: “Bản thân tôi cũng thấy thú vị mà.”

“Thú vị ư? Lẽ nào từ trước đến nay, anh không cần đi học? Không cần làm việc hay sao?”

“Làm việc?” Trình Mục Vân hơi cúi đầu, ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tôi nghĩ chắc tôi cũng cần công việc, chỉ là công việc của tôi nguy hiểm hơn nghề nghiệp tương lai của em mà thôi.”

Nếu là từ ngày hôm qua trở về trước, Ôn Hàn sẽ cho rằng người đàn ông này cố làm ra vẻ thần bí. Nhưng bây giờ...

Cô nhướn mắt nhìn anh, anh cụp mi, hai người đối mắt nhìn nhau.

“Anh...”

“Sau này đứng trên bục giảng trước lũ trẻ nhỏ, liệu em có kể cho chúng nghe về khoảng thời gian ở Nepal?” Trình Mục Vân lên tiếng. Anh cọ nhẹ trán mình lên trán Ôn hàn, dùng câu hỏi đánh lạc hướng sự truy vấn của cô: “Em có kể chuyện em thân mật với một người đàn ông ở phòng giặt đồ, kể chuyện em bị một người đàn ông lột quần áo để vẽ Henna Tattoo, kể chuyện em từng bị kẻ săn trộm tấn công, bị chó ngao cắn vào vai khi đi dã ngoại hay không?”

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve bờ mi của Ôn Hàn, di chuyển xuống dưới, từ sống mũi đến miệng cô. Trình Mục Vân cúi đầu trao cho Ôn Hàn một nụ hôn dịu dàng chưa từng thấy kể từ khi hai người quen nhau. Người đàn ông này mà tỏ thái độ dịu dàng thì đúng là muốn lấy mạng đối phương.

“Ngủ ngon, em yêu.” Lời nói của anh thốt ra từ đầu lưỡi, đi thẳng vào trái tim cô.

Trình Mục Vân xuống giường, đi giày. Ôn Hàn đột nhiên kéo tay anh. Lúc anh quay đầu, cô lập tức buông tay. Cô bất chợt nhớ ra toàn thân mình dính đầy máu nên muốn thay áo. Rơi vào tình cảnh này, cô buộc phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác.

Nhưng khi kéo tay Trình Mục Vân, cô mới phát giác bản thân không nghĩ đến Agassi mà nghĩ đến anh trước tiên.

“Em muốn nói gì?” Trình Mục Vân đứng thẳng người bên cạnh giường.

“Trong ba lô của em có áo sạch.” Ôn Hàn nói nhỏ: “Phiền anh giúp em thay áo.”

Trình Mục Vân liền đi lấy ba lô ở góc lều bạt, tìm một cái áo màu đen. Anh cởi áo sơ mi bên trên người Ôn Hàn, lại giúp cô kiểm tra vết thương, cuối cùng mới mặc áo sạch vào người cô.

Buổi chiều ngày hôm sau, Ôn Hàn được Agassi gọi dậy. Vết thương trên vai vẫn đau như lửa đốt, cô cố gắng thoa một ít dầu gội đầu khô cho tóc đỡ bết.

“Mọi người quyết định hủy bỏ lịch trình, quay về Kathmandu.” Agassi đưa cái lược cho Ôn Hàn, chau mày nhắc nhở bạn: “Khi nào về, cậu tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ tính sau. Bây giờ đừng để bất cứ người đàn ông nào lại gần, bởi vì mùi cồn trên người cậu nồng nặc quá.”

Ôn Hàn quay đi giả vờ tìm ấm nước để che giấu sự ngượng ngùng khi nhớ đến chuyện tối qua.

Lúc hai người ra khỏi lều bạt, bên ngoài ồn ào náo nhiệt. Một cô gái mặc bộ váy dài màu trắng và chiếc mũ rộng vành màu đỏ ngồi quay lưng về phía họ, đang tiêm cho du khách nam bị thương, đồng thời dặn mọi người khi nào về Kathmandu hoặc về nước cần phải tiếp tục tiêm phòng. Cô gái bảo Mạnh Lương Xuyên đếm số người bị chó cắn. Vừa vặn nhìn thấy Ôn Hàn đang đi tới, anh ta bật ngón tay: “Đúng rồi, còn một người nữa.”

Mạnh Lương Xuyên búng ngón tay với Ôn Hàn.

Cô gái giữ chiếc mũ đội trên đầu. Nhìn thấy Ôn Hàn, khóe mắt cô ta vụt qua một tia nào đó. Cô ta nhiệt tình chào: “Hi!” rồi hỏi: “Là cô à?”

Là người phụ nữ đó? Ôn Hàn có chút ngơ ngẩn, lồng ngực bị một thứ âm thanh kì lạ đè nặng. Vừa rồi cô cố gắng bày ra bộ mặt tươi tỉnh, mau chóng ra ngoài để cảm ơn Trình Mục Vân. Nhưng vào thời khắc này, tâm trạng mong chờ hoàn toàn tan biến. Trong đầu cô chỉ còn lại hình ảnh lần đầu gặp người phụ nữ kia, quần áo cô bị Trình Mục Vân kéo xốc xệch. Còn cô

choàng khăn lên người một cách thảm hại, bỏ chạy trong tiếng cười vui vẻ của đối phương.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, cô gần như đã quên mất người phụ nữ trước mặt.

Đây là người phụ nữ “phục vụ đặc biệt” mà bà chủ nhà nghỉ giới thiệu với Trình Mục Vân, giúp anh có một đêm hoan lạc. Bây giờ, cô ta cũng xuất hiện ở nơi này.

Sắc mặt tái nhợt, Ôn Hàn hàm hồ “Ừ” một tiếng. Agassi tò mò truy vấn nên cô đành giải thích qua, mình từng gặp người phụ nữ này ở nhà nghỉ. Cô tiến lại gần, cố gắng giữ thái độ tự nhiên, ngồi xuống bên cạnh người phụ nữ, để đối phương tiêm phòng cho mình.

Tình huống này đúng là vô cùng ngượng ngập. May mà Trình Mục Vân không có mặt ở đây.

Suốt buổi chiều, Ôn Hàn chứng kiến người phụ nữ đó xử lý vết thương cho người bị thương bằng thái độ ân cần và nhẹ nhàng như một thiên thần. Tâm trạng của cô tràn ngập sự bức bối, khó chịu, thậm chí muốn quay về lều bạt ngủ cho xong.

“Quá đắt!” Rum phàn nàn, chê giá thuê người gánh đồ đắt đỏ: “Chúng ta đã có công trong việc chống lại bọn săn trộm nên phải được ưu đãi mới đúng. Mức giá này chẳng khác nào dành cho kẻ thù.”

Vương Văn Hạo chẳng hề bận tâm đến điều đó, chỉ lo kiểm tra hành lí của mọi người.

“Vương Văn Hạo đúng là chu đáo thật đấy.” Agassi nói nhỏ: “Cậu xem, anh ấy không chỉ kiểm tra hành lí của nhóm bọn mình mà còn cả của du khách khác nữa.”

Mấy người lính gác thu dọn xác chó săn trong rừng. Ôn Hàn nhìn thấy một người đang nghiêng răng nói điều gì đó, ánh mắt vô cùng dữ tợn, khiến cô bất giác lạnh buốt sống lưng.

Có lẽ do thường xuyên đụng độ với những kẻ săn trộm luôn phải sống trong trạng thái cuộc chiến nảy lửa xảy ra bất cứ lúc nào nên họ mới thành ra như vậy.

Cô bất giác nhớ tới ánh mắt của Trình Mục Vân nhìn mình sau khi chém con chó ngao thành hai khúc vào tối hôm qua, tựa như ánh mắt của ác quỷ đến từ địa ngục.

Ôn Hàn ngó nghiêng xung quanh. Trời đã tối mà anh vẫn chưa quay về.

Chẳng ai ngờ, mãi tới nửa đêm Trình Mục Vân mới xuất hiện, dẫn theo mười mấy con voi.

Ở nơi này, voi phần lớn được dùng để làm cảnh chứ không phải chuyên chở. Không hiểu làm thế nào mà Trình Mục Vân có thể giải quyết được chủ đàn voi. Đường như chẳng có gì là không thể đối với anh.

Đám du khách đang ngồi trong lều bạt trú mưa hoan hô ầm ĩ. Ai nấy đều mừng rỡ vì ngày mai không phải đi bộ trong mưa gió.

Dù thấy tiếng hoan hô như Ôn Hàn vẫn cố gắng ngồi bất động trong chiếc lều bạt lớn. Người phụ nữ từng qua đêm với Trình Mục Vân đang ở nơi này. Có lẽ... cô ta cố tình đến đây chỉ để gặp anh mà thôi.

Bên ngoài lều bạt, hướng dẫn viên bận rộn bố trí những con voi và quản lượng. Tiếng cười nói rộn ràng không ngớt

Ôn Hàn không nhận được, lại nghĩ đến người phụ nữ ấy. Cả ngày hôm nay, đối phương thỉnh thoảng lại nhìn cô bằng ánh mắt dò xét, tựa như biết rõ, cô cũng là một trong những người phụ nữ của Trình Mục Vân.

Ôn Hàn còn đang chìm trong suy tư, một đôi giày màu đen đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô.

“Nếu em đừng nhìn chăm chăm vào cái ấm nước, mà hướng đôi mắt xinh đẹp của em về phía tôi.” Giọng nói trầm thấp của Trình Mục Vân vang lên. Anh cúi thấp người, thì thầm: “Vậy thì đêm nay, tôi sẽ ở lại đây với em.”

Ôn Hàn quay đi chỗ khác, né tránh ánh mắt của anh. Trình Mục Vân giữ gáy cô, xoay mặt cô về phía mình. Cảm nhận được sự né tránh của cô, anh cười khẽ một tiếng, cắn dãi tai Ôn Hàn.

Ôn Hàn hít một hơi sâu. Sợ người khác nghe thấy, cô chỉ có thể hạ giọng kháng cự: “Tôi không muốn biểu lộ tình ý với anh trong cuộc hành trình đầy bất trắc này.” Cũng không muốn chứng kiến anh ở bên người con gái khác. Tất nhiên, cô không thể thốt ra miệng câu này.

Trình Mục Vân nhìn cô chăm chăm. Giây tiếp theo, anh từ từ buông tay cô. Ôn Hàn vội đứng dậy, lùi lại phía sau vài bước.

Thật ra, cô ghen với người phụ nữ kia nhưng không dám thừa nhận, bởi vì dù sao cô cũng chỉ mới quen biết với người đàn ông trước mặt hơn một trăm tiếng đồng hồ mà thôi.

Trình Mục Vân đứng dậy, ánh mắt đã trở lại trạng thái bình thường. Sự yên lặng của anh hoàn toàn trái ngược với tiếng ồn ào huyên náo ở bên ngoài

Bởi vì hai ngày liền không được nghỉ ngơi, thân thể bị thương dẫn đến tình trạng sốt cao, lại phải đi bộ cả buổi chiều nên bây giờ anh không được linh hoạt, hành vi không nghe theo sự chỉ đạo của não bộ. Tuy nhiên, điều này vẫn không ngăn cản anh dùng sự nhẫn nại cuối cùng, nói với cô: “Ngày mai, tôi sẽ rời khỏi đoàn.”

“Ngày mai ư?” Ôn Hàn buột miệng hỏi.

“Đúng thế. Ngày mai, tôi sẽ kết thúc sớm chuyến đi tươi đẹp này.” Anh nhếch miệng: “Chúc em và bạn của em có khoảng thời gian vui vẻ ở Nepal trong những ngày tiếp theo.”

Ôn Hàn chẳng biết đối đáp thế nào nữa. Cô không ngờ lại nghe được thông tin này. Tuy biết sớm có giây phút chia tay nhưng cô không nghĩ lại vào ngày mai. Vừa rồi, cô thậm chí còn chuẩn bị tinh thần để đối phó với anh, nếu anh đối xử với cô như mấy hôm trước.

Trình Mục Vân xoay xoay bả vai, nhặt chiếc áo khoác ban nãy ném xuống giá đựng thuốc rồi lặng lẽ rời khỏi lều bạt.

Bên ngoài, mưa ngày càng nặng hạt. Đôi boots đen của người đàn ông băng qua từng dòng nước chảy dưới mặt đất, tiến về chiếc lều bạt ở phía xa xa.

Mấy con voi tụ tập ở dưới tán cây để tránh mưa. Mạnh Lương Xuyên và các hướng dẫn viên đang ở trong lều, thương lượng xem làm thế nào để đưa người và hàng hóa rời đi an toàn trong cơn mưa lớn như vậy.

Vương Văn Hạo cũng ở trong đó. Anh ta tỏ ra sốt ruột, không ngừng lớn tiếng tranh cãi với Mạnh Lương Xuyên. Cảm nhận được có người đi vào lều, Vương Văn Hạo liền quay đầu, lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Vừa rồi anh ta tận mắt nhìn thấy Trình Mục Vân đi vào lều bạt của Ôn Hàn. Tên khốn này đã nhận tiền của anh ta còn bỏ qua lời cảnh cáo, tiếp cận người phụ nữ của anh ta.

“Tôi nói cho anh biết, ngày mai tôi sẽ sa thải anh. Đến trạm kế tiếp, tôi sẽ thuê người khác.” Còn chưa dứt lời, Vương Văn Hạo đã bị Trình Mục Vân túm cổ áo. Anh áp sát, đối thẳng vào mắt anh ta qua cặp kính trắng, như muốn nhìn thấu linh hồn của đối phương: “Hãy trông coi hàng của anh tử tế. Tôi không dám bảo đảm, liệu mình có nên từ bỏ món thù lao rồi ném anh và hàng của anh xuống sông để nuôi đám súc sinh háu đói hay không. Anh nên biết, chính phủ Nepal rất coi trọng việc bảo vệ động vật hoang dã. Dù ăn thịt anh, chúng cũng sẽ không gặp phải bất cứ phiền phức gì.”

Giọng Trình Mục Vân trầm trầm, nhưng cũng đủ khiến Mạnh Lương Xuyên lạnh toát sống lưng.

Vương Văn Hạo giơ hai tay, giảng hòa: “Được rồi, coi như tôi không dám dây vào các anh. Ngày mai tôi sẽ trả thù lao cho các anh, chúng ta giải tán trong hòa bình.”

Một tiếng đấm bụp vang lên, kéo theo đó là tiếng kêu thảm thiết. Vương Văn Hạo loạng choạng lùi lại phía sau mấy bước, ngã xuống đất. Phải mất hai lần, anh ta mới có thể bò dậy.

Trình Mục Vân đi ra khỏi lều bạt, rút con dao găm từ sau lưng, đứng trong mưa gió.

Đám du khách ở trong lều bạt cách đó không xa căng thẳng chứng kiến cuộc va chạm xảy ra bất thành linh này. Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Trình Mục Vân, trong đầu không hẹn cùng hiện lên hình ảnh tối qua anh dùng con dao chém chó ngao thành hai khúc.

Trình Mục Vân đi đến bên Vương Văn Hạo. Lúc anh ta chuẩn bị đứng dậy, anh lại thúc đầu gối vào người anh ta. Vương Văn Hạo một lần nữa ngã xuống đất.

Trình Mục Vân dùng đầu gối đè xuống chân phải đối phương, đồng thời cầm phập con dao vào đất bùn.

Trong tiếng mưa rơi rào rào, anh cất giọng gọi nhẹ tựa lông hồng, hỏi người đang bị chế ngự: “Anh thấy có đã không?”

CHƯƠNG 4

ĐÊM LUMBINI

Khốn khiếp! Anh bị điên thật rồi! Vương Văn Hạo giãy giụa, định giằng lấy con dao nhưng vừa giơ tay, anh ta liền bị đối phương kẹp cổ họng

Trình Mục Vân không hề nường tay. Vương Văn Hạo ngẩng đầu, hoảng loạn túm cổ tay đối phương, ra sức giãy giụa nhưng vô dụng. Trời mưa như trút nước. Hạt mưa giá lạnh không ngừng rơi xuống mặt anh ta.

Trong một khoảnh khắc, Vương Văn Hạo chợt nhớ tới buổi tối đầu tiên anh ta đi buôn lậu. Hôm ấy, anh ta liên tục quan sát xung quanh, hai tay run run nhận tiền nhưng rồi lại bị cướp ngay. Một nhát dao loang loáng đâm tới. Đó từng là giây phút anh ta sợ hãi nhất trong cuộc đời, tưởng rằng mình sẽ bỏ mạng tại một xó xỉnh của nhà ga ở Moscow. Sau này, việc làm ăn ngày càng lớn, nỗi hoảng sợ cũng ngày một nhạt nhòa.

Trên đời này, chẳng có chuyện gì là không thể giải quyết được bằng đồng tiền.

Nhưng tình huống bây giờ hoàn toàn khác biệt. Bởi vì thiếu oxy nên tầm nhìn của Vương Văn Hạo càng lúc càng trở nên mơ hồ. Anh ta dường như nhìn thấy địa ngục ở ngay trước mắt. Đúng lúc này, có thứ gì đó lấp lờ trước mặt anh ta.

Ôn Hàn ra sức kéo cánh tay của Trình Mục Vân, đồng thời hét lớn: “anh mau bỏ anh ấy ra! Mau bỏ ra đi!” Trên quãng đường chạy tới đây, bởi vì quá vội vàng nên cô bị ngã, mặt lấm lem bùn đất.

Trình Mục Vân quay sang nhìn cô.

“Anh điên rồi! Mau buông anh ấy ra đi!” Bởi vì sợ hãi nên toàn thân Ôn Hàn run lẩy bẩy, nhưng cô vẫn ra sức đẩy anh, chẳng may để ý đến vết thương dưới lớp áo đã bị ướt sũng trên người anh.

Trong cái nhìn chăm chăm của mọi người, Trình Mục Vân buông Vương Văn Hạo, rút con dao găm cắm xuống đất. Khóe miệng nhếch lên thành một đường cong nguy hiểm, anh lặng lẽ quay người rời đi.

Tình huống vừa rồi quả thực đáng sợ vô cùng. Đám đàn ông vẫn còn hãi hùng khiếp vía, trong khi mấy người phụ nữ lại cảm thấy rất ngẫu, rất đàn ông. Trong số những người này tất nhiên không bao gồm Ôn Hàn.

Vừa rồi ngăn cản Trình Mục Vân ở cự ly gần, cô cũng bị hoảng sợ trước cơn giận dữ của anh. Đến khi quay lại lều bạt, Vương Văn Hạo không ngừng uống nước ấm, nói với mọi người, ngày mai nhất định phải tách khỏi nhóm du khách, tách khỏi người đàn ông đó, hai tay cô vẫn nắm chặt vào nhau, tâm trí chưa kịp hoàn hồn.

Hai hướng dẫn viên đến dàn hòa, chấp hai tay trước ngực xin lỗi, còn bảo hai người đàn ông kia ngày mai sẽ đi.

“Gì cơ? Ngày mai họ sẽ đi ư?” Agassi không che giấu nỗi sợ hụt hẫng. Rum tỏ ra bất mãn, trách Agassi không phân biệt được bạn và địch, bạn mình bị đánh còn lưu luyến đối phương. Agassi chế nhạo Rum chẳng giống đàn ông Moscow, đâu cần quan trọng hóa vấn đề đến thế. Cô ta cười nói: “Có quán bar nào đến nửa đêm mà không xảy ra một hai vụ xô xát?”

Hai anh em không ai chịu nhường ai. Một lúc lâu sau, Agassi đi ngủ. Ôn Hàn cũng dần khôi phục tâm trạng bình tĩnh. Xông ra khỏi lều bạt ngăn cản Trình Mục Vân là phản ứng xuất phát từ bản năng của cô. Cô thậm chí còn không dám thừa nhận, bản thân sợ anh bị thương dù rõ ràng anh mạnh hơn Vương Văn Hạo.

Ông trời dường như đã trút hết nước nên sau nhiều ngày mưa lớn, cuối cùng, mọi người cũng đón chào ngày nắng ráo đầu tiên kể từ khi đặt chân đến Nepal.

Sáng sớm, hướng dẫn viên sắp xếp mọi người lên mấy con voi mà Trình Mục Vân dẫn về.

Vương Văn Hạo vẫn còn tức giận, các du khách nam xúm xít an ủi anh ta: “Anh xem, tên đó trước khi đi còn để lại voi cho chúng ta, chứng tỏ tâm trạng của hắn do bị ảnh hưởng bởi biến cố tối hôm kia và thời tiết tệ hại nên mới máu bốc lên đầu.” Hai cô gái Hàn Quốc phụ họa, nói bọn họ không rời xa người đàn ông đó.

Người quản tượng, một chú voi có thể chở ba, bốn du khách. Vì không muốn nghe anh em Agassi và Rum tranh cãi nên Ôn Hàn quyết định ngồi cùng hai người xa lạ. Cho tới khi con voi đứng lên, lần lượt rời khỏi địa điểm cắm trại, cô vẫn không nhìn thấy người đàn ông đó.

Anh đã đi thật sao?

Ôn Hàn nắm chặt tay vịn, không ngừng quan sát xung quanh. Trong lòng cô có chút sốt ruột, một chút mong chờ được nhìn thấy anh, chào tạm biệt hay nói câu gì đó, để lại phương thức liên lạc...

Con voi đâu có biết tâm trạng lưu luyến của cô, cứ thế cùng đội hình tiến về phía trước.

Khi chú voi đầu tiên lội qua sông, một điệu nhạc xa lạ vang lên. Có người hiếu kì tìm kiếm nơi phát ra tiếng nhạc. Ở bờ sông bên kia có người mặc trang phục màu trắng của dân địa phương đang thổi sáo. Một thằng bé ngồi xổm bên cạnh, thu tiền du khách qua lại.

Một cô gái của nhóm du khách mừng rỡ reo lên: “Là anh ấy kìa!”

Mọi người đều hướng ánh mắt qua bên đó. Thì ra, trọng tâm gây sự chú ý không phải là người mù mà là người đàn ông đang ngồi xổm ở phía trước, đưa một tờ tiền cho thằng bé

Anh quay lưng về phía đàn voi, vỗ nhẹ lên đầu thằng bé. Từ đầu đến cuối, anh đều khép mi mắt, yên lặng nghe người mù thổi hết khúc nhạc Phật, không hề ngoảnh đầu về phía Ôn Hàn.

Đến khu vực sườn núi bị sạt lở, con voi khó lòng vượt qua, đám du khách đành nhảy xuống thanh toán tiền.

“Đi thôi!” Vương Văn Hạo giơ tay định đỡ Ôn Hàn. Cô lắc đầu, né tránh anh ta. Có chút không hài lòng nhưng nghĩ đến chuyện đã hoàn tất vụ buôn bán, sắp được về Moscow nên anh ta cũng chẳng bận tâm đến thái độ của cô.

Đường núi quả thực khó đi. Bên cạnh không ngừng có tiếng than vãn, lộ trình này đúng là quá tệ hại.

Trong đầu Ôn Hàn toàn nghĩ tới bóng lưng của người đàn ông đó. Anh tức giận hay sao mà chẳng thèm liếc cô một cái.

Sau ba, bốn tiếng đồng hồ đi bộ, đoàn du khách tới một thôn làng nhỏ. Hướng dẫn viên bảo mọi người ngồi nghỉ ngơi, ở đây đợi xe đến đón. Người gánh đồ dỡ hết đồ đạc bỏ xuống đất.

“Khi nào xe đến đón, chúng ta sẽ đi thẳng tới Pokhara. Đây là thành phố lớn thứ hai ở Nepal, có rất nhiều món ăn ngon. Tôi tin sẽ khiến các vị quên đi khoảng thời gian mệt nhọc vừa rồi.” Hướng dẫn viên nhiệt tình giới thiệu.

Ôn Hà và Agassi lấy giấy ướt lau sạch tay rồi bắt đầu phân phát bánh quy cho mọi người.

Một lúc sau, đang kiểm tra hành lí, thái độ của Vương Văn Hạo bỗng trở lên kì lạ. Đầu tiên, anh ta quát mắng người gánh đồ, sau đó chạy tới uống hết nửa bình nước rồi ôm mặt, ngồi bất động hồi lâu.

Khi xe ô tô đến nơi, Vương Văn Hạo đột nhiên đứng dậy, hỏi hướng dẫn viên, có thể thuê riêng một chiếc xe đi Lumbini hay không.

“Lambini ư?” Hướng dẫn viên tỏ ra ngạc nhiên: “Nơi đó không nằm trong lộ trình của chúng ta.”

“Tôi biết.” Vương Văn Hạo cất giọng nôn nóng: “Nhưng tôi nhất định phải đến đây.” Anh ta ngoảnh đầu, chỉ tay vào Ôn Hàn: “Bạn tôi là tín đồ Phật giáo. Đây là món quà bất ngờ tôi dành tặng cô ấy.”

Ôn Hàn ngẩn người. Trước kia đúng là cô từng đề cập tới chuyện đi Lumbini nhưng sau khi đặt chân đến Nepal, toàn bộ kế hoạch đều lộn tùng phèo. Cô thậm chí quên mất, mình từng nói muốn đi Lumbini, nơi Đức Phật ra đời.

Hướng dẫn viên nhiệt tình ôm Vương Văn Hạo: “Là một người Nepal, tôi rất vui khi anh và bạn của anh thích Lumbini như vậy. Nhưng ô tô chỉ có hai chiếc trong khi đoàn chúng ta những mười lăm người nên không thể đáp ứng yêu cầu của anh.”

Vương Văn Hạo không ngừng thuyết phục, bảo nếu bỏ qua Lumbini, anh ta sẽ hối tiếc cả đời, cuối cùng cũng khiến hướng dẫn viên động lòng. Tuy không đồng ý để Vương Văn Hạo thuê riêng một chiếc ô tô nhưng anh ta hứa sẽ cho xe quay lại đón, giúp bọn họ hoàn thành chuyến đi tâm linh này.

Lịch trình hoàn toàn nằm ngoài dự kiến. Ngoài Vương Văn Hạo, ba người còn lại không hề hay biết. Ôn Hàn thậm chí có cảm giác, điểm đến này vừa mới được quyết định chứ không phải được dự trù từ trước.

Mặc dù cảm thấy kì lạ nhưng cho rằng đây là hành động nhằm níu kéo trái tim Ôn Hàn của Vương Văn Hạo nên Rum và Agassi cũng không nghĩ ngợi nhiều.

Thế là bốn người tách khỏi nhóm du khách. Đến buổi chiều, một chiếc ô tô quay lại đón họ đi Lumbini.

“Bạn yêu, tuy đánh không lại người đàn ông đó nhưng Vương Văn Hạo đối xử với cậu rất tốt.” Agassi thì thầm: “Tớ biết người đàn ông đó có thể khiến bất cứ cô gái nào đánh mất trái tim, nhưng cậu đừng để lạc cả linh hồn đấy. Hãy nghĩ đến nơi chúng ta sắp tới. Ôi xúc động biết bao. Đó là Lumbini, mảnh đất Phật tổ ra đời đấy.”

Ôn Hàn ngồi sát cửa sổ, ngắm đồng ruộng ở bên đường, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cô đến Nepal với tâm trạng xúc động và chờ mong, sau khi gặp Trình Mục Vân thì mờ ám và kích thích, tiếp theo là xa cách và ghen tuông, cuối cùng là bị thương và ly biệt. Mới có mấy ngày mà cô có cảm giác như đã trải qua hai mươi mấy năm.

Mọi người đến nơi lúc hoàng hôn buông xuống. Do đã kiểm tra chỗ ở nên Vương Văn Hạo bảo lái xe đưa thẳng đến một nhà nghỉ nhỏ nằm ở vị trí khuất nẻo. Nhà nghỉ này còn tồi tàn hơn cả nhà nghỉ ở Kathmandu.

Điều hòa ở đại sảnh kêu rì rì. Góc tường có một dãy máy tính cũ kĩ, mấy du khách đang chăm chú lên mạng.

Vương Văn Hạo và Agassi đi làm thủ tục nhận phòng, Rum vào nhà vệ sinh, còn Ôn Hàn đứng ngoài sân trông hành lí. Cô đội chiếc mũ rộng vành, không hợp với nơi này, hơi bẩn nhưng có thể che đi gương mặt mệt mỏi của cô.

Nhờ ánh tịch dương. Ôn Hàn đọc được hàng chữ trên bờ tường: “Nhà của người Trung Quốc ở Lumbini.”

Câu quảng cáo rất hay, nhà của người Trung Quốc cơ đấy. Ôn Hàn có chút ngờ ngẩn, trong đầu chợt hiện lên hình bóng người đàn ông đó.

“Em đến nơi xa lạ này là nhằm mục đích tìm tôi hay sao?” Một giọng nói rất nhẹ vang lên, nhưng vẫn mang ngữ điệu chòng ghẹo như thường lệ, xuyên thẳng vào nơi mềm mại nhất trong trái tim cô. Ôn Hàn ngoảnh đầu theo phản xạ, liền nhìn thấy người đàn ông quen thuộc đang đứng tựa vào cổng sắt. Anh mỉm cười, gõ gõ ngón tay vào cửa: “Thế nào? Bị tôi đoán trúng rồi phải không?”

Ôn Hàn vô thức tiến về phía trước nửa bước.

Trình Mục Vân kéo mũ của áo khoác leo núi đội lên đầu, che đi nửa khuôn mặt rồi đi về phía cô: “Đừng vội. Tối nay tôi sẽ đến tìm em.” Nói xong, anh liền đi qua chỗ cô.

Vài giây sau, Mạnh Lương Xuyên lao nhanh vào, suýt nữa đâm sầm vào một du khách nữ đang đi qua. Anh ta nở nụ cười thay lời xin lỗi rồi ném túi bánh cho Trình Mục Vân: “Còn nóng đấy.”

Trong thời khắc ngắn ngủi, Ôn Hàn, Trình Mục Vân, Mạnh Lương Xuyên và du khách xa lạ kia chạm mặt ở cửa ra vào, như những khách du lịch bình thường không hề quen biết nhau.

Hai người đàn ông đi thẳng vào cầu thang lên tầng hai. Vương Văn Hạo vô tình tình thấy Mạnh Lương Xuyên. Mạnh Lương Xuyên cũng nhìn thấy anh ta, lập tức giơ ngón tay giữa rồi khuất dạng. Vương Văn Hạo coi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục điền thông tin hộ chiếu, nhưng bàn tay đặt trên quầy lễ tân siết chặt.

Trên tầng hai là một hành lang tồi tàn. Trình Mục Vân đi tới phòng cuối cùng, rút chìa khóa mở cửa.

“Lúc đi mua bánh, tự dưng tôi có cảm giác mình đã bỏ sót điều gì đó trong vụ lần này.” Mạnh Lương Xuyên vừa ngoạm bánh vừa theo anh đi vào phòng, kéo ghế ngồi xuống.

“Bỏ sót điều gì?” Trình Mục Vân hỏi.

Mạnh Lương Xuyên chau mày, ấn ngón trỏ vào huyệt thái dương: “Tạm thời tôi không nghĩ ra.”

Lúc ở Kathmandu, bọn họ cố tình làm cho lịch trình chèo xuồng cửa Vương Văn Hạo diễn ra sớm hơn một ngày, làm đảo lộn kế hoạch của anh ta. Buổi đêm hôm kẻ săn trộm tấn công. Họ thừa cơ đánh cắp hàng của Vương Văn Hạo trước khi anh ta giao hàng, đồng thời để lại tin nhắn, bảo Vương Văn Hạo đích thân đến Lumbini, chuộc lại đồ của mình.

“Tại sao lại là Lumbini?” Mạnh Lương Xuyên thắc mắc.

“Bởi vì Phật ở nơi này.”

“...” Mạnh Lương Xuyên cúi xuống, tiếp tục ăn bánh.

“Nơi này là thánh địa của tín đồ Phật giáo trên toàn thế giới. Mỗi ngày đều có một lượng lớn du khách đến đây nên được canh phòng cẩn mật. Ngay cả gốc cây bồ đề trong vườn Lumbini cũng có lính ôm súng đứng gác, không người nào dám manh động, gây ra cuộc đụng độ đẫm máu ở đây. Điều này cũng giống như không ai gây chuyện ở thánh địa Mecca hay Jerusalem. Bất kể là những người xung quanh, hay đến chính bản thân anh đều sẽ không cho phép xảy ra chuyện đó.” Trình Mục Vân giải thích.

Ít nhất ở nơi này, cô sẽ được an toàn hơn.

Mạnh Lương Xuyên không hỏi gì thêm. Lời giải thích của người đàn ông trước mặt vô cùng kín kẽ nhưng bất kể anh nói gì, làm gì cũng đều khiến

người khác không thể hoàn toàn thoải mái. Nhất định có thứ gì đó chân thực hơn đã bị che giấu.

Ba tiếng sau.

Ôn Hàn giặt hết quần áo bẩn, phơi ra ngoài ban công. Cô phát hiện, dù tay ngâm xà phòng đến mức nhợt nhạt nhưng hình vẽ Henan Tattoo vẫn còn nguyên vẹn. Có thể thấy nét vẽ của người đàn ông đó tinh xảo đến nhường nào.

Nếu anh mở tiệm vẽ Henna Tattoo, chắc chắn sẽ rất đắt hàng.

Bóng đèn trong phòng đột nhiên tắt ngóm, khiến Ôn Hàn giật mình. Tầng dưới vang lên tiếng cười nói và tiếng than vãn: “Lại mất điện rồi”, “Nepal đúng là đất nước hay mất điện nhất thế giới”. Không chỉ có nhà nghỉ này, Ôn Hàn phát hiện ngoài đường phố cũng tối om, đã có người thắp nến.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng chuông điện thoại. Nhà nghỉ này tương đối tồi tàn, giữa hai phòng được ngăn bằng tấm ván ép nên có thể nghe rõ âm thanh của phòng kế bên.

Vương Văn Hạo nhanh chóng nhắc máy. Ở đầu kia điện thoại, Mạnh Lương Xuyên cất giọng vui vẻ: “Ông chủ Vương, hoan nghênh anh đến Lumbini.”

Cùng thời gian đó, điện thoại bàn ở phòng của Ôn Hàn cũng reo vang. Cô lập tức chạy đi nghe.

“Em hãy ra khỏi phòng, đi dọc hành lang bên tay phải. Tôi đợi em trong căn phòng không khóa cửa cuối cùng.” Vừa dứt lời, Trình Mục Vân liền cúp máy.

Ôn Hàn vẫn cầm ống nghe, trống ngực đập thành thịch.

Cô cầm mỗi chìa khóa rồi ra khỏi phòng. Đúng lúc này trên hành lang xuất hiện mấy người đàn ông. Họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Kirgiz^[1], nhắc

đến từ “Sunauli” và “Baiwala” hai lần. Cô nhớ đó là địa danh của Ấn Độ, đều là cửa khẩu tiếp giáp với Nepal.

^[1] Kigiz là một trong những dân tộc dùng hệ ngôn ngữ Turk (Ngôn ngữ Đột Quyết) để giao tiếp, sinh sống chủ yếu tại đất nước Trung Á Kyrgyzstan.

Có lẽ phát hiện Ôn Hàn có thể nghe hiểu ngôn ngữ của mình, mấy người đàn ông nhướn mày liếc cô một cái.

Cô nở nụ cười ngượng ngịu, đứng tránh đường bọn họ. Từ nhỏ, mỗi lần vô thức nghe lén người khác nói chuyện mà bị phát hiện, cô đều có phản ứng này.

Ôn Hàn đi đến đầu hành lang, quả nhiên nhìn thấy một căn phòng cửa khép hờ như Trình Mục Vân nói. Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, lặng lẽ đi vào bên trong.

Trong phòng chỉ thấp một ngón nến đặt trên chiếc ghế gấp. Ôn Hàn thuận tay đóng cửa.

Trình Mục Vân cời trần, đang ngồi trên sofa, bàn bên cạnh đặt một chiếc máy thu thanh nhỏ, phát ra ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu.

“Anh đang nghe gì thế?” Ôn Hàn tiến lại gần.

Nhờ ánh nến, cô nhìn thấy thân hình cao gầy và rắn chắc của người đàn ông, cùng với vết thương kéo dài từ ngực đến lưng trông rất đáng sợ.

Ôn Hàn hơi chấn động.

“Tôi đang nghe tin thời sự.” Trình Mục Vân cầm máy thu thanh, vặn hết cỡ: “Có mấy thành phố ở Nepal đang đình công. Tôi nghĩ, bọn em có khả năng không thể về nước ngay được.” Anh trả lời câu hỏi mà cô dùng để che giấu sự căng thẳng một cách nghiêm túc, đồng thời nhướn mày nhìn bộ váy dài màu xanh trên người cô và động tác khẽ cắn môi môi khi cô ngừng do dự.

Ôn Hàn nhanh chóng phát hiện, mình đang quan sát người đàn ông trước mặt.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh cười trần. Ngoài vết thương đáng sợ, mỗi đường nét trên cơ thể anh đều rất cường tráng. Tư thế ngồi của anh cũng hết sức gợi cảm...

Ôn Hàn bất giác đỏ mặt.

“Hay là như vậy đi, từ đây đến Ấn Độ chỉ cần một chuyến xe.” Trình Mục Vân đột nhiên giơ tay kéo mạnh váy của cô, cho tới khi cô ngồi xuống đùi anh: “Tôi sẽ đưa em đến Sunauli, rồi em từ đó quay về Moscow.”

“Nhưng em mới từ Ấn Độ sang bên này.”

Bàn tay cô vô tình chạm vào vòm ngực rắn chắc của người đàn ông. Làn da anh không láng mịn như da phụ nữ mà hơi thô ráp và nóng hổi.

Trình Mục Vân túm tay Ôn Hàn, nhìn cô bằng ánh mắt ướm át và tối thăm.

“Được rồi, bảo bối. Chúng ta kết thúc đề tài này, làm chuyện khác đi.” Nói xong, anh đưa tay cô lên miệng, liếm nhẹ nhẹ. Cảm giác nhồn nhột ở lòng bàn tay khiến toàn thân cô mềm nhũn.

“Nơi này hình như không có cách âm thì phải.” Ôn Hàn cất giọng yếu ớt.

Cô chợt nhớ tới những chuyện xảy ra ở Kathmandu. Tuy chỉ là giây phút ngắn ngủi nhưng chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ khiến cơ thể cô nóng ran.

“Tôi biết. Nhưng ở đây chúng ta có máy thu thanh.” Trình Mục Vân xoay người Ôn Hàn, để cô nằm xuống dưới: “Bọn mình chỉ có thể nghe thấy tin tức đình công mà thôi.”

Ngoài máy thu thanh, tivi ở góc phòng cũng đưa tin về vụ biểu tình, đình công, thậm chí còn xảy ra xung đột.

Âm thanh rất tạp loạn. Ở đất nước Nepal này, ngoài thời tiết, thời cuộc cũng chẳng biết đâu mà lần.

Vào giây phút này, môi lưỡi của người đàn ông giống ngọn lửa thiêu đốt Ôn Hàn.

“Từ trước đến nay tôi vẫn chưa hỏi tuổi của em.” Anh cất giọng trầm khàn.

“Em vừa tròn hai mươi tuổi vào tháng trước.”

“Đúng như lời tôi đoán.” Anh thì thầm, thối hơi nóng vào tai cô.

Ôn Hàn hơi cong người. Hai cánh tay tự giác ôm cổ người đàn ông.

Đối với người mới bắt đầu nếm trải, dục vọng là một thuốc độc, khiến con người dễ bị nghiện. Cô phát hiện, một khi đối tượng hạ độc là Trình Mục Vân, không ai có thể tìm thấy thuốc giải.

Trước kia, cô từng dịch tài liệu liên quan đến hương thảo. Đây là một loại hương liệu có mùi thơm nồng đậm mà người Ý hay rắc xuống mồ của người chết, coi như một sự kỉ niệm vĩnh cửu. Ở thời đại Victoria, hương thảo cũng tượng trưng cho “Kỉ niệm” và tình yêu bền vững.

Lồng ngực Ôn Hàn phập phồng kịch liệt, đầu óc váng vất, cảnh tượng trước mắt chao đảo, tựa như bị rơi vào xoáy nước, không có lối thoát.

Trình Mục Vân vẫn không thể tiến hành đến bước cuối cùng nhưng anh đã nắm rõ thân thể của cô, biết làm thế nào để cô đạt khoái cảm trong khoảng thời gian nhanh nhất. Sau đó, anh không ngừng dụ dỗ hôn cô, cho tới khi cô hết run rẩy.

“Tôi gặp một chút rắc rối.” Lúc tiễn Ôn Hàn ra cửa, anh nói nhỏ.

Cô liền dừng bước, trái tim đập nhanh một nhịp

“Vì thế, tôi không thể ở cùng em cả đêm.” Anh cúi đầu , thì thầm bên tai cô:
“Bây giờ, em hãy về phòng đi ngủ, đừng có chạy lung tung đấy.”

CHƯƠNG 5

SỰ PHẢN NỘ CỦA THẦN PHẬT

Khi cánh cửa sau lưng khép lại, Ôn Hàn không nhìn nổi, lại quay đầu nhìn. Vừa mới quần quýt thân mật đã lập tức mỗi người một ngả, Trình Mục Vân luôn mang đến cho cô cảm giác lạnh nhạt và xa cách.

Trong đầu vang lên câu nói của anh, Ôn Hàn liền cảm thấy thấp thỏm, bất an. Cô gõ cửa phòng Agassi, hỏi cô bạn có đi kiểm đồ ăn hay không? Agassi vừa ngủ dậy, cũng hơi đói bụng nên vui vẻ khoác tay cô đi xuống tầng dưới.

Đại sảnh tựa như biến thành thế giới khác, bởi vì ở đó rất đông người, Vương Văn Hạo cũng có mặt.

Ông chủ người gốc Hoa lau mồ hôi trán, hết dùng tiếng địa phương lại nói tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn... giải thích với mọi người: “Nhà nghỉ không còn phòng trống.”

Bận rộn một hồi, ông chủ mới tiễn được đám du khách. Nghe Ôn Hàn nói muốn ăn tối, anh ta lại khóc dở mếu dở: “Cô gái, giờ người Nepal đã chìm trong giấc nồng, các cô mới ăn tối. Chỗ tôi chẳng còn gì cả.” Anh ta chỉ vào cái kệ trống không ở đằng sau: “Đồ ăn nhanh cũng hết rồi.”

Ôn Hàn định ra phố kiểm đồ ăn nhưng ông chủ liền ngăn cản: “Đình công lớn không phải giỡn chơi đâu. Cô đừng đi lung tung.”

Nhớ tới lời dặn của Trình Mục Vân, Ôn Hàn cũng cảm thấy bên ngoài tương đối nguy hiểm. Thế là cô quay sang Agassi: “Thôi đừng đi nữa. Trong phòng vẫn còn bánh quy, chúng ta ăn tạm đi.”

“Nhưng tớ muốn ăn thứ gì đó nóng sốt cơ.” Nói xong, Agassi nhìn Vương Văn Hạo bằng ánh mắt khẩn cầu.

Vương Văn Hạo có chút lơ đãng. Anh ta xem đồng hồ rồi nói với Agassi: “Tôi ra ngoài xem thế nào. Nếu có đồ ăn, tôi sẽ mang về cho hai người.”

Agassi kéo Ôn Hàn chạy theo anh ta: “Chúng ta cùng đi đi. Không khí ở đây ngột ngạt quá.”

Vương Văn Hạo chau mày, định cự tuyệt. Đúng lúc này, đèn đột nhiên tắt ngóm.

“Trời ạ!” Có người lớn tiếng hét: “Nơi đáng chết này lại mất điện rồi.”

“Đúng là hâm thật đấy, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn đình công.” Người khác tiếp lời.

“Đúng thế. Nếu sớm biết thì tôi ở lại Ấn Độ cho rồi.”

“Tôi vừa từ Ấn Độ qua đây. Khách sạn ở Ấn Độ quá tệ, nhưng không ngờ nơi này càng phiền hơn, còn chẳng có phòng để thuê nữa.”

Xung quanh không ngừng vang lên những lời ca thán.

“Đi thôi! Không thể thờ được nữa!” Agassi kéo Ôn Hàn len lỏi qua đám đông trong bóng tối. Ra ngoài cửa, cô ta hít một hơi sâu: “Tớ thề, ngày mai nhất định tớ sẽ quay về Kathmandu. Chúng ta đi kiếm đồ ăn thôi.”

Nhưng khi đi ra khỏi ngõ nhỏ, cả hai mới phát hiện tình hình còn tệ hơn ở khách sạn. Lúc này, họ mới biết, cuộc đình công lớn mà ông chủ nhắc tới là như thế nào. Trên đường phố tối mờ mờ, đâu đâu cũng xuất hiện chướng ngại vật do những người tham gia đình công dựng lên, từ gạch đá, thanh gỗ hay bao cát.

Một chiếc ô tô cũ kỹ đứng chắn ở hai đầu đường. Trên xe đều là người bản xứ đen sì. Cách đó không xa là đám cảnh sát tay cầm súng phun nước áp lực cao. Hai bên đối đầu căng thẳng.

Bởi vì mất điện, chỉ có ánh trăng mờ mờ nên đứng cách mười mấy bước chân đã không nhìn thấy mặt nhau. Ôn Hàn chột liên tưởng tới những bộ phim kinh dị của Mỹ. Tình huống này thông thường đều xảy ra chuyện chẳng lành.

Bên cạnh đột nhiên có một cánh tay đen thui kéo Ôn Hàn. Cô giật mình, né tránh theo phản xạ, người đập cả vào thân xe.

Trong xe vang lên tiếng mắng chửi. Ôn Hàn sợ xanh mặt, không ngừng nói xin lỗi. Cô lập tức kéo tay Agassi quay về nhà nghỉ. Nhưng hai người mới đi mấy bước, đám đông bỗng dừng trở nên hỗn loạn

Có người lao đi, đâm vào hai cô gái. Ôn Hàn và Agassi bị đẩy vào bờ tường. Họ nắm chặt tay nhau, cố gắng len về phía trước. Sau đó, Ôn Hàn kéo Agassi chạy nhanh về phía ngõ nhỏ.

May mà bọn họ chưa đi xa nên còn có thể quay về. Ôn Hàn vô thức ngoảnh đầu, phát hiện người biểu tình và cảnh sát đã xảy ra xô xát. Cô không dám chậm trễ, bước nhanh về phía trước.

Vốn tưởng có thể quay về nhà nghỉ an toàn nhưng nào ngờ ông chủ đã khóa chặt cửa. Ôn Hàn ngó nghiêng xung quanh, hỏi bạn: “Cậu có biết cửa sau nằm ở chỗ nào không?”

“Cửa sau ư? Còn có cửa sau nữa sao?” Agassi tỏ ra sợ hãi, định đi đập cửa.

“Hai người đi đâu vậy?” Trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng nói.

Ôn Hàn giật mình, nhanh chóng phát hiện đó là Vương Văn Hạo.

“Bọn em đi tìm đồ ăn.” Agassi nhíu mày: “Sao ông chủ lại khóa cửa nhỉ? Chúng ta vào trong bằng cách nào bây giờ?”

Vương Văn Hạo tháo kính trắng, trầm tư suy nghĩ. Làm thế nào để đưa hai người phụ nữ này về nhà nghỉ rồi mang chỗ hàng anh ta vừa tìm lại được đi khỏi đây.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên xuất hiện một con dao găm, kề vào cổ anh ta. Đồng thời cũng có hai cánh tay vòng qua cổ Ôn Hàn và Agassi, siết chặt.

“Không được động đây.” Có người nói bằng thứ tiếng Anh gượng gạo.

Giây tiếp theo, mọi âm thanh biến mất. Không một ai dám nhúc nhích, gương mặt hai cô gái lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Đám đông ở ngoài đường vẫn gào thét, đụng độ kịch liệt. Không ai chú ý tới nơi này.

Ôn Hàn mặt tái mét. Vết thương trên vai bị người ở đằng sau bấm mạnh, đau đến mức toàn thân cô run rẩy.

“Chúng tôi là du khách...” Cô lên tiếng.

“Câm miệng ngay.” Người ở sau lưng quát cô.

Ôn Hàn sợ hãi nhìn Vương Văn Hạo và Agassi cũng đang bị chế ngự. Cô nhanh chóng nhận ra, hai trong số những kẻ vừa xuất hiện chính là người đàn ông nói tiếng Kirgiz ở hành lang của nhà nghỉ.

Cô hít một hơi sâu, trong đầu chợt hiện lên hình bóng một người. Tựa như kẻ sắp chết đuối vớ được ngọn cỏ cuối cùng, cô hít một hơi để bản thân trấn tĩnh. Anh từng nói, từng hứa nên chắc chắn anh sẽ quay về, sẽ đưa cô rời khỏi Lumbini một cách an toàn.

Khi ý nghĩ này vụt qua não bộ, trống ngực cô bất giác đập liên hồi. Thậm chí, cô bắt đầu có cảm giác nghẹt thở.

Giây tiếp theo, đột nhiên có thứ gì đó từ trên ban công bị ném xuống đất, mạnh đến mức sỏi đá bắn lên mặt Ôn Hàn và Agassi. Hai người vô thức hét lên một tiếng.

Ôn Hàn định thần, phát hiện thứ vừa bị ném xuống chính là Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên. Hai người đàn ông bị trói chặt hai tay và bịt mắt, toàn thân dính đầy máu.

Mạnh Lương Xuyên rên khê một tiếng, còn Trình Mục Vân nằm bất động, chẳng khác nào người đã chết.

Ôn Hàn như bị sét đánh trúng, nhìn chăm chăm vào Trình Mục Vân. Lời nói của anh vẫn vang vọng trong đầu cô. Anh bảo gặp một chút rắc rối. Đây là một chút rắc rối hay sao?

Nỗi khiếp sợ đến bất thành linh từ huyết mạch điên cuồng lan tỏa rồi thấm thấu vào lục phủ ngũ tạng của cô. Ôn Hàn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trái tim như chìm xuống đáy vực.

“Cô đang nhìn gì vậy?” Người đàn ông ở phía sau đập mạnh vào đầu gối cô.

Ôn Hàn khụy xuống đất, Vương Văn Hạo lập tức giãy giụa, gầm lên: “Đừng có gây khó dễ cho phụ nữ. Các anh cần tiền thì nói đi!”

Người đàn ông vừa rồi chẳng nói chẳng rằng, cầm chuôi con dao đập vào huyết thái dương của Vương Văn Hạo, khiến anh ta ngã xuống đất. Vương Văn Hạo ôm đầu, trừng mắt nhìn đối phương.

Một tên khác lên tiếng: “Chúng tôi đã chọc giận cảnh sát nên cần người nước ngoài làm lá chắn để rời khỏi Lumbini. Chỉ cần các người ngoan ngoãn, chúng tôi sẽ thả các người.”

Hắn vừa dứt lời, lại có hai bóng đen tiến lên phía trước, trói tay Vương Văn Hạo. Vào giây phút hắn chuẩn bị dán miệng Vương Văn Hạo, Ôn Hàn đột nhiên đứng dậy, nói: “Các anh hãy đưa tôi đi... và thả anh ấy ra.”

Cô nắm chặt hai bàn tay, nhưng vẫn run bần bật.

Đây là ý nghĩ vụt qua não bộ trong một khoảnh khắc, ngay cả bản thân Ôn Hàn cũng không rõ tại sao mình lại làm vậy.

Để cứu Vương Văn Hạo ư?

Không phải, là vì người đàn ông chẳng biết đã bị thương nặng đến mức nào đang nằm ở kia.

Cô không rõ có thể làm gì khi bị kẻ xấu bắt đi?

Chỉ là một sức mạnh to lớn từ sâu trong nội tâm thúc giục cô đứng lên nói những lời này. Cô nghe hiểu câu nói của bọn họ. Họ muốn bắt người nước ngoài làm con tin, để đảm bảo có thể rời khỏi Lumbini. Sau đó, họ sẽ thả cô ra.

Nhưng tại sao họ lại bắt Trình Mục Vân. Tại sao chứ?

Ôn Hàn tự thôi miên bản thân. Đừng nghĩ nhiều nữa, sự việc rất đơn giản, họ chỉ cần bắt con tin để bảo đảm thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát mà thôi.

Toàn thân cô không ngừng run rẩy. Tuy không dám tin bản thân sẽ làm vậy, nhưng cô đã thật sự mở miệng.

“Ôn Hàn.” Vương Văn Hạo hét lên bằng tiếng Nga: “Đừng lo cho anh...”

Có người lại đập anh ta một phát, rút khăn mặt nhét vào miệng anh ta rồi dùng băng dính màu đen dính chặt miệng. Vương Văn Hạo mở to mắt nhìn

cô, lắc đầu lia lịa. Còn chưa kịp phản ứng, Ôn Hàn đã bị một tên đẩy vào bờ tường, trói cả chân lẫn tay.

Ôn Hàn bị vác đi trên đường phố. Tầm nhìn của cô tối đen, cơ thể lắc đi lắc lại, bụng bị ép đến đau nhức.

Mấy người đàn ông không hề mở miệng. Ôn Hàn chẳng nhìn thấy thứ gì, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy, tiếng dã thú gầm gào và các loại âm thanh kỳ lạ. Ban đầu, cô còn chăm chú lắng nghe. Sau đó, bờ vai có cảm giác vừa lạnh vừa ướt, máu lại chảy ra từ vết thương, cô dần mất đi khả năng phán đoán.

Buổi chiều, bọn họ đi tới một thôn làng nhỏ tiêu điều. Tất cả đều bị ném vào một gian phòng cũ kỹ có người canh gác ở bên ngoài. Duy chỉ có Vương Văn Hạo là bị đưa đi.

Sau khi vào một căn phòng tử tế, một người đàn ông trung niên cởi trói cho Vương Văn Hạo, cười ha hả, nói với anh ta bằng tiếng Kirgiz: “Người anh em, cô gái của cậu xinh thật đấy. Nếu con bé đó không phải là của cậu, nhất định tôi sẽ giữ bên mình.”

Wang Văn Hạo nhận cặp kính trắng từ đối phương, lau sạch rồi đeo lên mắt: “Sao anh biết cô ấy là người phụ nữ của tôi?”

“Thì cô ta đứng ra bảo vệ cậu lúc cậu sắp bị bắt đi đấy thôi.” Thủ lĩnh cười ngoác miệng, để lộ cả hàm răng. Nhưng ánh mắt hằn lạnh lẽo đến mức khiến người đối diện rùng mình.

“Thỏa thuận của tôi là lấy lại đồ của mình, còn các anh bắt hai tên kia chứ không phải phụ nữ.” Vương Văn Hạo tỏ ra không hài lòng: “Đừng bảo tôi, anh chỉ muốn giam giữ người phụ nữ của tôi đấy nhé.”

“Không, không, tôi chỉ vì muốn tác thành tình yêu vĩ đại của hai vị mà thôi.”

Mấy người đàn ông trong phòng cười rần rần.

“Tôi đoán, có lẽ anh đột nhiên phát hiện ra cô ấy có thể kìm hãm tôi nên mới cố tình đưa cô ấy đến đây, để bảo đảm cuộc giao dịch có lợi cho anh.”
Vương Văn Hạo chẳng thèm vòng vo, nói thẳng: “Tôi là dân làm ăn buôn bán chứ không phải kẻ liều mạng.”

Thủ lĩnh ngồi xuống, vỗ vỗ mặt bàn gỗ: “Người anh em ngồi đi.”

Vương Văn Hạo chỉ có một mình nên dù tức giận anh ta cũng chẳng dám làm quá. Anh ta đành ngồi xuống. Ngọn lửa trong lòng tích tụ đến mức anh ta sắp đánh mất lý trí. Anh ta vốn tưởng thuê được vệ sĩ tử tế, nào ngờ hai kẻ kia lại ra tay cướp đồ của anh ta. Cuối cùng, anh ta phải đơn thân độc chiến, còn làm liên lụy đến Ôn Hàn.

“Ngay cả hàng của mình cũng để mất được, chứng tỏ trong thời gian ở Nepal, cậu cần phải nghe theo chúng tôi mới có thể hoàn thành thuận lợi vụ làm ăn. Cậu nói có đúng không?”

Vương Văn Hạo không dài dòng, đi thẳng vào chủ đề chính: “Các anh cần bao nhiêu thời gian mới kiểm nghiệm hết số hàng?”

“Hai mươi tiếng đồng hồ. Số đá quý của cậu cần từng ấy thời gian. Do cuộc đình công nên hệ thống giao thông ở Nepal bị tê liệt. Nhân viên giám định của tôi vẫn chưa đến được.” Thủ lĩnh gõ gõ ngón trỏ xuống mặt bàn: “Tôi sẽ bảo người của tôi dẫn cậu đi thăm quan quanh đây, nhân tiện cho cậu thử mấy người đàn bà ở chỗ chúng tôi. Còn cô gái của cậu, tôi tạm thời giữ lại. Hai mươi tiếng sau, tôi sẽ đưa hai vị rời khỏi nơi này.”

“Được thôi.” Vương Văn Hạo đồng ý ngay.

“Còn hai tên kia thì sao? Cậu muốn chúng tôi xử lý thế nào?” Thủ lĩnh hỏi.

“Các anh thích làm gì thì làm. Dám đánh cắp hàng của tôi, chúng cũng nên chịu sự trừng phạt.”

Ôn Hàn ngồi trên một đồng cỏ khô, tựa vào bờ tường phía sau. Vết thương đau buốt, trong lòng vô cùng hoảng sợ, cô chỉ có thể không ngừng an ủi bản thân là sẽ không sao, bọn họ nói sẽ thả con tin. Họ chỉ cần mấy người nước ngoài làm lá chắn. Có lẽ họ là dân bản xứ tham gia cuộc đình công.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng bước chân đi vào, Ôn Hàn vô thức co rúm người. Một thứ lạnh lẽo áp vào làn da trên vai cô, Ôn Hàn né tránh nhưng bị đối phương giữ chặt thân thể.

Không gian yên tĩnh vang lên tiếng cắt vải áo. Tiếp theo, vải băng quần vết thương ở trên vai bị gỡ xuống.

Ai đó đang xử lý vết thương cho cô.

Ôn Hàn không dám động đậy. Cô ngửi thấy hương thơm thoang thoảng nên đoán đối phương là phụ nữ.

Phụ nữ ở Nepal rất bảo thủ. Những cô gái chưa kết hôn sẽ không cho phép đàn ông chạm vào thân thể của mình. Không ngờ đàn ông này cũng chú ý đến chi tiết ấy nên cử một người phụ nữ đến băng bó cho cô.

“Làn da cô ta thích thật đấy.” Đối phương nói bằng tiếng Kirgiz, tưởng Ôn Hàn không hiểu.

“Đàn bà ở bên ngoài đều tuyệt vời. “ Một người đàn ông cười lớn: “Nhưng dù tuyệt đến mức nào cũng không thể sánh bằng em.”

Tiếp theo là những câu tán tỉnh trắng trợn.

Băng bó xong, người phụ nữ hỏi tên gác cửa có cần mang cơm cho Ôn Hàn không. Gã nói không cần, ngày mai bọn họ sẽ đi, khỏi cần lãng phí lương thực.

Sau khi bọn họ rời phòng, bốn bề lại trở nên yên tĩnh. Ôn Hàn không biết bây giờ là ngày hay đêm, vì trước mắt cô tối đen như mực.

Cô chỉ biết, bên ngoài đã không còn người đi lại.

Nỗi khiếp sợ dần lan tỏa, bao trùm lên một chút lý trí còn sót lại của cô. Tại sao họ lại đưa bọn cô tới nơi này? Nếu chỉ nhằm mục đích trốn tránh cảnh sát, vậy thì tại sao đã tiến vào khu rừng núi, mà họ vẫn không thả người?

Đang chìm trong suy tư, bỗng nhiên Ôn Hàn cảm nhận được một bàn tay sờ lên mặt mình. Cô chờ người trong giây lát, nhưng nhanh chóng phát hiện động tác vuốt ve này quá đỗi quen thuộc.

Là người đàn ông đó... là anh hay sao?

Tiếp theo, miếng băng dính ở miệng cô bị giật mạnh. Ôn Hàn vừa định lên tiếng hỏi xem có phải là anh, miệng đã bị đôi môi đàn ông bịt chặt.

Đây là nụ hôn sâu chỉ thuộc về người đàn ông đó. Nụ hôn bá đạo, không cho cô thời gian phản ứng. Đầu lưỡi anh tiến vào nơi sâu trong cổ họng cô, tựa như muốn hút hết linh hồn cô. Anh gần như “tàn sát bừa bãi”, thậm chí cắn nát mạnh môi cô đến mức chảy máu. Nhưng cảm giác đau nhói cũng không thể che lấp dục vọng đang trào dâng trong cô.

Ôn Hàn bị người đàn ông mê hoặc, bắt đầu đáp trả nụ hôn của anh, giống như muốn truyền hết cho anh bao nỗi sợ hãi của cô trong ngày hôm nay.

Giống như chỉ làm vậy, cô mới xác nhận được bản thân vẫn an toàn.

Chỉ cần có anh bên cạnh, cô sẽ được an toàn.

“Em đã bắt đầu biết cách hôn rồi đấy, em yêu.” Trình Mục Vân liếm sạch vết máu trên miệng Ôn Hàn, sau đó nhẹ nhàng ngậm vành tai cô: “Một số đất nước theo đạo Phật luôn cho rằng, một người phụ nữ tốt là phải hay thẹn thùng đỏ mặt, như vậy mới không bị thiên hạ chán ghét... Tuy nhiên, tôi thích em ở thời điểm này hơn. Em bảo tôi phải làm thế nào để rời xa em đây? Làm sao có thể buông tay? Dù đi theo tôi, rất có khả năng em sẽ mất mạng.”

Anh hỏi hết câu này đến câu khác. Anh hỏi cô, nhưng tựa hồ không phải truy vấn cô. Cô cũng chẳng biết trả lời thế nào nữa.

Bản thân Ôn Hàn tồn tại quá nhiều sự ngờ vực. Vô vàn phỏng đoán phức tạp khiến cô không biết bắt đầu từ đâu: “Anh...”

“Em không nên quen biết tôi. Ôn Hàn, người đàn ông trước mặt em không có lòng khoan dung, cũng chẳng có sự nhân từ. Ngày hôm nay, em sẽ nhanh chóng được chứng kiến, tôi chính là ác quỷ sống trong địa ngục, hoặc nói một cách khác, tôi chính là địa ngục...”

Anh nói rất khẽ.

Kể từ lúc quen biết người đàn ông này, anh đã làm đảo lộn thế giới quan của cô, mở ra một thế giới hoàn toàn khác trước mặt cô. Tuy nhiên, trong cơ thể của Ôn Hàn dường như có một linh hồn đang trói buộc và khuyên nhủ cô: Ôn Hàn, thứ mà nhìn thấy chỉ là bề mặt, là một góc của tảng băng chìm mà thôi. Sự thật che giấu ở đằng sau không phải là điều có thể chấp nhận. Mau tránh xa anh ta ra!

Ôn Hàn còn đang chìm trong tâm trạng mâu thuẫn, tấm vải đen che mắt đã bị người đàn ông kéo xuống.

Do bị bịt mắt đã lâu nên ánh sáng đến bất thành linh khiến cô lóa mắt. Cô cất giọng khàn khàn, hỏi anh: “Vì anh nên họ mới bắt bọ em tới đây phải không?”

“Cũng không hẳn là lý do đó.”

“Anh là...” Cô thật sự muốn hỏi anh có phải là dân buôn ma túy, buôn vũ khí hoặc phần tử khủng bố không nhưng lại cảm thấy những từ này hơi cực đoan, chắc anh sẽ không trả lời.

“Tôi chẳng là gì cả.” Vết thương trên người Trình Mục Vân không phải là giả. Anh đang nửa quỳ nửa ngồi trước mặt cô, vì vết thương nằm ở chân nên tư thế của anh lúc này nhìn có chút kỳ lạ. Đuôi mắt anh cũng xuất hiện vết máu đã khô. Anh tiếp tục lên tiếng: “Đám người ở đây thuộc tổ chức buôn lậu hung hãn nhất. Tôi tìm bọn chúng đã lâu rồi. Nơi này địa thế hiểm trở, cho dù vào được đến đây cũng chưa chắc có thể bảo toàn mạng sống trở về. Tôi sẽ bảo Mạnh Lương Xuyên đưa em đi. Bất kể tôi sống hay chết, đi theo cậu ta, em càng có cơ hội sống sót hơn.”

“Anh thì sao? Anh không đi cùng em à?”

Trình Mục Vân nhanh chóng cởi trói cho Ôn Hàn, thuận tay vượt nhẹ từ đùi xuống đến cổ chân cô, xác nhận không bị làm sao mới kéo cô đứng lên: “Chỉ vì mục đích tìm ra căn cứ của chúng nên tôi mới đến đây.”

Sự xuất hiện của Ôn Hàn nằm ngoài dự định của Trình Mục Vân. Chuyện xảy ra trong ngõ nhỏ tối qua, anh đều nghe thấy hết. Anh không ngờ cô lại đứng ra nhận làm con tin. Tuy đoán cô vì muốn bảo vệ Vương Văn Hạo nhưng anh nhanh chóng bỏ qua vấn đề này. Sự xuất hiện của cô khiến anh tự nhiên bị “tổn thất” một nhân lực, để người vốn dẫn đường cho anh là Mạnh Lương Xuyên đưa cô rời khỏi nơi này.

Đến anh em bạn bè, Trình Mục Vân còn có thể dùng mạng sống đánh đổi nữa là người phụ nữ của anh.

Những lúc phải đưa ra quyết định, Trình Mục Vân về cơ bản không hề do dự. Dầu sao, trong huyết thống của anh vẫn mang chút hơi hướng gia trưởng của đàn ông châu Á. Phụ nữ là đối tượng cần được bảo vệ. Cho dù cuộc

đụng độ sắp tới ác liệt đến mấy, dù cuối cùng cô không giữ được mạng sống, vậy thì ít nhất cô cũng chết phía sau anh.

Trên đường đến đây, Ôn Hàn bị bịt mắt nên không rõ tình hình. Bây giờ mới thấy, đây đúng là thôn làng ẩn mình trong núi cao, rừng sâu. Phía trước là rừng cây tối đen như không có tận cùng và từng dãy núi hiểm trở.

Khi được Trình Mục Vân đưa ra ngoài, cô không dám ngó nghiêng xung quanh. Ở một nơi còn chẳng thấy cả đường đi, làm thế nào mới có thể thoát thân?

Trình Mục Vân lặng lẽ di chuyển trong bóng đêm, Ôn Hàn bám theo anh sát nút. Đi một đoạn, anh đột nhiên dừng bước. Cô cũng lập tức dừng lại. Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị Trình Mục Vân đẩy vào bụi cỏ bên cạnh. Ôn Hàn mất đà, ngồi bệt xuống đất.

Vài giây sau, xung quanh chợt vang lên tiếng súng, tiếng nổ âm ầm. Thôn làng vốn im lìm bỗng trở thành bãi chiến trường. Ôn Hàn vội bịt tai, hoảng sợ dõi mắt về phía trước. Cô nhìn thấy mấy chục bóng đen lao vào nhau, chẳng phân biệt được ai với ai.

Không ngừng có người ngã xuống. Ở phía xa xa lại vang lên tiếng nổ, khiến mặt đất rung chuyển, đất đá bắn tung tóe.

Đột nhiên có một bóng đen lao đến. Còn chưa kịp hét lên, Ôn Hàn đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Tôi là Mạnh Lương Xuyên. Cô mau đi theo tôi.”

Nhớ tới lời dặn của Trình Mục Vân, cô liền gật đầu, cùng Mạnh Lương Xuyên đi vòng ra sau khu nhà.

Đằng sau ngôi làng có một con đường mòn nhưng đã bị làm nổ tung, đất đá che lấp tất cả.

“Khốn kiếp! Ai làm nổ con đường này. Chúng ta lại phải đi đường chính rồi.” Mạnh Lương Xuyên nghiêng răng.

Anh ta túm cổ tay Ôn Hàn. Hai người mò mẫm trong bóng tối, tìm kiếm “đường chính” mà anh ta nói.

Chẳng bao lâu sau, hai người mò tới vách núi dựng đứng. Phía trước là một lối đi hẹp, ngổn ngang xác chết.

Mạnh Lương Xuyên đẩy Ôn Hàn ra đằng trước, nói: “Cô hãy dùng tốc độ nhanh nhất có thể, vượt qua đồng thi thể, dù phải bò cũng bò ra ngoài cho tôi. Cảnh sát đặc nhiệm đang ở bên ngoài. Vượt qua chỗ này là cô có thể thoát chết.”

Sống đến tuổi này, Ôn Hàn chưa từng nhìn thấy xác chết, còn cả đồng ở bên ngoài thế kia nên cô nhất thời bất động.

“Mau đi đi!” Mạnh Lương Xuyên hét lớn.

Cô cắn môi, bám tay vào vách núi, cố gắng khống chế nỗi sợ hãi, bước qua từng thi thể. Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: mau qua đi, mau qua đi!

Dường như chỉ cần đi qua là cô có thể sống sót.

Đằng sau vang lên tiếng súng. Viên đạn dường như đập vào vách đá ngay trên đầu Ôn Hàn. Toàn thân cô run rẩy, nước mắt chảy dài trên gò má nhưng bước chân của cô vẫn không ngừng nghỉ. Ý thức sinh tồn khiến cô ngày càng đi nhanh, thậm chí cuối cùng còn giẫm đạp lên xác chết.

Đi đến tận cùng vách núi, Ôn Hàn nhìn thấy một khu rừng rộng lớn ở phía trước. Một chấm màu đỏ chiếu vào người cô. Cô không để ý nên ngó nghiêng tìm kiếm cảnh sát đặc nhiệm mà Mạnh Lương Xuyên nói.

Vài giây sau, Mạnh Lương Xuyên ở đằng sau đột nhiên lao tới, xô Ôn Hàn ngã xuống đất. Đúng lúc này, viên đạn xuyên qua màn đêm, bắn vào vách đá

bên phải, khiến đá vỡ tung tóe.

Mạnh Lương Xuyên hét lên một câu bằng tiếng địa phương nhưng người ở bên ngoài vẫn không dừng lại. Vách đá ở xung quanh bị đạn bắn trúng, Ôn Hàn bật tai hét ầm ĩ.

“Mau lùi lại, quay về nói với đồng bọn của các người, một là đầu hàng, hai là sẽ bị bắn chết toàn bộ.” Một người nói bằng tiếng Kirgiz, bởi vì người trong làng đều sử dụng ngôn ngữ này.

“Mẹ kiếp! Anh ta nói gì vậy?” Mạnh Lương Xuyên không hiểu nên tỏ ra nôn nóng.

Ôn Hàn cố gắng trấn tĩnh, lên tiếng: “Họ bảo chúng ta lùi lại.”

“Ôi trời, họ tưởng chúng ta là đám khốn kiếp đó.” Anh ta xúc động nhìn Ôn Hàn, lần đầu tiên cảm thấy con mắt của Trình Mục Vân không tồi, cuối cùng người phụ nữ này cũng phát huy tác dụng: “Cô mau nói với họ, cô là du khách người Nga, bị bắt cóc đến đây. Mau nói đi.”

Ôn Hàn gắng sức cất cao giọng: “Chúng tôi là du khách nước ngoài, bị bắt tới nơi này.”

Người ở bên ngoài lặng thinh, mãi vẫn không hồi đáp. Chấm đó lại một lần nữa chiếu lên Ôn Hàn và Mạnh Lương Xuyên.

“Khốn kiếp!” Anh ta chửi thề. “Soi gì mà soi chứ?”

Đằng sau chợt vang lên tiếng nổ cực lớn, tựa như muốn san bằng cả thôn làng.

Ôn Hàn bấu xuống mặt đất, nhắm nghiền hai mắt.

“Cô gái! Mau đặt tay lên đầu rồi đi qua đây.” Cuối cùng, phía cảnh sát cũng có người lên tiếng.

Ôn Hàn ngậy ra.

“Nhanh lên!” Mạnh Lương Xuyên đập vào người cô một cái.

Ôn Hàn bình tĩnh, đứng dậy, đặt hai tay ra đằng sau gáy rồi loạng choạng đi ra ngoài.

Váy của cô đã bị rách, vạt áo trước ngực bị tuột cả cúc, để lộ một mảng da thịt mà cô không dám dùng tay che. Còn chưa đứng vững, cô đã bị một người cảnh sát lôi đi, bắt đầu tra hỏi.

Họ hỏi cô một loạt vấn đề như: nhập cảnh từ lúc nào, từng sống ở đâu, có bạn đồng hành không, bị bắt cóc ở đâu, tại sao bị bắt...

Sau hơn hai mươi câu hỏi, cuối cùng đối phương cũng hỏi, người đi cùng cô ở đằng kia là ai.

“Tôi chỉ biết anh ta tên Mạnh Lương Xuyên, là người bản địa.” Ôn Hàn thật sự chỉ biết từng ấy thông tin.

Nghe cái tên này, một người cảnh sát ngẩn ra vài giây rồi mỉm cười: “Mạnh Lương Xuyên ư?”

Thái độ này chứng tỏ anh ta quen biết Mạnh Lương Xuyên. Quả nhiên, anh ta hét lên một câu gì đó với người ở chỗ vách núi. Lần này, Ôn Hàn không hiểu thứ ngôn ngữ đó.

Tiếng nổ ở phía xa xa ngày càng dày đặc. Cả thôn làng đã bước vào cuộc chiến kịch liệt. Đám cảnh sát tin lời Mạnh Lương Xuyên, nhanh chóng xác nhận thân phận du khách của Ôn Hàn nên không để ý đến cô nữa.

Một cảnh sát nữ không biết tiếng Trung lẫn tiếng Anh đưa áo khoác cho cô rồi chỉ trỏ. Ôn Hàn nhận áo, định cài lại cúc nhưng chợt phát giác ngón tay của mình cứng đờ. Cô nhìn chăm chăm bàn tay, không dám hồi tưởng lại

tình hình vừa này, thậm chí không dám nghĩ đến cảnh mình giẫm đạp lên xác chết để tới nơi an toàn.

Sau khi nói chuyện với người cảnh sát quen biết, Mạnh Lương Xuyên quay về chỗ Ôn Hàn. Anh ta định dặn cô giả bộ không hay biết điều gì, nhưng chợt nhớ ra, cô cũng chẳng rõ thân phận thật sự của Vương Văn Hạo nên anh ta quyết định không nói nhiều.

Mạnh Lương Xuyên hắng giọng, lên tiếng: “Cô cứ ở lại đây. Đói bụng thì ăn chút gì đó, buồn ngủ thì kiếm chỗ ngủ. Nơi này tương đối an toàn. Nếu Trình Mục Vân chết, tôi sẽ đưa cô đến Đại sứ quán ở Kathmandu. Nếu anh ta còn sống...” Ngừng vài giây, anh ta thở dài, cất giọng có chút bất lực và thương tiếc: “Đợi anh ta giữ được mạng sống rồi tính sau”.

Mạnh Lương Xuyên đã sớm có cái nhìn thoáng về chuyện sống chết, chỉ là cảm thấy đáng tiếc.

Anh ta và Trình Mục Vân vốn có thể dễ dàng thoát khỏi nơi đó, dù tình hình tệ hại đi chăng nữa cũng chẳng đến nỗi mất mạng. Nhưng bây giờ thì khó nói. Ai bảo anh ta phải đưa người phụ nữ này thoát thân trước.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, cả quả núi dường như chấn động. Nhịp tim trong lồng ngực Ôn Hàn cũng ngày càng chậm lại. Trong đầu cô xuất hiện muôn vàn ý nghĩ: Liệu anh có thể sống sót, ngộ nhỡ đám người xấu kia quyết tâm “cá chết lười rách”, “ngọc nát đá tan” thì sao?

Cô tựa người vào tảng đá, khép mi mắt, để bản thân có thể lấy lại sự bình tĩnh.

Ngày mai hoặc đến khi trời sáng, cô sẽ rời khỏi chốn này, đến một nơi không có tiếng súng, tiếp tục cuộc sống bình yên.

Vào thời khắc hiện tại, đối với Ôn Hàn, bình yên và an toàn là một từ rất xa xôi.

Đến khi có tiếng bước chân tiến lại gần, Ôn Hàn lập tức mở mắt. Một người đàn ông xa lạ đang đứng trước mặt cô. Anh ta đưa cho cô mảnh vải, đồng thời đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác “suyt”.

Dưới ánh trăng mờ mờ, cô phát hiện mảnh vải trông rất quen. Ngấn ra vài giây, cô mới nhận ra, đây là vải ở váy của mình. Cô liền cúi đầu, tìm kiếm dấu vết bị xé. Váy của cô bị rách từ lúc nào nhỉ? Là Trình Mục Vân xé ư?

Người đàn ông âm thầm quan sát Ôn Hàn. Anh ta rất muốn biết, một cô gái như thế nào mới có thể khiến Trình Mục Vân ra nông nổi này.

Thấy Ôn Hàn đã nhận ra mảnh vải ở váy của mình và đoán ra người bắn tin cho cô, anh ta liền vẫy tay, nói nhỏ: “Mau đi theo tôi.”

Ôn Hàn ngoảnh đầu nhìn đám cảnh sát rồi lặng lẽ đi theo người đàn ông. Cô thậm chí còn không nghĩ đến chuyện, liệu đây có phải là cái bẫy hay không.

Đường núi gập ghềnh khó đi. Ôn Hàn không phân biệt rõ phương hướng. Cô có cảm giác người đàn ông kia dẫn mình đi vòng qua cả quả núi. Cô mệt đến mức sắp không lê bước nổi, nhưng người đàn ông cũng chẳng nghĩ đến chuyện đứng lại giúp cô.

Tới khi rơi vào tâm trạng tuyệt vọng, cuối cùng Ôn Hàn cũng nhìn thấy bìa rừng.

Lúc này, đôi chân của cô đã không còn cảm giác. Cô lê bước một cách khó nhọc. Người đàn ông dẫn đường nhảy lên một tảng đá cực lớn ở phía trước. Lần này, anh ta có lương tâm, giơ tay về phía cô rồi dùng sức, kéo cô lên trên.

Nơi này tầm nhìn rộng mở hơn hẳn. Hình bóng cao gầy quen thuộc đang ngồi ở nơi chắn gió. Anh cởi trần, miếng vải trắng quấn quanh người từ đằng trước ra sau. Nghe thấy tiếng động, một người đàn ông ngồi cạnh, đang thì thầm trao đổi với Trình Mục Vân và mấy người đàn ông đứng cách đó không xa đều hướng ánh mắt về phía Ôn Hàn.

Vào thời khắc này, cô như bị ném vào tận cùng của con đường máu đen ngòm. Người ở hai bên đều lặng lẽ quan sát cô. Hết hình bóng này đến hình bóng khác đổ dài dưới chân cô.

“Châu Khắc, cậu cũng lẽ mề thật đấy.” Một người đàn ông đeo cặp kính trắng cười, phá vỡ bầu không khí trầm lặng.

Anh chàng dẫn đường nhún vai: “Đi cùng phụ nữ, nhanh thế nào được.” Mọi người đều cười, bầu không khí nhẹ nhõm hẳn.

Trình Mục Vân vẫn ngồi tựa vào vách đá. Lần đầu tiên trong đời, anh không có sức lực nói chuyện, chỉ nở nụ cười mệt mỏi với cô.

Sau đó, anh vẫy tay, ra hiệu cô đến bên mình. Ôn Hàn không lên tiếng, ngoan ngoãn làm theo lời anh.

“Tôi rất mệt.” Trình Mục Vân nói rất khẽ, đồng thời kéo chiếc áo khoác trên người Ôn Hàn, trải xuống đất: “Thế nên em đừng giầy giụa.”

Ôn Hàn không dám động đậy, sợ chạm vào vết thương trên người anh. Cô cố gắng phối hợp cùng anh, nằm lên áo khoác.

Xung quanh yên lặng như tờ, cô có thể nghe thấy tiếng anh tháo thắt lưng.

“Em có lạnh không?” Trình Mục Vân hỏi.

Cơ thể của anh lần đầu tiên không có bất cứ sự ngăn cách nào, đè xuống người Ôn Hàn, khiến làn da để lộ ngoài không khí lạnh của cô cảm nhận được hơi ấm của người đàn ông.

Làn da hai người dính chặt vào nhau. Có lẽ vừa mới thoát chết, hoặc là khoái cảm trời dậy mà cô cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh cao hơn bình thường, chỗ nào cũng thế.

Huyết mạch trở nên sôi sục, Ôn Hàn không nhịn được lên tiếng: “Anh đang bị thương, em có thể giúp anh.” Mỗi một từ đều toát ra vẻ mời gọi, khiến bản thân cô cũng giật mình.

“Không ai có thể giúp tôi.” Trình Mục Vân thì thầm bên tai cô: “Ngoài cơ thể của em, bất cứ thứ gì cũng chẳng thể giúp tôi.”

Gần đó có người huýt sáo, cũng có tiếng bước chân mỗi lúc một xa. Đám đàn ông không những không nhẹ nhàng mà còn cố tình gây ra tiếng động lớn, tựa như muốn nói: Đây là chuyện anh đáng được hưởng sau khi thoát chết. Chúng tôi sẽ cuốn xéo ra xa, anh cứ tận hưởng món quà của cuộc sống đi...

Cả khu rừng nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh. Bởi vì xấu hổ, sợ người của anh nghe thấy và nhìn thấy, Ôn Hàn hạ giọng van nài: “Anh có thể... nhanh hơn được không?”

Trình Mục Vân cất giọng trầm khàn: “Được thôi.”

Thân thể và môi lưỡi nóng bỏng của người đàn ông khiến cô hoàn toàn chìm đắm.

“Cô ta đâu rồi?” Mạnh Lương Xuyên gần như phát điên, không ngừng cào đầu.

Phải mất ba năm, anh ta mới gặp được Trình Mục Vân, không ngờ lại để mất dấu đối phương. Anh ta đi đi lại lại, tóm một người cảnh sát bên cạnh, định nói điều gì đó nhưng lại buông đối phương ra, tiếp tục cẩu kinh.

Cuối cùng, anh ta cũng biết vấn đề bất thường ở chỗ nào. Rõ ràng Trình Mục Vân đã nắm được thân phận của anh ta nên mới sắp đặt từng bước như vậy.

Ngay từ đầu, Trình Mục Vân đã biết anh ta là ai, đến từ đâu, mang trong mình trọng trách như thế nào. Mọi hành vi của anh ta cũng chỉ nhằm một mục đích cuối cùng, vừa vận trùng khớp với mục đích của Trình Mục Vân, đó là phá hủy căn cứ địa của tổ chức buôn lậu.

Thậm chí, Trình Mục Vân còn biết, chắc chắn anh ta không nhẫn tâm để một người phụ nữ vô tội bị cuốn vào cuộc đụng độ, nhất định anh ta sẽ giúp mình đưa Ôn Hàn ra ngoài. Nhưng vấn đề ở chỗ... trực giác của một người cảnh sát năm vùng nhiều năm báo cho Mạnh Lương Xuyên biết, mọi chuyện không đơn giản đến thế.

“Trình Mục Vân đến Nepal chắc chắn không chỉ vì mục đích giúp cảnh sát địa phương phá hủy căn cứ địa của tổ chức buôn lậu.” Anh ta nói.

Người bên cạnh vừa gặm bánh bao, vừa cất giọng thờ ơ: “Thế thì bắt anh ta đi!”

“Bắt cái mông anh ấy.” Mạnh Lương Xuyên “hừ” một tiếng: “Là một du khách nước ngoài, anh ta bất chấp nguy hiểm, bảo vệ cảnh sát địa phương, còn cung cấp manh mối để phá vụ án buôn lậu đã kéo dài nhiều năm. Bắt anh ta để tặng thưởng huân chương cống hiến chắc?”

“Chẳng phải bên cạnh anh ta còn có một nội gián hay sao?” Người đàn ông kia tiếp tục nhai nhồm nhoàm: “Anh ta mà rời khỏi Nepal thì không còn thuộc địa bàn của chúng ta nữa. Cậu cũng đừng nghĩ ngợi nhiều.”

Đúng là bên cạnh Trình Mục Vân còn có một nội gián, từ rất lâu rồi.

Mạnh Lương Xuyên khoanh hai tay trước ngực. Anh ta có một linh cảm mãnh liệt, sau nhiều năm mất tích, đột nhiên trở lại nhân gian, chắc chắn

Trình Mục Vân sẽ làm một chuyện kinh thiên động địa nào đó. Một ngày vừa qua chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

Con người anh có thứ gì đó đủ để khiến bất cứ người đàn ông nào cũng khâm phục đến mức chỉ hận không thể làm bạn với anh.

Mạnh Lương Xuyên thành tâm thành ý muốn là một người trong số đó.

“Lối đi phụ ở đằng sau thôn làng chắc là do anh ta phá hủy phải không?”
Mạnh Lương Xuyên chợt nhớ ra chuyện này. Tuyến đường định trước bị phá hủy, khiến anh ta buộc phải đi đường chính, thế là thân phận bị bại lộ.

Người đàn ông đó quả là thâm hiểm vô cùng.

Ánh sáng trắng nhàn nhạt dần thôn tính đêm đen. Ôn Hàn mở mắt: “Trời sáng rồi...” Đêm tối đáng sợ đã qua đi, câu chuyện bị bắt cóc đã trở thành quá khứ.

Trình Mục Vân ngẩng gương mặt vẫn còn mơ màng của cô, nói nhỏ: “Trời sáng rồi. Tôi đưa em về.”

Trong đầu anh chợt xuất hiện ý nghĩ, có lẽ mình nên nhanh chóng hoàn thành chuyện này. Bởi vì đột nhiên anh có chút cảm giác muốn quay về Moscow, muốn làm tình hoặc nói chuyện yêu đương với cô gái trẻ trước mặt trên tấm thảm mềm mại, bên cạnh chiếc lò sưởi cổ xưa.

Còn về lời thề không bao giờ quay lại nơi ấy, dù sao cũng là nói với Thượng đế, trong khi anh tin vào Đức Phật.

Dưới ánh ban mai, Trình Mục Vân mặc quần dài, giúp Ôn Hàn mặc lại váy áo tử tế rồi mới đứng lên: “Chúng ta đi thôi!”

Bốn bề vô cùng yên tĩnh, tựa như cả khu rừng chỉ có mỗi hai người. Nhưng chỉ vài giây sau, đám đàn ông từ mọi ngả bỗng xuất hiện mà không gây ra một tiếng động. Về mặt bọn họ y hệt những du khách vừa đi ngắm cảnh một vòng. Ôn Hàn thậm chí còn nhìn thấy trong số đó có mấy người thanh niên trẻ, chẳng khác sinh viên đại học là bao. Thấy Trình Mục Vân khôi phục dáng vẻ bình thường, mấy người đàn ông xuất hiện cùng anh tối qua đều nháy mắt, nở nụ cười mờ ám.

Ánh nắng rọi qua kẽ lá khiến cô hơi lóa mắt. Đây chính là... thế giới của anh.

Mười tám tầng địa ngục, gặp muôn vàn kiếp nạn cũng không được giải thoát.

CHƯƠNG 6

LỜI TỰA CỦA SỐ PHẬN

Ôn Hàn theo cánh đàn ông treo đèn lồng suốt mấy tiếng đồng hồ. Sau một đêm ngủ lại trong rừng, cuối cùng đoàn người cũng về gần đến Kathmandu. Trước khi vào thành phố, mọi người dần phân tán. Cả đoàn rút xuống còn mười mấy người, vài người, cuối cùng chỉ còn lại cô và Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân và Ôn Hàn đã thay bộ quần áo tối màu sạch sẽ. Trong thời tiết mưa gió thế này, trang phục không bắt mắt có thể dễ dàng hòa lẫn vào đám đông.

“Chúng ta đi đâu đây?” Sau khi chào tạm biệt Châu Khắc và người đàn ông đeo kính, cô quay sang hỏi Trình Mục Vân.

“Tôi đưa em đến Đại sứ quán.” Anh đáp. “Em có thể nhờ sự giúp đỡ ở đó. Nếu có ai đó xét hỏi, em cứ nói, sau khi được cứu thoát, em đã lạc mất mọi người nên tự đi bộ về đây.”

Ý tứ của anh rất rõ ràng. Đừng nói là quen biết anh, cũng đừng dă động đến chuyện xảy ra trong hang ổ của tổ chức buôn lậu.

Ánh mắt Ôn Hàn vụt qua một tia phức tạp. Trình Mục Vân đặt tay lên vai cô như những cặp tình nhân bình thường: “Em cần phải về lấy hành lý và hộ chiếu.”

“Sau đó thì sao?” Cô buột miệng hỏi: “Anh sẽ đi đâu?”

Từ tối qua đến giờ, anh chưa từng đề cập, tiếp theo mình sẽ làm gì, sẽ đi đâu. Chẳng phải chuyện tối qua đã kết thúc rồi hay sao? Mạnh Lương

Xuyên đã giải thích, đó là tổ chức buôn lậu ẩn mình rất kỹ. Tuy chỉ là vài câu ngắn gọn nhưng cô đoán, có lẽ anh là “tay trong” của cảnh sát.

Trình Mục Vân mỉm cười, không trả lời câu hỏi của cô.

“Visa của em sắp hết hạn rồi, em phải quay về... Anh có tới Moscow tìm em không?” Nghĩ tới câu anh từng nói, cả đời sẽ không quay về Moscow, lòng Ôn Hàn chùng xuống. Cô hạ giọng hỏi tiếp: “Anh có thể nhập cảnh vào Moscow hay không?”

Anh vẫn lặng thinh. Thành ra cô không biết tiếp tục cuộc trò chuyện như thế nào.

Hai người đang đứng bên bờ sông Baghmati, bên cạnh là đền Pashupatinath. Đây là nơi hỏa thiêu lộ thiên lớn nhất ở đất nước Nepal.

Bất kể là thi thể của dân nghèo hay quý tộc cũng sẽ được hỏa thiêu ở hai bên bờ sông. Trong không khí ẩm ướt nồng nặc mùi xác chết cháy khét lẹt. Tuy nhiên, những người ở bên cạnh đài hỏa thân lại tỏ ra rất thành kính. Ôn Hàn cũng từng được chứng kiến cảnh hỏa táng ở Ấn Độ, nhưng là quan sát từ bờ bên kia.

Còn bây giờ, cô đang ở ngay bên cạnh. Cách mười mấy bước chân là một dãy đài hỏa thân đang cháy ngùn ngụt.

Trình Mục Vân đột nhiên nắm lấy vai Ôn Hàn, xoay người cô về phía mình. Anh dùng thân thể che đi ánh mắt của người qua đường, rồi cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô: “Tôi hơi đói bụng. Em thì sao?”

Ôn Hàn giật mình. Đây là nơi hỏa táng, mọi người đều đang thành kính siêu độ vong linh. Vậy mà anh dám ngang nhiên tỏ ra thân mật, hơi thở nóng hổi cho biết anh muốn làm gì. Sau lưng cô là bờ tường của ngôi đền, còn phía đối diện anh là vô số đài hỏa thân.

Ngọn gió sớm mai mang theo hơi nước thổi vào mặt. Trình Mục Vân kéo mũ áo khoác lên, sau đó cúi xuống cắn môi Ôn Hàn, tựa như muốn hút mật ngọt. Anh tách đôi môi cô, đầu lưỡi tiến vào trong, ép cô cùng anh biểu diễn một nụ hôn sâu trước mặt công chúng. Cả quá trình chưa tới một phút nhưng Ôn Hàn đã không sao khống chế nổi hơi thở của bản thân, đầu óc váng vất.

Trình Mục Vân thò tay, chạm vào nơi mềm mại dưới cổ áo. Cho đến khi bị Ôn Hàn đẩy mạnh, anh mới dừng tay, kết thúc hành động chòng ghẹo đầy nguy hiểm này.

Trong đầu anh bất chợt bật ra ý nghĩ: Mình phải sống, sống cho đến ngày trở về Moscow.

Trình Mục Vân chỉnh lại cổ áo cho Ôn Hàn, đồng thời mở miệng: “Tôi biết gần đây có một quán ăn không tồi, để em ăn no chắc không thành vấn đề.”

“Vâng.” Ôn Hàn nghĩ, hai người chưa được ăn thứ gì ra hồn trong suốt mười mấy tiếng đồng hồ qua, cứ đi ăn cơm trước rồi nói chuyện sau cũng chưa muộn.

Khi đã yên vị trong một quán ăn nhỏ ở Kathmandu, cô bỗng có cảm giác, mình rất cục cựa cũng được quay về với nhân gian. Mỗi hiểm nguy đã không còn tồn tại nữa.

Quán ăn tuy đơn sơ nhưng được cái sạch sẽ, các món trong thực đơn có vẻ không tồi.

Đồ ăn nhanh chóng được bê lên. Có cơm trắng, thịt gà, khoai tây, cà rốt sốt cà ri và một bát canh đậm đặc. Đây là món ăn bình dân mà lúc mới đến Nepal, Ôn Hàn chẳng thèm động tới. Nhưng vào thời khắc này, cô lại đang ngẫu nhiên ăn.

“Bảo bối ăn nhiều vào.” Trình Mục Vân nghịch chiếc đĩa trong tay, cất giọng trầm trầm: “Em nên biết, đàn ông đều muốn thấy người phụ nữ của

mình béo một chút.”

Ôn Hàn đỏ mặt, lặng lẽ xiên một miếng khoai tây bỏ vào miệng. Cô nghĩ, không biết tướng ăn của mình liệu có khó coi lắm không?

Trình Mục Vân vuốt ve mu bàn tay đang cầm dao của cô, tựa hồ lịch sự đợi cô ăn xong, nhưng cũng giống như đang mất hết kiên nhẫn.

Ôn Hàn bị cử chỉ này của anh làm cho tâm trạng có chút hỗn loạn. Cô chợt nhớ tới chuyện xảy ra mười mấy tiếng đồng hồ trước.

Lần đầu tiên của cô không được trôi chảy, thậm chí còn đau hơn cô tưởng. Tất nhiên, nỗi đau ấy không sánh bằng vết thương ở vai, cảm giác chỉ tựa như nơi mềm mại nhất trong cơ thể của cô bị xé toạc. Trình Mục Vân khi ấy không lên tiếng, chỉ dịu dàng hôn cô và chậm chậm chuyển động để cô thích ứng với hoạt động nguyên thủy nhất giữa đàn ông và đàn bà.

Trên thực tế, ban đầu Ôn Hàn thấy, cảm giác còn không tuyệt bằng lúc anh dùng phương thức khác giúp cô đạt cao trào ở nhà nghỉ. Nhưng dần dần, cô đã đánh mất khả năng phán đoán, trong lòng chỉ muốn ghênh hợp anh.

Trình Mục Vân bảo cô quặp chân lên thắt lưng mình, sau đó tiến sâu vào cơ thể cô. Ôn Hàn cảm thấy có chút mờ mịt, mọi ý thức đều tập trung vào điểm kết nối. Dần dần, cô quên mất bản thân đang ở nơi nào, cả thế gian chỉ còn lại mình cô và anh...

“Em đang nghĩ gì thế?” Trình Mục Vân hỏi nhỏ. Ánh mắt anh tựa như nhìn thấu tâm tư của cô.

“Không có gì.” Ôn Hàn hơi đỏ mặt.

“Tôi ra ngoài hút điếu thuốc.” Anh nói.

Cô nghi hoặc ngẩng đầu. Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy anh hút thuốc. Hình như ngoài Hookal ở nhà nghỉ, anh không có hứng thú với thứ này.

“Em không nỡ rời xa tôi à?” Anh khẽ nhếch môi.

Cô lắc đầu. Trình Mục Vân để túi giấy ăn lên bàn. Ôn Hàn nhìn vào đôi mắt sâu thẳm như xoáy nước của anh.

“Tôi sẽ về ngay.” Anh nói.

Ôn Hàn gật đầu.

Lúc đi ra ngoài cửa, Trình Mục Vân đảo mắt quan sát xung quanh rồi lại nhìn cô gái đang cúi xuống ăn đồ ở phía sau cửa kính. Anh đội mũ áo khoác, đi về phía một con phố vắng lặng.

Mười mấy phút sau, Ôn Hàn bắt đầu thấp thỏm bất an. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cô cũng phát giác, Trình Mục Vân đã biến mất.

Cô nhìn chăm chăm ra ngoài đường, bàn tay bất giác túm lấy khăn trải bàn. Lần trước ở nơi cắm trại, ít nhất anh còn nói cho cô biết. Lần này... cô có nên chờ đợi? Có lẽ anh chỉ đi mua bao thuốc mà thôi.

Cứ thế, hai tiếng đồng hồ trôi qua. Nhân viên phục vụ đi tới hỏi có cần dọn bàn hay không? Cô nói bằng tiếng Anh: “Thật ngại quá, tôi không mang tiền, có thể...” Có thể dùng thứ gì để gán nợ bây giờ? Trên người cô chỉ có mỗi bộ quần áo thôi.

“Vị khách đi cùng cô đã thanh toán rồi.” Nhân viên phục vụ nói tiếng Anh không mấy trôi chảy, may mà vẫn có thể diễn đạt hết ý.

Anh ta đưa cho Ôn Hàn một tờ giấy, trong đó không hề có một chữ, chỉ có tuyến đường được vẽ bằng cục than.

Ôn Hàn đi ra ngoài, đơn độc đứng trên hè phố. Cô quan sát xung quanh nhưng không thấy bóng dáng người đàn ông đó. Cô lại cúi xuống xem xét tờ giấy rồi bước đi theo lộ trình anh chỉ dẫn. Vào giây phút nhìn thấy tờ giấy này, cô đã biết, đích đến không có anh. Vì thế khi tấm biển của Đại sứ quán đập vào mắt, cô cũng không tỏ ra kinh ngạc.

Ôn Hàn vừa đi vào trong, một người đột nhiên lao tới, ôm chầm lấy cô, cất giọng mừng rỡ: “Ôn Hàn! Cậu vẫn còn sống, vẫn còn sống.” Agassi sụt sịt: “Cảnh sát nói người đàn ông đó là kẻ xấu, chính anh ta đã hại chúng ta. Khó khăn lắm Vương Văn Hạo mới thoát thân, không những bị thương nặng, giờ còn bị anh ta bắt đi. Ôn Hàn, cậu có biết người đàn ông đó đang ở đâu không?”

Ôn Hàn đỡ đầu nhìn Agassi, để mặc bạn lắc tay. Cô phát hiện, mình chẳng nói được điều gì.

Sau khi biết Mạnh Lương Xuyên có mối quan hệ với cảnh sát, cô liền tự động xếp Trình Mục Vân vào loại người tốt. Thế nhưng...

Một người cảnh sát trung niên đi tới, nói với cô: “Chào cô Ôn Hàn! Chúng tôi có một “tay trong” tên Lương Mạnh Xuyên câu kết với tổ chức buôn lậu ngoài biên giới, hiện tại đã trốn thoát. Tôi nghĩ, chúng tôi cần sự phối hợp điều tra của cô.”

Ôn Hàn ngẩn người: “Ngoài cái tên Mạnh Lương Xuyên, tôi chẳng biết bất cứ điều gì về anh ta.”

“Tối hôm trước, không phải anh ta đã cứu cô hay sao?”

Trong một quán bán đồ Tây đã tạm ngừng kinh doanh, Trình Mục Vân đứng ngoài cửa nhà kho. Mạnh Lương Xuyên ở bên cạnh đưa cho anh điều thuốc nhưng anh không cầm. Anh quay sang nói với người đàn ông thấp bé: “Anh ta vẫn còn hữu dụng.”

Vương Văn Hạo chỉ là “con tép” trong đường dây buôn lậu. Trình Mục Vân muốn người ở vị trí cao hơn biết, hàng của bọn họ đã bị anh cướp mất.

Anh cần bị coi là kẻ thù, để từ đó tìm ra manh mối mới.

“Không thành vấn đề.” Mạnh Lương Xuyên cười: “Ngoài tôi và đàn em của tôi, không ai biết Vương Văn Hạo là dân buôn lậu. Trong con mắt của thiên hạ, bao gồm cả mấy người bạn đi cùng, anh ta chỉ là một giáo sư đại học bình thường, gặp vận đen nên bị bắt cóc hết lần này đến lần khác.”

Trình Mục Vân chau mày, nhìn người đàn ông trước mặt.

“Tại sao anh lại cung cấp manh mối cho tôi, giúp chúng tôi phá hủy sào huyệt của tổ chức buôn lậu?” Mạnh Lương Xuyên đột nhiên hỏi.

“Mấy năm trước, một người bạn của tôi chết ở nơi ấy.” Trình Mục Vân thẳng thắn cho biết nguyên do: “Cậu ta cũng là cảnh sát, song không phải người Nepal, mà là người Trung Quốc.”

Lý do này rất hợp lý nhưng lại nằm ngoài dự liệu của Mạnh Lương Xuyên. Anh ta không hề nghĩ tới, nhưng đây đúng là sự giải thích tốt nhất, phù hợp với tính cách của Trình Mục Vân. Người đàn ông này cũng không nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Người đầu bếp chuyên món Ý đi ngang qua, nhiệt tình chào hỏi bọn họ bằng tiếng Anh. Trình Mục Vân chống tay bên cạnh cửa, tán gẫu với đối phương.

Anh chàng đầu bếp nhanh chóng rời đi. Do cuộc đình công nên quán ăn ít nhất cũng phải đóng cửa mất ba, bốn ngày. Anh ta chỉ về quán lấy chút đồ

mà thôi.

Mạnh Lương Xuyên mở cửa nhà kho, làm động tác mời: “Ông chủ Trình vào xem đi.”

Trình Mục Vân đi vào nhà kho bần thiêu và bừa bộn. Vương Văn Hạo nằm ở một góc, mắt bị tấm vải đen bịt kín.

Trình Mục Vân tiến lại gần, cúi xuống nhắc cầm đối phương, ép anh ta ngẩng đầu, đồng thời nói nhỏ: “Bạn của tôi! Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy.”

Khóe miệng Vương Văn Hạo giật giật: “Ông chủ Trình? Anh... anh là Trình Mục Vân ư?”

Trình Mục Vân ghé sát tai anh ta: “Là tôi.”

Wang Wen Hao như bị điện giật, lập tức lùi lại phía sau, cho tới khi đụng phải đồng hồ, bụi bay mù mịt. Anh ta đột nhiên la toáng lên.

Trình Mục Vân đưa mắt ra hiệu với Mạnh Lương Xuyên. Anh ta liền chặt mạnh vào gáy Vương Văn Hạo, khiến anh ta gục xuống đất.

Mạnh Lương Xuyên nói với Trình Mục Vân: “Tôi sẽ bố trí để cảnh sát cứu anh ta. Anh ta sẽ trở về Moscow an toàn.”

Trình Mục Vân rút con dao găm từ thắt lưng. Vương Văn Hạo cần một chút thương tích mới có sức thuyết phục.

Lưỡi dao màu bạc từ mặt lướt xuống cổ Vương Văn Hạo. Trong đầu anh chợt hiện lên hình ảnh Ôn Hàn tình nguyện làm con tin để bảo vệ anh ta.

Đây chính là sự đổ kị ư?

Máu từ cổ Vương Văn Hạo từ từ chảy xuống.

“Trình Mục Vân!” Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên.

Đáy mắt Trình Mục Vân vụt qua tia kinh ngạc. Anh ngoảnh đầu, liền nhìn thấy cô gái với sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Châu Khắc nhún vai, anh ta không ngờ khi đưa người phụ nữ đến đây lại được chứng kiến cảnh tượng rùng rợn này.

Ôn Hàn lão đảo chạy vào nhà kho, đứng chắn trước mặt Vương Văn Hạo, mở miệng khẩn cầu: “Trình Mục Vân...”

Dưới cái nhìn đăm đăm của anh, sống lưng cô lạnh toát.

Sau khi cảnh sát kết thúc cuộc xét hỏi, Ôn Hàn hoàn toàn mất tinh thần. Trong lòng cô rất áy náy, bởi vì Vương Văn Hạo là bạn của cô, giờ anh ta mất tích, vậy mà cô lại không khai ra tên Trình Mục Vân.

Châu Khắc bỗng dưng xuất hiện ở Đại sứ quán, hỏi cô đã làm xong mọi thủ tục hay chưa. Ôn Hàn bình tĩnh, yêu cầu Châu Khắc đưa mình đi gặp Trình Mục Vân. Cô muốn hỏi anh, liệu có phải anh bắt cóc Vương Văn Hạo hay không?

Nếu không phải, anh nên đích thân giải thích với cảnh sát. Còn nếu...

Nào ngờ chẳng cần đợi cô hỏi, vừa được Châu Khắc dẫn đến đây, cô đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng Mạnh Lương Xuyên đánh ngất Vương Văn Hạo, còn Trình Mục Vân rút cao dao găm.

“Tối hôm trước sau khi thoát ra ngoài, Vương Văn Hạo đã được đưa về Kathmandu. Sáng nay, anh ta lại một lần nữa bị bắt cóc. Mạnh Lương Xuyên là “tay trong” của cảnh sát, vừa lập công nhưng lại bị phát hiện có dấu hiệu phạm tội. Hiện giờ anh ta đã bỏ trốn... Cô có nhìn thấy người đàn ông đi cùng Mạnh Lương Xuyên hay không? Anh ta tên là gì? Đây là manh mối

lớn nhất để chúng tôi có thể truy bắt Mạnh Lương Xuyên...” Lời nói của cảnh sát vẫn còn văng vẳng trong đầu cô.

Ôn Hàn cuộn chặt bàn tay, ép bản thân nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt.

“Anh... anh có thể thả anh ấy ra không?” Dù cố gắng giữ bình tĩnh nhưng giọng nói của cô vẫn run run: “Trình Mục Vân! Em xin anh, hãy thả anh ấy ra đi!”

Trình Mục Vân yên lặng nhìn cô.

Ôn Hàn nín thở. Liệu anh có nghe lời hay không? Anh có thật sự giết người vô tội hay không?

Trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô thậm chí còn không dám nhìn vào gương mặt chẳng có một chút biểu cảm của người đàn ông.

Trình Mục Vân đang quan sát cô bằng ánh mắt lạnh lùng, đáng sợ. Trong mười mấy tiếng đồng hồ vừa qua, anh và cô luôn nói chuyện bằng tiếng Trung. Ôn Hàn cảm thấy anh cố tình làm vậy, bởi vì cả hai đều là người Hoa. Vậy mà vào thời khắc này, anh lại nói tiếng Nga bằng một ngữ điệu biếng nhác và lạnh nhạt: “Em yêu! Hình như em có thói quen ra mặt vì anh ta. Dũng khí của em khiến tôi cảm thấy hết sức kinh ngạc.”

Ôn Hàn ngẩn người trong giây lát.

Trình Mục Vân đưa con dao găm cho cô: “Nào! Hãy cho tôi được chứng kiến dũng khí của em.” Anh hạ giọng thăm thì: “Em chỉ có một cơ hội lựa chọn. Hãy cầm dao, nhắm thẳng về phía tôi. Hãy chứng minh cho tôi thấy, quyết tâm bảo vệ bạn của em.” Vừa nói, anh vừa vuốt ve mặt cô: “Hoặc là em trả lại con dao cho tôi rồi bước ra khỏi cánh cửa kia, để anh ta chết ở nơi này.”

Ôn Hàn không dám tin vào những điều mình vừa nghe được. Có lẽ, người đàn ông này vốn là vậy. Bởi vì anh che giấu sự tàn nhẫn quá kỹ nên cô mới nhầm tưởng bản thân có thể ảnh hưởng đến quyết định của anh như những nhân vật nữ chính trong các bộ phim điện ảnh.

Lời nhắc nhở của Agassi, sự truy vấn của cảnh sát ở Đại sứ quán và những gì diễn ra trước mắt khiến cô không có cách nào né tránh một sự thật: Người đàn ông này vốn coi sinh mạng như cỏ rác.

Ôn Hàn cảm thấy lồng ngực tắc nghẽn. Cô rất sợ hãi, sợ người đàn ông đột nhiên trở mặt này. Mặc dù vậy, cô không thể khoanh tay đứng nhìn anh sát hại người bạn vô tội của mình.

Ôn Hàn nghiêng răng, giờ bàn tay run run cầm lấy con dao từ tay anh. Cô nắm chặt, nhắm thẳng về phía Trình Mục Vân.

Trên thực tế, cô không biết sự lựa chọn của mình là gì nữa.

Trình Mục Vân từng là một người thủ đoạn tàn nhẫn. Đúng như anh nói, thế giới của anh không có sự khoan dung và nhân từ. Với kẻ phản bội, anh sẽ trả lại gấp mười lần. Với kẻ xấu, anh sẽ cho đối phương biết thế nào là “ác giả ác báo”.

Vào thời khắc mũi dao đâm về phía Trình Mục Vân, anh đã nhanh như cắt đoạt lấy rồi gí vào xương quai xanh của cô.

Ôn Hàn không kịp phản ứng. Cô có thể nhìn thấy bàn tay cầm dao của người đàn ông, sau đó là đôi mắt phản nộ nhìn mình chăm chăm. Anh cất giọng lạnh lẽo: “Em còn muốn cứu anh ta hay không?”

Ôn Hàn hít một hơi sâu, cố đè nén nỗi đau trong lồng ngực. Cô nghiêng răng: “Anh...”

“Còn muốn... cứu anh ta không?” Trình Mục Vân nói rành rọt từng từ một.

Khí thế của người đàn ông này quá đáng sợ, khiến cô không thể thốt ra lời.

Cô lại hít một hơi sâu, dùng toàn bộ sức lực để mở miệng: “Em không muốn nhìn thấy anh giết anh ấy.”

“Khốn kiếp!” Trình Mục Vân đột nhiên xô mạnh đồng hàng bên cạnh. Tiếng động cực lớn vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng trong nhà kho.

Anh túm hai cánh tay của Ôn Hàn kéo ra sau, ép cô ngẩng đầu nhìn mình.

Hàng lệ chảy dài xuống gò má cô.

“Khóc gì chứ? Em đã sớm biết tôi không phải là người tốt còn gì?” Trình Mục Vân nở nụ cười lạnh lùng, đôi mắt nheo lại thành một đường hẹp nguy hiểm: “Em muốn biết cảm giác được chết cùng tay giáo sư đại học có vui hay không à?”

Châu Khắc khẽ chau mày. Trình Mục Vân nổi giận thật rồi.

Nếu người đàn bà của mình vì tên đàn ông khác cầm dao đâm mình, Châu Khắc nghĩ, chắc bản thân cũng chẳng thể nào bình tĩnh.

Ôn Hàn cắn môi. Sự nổi loạn được che giấu ở một nơi sâu trong tâm khảm suốt hai mươi năm qua dường như bùng phát. Cô nhìn trừng trừng Trình Mục Vân, không nói một lời.

Mấy tiếng đồng hồ trước đó, cô còn ngồi bên bàn ăn, hồi tưởng lại đêm đầu tiên với người đàn ông này, thậm chí còn băn khoăn, không biết anh có thể lấy được visa để về Moscow hay không. Nghĩ đến đây, trái tim cô co rút, đau đớn vô ngần, nước mắt lại tuôn trào.

Khóc gì chứ? Ôn Hàn, đừng khóc!

Cô nghiến răng, cố gắng đè nén giọt lệ, nhìn thẳng vào đôi mắt tối thẫm như đêm đen của người đàn ông trước mặt.

Vào một khoảnh khắc, trước mắt cô tối sầm.

Trình Mục Vân đột nhiên buông tay. Toàn thân Ôn Hàn mềm nhũn. Mạnh Lương Xuyên đứng ở một góc nhìn thấy rõ anh ra tay như thế nào. Anh ta vô thức sờ lên gáy của mình. Chậc, ra tay tàn nhẫn quá.

Sau khi Trình Mục Vân rời đi, Châu Khắc khoanh tay trước ngực, đứng chặn ở cửa nhà kho, lạnh lùng nói với Mạnh Lương Xuyên: “Tôi ấy à, thật sự rất coi thường anh.”

Mạnh Lương Xuyên cười nhạt: “Đừng vậy mà, anh bạn. Phải tốn không ít công sức, tôi mới tìm ra các cậu đấy.”

“Mấy trò khôn lỏi mà anh cứ tưởng hay ho lắm.” Châu Khắc khịt mũi.

Mạnh Lương Xuyên trợn mắt. Đám người ở bên cạnh Trình Mục Vân quả nhiên không phải hạng vừa.

“Buổi tối hôm ở nơi cắm trại, tôi từng cứu anh. Anh có biết điều đó không?”

Mạnh Lương Xuyên ngây ra. Anh ta không nhớ mình từng gặp nguy hiểm đến tính mạng bao giờ.

Châu Khắc tỏ ra thích thú khi bắt gặp biểu cảm phong phú của đối phương. Anh ta tiếp tục lên tiếng: “Tất nhiên, tôi cũng chẳng cần anh cảm ơn tôi đã cứu anh một mạng. Tối hôm ấy không bị chó ngao cắn đứt cổ, anh nên đi chùa niệm Phật nửa tháng chứ không phải tạo ra một số chuyện ngại nhỏ để cản trở chúng tôi.”

Nói đến đây, Châu Khắc bỗng cảm thấy bức bối. Anh ta chợt nhớ tới câu nói của người đàn ông đeo kính: “Hành sự cần phải có tiết tấu.” Khóe mắt vụt qua tia khác thường, anh ta liền đập vào người Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên còn đang cười hì hì, không kịp đề phòng nên bị hất vào cửa sắt.

Lúc tỉnh lại, Ôn Hàn nghe thấy âm thanh khe khẽ, dường như là tiếng con ngựa nện gót đều đều. Cô đói bụng đến mức dạ dày ợ chua. Toàn thân đau nhức vô ngần, cô muốn đuổi thẳng chân tay nhưng bất lực.

Mi mắt Ôn Hàn nặng trĩu vẫn cố mở ra. Đến khi tầm nhìn trở nên rõ ràng, Ôn Hàn mới phát hiện mình bị trói chặt chân tay, vắt trên lưng ngựa như một món đồ. Nhìn thấy đôi boots quân dụng màu đen quen thuộc đi bên cạnh, cô liền ngẩng đầu.

Đang dắt ngựa, Trình Mục Vân lập tức phát giác ra cử động của Ôn Hàn. Anh ngoảnh đầu liếc cô một cái, ánh mắt hoàn toàn lạnh lẽo.

“Anh muốn làm gì...” Cô cất giọng yếu ớt.

Trình Mục Vân có vẻ không muốn nói chuyện với cô. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng hú chổi tai từ phía xa xa truyền tới.

Con ngựa tiếp tục di chuyển trong khu rừng rậm. Ôn Hàn không biết mình đang ở đâu và đi đến nơi nào. Trình Mục Vân đã đưa cô từ vực sâu tăm tối này tới một vực sâu tăm tối khác. Nhận thức đó khiến toàn thân cô ngày càng lạnh toát. Hai hàm răng va vào nhau lập cập, cơ thể không ngừng run rẩy, chứng tỏ cô đã đến bên bờ của sự suy sụp.

“Anh đưa tôi đi đâu vậy?”

“Đồ lừa đảo, quân giết người...”

“Làm sao tôi lại quen anh cơ chứ?”

Ban đầu Ôn Hàn còn chất vấn, sau đó biến thành tiếng lầm bầm, tựa hồ muốn dùng mọi từ ngữ có thể nghĩ ra để phát tiết nỗi hoảng sợ và bất lực của mình. Đến cuối cùng, tiếng nói của cô trở nên yếu ớt. Xung quanh có

tuyết, trong khi cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mỏng nên đã bị mất hết sức lực và nhiệt lượng.

Đây là nơi nào nhỉ? Liệu có phải gần núi tuyết hay không mà lạnh đến thế.

Ôn Hàn nhắm mắt. Dần dần, cô không còn bất cứ cảm giác nào, thân thể dường như không thuộc về cô nữa.

Trình Mục Vân từ đầu đến cuối không trả lời câu hỏi của cô. Tới khi trời gần sáng, anh mới bế Ôn Hàn từ trên lưng ngựa xuống, đặt vào một đồng rơm cao quá đầu người. Lúc này, cô đã bị lạnh cóng đến mức không còn ý thức.

Anh ngồi xổm xuống cởi dây trói chân tay Ôn Hàn rồi xoa bóp cho cô.

“Em thật giống động vật nhỏ sinh trưởng ở vùng nhiệt đới.” Cổ họng anh phát ra tiếng cười khê: “Sợ lạnh đến thế sao?”

Cảm giác nếu không hồi phục thân nhiệt, cô sẽ bị chết cóng, Trình Mục Vân liền cởi áo khoác của mình. Sau đó, anh cởi cả khóa áo khoác, cởi cúc áo sơ mi và cả áo lót của Ôn Hàn, để phần da thịt trần trụi của cô áp vào người mình rồi khệp chặt vạt áo quanh người cô.

“Tôi có một cậu em họ là sâu rượu, thường mang theo bên mình loại rượu mạnh nhất của nước Nga, rất thích hợp với em bây giờ.” Anh thì thầm bên tai cô: “Đáng tiếc là tôi giữ giới nên không uống mấy thứ đó.”

Ôn Hàn vẫn chìm trong hôn mê bất tỉnh. Đến một mức độ lạnh cóng nhất định, toàn thân con người sẽ nóng bừng tựa như đi trong biển lửa.

Trong cơn mê man, cô cảm thấy bản thân không có cách nào thoát ra khỏi biển lửa. Cổ họng khô rát khiến cô rất muốn uống nước. Cô thậm chí không còn cảm giác nóng hay lạnh, bản thân tựa như đang rơi vào một miền cực lạc chỉ có mùa xuân...

Ôn Hàn tỉnh lại lúc ánh nắng chói chang chiếu rọi vào người. Cảm nhận được bàn tay thô ráp ấm nóng không ngừng vuốt ve nơi nhạy cảm trên thân thể mình, cô bỗng dưng giật mình tỉnh giấc.

Nhìn thấy Trình Mục Vân, sắc mặt cô trở nên căng thẳng trong giây lát.

“Em có hối hận vì đã không nghe lời tôi hay không?”

Ôn Hàn nheo mắt, muốn mở miệng nhưng không thể thốt ra lời. Một người sinh trưởng trong môi trường bình thường như cô trải qua những chuyện như vậy, thể xác và tinh thần không bị suy sụp mới là lạ.

Trình Mục Vân tiếp tục lên tiếng: “Henna Tattoo trên người em đã phai màu rồi. Tôi sẽ đưa em đi vẽ hình khác.”

Ôn Hàn khẽ chau mày: “Không...”

Anh cười, mạnh mẽ tiến vào nơi sâu thẳm trong cô, không chút nương tình. Ôn Hàn rên khẽ một tiếng, mang theo âm mũi yếu ớt, nhưng cũng đủ khiến người đàn ông sôi sục.

Cuối cùng, khi cô lại sắp lịm đi, anh mới dịu dàng đưa cô cùng tiến vào miền cực lạc.

Nhìn người con gái nằm co người trên đồng cỏ, mái tóc đen dài quăn vào cánh tay, làn da lấm tấm không rõ là mồ hôi hay giọt sương, Trình Mục Vân phải cố gắng kiềm chế khao khát được giải phóng dục vọng vào trong cơ thể của cô. Cuối cùng, anh cười khẽ một tiếng, chậm rãi nhắm nhìn giọt mồ hôi từ ngực Ôn Hàn chảy xuống, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Trình Mục Vân lấy túi xách từ trên lưng ngựa xuống, thay bộ quần áo sạch rồi lấy ra bộ đồ thể thao mặc vào cho Ôn Hàn. Anh nhẹ nhàng kéo cô lên đùi mình, nhả nài mặc từng thứ một cho cô, sau đó đặt cô xuống đồng cỏ. Cuối

cùng, anh rút ra một chiếc ống tiêm và một lọ thủy tinh nhỏ, nhanh chóng đổi mũi kim rồi tiêm vào cánh tay cô.

Ôn Hàn giãy giụa, nhìn anh bằng ánh mắt lờ đờ: “Anh... anh tiêm cái gì cho tôi vậy?”

Trình Mục Vân cười: “Ma túy hay chất dinh dưỡng, em thích loại nào hơn?”

Lời nói của người đàn ông này luôn nằm ngoài dự liệu. Ôn Hàn đã không còn sức lực để suy đoán, câu nào là thật, câu nào là giả nữa.

Sau đó, Trình Mục Vân rời đi, để lại mình cô trong khu rừng yên tĩnh. Lúc anh quay về đã là buổi trưa ngày hôm sau. Ngoài đói bụng, Ôn Hàn không có cảm giác khó chịu trong người. Bây giờ cô mới lờ mờ đoán ra, thứ anh tiêm cho cô là chất dinh dưỡng.

Dù không rõ tại sao Trình Mục Vân lại bắt mình và đưa mình đi đâu, nhưng ý thức của Ôn Hàn đã bị mài mòn. Thời khắc cô lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh, anh đã dùng một cuộc ái ân mãnh liệt để trục hết hàn khí trong người cô. Đến khi cô hồi phục chút sức lực, anh lại đưa cô lên đường. Ban đầu, Ôn Hàn còn phản kháng. Cuối cùng, cô dần trở nên tê liệt. Thậm chí tới nơi có nguồn nước, bị anh cởi hết quần áo để lau rửa người, cô cũng chẳng có phản ứng.

“Đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn.” Buổi tối ngày thứ ba, Trình Mục Vân nói với cô: “Nepal là một trong những đất nước có số người mất tích nhiều nhất trên thế giới. Ở đây là khu vực rừng núi, thường xảy ra tình trạng người dân bị thiệt mạng bởi sự tấn công của dã thú.”

Lúc bấy giờ, Ôn Hàn đang cầm con dao của Trình Mục Vân, nhắm thẳng vào ngực anh, uy hiếp anh thả mình đi.

Thái độ của Trình Mục Vân rất thoải mái chứ không giận dữ như lúc ở Kathmandu. Anh nói: “Em không biết tiếng địa phương, cũng chẳng biết

cách bảo vệ bản thân, thậm chí còn không phân biệt được đông tây nam bắc. Việc giết tôi hình như chẳng có lợi lộc gì đối với em.”

Hai tay Ôn Hàn nắm chặt chuôi con dao, trống ngực đập thành thịch. Bởi vì căng thẳng nên hai má cô đỏ au.

Trình Mục Vân tựa người vào thân cây, thản nhiên thưởng thức bộ ngực phập phồng của cô.

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Ôn Hàn từ từ buông con dao, thở hắt ra. Cô buộc phải khuất phục trước thực trạng mà người đàn ông này nhắc tới.

“Tại sao anh lại đưa tôi đến nơi này?” Nỗi tuyệt vọng khi không thể thoát thân, muốn uy hiếp đối phương mà không được khiến lồng ngực cô khó chịu vô ngần.

Ôn Hàn vẫn không nhận được câu trả lời như thường lệ.

CHƯƠNG 7

ÁNH SÁNG KHÔNG LỘT QUA

Đến ngày thứ bảy, sau khi bị con gù đó cắn, Ôn Hàn bắt đầu sốt nhẹ. Trình Mục Vân cũng hết cách. Đối với cơ thể yếu ớt chỉ thích hợp cuộc sống nơi đô thị của cô, ngay cả anh cũng có lúc bất lực.

Khi trời tối, anh lại bỏ cô một mình trong khu rừng rậm có dã thú. Câu nói cuối cùng của anh trước khi rời đi là: “Em cứ ở yên chỗ này. Cho dù khó chịu, em cũng đừng cử động.”

Buổi đêm, khu rừng không một chút ánh sáng. Ôn Hàn cầm một hòn đá sắc nhọn, không ngừng cứa lên tảng đá mình đang ngồi để lưu lại dấu vết. Cô thở hắt ra, cố gắng đè nén tiếng ho.

Bốn bề thỉnh thoảng lại vang lên tiếng động, đến từ các loài động vật khác nhau.

Cô cuộn người trên đồng dây leo ở góc tảng đá lớn. So với dã thú nguy hiểm ở ngoài kia, đám côn trùng trên cành lá chẳng là gì.

Nỗi phẫn uất khi bị lợi dụng mười mấy ngày trước đã trở nên mờ nhạt đến mức cô không còn nhớ tới. Trước cuộc hành trình đầy vô vọng, với những mối hiểm nguy không thể dự đoán và nỗi sợ hãi không biết tương lai sẽ đi đâu về đâu, mọi cảm giác đều trở nên nhỏ bé, không đáng nhắc tới.

Mỗi lúc người đàn ông đó rời đi, điều Ôn Hàn mong ngóng nhất chính là anh mau quay về. Bởi vì nơi này quả thực vô cùng đáng sợ.

Không biết bao lâu sau, tiếng bước chân vang lên. Ôn Hàn mở to mắt, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó, hơi thở ngày càng nặng nề.

Nhìn thấy hình bóng nhỏ bé đứng dậy trong đêm đen, Trình Mục Vân liền lau bàn tay vấy máu vào quần, đi tới bế cô lên: “Em khó chịu phải không?”

Ôn Hàn co người, ý thức có chút rã rời.

Thời gian tựa như bị địa ngục nhấn chìm. Trong đêm dài đằng đẵng, cô tỉnh lại mấy lần, đều phát hiện mình ở trong lòng anh. Bởi vì cơ thể của cô không chịu nổi khi bị lắc lư kịch liệt nên Trình Mục Vân đành phải bỏ lại con ngựa, bế cô đi bộ xuyên qua khu rừng rậm.

Theo kế hoạch ban đầu, ngày mai hai người sẽ rời khỏi đất nước Nepal. Nhưng bây giờ anh buộc phải thay đổi phương hướng, tiếp tục ở lại Nepal. Với tình trạng sức khỏe hiện thời của Ôn Hàn, anh đành phải tìm một nơi trú ngụ an toàn trước.

Trình Mục Vân sỏi bước khá nhanh trong rừng cây rậm rạp. Gặp phải chướng ngại vật, anh ôm chặt Ôn Hàn trong lòng rồi nhảy qua, tiếp tục hòa lẫn vào bóng đêm.

Tới khi trời hửng sáng, Ôn Hàn mới tỉnh lại. Thấy Trình Mục Vân đang trò chuyện với người bản xứ ở bên bờ sông, cô hơi giãy giụa, muốn xuống đất tự đi. Trình Mục Vân chỉ tay vào góc con thuyền, nơi đó có một xác chết phủ tấm vải màu trắng.

“Con sông này đầy cá sấu. Đó là người bản xứ, vừa được vớt xác lên.” Anh thì thầm bên tai cô bằng tiếng Nga: “Vài ngày trước còn có một nhóm người dân lên núi đốn củi, bị hổ tấn công, hai nam một nữ thiệt mạng. Khi tôi bế em đi ra khỏi khu rừng đó, em nên cảm ơn Phật tổ đã phù hộ chúng ta chứ không phải muốn tránh xa tôi như bây giờ. Ít nhất ở nơi này, chỉ mình tôi có thể bảo vệ được em.”

Ôn Hàn động dậy bờ môi, phát hiện cổ họng khô rát. Nhận ra điều đó, Trình Mục Vân liền mượn ấm nước của người bản xứ. Chẳng cần biết nước sạch hay bẩn, anh rót thẳng vào miệng Ôn Hàn rồi tự mình uống hai ngụm.

Sáng sớm, dòng sông phẳng lặng như tờ, vừa yên bình vừa đẹp đẽ. Ôn Hàn nằm bất động trong vòng tay Trình Mục Vân. Cô có thể nhận ra, vào thời khắc này, tâm trạng của anh khá tốt.

Sau nhiều ngày chung sống, dù vẫn chẳng biết gì về lai lịch và quá khứ của anh nhưng Ôn Hàn đã bắt đầu nắm bắt được tính tình anh. Lúc tâm trạng vui vẻ, anh thường nheo mắt, phóng tầm nhìn về phía xa xa như lúc này.

“Rốt cuộc anh định đưa tôi đi đâu vậy?” Ôn Hàn mở miệng hỏi.

“Ấn Độ.” Trình Mục Vân bình thản trả lời: “Chúng ta vốn đã tới biên giới Nepal nhưng do vết thương trên người em cần thuốc kháng sinh và cần dưỡng sức nên tôi mới tìm chỗ nghỉ tạm vài ngày.” Đây là lần đầu tiên anh tiết lộ kế hoạch với cô.

Ôn Hàn chỉ định thăm dò vài câu nhân lúc Trình Mục Vân có tâm tình vui vẻ. Ai ngờ anh lại thẳng thắn đến thế.

Ánh mắt cô lóe lên tia hy vọng. Có lẽ người đàn ông này chỉ muốn trừng phạt cô vì đã làm trái ý anh. Đợi đến khi nhàm chán, anh sẽ thả cô ở Ấn Độ.

Như đọc được ý nghĩ của Ôn Hàn, Trình Mục Vân cúi xuống nhìn cô: “Tôi không thể thả em ra. Nếu muốn nguyên rửa thì em hãy nguyên rửa tên theo đuổi em ấy. Chính anh ta đã khiến em rơi vào hoàn cảnh này.”

Trong lúc nói chuyện, anh cho cô uống mấy viên thuốc ngủ rồi dịu dàng vuốt tóc cô như đôi vợ chồng tình tứ.

Buổi trưa, cuối cùng hai người cũng tới một thôn làng nghèo nàn. Trình Mục Vân gõ cửa một ngôi nhà treo biển cho thuê chỗ nghỉ tạm thời. Một người phụ nữ trung niên ra mở cửa, không hề che giấu vẻ kinh ngạc khi bắt gặp bộ dạng tơi tả bẩn thỉu, mặt mày xước xát của Trình Mục Vân.

Nhìn thấy người anh bế trên tay, bà chủ nhanh chóng hiểu ra vấn đề, đón hai người vào nhà. Trình Mục Vân nói chuyện với bà chủ bằng tiếng địa phương, giải thích mình là dân phượt, gặp phải mãnh thú ở khu rừng lân cận. Anh nói gãy gọn và thành khẩn nên bà chủ không hề nghi ngờ.

Ngôi nhà không lớn, căn phòng tốt nhất cũng chẳng có bất cứ đồ gia dụng nào ngoài một chiếc giường và một chiếc bàn đơn giản.

“Chỗ chúng tôi mỗi ngày chỉ cấp điện bốn tiếng đồng hồ, buổi tối sẽ không có điện. Chắc cô cậu phải mất mấy ngày để thích ứng. Bây giờ tôi đi đun nước nóng cho cô cậu tắm rửa.”

Đợi bà chủ nhà trải giường xong, Trình Mục Vân đặt người phụ nữ trong lòng nằm xuống. Khi anh bỏ áo khoác đắp trên người cô ra, bà chủ liền phát hiện cô bị sốt cao, hô hấp một cách khó nhọc.

“Cô ấy cần đến bác sĩ, liệu có bị viêm phổi hay không? Trông cô ấy có vẻ mệt mỏi quá.” Bà chủ chau mày: “Nhưng chỗ chúng tôi không có bác sĩ...”

“Không sao, tôi có thể lo cho cô ấy. Phiên chị giúp chúng tôi chuẩn bị nước nóng để tắm.” Trình Mục Vân ngắt lời. Để bà chủ không nghi ngờ, anh liền lôi túi thuốc ra. Nhìn thấy đồng thuốc kháng sinh và kim tiêm, bà chủ liền tin lời anh.

Nước nóng nhanh chóng được bê vào phòng. Mang tiếng là nhà nghỉ nhưng phòng tắm rất sơ sài, chỉ có một cái thùng gỗ và gáo múc. Trình Mục Vân cởi hết quần áo trên người Ôn Hàn rồi ôm cô ngồi xuống sàn nhà, tắm rửa cho cô. Nước nóng chảy dọc theo thân thể cô xuống đất, ngấm vào quần của anh.

Ôn Hàn từ từ tỉnh lại. Cô bị sốt cao nên ý thức lơ mơ, không rõ mình đang ở trong giấc mộng hay hiện thực tàn khốc.

“Đừng động đây.” Trình Mục Vân nói khẽ. Anh với lấy chai dầu gội đầu, đổ một ít lên đầu Ôn Hàn rồi múc một gáo nước nóng gội đầu cho cô.

“Để tôi tắm gội cho em.” Anh nói.

Nghe thấy âm thanh này, Ôn Hàn giật mình tỉnh giấc. Thuốc ngủ đã khiến cô tiêu hao toàn bộ sức lực, cổ họng đau rát đến mức nuốt nước bọt cũng khó.

“Chúng ta đang ở đâu...” Cô cất giọng yếu ớt.

“Đang ở một nơi có thể sống được.” Trình Mục Vân xoa đầu cô, tạo thành bọt trắng trong lòng bàn tay mình.

Anh hiếm khi có dịp hòa nhã như vậy, thậm chí có thể nói là cố tình cất giọng dịu dàng với cô.

Trình Mục Vân nhẹ nhàng gội đầu rồi lau khô tóc và cơ thể cho Ôn Hàn. Cuối cùng, anh đi chân trần bế cô lên giường.

Trên người Ôn Hàn hiện rõ mấy vết bầm tím, Trình Mục Vân cuộn chăn quanh người cô, đồng thời thì thầm bên tai cô: “Em đừng tìm cách bỏ trốn. Nơi này rất hẻo lánh, người dân lại không biết tiếng Anh nên em chẳng thể nói chuyện với bất cứ ai. Hơn nữa, em đã thử bỏ trốn mấy lần mà đâu có thành công, đúng không nào?”

Ôn Hàn cảm thấy lời anh nói là thật. Thế nên lúc anh quay người rời đi, cô vô thức túm lấy áo anh: “Anh đi đâu thế? Bao giờ quay về?”

Cô không nhận được câu trả lời. Trình Mục Vân rời đi không chút lưu luyến, thậm chí còn chẳng thèm để lại quần áo cho cô.

Buổi tối, bà chủ nhà đi vào thắp đèn, khiến cả căn phòng nồng nặc mùi dầu. Ôn Hàn thử nói chuyện bằng tiếng Anh nhưng đối phương mù tịt.

Cũng không biết trước khi đi, Trình Mục Vân dặn dò điều gì mà bà chủ thể hiện rõ thái độ né tránh cô. Bà để lại cho cô cốc nước để uống thuốc rồi nhanh chóng ra ngoài.

Nghe tiếng khóa cửa, nỗi thất vọng và sợ hãi lại dâng lên trong lòng Ôn Hàn. Cô gạt lọ thuốc rơi xuống sàn nhà, nằm sấp trên giường, khóc rưng rức.

Nơi này cách âm rất tệ, nhưng dù cô gào to đến mấy, bà chủ cũng không có phản ứng. Khóc cho tới khi mệt nhoài, cô đành xuống giường tìm những viên thuốc bị rơi vãi.

Uống thuốc xong, Ôn Hàn lên giường nằm, nhìn chăm chăm trần nhà cũ kỹ.

Hai mươi mấy ngày trước, cô còn là một du khách bình thường. Thế mà hiện tại, cô đã trở thành đối tượng bị giam cầm, không biết người đàn ông đó muốn làm gì, định đưa cô đi đâu, thậm chí lúc nào sẽ mất mạng. Liệu anh có phải là kẻ buôn lậu như anh từng nói? Hay anh sẽ bán cô đi? Hay là anh buôn bán cơ quan nội tạng của con người...? Những suy đoán hỗn loạn cộng thêm tác dụng của thuốc giảm đau khiến Ôn Hàn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Trình Mục Vân mới mang thuốc trở về. Dưới ngọn đèn dầu leo lét, trên bức tường xuất hiện bóng đen bất động của người nằm trên giường. Anh tiến lại gần, kiểm tra mạch đập ở cổ tay cô. Mí mắt cô sưng húp, chứng tỏ cô vừa mới khóc một trận.

Trình Mục Vân cúi người thấp hơn, để chóp mũi chạm vào má cô. Sau nhiều ngày bôn ba, làn da của cô không được láng mịn như trước nhưng vẫn rất mềm mại và ấm áp, khiến anh rung động trong lòng.

Đúng là cô gái nhỏ đáng thương. Vào thời khắc này, Trình Mục Vân đột nhiên cảm thấy áy náy. Đây là thứ xúc cảm hết sức xa lạ.

Anh lôi ra túi thuốc, dùng bông chấm cồn lau vào mặt dưới cánh tay Ôn Hàn, sau đó tiêm thuốc kháng sinh vừa mua vào cơ thể cô.

Cuối cùng, anh lặng lẽ cởi áo khoác bẩn thỉu, lên giường nằm ôm cô vào lòng.

“Anh có biết “số phận” là gì không?” Người ngồi bên cạnh lẩm nhẩm: “Chính là “con người khẫu đầu”. Khi ý thức được không thể chống lại nó, anh sẽ cam tâm tình nguyện khẫu đầu tuân theo.”

“Vậy sao?” Khóe mắt Trình Mục Vân thấp thoáng ý cười riêng biệt. Đó là một vẻ luôn dùng thái độ bàng quan để quan sát.

Mạnh Lương Xuyên thở dài: “Tôi đang cảm khái cho Thủ tướng của đất nước chúng tôi.”

Quốc vương lại tự động giải tán nội các. Điện thoại và mạng lưới thông tin ở Kathmandu đều bị đứt đoạn, nói chi là vùng tỉnh lẻ này.

“Dù sao, Quốc vương cũng cho rằng, chính phủ nước ngoài sẽ không thật sự gây áp lực cho chúng tôi.”

“Ông ta đúng là người tùy hứng.” Trình Mục Vân chẳng hề có hứng thú với nền chính trị của Nepal.

“Bây giờ muốn rời khỏi Nepal sẽ càng khó hơn.” Cảm khái xong, Mạnh Lương Xuyên đưa túi thuốc cho Trình Mục Vân: “Theo kế hoạch thì hiện tại, anh đã nhập cảnh vào Ấn Độ rồi. Anh nghĩ ra cách qua bên đó chưa? Nhất là trong tình trạng còn phải dẫn theo một mối phiền phức nữa chứ.”

Nghĩ tới chuyện bản thân phải từ bỏ cơ hội quay về đội cảnh sát, tiếp tục làm nội gián, còn bị sai khiến làm những việc vặt vãnh như kiểm thuốc

kháng sinh, trong lòng Mạnh Lương Xuyên đương nhiên không thoải mái. Vì thế, anh ta chẳng bỏ lỡ cơ hội nói móc Trình Mục Vân.

Nào ngờ đối phương nhếch miệng: “Đây không phải là chuyện anh cần quan tâm.”

Mạnh Lương Xuyên biết rõ, Trình Mục Vân sẽ không bao giờ tiết lộ với anh ta suy nghĩ của mình, có hỏi cũng vô dụng. Thế là anh ta thắc mắc một vấn đề mà bản thân hiểu kỳ từ lâu: “Hôm ấy tôi bảo tôi bắt cóc Vương Văn Hạo. Tại sao anh lại sai Châu Khắc đến Đại sứ quán đón cô gái đó đi?”

“Lúc ở sào huyệt của tổ chức buôn lậu, không ai biết mối quan hệ giữa tôi và cô ấy nên tôi mới đưa cô ấy đến Đại sứ quán. Không ngờ anh lại cử người tới đó thẩm vấn cô ấy, vì thế cô ấy đã bị bại lộ. Vương Văn Hạo không phải kẻ ngốc, chắc chắn hẳn sẽ bán đứng cô ấy. Trước sự sống còn, tôi không tin người đàn ông đó sẽ bảo vệ tình yêu của mình.” Trình Mục Vân bình thản giải thích: “Tuy rằng cô ấy chẳng biết bất cứ thông tin gì.” Ngoài biết tên anh là Trình Mục Vân, bên cạnh có một người đàn ông tên Châu Khắc.

Nghĩ đến đây, anh khẽ chau mày. Buổi tối ở trong rừng, đồng đội của anh đã bất cẩn gọi tên Châu Khắc.

Mạnh Lương Xuyên hiểu ra vấn đề, lại nói: “Nếu tôi là anh, tôi thà giao cô ấy cho một người anh em bảo vệ hay nhất vào một chỗ còn đỡ tổn công tốn sức hơn là mang theo bên mình.”

Trình Mục Vân lặng thinh.

Đám cộng sự của anh ngoài việc tin tưởng một trăm phần trăm vào người có tên Trình Mục Vân, còn lại đều nghi kị, giám sát lẫn nhau. Ngay cả bản thân Trình Mục Vân cũng nghi ngờ, việc người bạn thân của mình chết trong khi đang làm nhiệm vụ ở sào huyệt của tổ chức buôn lậu liệu có phải là sự cố ngoài ý muốn hay không?

Đột nhiên có một tia sáng vàng vụt qua trước mắt, Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên lập tức chấm dứt cuộc trao đổi. Vị trí bọn họ ngồi là góc chết an toàn nhất trong ngôi đền.

Ánh sáng đến từ mấy người du khách nước ngoài. Họ vừa chuyện trò vừa xoay chuyển kinh luân, tựa như chìm đắm trong bầu không khí trang nghiêm của ngôi đền, không hề để ý đến hai người đàn ông ở góc tường.

Trình Mục Vân dõi theo nhất cử nhất động của bọn họ, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này rất đỗi quen thuộc.

Anh nhanh chóng tìm thấy ngọn nguồn trong ký ức, đó chính là Ôn Hàn.

Tại sao Phật tổ lại ngộ đạo ở dưới gốc cây bồ đề chứ không phải cây khác? Điều này chỉ có thể dùng khái niệm số phận an bài để hình dung. Việc anh và Ôn Hàn gặp nhau cũng chính là do số phận sắp đặt.

Nếu không phải nhờ giây phút gặp gỡ ngăn ngui ở cao nguyên Tuyết Vực, anh sẽ không bao giờ nhận ra cô khi ở Nepal.

Anh từng nghi ngờ, thăm dò, tiếp cận cô, đến cuối cùng vì bất đắc dĩ nên phải dẫn cô theo bên mình.

“Đồ đã được chuyển qua biên giới. Mười ngày sau, hy vọng anh và cô gái nhỏ của anh cũng có thể tới nơi.” Mạnh Lương Xuyên cười, để lại câu cuối cùng trước khi rời đi.

Trình Mục Vân nhét thuốc vào túi quần rồi kéo mũ đăng sau áo đội lên đầu, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Ánh nắng rọi qua khe cửa, chiếu vào gương mặt nghiêng của Ôn Hàn. Cô từ từ mở mắt, động đậy ngón tay. Bữa sáng nguội ngắt đã được đặt ở cửa ra vào từ bao giờ, y hệt sáu ngày vừa qua.

Mình còn phải ở đây bao lâu nữa? Trong đầu cô lại xuất hiện ý nghĩ này.

Trình Mục Vân chỉ để cho cô mỗi bộ đồ lót. Một ngày ba bữa đều do anh đích thân mang cơm vào phòng, lúc anh có việc phải đi thì nhờ bà chủ nhà đặt ở cửa. Ôn Hàn có cảm giác mình là một món đồ chơi mà anh độc chiếm, chỉ có thể đợi anh chán ghét rồi trả tự do cho cô.

“Khốn kiếp!” Ngoài cửa chợt vang lên tiếng chửi thề.

Ôn Hàn giật mình, cố ép bản thân bình tĩnh, tiếp tục lắng nghe.

Hình như là tiếng Anh.

Cô xuống giường, bỏ qua cảm giác đau nhói ở lồng ngực, rón rén đi tới cửa ra vào, vểnh tai nghe ngóng. Quả nhiên, bên ngoài vang lên giọng của cả nam lẫn nữ, nói chuyện bằng tiếng Anh. Họ nói rất nhanh, cô không hiểu hết nhưng đây quả thực là thứ ngôn ngữ mà cô có thể giao tiếp.

Cơ hội đến bất ngờ khiến Ôn Hàn xúc động tới mức toàn thân run run.

Nếu nhân mấy tiếng đồng hồ Trình Mục Vân rời đi, đám du khách ở ngoài kia chịu giúp cô thoát khỏi nơi này, quay về Kathmandu, tìm tới Đại sứ quán Nga thì coi như cô được bình yên vô sự.

Nghĩ đến đây, Ôn Hàn nhắm mắt, hít một hơi sâu, để bản thân có thể tìm thấy dũng khí bỏ trốn. Trên người chỉ mặc bộ đồ lót, cô đi đến bên cửa sổ, đẩy mạnh. Cánh cửa liền bật tung, ngọn gió sớm mai thổi vào phòng.

Ánh sáng ủa đến bất thành linh khiến Ôn Hàn nheo mắt. Cô ôm ngực, nói nhỏ một câu bằng tiếng Anh: “Cứu.”

Bên ngoài không có phản ứng.

Sợ Trình Mục Vân đột ngột trở về, trống ngực Ôn Hàn đập liên hồi. Cô đành cất cao giọng: “Có ai ở đó không? Xin hãy giúp tôi.”

Người ở phòng kế bên nhanh chóng nghe thấy lời cầu cứu của cô. Một người phụ nữ tóc nâu mở cửa sổ, ngó nghiêng xung quanh, hơi ngây ra khi nhìn thấy Ôn Hàn. Ở một đất nước có tín ngưỡng tôn giáo như Nepal, việc chỉ mặc đồ lót quả thực hơi táo bạo.

Ôn Hàn cố gắng đè nén tâm trạng phấn khởi, dùng thứ tiếng Anh không mấy lưu loát nói với đối phương, mình bị khóa ở trong căn phòng này, bạn đồng hành lại không ở đây, hy vọng cô ta có thể giúp mình đi tìm bà chủ nhà giải thích tình hình, mượn chìa khóa mở cửa.

Bởi vì không rõ xung quanh có người của Trình Mục Vân hay không nên Ôn Hàn chẳng dám tiết lộ hoàn cảnh của mình, chỉ có thể viện một cái cớ khác.

Người phụ nữ tóc nâu không hề nghi ngờ, bảo cô đợi một lát rồi đóng cửa sổ phòng mình. Ngoài cửa nhanh chóng vang lên tiếng bước chân, Ôn Hàn vội vàng khép cửa sổ, kéo ga trải giường trùm lên người. Trống ngực cô đập thình thịch, trái tim như muốn rớt ra ngoài.

Bà chủ nhà liệu có phải là đồng đảng của người đàn ông đó hay không? Nếu không phải thì tại sao chị ta lại để mặc anh đối xử với cô như vậy?

Mặc dù sợ hãi nhưng cô vẫn ôm tia hy vọng, mong mọi người ở đây đều không liên quan đến Trình Mục Vân, mong Phật tổ phù hộ, mong có người cho cô mượn quần áo, để cô rời khỏi nơi quái quỷ này. Chỉ cần tìm thấy điện thoại, có thể liên lạc với người nhà là cô sẽ được an toàn.

Ôn Hàn ra sức động viên bản thân hãy lạc quan, hãy suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp.

Quá trình chờ đợi đúng là dài đằng đẳng. Cô đứng ngay cạnh cánh cửa gỗ bị khóa chặt, chăm chú lắng nghe nhất cử nhất động bên ngoài. Cho tới khi nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa không chỉ một người, mắt cô liền sáng rực.

Không chỉ có một người có nghĩa là bà chủ cũng cùng cô gái tóc nâu đi tới đây. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra.

“Xin lỗi đã làm phiền các vị.”

Ôn Hàn gần như lập tức lùi lại phía sau, muốn trốn tránh nhưng đã bị người vừa lên tiếng tóm lấy cổ tay.

Trình Mục Vân cảm ơn người phụ nữ ở ngoài cửa, thậm chí còn buồn rầu nói với đối phương, một tuần trước, “bà xã” mình bị dã thú tấn công, do sợ hãi quá độ dẫn đến tình trạng thần kinh bất bình thường nên anh buộc phải nhốt cô trong phòng, để tránh ảnh hưởng đến chủ nhà và những khách trọ khác.

“Trời ạ! Nơi này nguy hiểm thật đấy!” Người phụ nữ tóc nâu hạ giọng phụ họa: “Tôi nghe nói mỗi gia đình sinh sống ở đây đều bị giết chết hoặc bị thương bởi cá sấu và dã thú.”

“Thật vậy sao? Tôi tưởng trường hợp của chúng tôi chỉ là hy hữu mà thôi.” Trình Mục Vân nhướng mày.

“Thật đấy. Tôi nghĩ bà xã của anh cần người ở bên cạnh, trò chuyện và động viên. Tôi có thể giúp anh chị.” Người phụ nữ nhiệt tình đề nghị.

Trình Mục Vân tỏ ra mừng rỡ: “Có lẽ đây là ý tưởng không tồi. Cảm ơn cô, để tôi chăm sóc cô ấy, giúp cô ấy khôi phục tâm trạng bình tĩnh trước đã.”

Đợi người phụ nữ tóc nâu rời đi, anh mới thông thả đi vào phòng, bàn tay siết mạnh đến mức như muốn bóp nát xương của Ôn Hàn.

“Em tưởng rời khỏi nơi này là em được an toàn hay sao?” Vừa nói, anh vừa khóa trái cửa: “Suy nghĩ của em có phải ngây thơ quá hay không?”

Ôn Hàn ngửi thấy mùi nhang thơm nồng trên người anh, cũng có thể cảm nhận được cơn giận dữ đang dâng trào trong anh.

Cảm giác sợ hãi và bất an khiến cô cất giọng van nài: “Anh hãy thả tôi ra. Tôi thề sẽ không tiết lộ hành tung của anh, cũng không tiết lộ thông tin về những người ở bên cạnh anh. Tôi...”

“Suyt. Em đừng sợ.” Trình Mục Vân giơ tay cô lên cao: “Để tôi đoán xem nào. Có phải em muốn quay về Kathmandu, tìm kiếm sự giúp đỡ của Đại sứ quán Nga, để họ đưa em về nước, bảo đảm sự bình an cho em đúng không?”

Ôn Hàn hoàn toàn á khẩu. Những điều cô có thể nghĩ tới, người đàn ông này đã định liệu từ lâu.

Ánh mắt dần trở nên ảm đạm, Ôn Hàn ngừng cầu xin người đàn ông. Giây tiếp theo, giọt lệ chảy dài trên gò má cô. Ngoài khóc ra, dường như cô chẳng có việc gì khác để làm.

Trình Mục Vân nhìn Ôn Hàn đăm đăm. Cơn giận dữ đã bị nước mắt của cô xua tan. Chỉ có ông trời mới biết, vừa rồi nghe thấy cuộc đối thoại giữa người phụ nữ tóc nâu và bà chủ nhà, anh muốn dạy dỗ cô đến mức nào. Nơi này bốn bề đầy nguy hiểm, trong một ngày mà xuất hiện nhiều người nước ngoài như vậy, chứng tỏ họ sắp bị lộ. Hoặc trên thực tế, hành tung của họ đã bị bại lộ. Thế mà cô còn cầu xin sự giúp đỡ của người ngoài.

Cô muốn thoát khỏi sự kiểm soát của anh, trong khi anh không dám tin vào bất cứ người nào, kể cả những cộng sự chủ chốt đã đi theo anh bao năm. Anh bất chấp hiểm nguy và phiền toái để dẫn cô bên mình, muốn đích thân đưa cô tới nơi an toàn.

Trình Mục Vân lặng lẽ nhìn Ôn Hàn. Bao nhiêu năm qua, anh chưa từng đối diện với người phụ nữ nào yếu ớt và phiền phức đến thế.

Một điều không may, cô chính là người phụ nữ của anh.

“Đừng nhìn tôi như vậy.” Anh cất giọng nhẹ nhàng bằng tiếng Nga, cho cô biết một sự thật tàn khốc: “Ngoài chuyện sắp tới chúng ta sẽ đi Ấn Độ, tôi

không thể tiết lộ bất cứ điều gì với em. Chỉ cần nắm được một thông tin dù là nhỏ nhất, rất có khả năng em sẽ làm liên lụy đến nhiều người có liên quan. Ngộ nhờ chúng ta bị bắt, tôi có thể đến chết cũng không mở miệng, còn em thì không thể. Vì thế ngoài tên tôi ra, em sẽ không nhận được bất cứ lời giải đáp nào từ tôi.”

Từng câu từng chữ mà anh thốt ra miệng tựa như viên đá đập mạnh vào màng nhĩ của Ôn Hàn.

“Bởi vì tên giáo sư theo đuổi em cũng đang tìm kiếm em nên em càng không thể quay về. Nếu em trở về Moscow, bọn họ sẽ chẳng thềm để ý xem em có vô tội hay không, có bị ép buộc hay không. Bởi vì dính dáng đến tôi nên em sẽ bị họ lợi dụng để tìm ra manh mối về tôi.”

Ôn Hàn cố gắng “tiêu hóa” những thông tin này. Lồng ngực cô phập phồng kịch liệt.

“Em mau mặc quần áo đi.” Trình Mục Vân ném cái túi nilon xuống giường rồi kéo ga trải giường đang quấn quanh người cô xuống. Ôn Hàn vô thức run rẩy, lại nghe anh nói tiếp: “Chúng ta sẽ diễn một màn kịch.”

Nếu mình dũng cảm hơn, hét lên cầu cứu, không biết chừng đám du khách và bà chủ nhà sẽ báo cảnh sát, cứu mình thoát ra. Nhưng nếu những điều anh nói là sự thật...

Trên người Ôn Hàn chỉ mặc bộ đồ lót mà Trình Mục Vân nhờ bà chủ mua hộ. Sau hơn một tuần bôn ba, ốm yếu và sợ hãi, thân hình của cô đã gầy tọp đi, vào thời khắc này càng lộ rõ hơn bao giờ hết.

Trên vai và chân vẫn còn vết bầm tím nhưng không thể che lấp vẻ đẹp của Ôn Hàn. Trình Mục Vân cup mi, nhìn thấy bộ ngực mềm mại trong chiếc áo

con khá rộng của cô. Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Hãy nói cho tôi biết, em đang nghĩ gì?”

“Tại sao tôi phải tin anh?” Bởi vì vừa khóc xong nên giọng cô có chút khàn khàn, yếu ớt.

“Em thân yêu. Nỗi hoài nghi của em là hợp tình hợp lý.” Trình Mục Vân thì thầm bên tai cô, đồng thời kéo dây áo con của cô xuống: “Có lẽ tôi đang lừa dối em, khiến em tin tưởng kẻ bắt cóc mình như một con ngốc.”

Nói đến đây, anh kẹp hai ngón tay vào cổ cô, hơi dùng sức. Cần cổ trắng ngần của cô nhanh chóng xuất hiện dấu vết đỏ đỏ. Anh ghé miệng mình vào đôi môi khô nứt của Ôn Hàn, ra lệnh: “Hôn tôi đi!”.

Cô bị ép ngẩng đầu, bắt đầu cảm thấy nghẹt thở, không khí hít vào ngày càng ít đi. Vì thế, cô chỉ có thể nghe lời. Rất nhanh, cô cảm nhận được cơ bắp của người đàn ông trở nên căng cứng. Đây là sự thay đổi mà hai người rất đỗi quen thuộc.

Hôm nay gió lớn, khiến không khí giá lạnh hơn thường lệ. Vậy mà trong nụ hôn mãnh liệt, thân thể hai người dần bùng cháy một ngọn lửa.

“Đừng đánh giá thấp năng lực phán đoán của mình, em thông minh hơn em tưởng đấy. Từ trước đến nay, em không hề sợ tôi. Nếu sợ thì hôm thoát khỏi hang ổ của tổ chức buôn lậu, em đã tránh xa tôi rồi. Trong lòng em biết rõ, tôi chưa từng thật sự gây tổn thương cho em.”

Ngữ điệu và thần sắc của anh lúc này giống hệt hồi ở Kathmandu.

“Nếu bây giờ không tin tôi, có thể em sẽ được giải cứu, nhưng cũng có thể bị bắt đi. Hãy tin tôi, chắc chắn đám người đó sẽ không đối xử dịu dàng với em như tôi.”

Ôn Hàn nhìn sâu vào đôi mắt người đàn ông.

“Em cũng biết, tôi có một khao khát mãnh liệt đối với cơ thể của em. Thế nên tôi sẽ không chịu nổi nếu nó biến thành một thi thể lạnh lẽo, không có sự sống.”

Trình Mục Vân đột nhiên buông người Ôn Hàn. Anh không có nhiều thời gian, anh buộc phải dùng mạng sống của mình để đánh cược, rằng màn kịch mà anh bảo cô diễn có thể giúp cô thoát khỏi nơi này một cách an toàn. Ban này ở trong ngôi đền, khi vệt sáng vụt qua trước mắt, anh lập tức phát hiện ra mấy người nước ngoài kia không phải là du khách bình thường.

Nhưng vấn đề quan trọng là, anh cần sự tin tưởng của cô.

Nội tâm Ôn Hàn đấu tranh dữ dội. Kể từ lần đầu tiên gặp anh ở cao nguyên Tuyết Vực vào nửa năm trước, người đàn ông này luôn lừa dối cô. Lúc cô tưởng anh là lạt ma, anh đã trở thành một kẻ phóng đảng trong nhà nghỉ nhỏ ở Kathmandu. Cô vừa mới vui vẻ trong phòng anh, anh đã trở thành con tin của kẻ xấu, khiến cô nhất thời mất động, ra mặt vì anh. Trong lúc cô tuyệt vọng, anh lại phối hợp cùng cảnh sát tiêu diệt tổ chức buôn lậu...

Bây giờ anh lại nói, anh không thể giải thích bất cứ điều gì, nhưng muốn cô tin anh.

Trình Mục Vân thậm chí còn chưa nói cho cô biết, anh đến từ đâu, chuẩn bị đi đâu. Một điều đáng ghét là, mỗi khi anh tỏ ra thành khẩn với cô, cô đều có một cảm giác an toàn khó diễn tả, tựa như tin tưởng vào anh là việc làm đúng đắn.

Hừm... Có điều anh nói không sai. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ thật sự gây tổn thương cho cô.

Trước ánh nhìn đăm đăm của Trình Mục Vân, Ôn Hàn lặng lẽ mặc áo ngắn tay màu trắng và chân váy màu xanh lên người. Cô cảm thấy mình điên thật rồi. Người đàn ông này bắt cóc cô, vậy mà cô còn làm theo lời anh.

“Anh muốn tôi làm gì?” Ôn Hàn cup mi, né tránh ánh mắt của anh.

Vừa dứt lời, cô liền bị Trình Mục Vân kéo lại gần. Anh đột ngột xé toạc phần áo trước ngực của cô. Không đợi cô có phản ứng, anh lại vò tóc của cô cho rũ rượi: “Em có nhớ lần tôi cưỡng hôn em ở nhà nghỉ, em ghét tôi đến mức nào không?”

Vừa nói, Trình Mục Vân vừa kéo làm chân váy trở nên xộc xệch. Đối với việc ép buộc Ôn Hàn, anh vô cùng “rành đường thuộc lối”.

Ôn Hàn nhanh chóng biến thành bộ dạng thảm hại của một người phụ nữ vừa bị cưỡng bức. Trong lòng hết sức hỗn loạn, cô không hiểu ý đồ của Trình Mục Vân.

“Lát nữa khi tôi mở cửa, em hãy vừa khóc vừa chạy ra ngoài. Bất kể ai ngăn em lại, em cũng mặc kệ. Điều tôi cần là sự do dự của bọn họ trong ít nhất một phút đồng hồ. Vì thế, em hãy cố gắng kêu gào, để người khác cảm thấy em đúng là một con điên đang bị kích động.” Trình Mục Vân rút ra một con dao rồi lấy một sợi dây ngăn buộc vào đùi cô: “Sau khi rời khỏi nhà nghỉ, em hãy rẽ trái, cứ thế chạy theo đường thẳng. Khoảng nửa tiếng sau, em sẽ nhìn thấy một ngôi đền đang tu sửa. Chỗ đó có một lạt ma cao tuổi. Tôi đã mua chút đồ của ông ấy, em hãy nhận giúp tôi. Sau đó, em hãy chờ tôi ở nơi ấy.”

Ôn Hàn sờ chuôi con dao như người mộng du. Cô rút ra rồi lại cuống quýt bỏ vào chỗ cũ.

“Em ở lại đây sẽ trở thành mối phiền phức cho tôi. Thế nên, vì tôi và cả bản thân em, em hãy bằng mọi cách thoát khỏi nơi này.” Sau đó, anh cúi xuống, xỏ đôi giày thể thao vào chân cô: “Em nhất định phải chạy thoát.” Ngữ điệu của Trình Mục Vân rất nhẹ nhõm, tựa như chuyện sắp xảy ra chỉ là một trình tự mà thôi.

Kể từ giây phút anh đưa con dao tùy thân cho cô, Ôn Hàn bỗng có cảm giác xung quanh sắc mùi nguy hiểm. Vì thế khi Trình Mục Vân chuẩn bị mở cửa, cô liền chủ động túm lấy cánh tay anh: “Khoan đã!”

“Sao thế? Em muốn một nụ hôn tạm biệt à?”

“Nếu anh không đến thì tôi phải làm thế nào?” Bỗng dưng cô cảm thấy sợ hãi. Nếu anh không xuất hiện, mà những điều anh nói đều là sự thật thì cô phải làm sao? Ở khu vực biên giới ngôn ngữ bất đồng này, anh chính là chỗ dựa duy nhất của cô.

“Nếu tôi không đến...” Trình Mục Vân cân nhắc về khả năng này.

Sau khi gặp mấy người nước ngoài ở ngôi đền, anh và Mạnh Lương Xuyên nhanh chóng chia tay. Không biết Mạnh Lương Xuyên cần bao nhiêu thời gian mới có thể dẫn cảnh sát địa phương đến đây.

Anh không rõ đối phương có bao nhiêu người, cũng như tình thế sắp phải đối mặt nguy hiểm đến nhường nào.

Hơn nữa, cộng sự bên cạnh anh tốt nhất không nên lộ diện. Bởi vì một người bị lộ tức là thêm một đối tượng bị đưa vào tầm ngắm. Vì vậy, vụ này cũng chưa biết kết quả sẽ như thế nào.

“Kiểu gì tôi cũng sẽ đến.” Trình Mục Vân cất giọng quả quyết, đồng thời mở cửa.

Bản lề vang lên tiếng kéo kẹt. Vừa quay người, Ôn Hàn liền cảm thấy sau lưng xuất hiện một lực mạnh, đẩy cô ra ngoài.

Vào thời khắc bước chân ra ngoài cửa, cô cảm thấy một nỗi hoảng sợ to lớn trào dâng trong lòng.

Trình Mục Vân nhét một cái lọ nhỏ vào tay cô. Ôn Hàn còn chưa kịp xem là thứ gì, trên hành lang đã có một du khách đi qua, nhìn cô bằng ánh mắt kinh

ngạc.

Ôn Hàn nắm chặt vạt áo, hít một hơi sâu rồi cắn mạnh đầu lưỡi. Cảm giác đau đớn sắc nhọn khiến cô trào nước mắt. Cô lập tức lao đảo chạy xuống tầng dưới. Dáng vẻ yếu ớt của cô không phải là giả vờ.

Tiếng bước chân thành thịch trên cầu thang khiến bà chủ nhà và bảy, tám du khách nước ngoài mới đến đây hôm nay không khỏi giật mình.

Đập vào mắt họ là một cô gái trẻ có bộ dạng hết sức thảm hại. Đầu tóc cô rũ rượi, áo bị xé rách, đùi trái lộ ra ngoài, xuất hiện đầy vết bầm tím.

Bà chủ nhà là người chạy tới đầu tiên. Chị ta nói điều gì đó với chồng mình rồi kéo tay Ôn Hàn.

Cô lập tức hất tay chị ta, gào toáng lên: “Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Sau đó, cô đẩy bà chủ rồi lao ra cửa.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra. Ôn Hàn không kịp phản ứng, liền xô vào một cậu bé người bản xứ mười mấy tuổi, mất đà ngã xuống đất. Cậu bé giật mình, lùi lại phía sau mấy bước. Trong cái nhìn của mọi người, cô lao đảo bò dậy, gào khóc rồi bỏ chạy như người điên.

Ai nấy đều ngớ ngàng, trừ mấy người nước ngoài đang ngồi dùng bữa quanh chiếc bàn gỗ. Á đàn bà tóc nâu mà Ôn Hàn cầu cứu khê chau mày, tựa hồ đang phân vân có nên đuổi theo cô gái trẻ kia hay không. Trên thực tế, người đàn ông ở tầng trên mới là mục tiêu, còn cô gái chỉ là một đầu mối mà thôi.

Hơn nữa, theo một nguồn tin, cô gái này đúng là bị bắt cóc tới đây. Có lẽ vừa rồi hai người đó xảy ra mâu thuẫn nên người đàn ông kia động thủ với cô gái? Đây không phải là điều cô ta quan tâm. Trực giác báo cho cô ta biết, chuyện này có gì đó hơi kỳ quặc. Thế là cô ta đưa mắt ra hiệu người đàn ông ngồi bên cạnh.

Dựa theo tư liệu mà cô ta nắm được, cô gái tên Ôn Hàn này mới hai mươi tuổi, là một người bình thường. Đối phó với cô gái này chỉ cần một người đàn ông là đủ.

Đúng lúc người đàn ông đứng lên, chuẩn bị đuổi theo Ôn Hàn, trên cầu thang xuất hiện mục tiêu của bọn họ.

Trình Mục Vân thông thả đi xuống. Anh mặc bộ đồ rộng và quê mùa của người bản xứ. Nhóm người nước ngoài có mặt ở đây đều đã được xem hồ sơ của anh ở Moscow mười năm trước. So với tấm ảnh quý giá lưu trong hồ sơ, Trình Mục Vân bây giờ có nhiều điểm khác biệt.

Ánh mắt anh hồi ấy sắc bén đến mức tựa hồ có thể xuyên qua tấm ảnh, dõ thẳng vào nơi sâu thẳm trong linh hồn họ. Còn vào thời khắc này, người đàn ông đang đi xuống cầu thang kia đã thay đổi rất nhiều, dường như càng trở nên trầm tĩnh hơn.

Người đàn bà tóc nâu lập tức giơ tay kéo tên cộng sự chuẩn bị đuổi theo Ôn Hàn. Cô ta đã thay đổi ý định, bởi vì cô ta có cảm giác, dù nhóm của cô ta có bảy, tám người nhưng cũng chưa chắc đã khống chế được Trình Mục Vân.

“Hi! Bà xã của anh hình như lại lên cơn rồi.” Cô ta nhiệt tình chào hỏi Trình Mục Vân bằng tiếng Anh: “Anh có cần tôi và bạn bè của tôi giúp anh đi tìm cô ấy không?”

CHƯƠNG 8

LÚC KING KONG TRÙNG MẮT TỨC GIẬN

“Không cần đâu.” Trình Mục Vân trả lời: “Cô ấy thích dùng phương thức bỏ chạy để bồi đắp tình cảm với tôi. Đây là một trò chơi của chúng tôi.” Nói xong, anh mỉm cười với người đàn bà tóc nâu.

Đúng lúc này có người đẩy cửa đi vào, đặt hai tờ tiền lên quầy lễ tân: “Tôi muốn lấy một phòng.” Anh ta là người đàn ông trắng trẻo, mặt mũi như con gái, đi cùng với một thanh niên đang đeo tai nghe nhạc.

Cùng thời điểm đó, Châu Khắc đang ngủ gà ngủ gật ở một góc đối tư thế, tiếp tục ngáy khò khò. Còn người đàn ông đeo kính trắng nhỏ hạt nho, đi qua chỗ Trình Mục Vân.

Ôn Hàn ra sức chạy thực mạng, trong đầu lặp đi lặp lại nơi anh miêu tả.

Nhà cửa ở hai bên càng lúc càng thưa thớt, con đường càng đi càng gập ghềnh bẩn thỉu. Cô suýt ngã nhưng may lấy lại được thăng bằng. Lòng ngực bắt đầu đau buốt dữ dội, Ôn Hàn thở hắt ra, quan sát xung quanh.

Phía trước xuất hiện một ngôi đền nhỏ giống như vô vàn ngôi đền mà cô nhìn thấy ở Kathmandu.

Vào thời khắc này, công nhân sửa chữa đang nghỉ ngơi. Ôn Hàn bước chậm lại. Cô chỉnh trang áo váy, lê đôi chân nhức mỏi tiến đến gần ngôi đền.

Có một vị lạt ma cao tuổi chống gậy đi ngang qua chỗ cô. Bởi vì chạy nhanh nên lúc này, cô vẫn thở hổn hển. Ôn Hàn túm lấy tay áo của lạt ma, lên

tiếng: “Xin hỏi, có phải một người đàn ông từng mua đồ của đại sư hay không?”

Vị lạt ma nhíu mày, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Không phải ông ta mù tịt tiếng Trung đấy chứ? Ôn Hàn có chút thấp thỏm trong lòng.

Vị lạt ma vẫn nheo nheo mắt, nhìn cô chăm chăm. Ôn Hàn đã bắt đầu nghĩ tới chuyện bỏ đi.

“Không có.” Lạt ma nở nụ cười hiền từ: “Cô hãy đi ra đằng sau xem sao.”

Vị lạt ma chỉ tay về phía đằng sau ngôi đền.

Ôn Hàn thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh về nơi ấy. Trời, đây đúng là một phiên chợ nhỏ. Hai mươi mấy lạt ma đứng trước một dãy quầy hàng, bên trên bày đầy các ống chuyển kinh luân nhỏ, đèn dầu... Một số dân bản xứ hoặc du khách ngồi ở đằng sau các lạt ma nghỉ ngơi.

Ôn Hàn đi tới, phân vân không biết hỏi người nào và nên hỏi điều gì. Trong lòng cô có chút nơm nớp bất an. Kể từ lúc Trình Mục Vân ám chỉ có rất nhiều người đang bám theo bọn họ, bây giờ nhìn ai cô cũng thấy nghi ngờ.

Mình nên bỏ đi hay là... Ôn Hàn do dự hồi lâu. Cô chợt phát hiện, dù Trình Mục Vân bắt cóc mình, dù anh chẳng chịu tiết lộ bất cứ thông tin gì nhưng tự đáy lòng, cô vẫn đứng về phía anh.

Bây giờ Ôn Hàn mới để ý tới lọ nhỏ mà mình nắm chặt trong tay. Cô mở ra xem, nhận ra đây là thuốc mà cô đang uống. Hóa ra, thứ Trình Mục Vân đưa cho cô trước khi rời đi lại là thuốc kháng viêm.

Não bộ của Ôn Hàn nổ tung, thần kinh vốn căng như dây đàn cơ hồ đứt đoạn.

Người đàn ông ấy...

Cô nắm chặt cái lọ, nhắm nghiền mắt. Năm cô mười hai tuổi, nhà nghỉ mà gia đình kinh doanh có một người phụ nữ tự tử. Lúc sự việc xảy ra, bố mẹ nuôi của cô đều không ở nhà. Ôn Hàn mang nước nóng cho khách nên nhìn thấy. Cô chết sững vài giây mới chạy xuống dưới gọi điện báo cảnh sát. Tâm trạng của cô lúc đó y hệt bây giờ, rất hỗn loạn nhưng biết rõ mình chỉ có thể làm một việc. Khi ấy là gọi điện thoại báo cảnh sát, còn bây giờ là tìm vị lạt ma mà Trình Mục Vân nhắc tới.

Ôn Hàn đi tới một sạp hàng, ngồi xổm xuống, tùy tiện nhặt một cái ống chuyển kinh luân lên ngắm nghía. Trong đầu cô ngẫm nghĩ xem nên làm thế nào để tìm được đúng đối tượng.

Đột nhiên có người đưa cái túi vải đen đến trước mặt Ôn Hàn. Cô giật mình ngẩng đầu, liền nhìn thấy một vị lạt ma già nua. Ông cười nói: “Có một cậu mua cái này. Cậu ấy bảo vợ sẽ đến lấy. Cô là vợ cậu ấy phải không?”

Ôn Hàn ngẩn người. Chú ý thấy ánh mắt của vị lạt ma dừng lại ở mu bàn tay mình, cô cúi đầu, phát hiện hình vẽ Henna Tattoo đã phai màu chính là điểm mấu chốt để đối phương nhận ra cô.

Cô chấp hai tay trước ngực, nói cảm ơn rồi cầm cái túi vải đen đó. Tiếp theo, cô bắt chước người bản xứ, ngồi ở bậc thềm trước ngôi đền nghỉ ngơi.

Ôn Hàn ngồi ở đó từ khi trời nắng gắt tới khi hoàng hôn buông xuống. Mọi người lục tục ra về. Cuối cùng, đám công nhân sửa đèn cũng rời đi, chỉ còn lại mình cô.

Kể từ hôm gặp lại Trình Mục Vân ở Nepal, đây là lần thứ tư hai người chia xa. Hơn nữa, lần nào cũng giống như vĩnh biệt.

Ôn Hàn ngồi bó gối, gục mặt xuống đùi. Nếu anh không đến thì sao? Cô nhắm mắt, cố gắng gạt bỏ mọi phỏng đoán, để não bộ của mình trống rỗng.

Không biết bao lâu sau, phía trước có một bóng hình chậm chậm đi lên bậc thềm, cầm cái túi vải đen, đồng thời kéo Ôn Hàn đứng dậy.

Cô giật mình, loạng choạng suýt nữa ngã nhào vào người đó. Anh nhanh chóng giữ cô lại. Ánh mắt anh tối thẫm, đến mức Ôn Hàn cảm thấy một nỗi sợ hãi lan đến tận cốt tủy, “Thứ anh mua đang ở trên tay anh đấy. Vị lạt ma...”

Trình Mục Vân lắc đầu, ra hiệu cô im lặng. Anh trầm mặc hồi lâu mới nói nhỏ bên tai cô: “Em có biết cắt tóc không?”

Ôn Hàn không ngờ anh lại hỏi câu này. Còn chưa kịp phản ứng, cô đã bị anh lôi tới một căn phòng nhỏ ở sân sau ngôi đền rồi đưa cho cô cái tông đơ.

Ngôi đền đang được tu sửa nên bốn bề ngổn ngang. Công nhân đã ra về, xung quanh không một bóng người. Trình Mục Vân không hiểu kiếm ở đâu ra mấy chiếc đèn dầu nhưng căn phòng vẫn tối mờ mờ. Đây là lần đầu tiên trong đời cắt tóc cho người khác nên tay Ôn Hàn run run, mãi vẫn không dám hành động.

Nhận ra điều đó, Trình Mục Vân liền tóm lấy cổ tay cô, để cô ngồi xuống trước mặt mình.

“Tôi sẽ cho em biết thân phận thật sự của tay giáo sư đi cùng em.” Anh lên tiếng: “Anh ta là tên buôn lậu, thứ bậc không cao. Nửa năm trước, tôi nhận được tư liệu về anh ta nhưng không có tên em trong đó. Điều này có nghĩa, em không phải người yêu của anh ta, thậm chí còn không phải là nhân vật quan trọng đối với anh ta.”

Ôn Hàn hoàn toàn sững sờ khi nghe thấy ba từ “tên buôn lậu”.

Não bộ của cô nhanh chóng xâu chuỗi một loạt ký ức vụn vặt từ lúc rời khỏi Moscow cho đến ngày hôm nay, đặc biệt là những chuyện xảy ra sau khi gặp

người đàn ông trước mặt. Sống lưng cô lạnh toát, đầu óc trống rỗng, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt.

Ôn Hàn không hề hay biết. Vào thời khắc này, từng ánh mắt, biểu cảm, thậm chí động tác mí mắt của cô cũng không lọt khỏi mắt Trình Mục Vân. Tâm trạng của anh vẫn đang xao động dữ dội. Anh cần làm điều gì đó để quên đi chuyện xảy ra vừa rồi. Trước khi đến đây, anh đã lấy trộm một xô nước của nhà dân để rửa tay, trên đó dính đầy máu của Châu Khắc, người anh em của anh.

“Vì thế... Anh vì muốn bắt Vương Văn Hạo nên mới... Vậy anh là...” Giọng nói của Ôn Hàn có một vẻ gợi cảm đặc biệt mà cô không để ý.

Trình Mục Vân không trả lời. Sự trầm lặng của anh hôm nay có gì đó rất khác với ngày thường. Ôn Hàn không thể nói rõ khác ở điểm nào, cô chỉ biết, kể từ lúc anh đến tìm cô, trong lòng cô dấy lên một nỗi hoảng sợ.

“Có rất nhiều người đã bị dính vào vụ này.” Trình Mục Vân nói khẽ: “Ôn Hàn! Bên cạnh tôi không chỉ có mình em. Sinh mạng của mỗi người đều quan trọng như nhau. Vì vậy, em đừng hỏi những câu mà tôi không thể trả lời.”

“Vậy em có thể gọi điện về nhà báo tin bình an hay không?” Cô không chịu nổi thái độ của anh. Tại sao cô không có quyền được biết sự thật, trong khi lại phải tin tưởng anh vô điều kiện.

“Đợi đến biên giới đã.” Anh đáp.

Bên ngoài gió thổi rào rào. Nơi này buổi tối nhiệt độ xuống thấp, chỉ còn mười mấy độ. Chân tay Ôn Hàn lạnh cóng.

“Bình thường em học cái gì? Hãy nói về một số khái niệm mà tôi chưa nghe bao giờ đi.” Trình Mục Vân chuyển đề tài một cách cứng nhắc, đồng thời ra hiệu cho cô: “Em bắt đầu đi!”

Ôn Hàn khẽ gật đầu, đứng dậy, mở cái tông đơ. Sau một thời gian cùng anh bồn ba vất vả, cô đã học được cách tiếp cận anh. Hay nói một cách khác, hai người đã bắt đầu có sự ăn ý. Ví như, Trình Mục Vân đột nhiên đề nghị cô cắt tóc cho anh, cô làm theo mà chẳng hề thắc mắc. Ví như ở trong khu rừng rậm, anh bảo cô ở yên một chỗ, thế là cô ngồi bất động mấy tiếng đồng hồ trong bụi cây.

“Hàm số biến số thực, hàm số biến số phức, phương trình vi phân và tích phân, hình học vi phân, tô pô đại số... Chắc anh chưa từng nghe phải không?” Ôn Hàn hỏi.

“Ừ.”

“Em không thích môn Toán. Tại vì mẹ nuôi của em trước kia làm cô giáo dạy Toán nên em mới học.”

“Vậy sao?”

“Vâng.” Cô đáp khẽ.

Trong cả quá trình cắt tóc, Ôn Hàn có chút ngần ngại. Sự việc này còn có một khả năng khác, Trình Mục Vân chính là một kẻ lừa đảo, bởi vì tất cả đều chỉ là lời nói từ phía anh. Nhưng anh lừa cô thì có ích lợi gì chứ? Ôn Hàn hồi tưởng lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua. Nếu anh muốn hại cô thì chẳng cần đợi đến ngày hôm nay.

“Em hãy ráng chờ thêm ba tháng, đến mùa xuân năm sau em có thể quay về Moscow.” Trình Mục Vân đột nhiên mở miệng.

Trong mắt cô vụt qua một tia sáng.

Anh nhìn cái bóng đổ dưới sàn nhà của cô. Nếu không thể giải quyết dứt điểm trong ba tháng thì vụ này coi như thất bại. Nhưng bất kể thành hay bại,

anh cũng phải bảo vệ cô gái vô tội này không bị ảnh hưởng bởi những rắc rối đó, giúp cô quay trở lại cuộc sống bình yên của mình.

“Nếu không quen Vương Văn Hạo, liệu em có tham gia chuyến du lịch này không?” Trình Mục Vân đột nhiên hỏi.

Ôn Hàn ngẫm nghĩ, đưa ra một câu trả lời khiến anh tương đối dễ chịu: “Không đâu. Nếu không phải vì anh ấy, em sẽ không đi Nepal trong năm nay.”

Có phải anh áy náy nên mới hỏi vậy không?

Trình Mục Vân cười, tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Em rất biết cách đánh vào tâm lý của người khác. Câu trả lời này quả thực có thể làm giảm cảm giác tội lỗi của tôi đến mức thấp nhất. Tôi tin, người chồng tương lai của em nhất định sẽ được cánh đàn ông ngưỡng mộ và ghen tị, bởi vì anh ta có em ở bên.”

Ôn Hàn ngây ra. Cô dừng tay trong giây lát rồi lại tiếp tục đưa những nhát tông đơ cuối cùng.

Có lẽ cô hiểu rõ, ý của anh có lẽ là, ba tháng sau, cô và anh đường ai nấy đi, không còn bất cứ mối quan hệ nào nữa.

“Xong rồi.” Ôn Hàn nói nhỏ.

Trình Mục Vân xoa cái đầu trọc của mình: “Cũng không tồi.”

Anh cầm túi vải đen đi ra ngoài, để lại một mình Ôn Hàn trong gian phòng trống không. Một lúc sau, anh quay về. Ánh đèn dầu hắt lên bộ đồ lạt ma mà anh đang mặc trên người.

“Nơi này chấp nhận mọi tôn giáo. Đâu đâu cũng xuất hiện người hành hương nên chúng ta càng dễ rời đi.” Trình Mục Vân nói.

Qua ô cửa sổ, Ôn Hàn có thể nhìn thấy những lá cờ nhiều sắc màu tung bay trên nóc ngôi đền. Cô chợt có cảm giác như quay về cao nguyên Tuyết Vực, nơi cô gặp anh lần đầu tiên...

Mạnh Lương Xuyên ngồi xổm ở hành lang chật hẹp hút thuốc. Người đàn ông bên cạnh, cũng chính là tay cảnh sát thẩm vấn Ôn Hàn ở Đại sứ quán đặt chiếc mũ cảnh sát lên thành cửa sổ, thở dài: “Đáng tiếc thật đấy.”

Mạnh Lương Xuyên nhắm mắt.

Đây là lần thứ hai Châu Khắc cứu anh ta. Chỉ có điều, lần này là một mạng đổi một mạng. Anh ta còn nhớ rõ, ở trong nhà kho của nhà hàng đồ Tây, người đàn ông đó chặn ở cửa ra vào, quét mắt qua anh ta: “Tôi rất coi thường anh.” Sau đó, Châu Khắc còn nói thẳng, mình đã cứu anh ta vào cái đêm bị chó ngao tấn công.

Cũng vào thời khắc này, người cảnh sát đứng cạnh Mạnh Lương Xuyên lại nghĩ tới Trình Mục Vân. Trước khi rời đi, Trình Mục Vân cúi thấp người, từ biệt thi thể của cộng sự. Trong đầu người cảnh sát lặp đi lặp lại hình ảnh, anh liếm máu của đồng đội trên mu bàn tay rồi đứng dậy bước đi. Người cảnh sát cảm thấy, mình phải đi đến chùa may ra mới lấy lại được sự bình tĩnh.

“Làm thế nào mà cậu quen Trình Mục Vân vậy?”

“Mười năm trước, tôi hợp tác với một người để phá một vụ án.” Mạnh Lương Xuyên đáp: “Người đó từng tiếp xúc với Trình Mục Vân.”

Hồi còn ở Moscow, bên cạnh Trình Mục Vân lúc nào cũng có một đám người, tất cả đều không rõ danh tính. Trong số ấy có rất nhiều người quen biết nhau đã lâu mà không biết tên thật của đối phương. Sau đó xảy ra biến cố, làm chết rất nhiều người. Trình Mục Vân tựa như “bốc hơi” khỏi trần thế. Vì vậy, Mạnh Lương Xuyên đoán, việc anh xuất đầu lộ diện chắc có liên quan đến biến cố năm xưa.

Lúc gặp Trình Mục Vân, Mạnh Lương Xuyên chợt có một ảo giác, mình nằm vùng bao năm nhằm mục đích xóa sổ tổ chức buôn lậu, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là chờ đợi sự xuất hiện của anh mà thôi.

“Xác chết xử lý thế nào đây?” Viên cảnh sát hỏi.

“Vụ đó không nằm trong phạm vi quản lý của chúng ta nên chẳng có cách xử lý. Chúng ta cứ hỏa thiêu trước rồi để tro cốt ở đó, đợi anh ta đến lấy.”

“Kể từ giây phút làm thủ tục xuất cảnh, em phải một mình ứng phó với mọi chuyện. Em hãy đi theo tuyến đường tôi bảo. Trước mặt mọi người, em không được lộ ra là mình quen biết tôi, trừ khi tôi cho phép em làm vậy.” Đây là câu nói cuối cùng của Trình Mục Vân trước khi rời đi.

Ôn Hàn cầm hộ chiếu, âm thầm quan sát nhóm hòa thượng người Trung Quốc cũng đang đợi ở bên ngoài phòng xuất nhập cảnh cách chỗ cô mười mấy bước chân.

Đoàn khách du lịch phía trước cuối cùng cũng làm xong thủ tục.

Ôn Hàn trình hộ chiếu của mình. Đây là hộ chiếu giả mà Trình Mục Vân đưa cho cô. Trong đầu cô vụt qua vô số khả năng bị phát hiện. Thế nhưng, mọi việc diễn ra thuận lợi, cô nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

Trình Mục Vân vẫn đứng ngoài hành lang, chờ đợi đến lượt làm thủ tục.

Ôn Hàn lấy ra một tờ đô la Mỹ giá trị thấp, đi tới nơi anh chỉ dẫn, cuối cùng cũng tìm được máy bàn có thể gọi điện thoại. Cô bấm số, đầu kia nhanh chóng bắt máy, là giọng nói mệt mỏi của người phụ nữ trung niên: “A lô!”

Cô vội lên tiếng: “Mẹ!”

Giọng nói vui vẻ của mẹ nuôi truyền tới: “Chuyến du lịch hành hương của con tới đâu rồi? Con gái thân yêu của ba mẹ chơi có vui không?”

Sống mũi cay cay, cô không dám nhiều lời, chỉ thông báo ngắn gọn, mình còn ở lại Nepal một thời gian. Cô rất ổn, mẹ đừng lo lắng quá.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Ôn Hàn đưa tờ đô la Mỹ cho ông chủ. Ông ta trả lại cô cả đồng tiền lẻ. Cô quay người, đi ra ngoài đường phố.

Vào thời khắc này, cô đang đứng trên con đường nối liền Nepal và Ấn Độ. Bên trái là Nepal, bên phải là cửa khẩu của Ấn Độ. Người qua kẻ lại tấp nập, trong đó có cả lính biên phòng mặc bộ đồ rằn ri.

Trình Mục Vân không nói dối cô.

Anh bảo: “Khi nào em gọi điện, em sẽ phát hiện bố mẹ nuôi của em chẳng hay biết gì cả. Trong nhận thức của họ, em và mấy người bạn vẫn đang tiếp tục chuyến hành hương, hơn nữa lần này kéo dài ba tháng liên tiếp.”

Ngừng vài giây, Trình Mục Vân nói tiếp: “Vương Văn Hạo và bạn của em tạm thời bị tách riêng và hạn chế hoạt động nên không ai biết đến sự vắng mặt của em.” Anh cười: “Sau cuộc điện thoại này, chắc em bắt đầu tin tôi rồi chứ?”

Ôn Hàn không đáp lời. Cô dõi mắt về đoàn tăng lữ đang chậm chậm di chuyển về phía cửa khẩu Ấn Độ. Vào thời khắc này, cô và Trình Mục Vân tựa như đang ở hai thế giới khác nhau. Cô là du khách nước ngoài còn anh là nhà sư một mình hành hương cùng tiến vào lãnh thổ Ấn Độ.

Ôn Hàn đi mất một ngày mới tới nhà ga mà Trình Mục Vân chỉ định. Lần này và chuyến đi Ấn Độ lần trước có nhiều điểm khác biệt. Một tháng trước, cô đến nơi đây để du lịch nên tâm trạng vô cùng thoải mái. Còn bây giờ, cô đứng giữa nhà ga, âm thầm quan sát xung quanh, thần kinh căng thẳng từ đầu đến cuối.

Trên thực tế, cho dù không trải qua những chuyện ở Nepal thì Ấn Độ cũng chẳng phải là đất nước an toàn. Nhà ga không có khâu soát vé, Ôn Hàn bị dòng người xô đẩy lên tàu hỏa, còn suýt đụng phải một con bò đi ngang qua.

Thấy cô là người nước ngoài, có hành khách cứ nghĩ cô mua vé toa cao cấp nên nói với cô: “Toa giường nằm có điều hòa ở phía trước.”

Tuy nhiên, trong tay Ôn Hàn chỉ là tấm vé toa hạng thường, có giường nằm nhưng không có điều hòa. Cô tự nhủ, có giường nằm là được rồi.

“Cô nên mua vé ở toa tàu xịn hơn một chút.” Khi Ôn Hàn tìm thấy vị trí của mình, một người bản xứ vừa dùng dây xích sắt khóa hành lý của mình vào chân giường, vừa nói bằng một thứ tiếng Anh mà cô không hiểu mấy.

Ôn Hàn cười cười, ngẩng đầu tìm vị trí của mình. Bên dưới chật ních người ngồi, bên trên có giường nằm nhưng không được sạch sẽ cho lắm. Trong lúc cô đang ngẩn ngơ, một thiếu niên nhảy lên trên, trải lại ngay ngắn ga giường cho cô rồi nhảy xuống, giơ tay về phía Ôn Hàn và nói câu gì đó.

“Cậu ta đòi tiền boạ.” Đằng sau có người lên tiếng.

Sống lưng cứng đờ, Ôn Hàn cố gắng đè nén để không tỏ ra mừng rỡ khi nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy.

“Thế à?” Cô rút đồng tiền lẻ dúi vào tay cậu ta.

Sau đó, cô quay đầu, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông, chấp hai tay trước ngực, thốt ra ba từ như nửa năm trước: “Chào lạt ma!”

Đáy mắt vụt qua một tia sáng, Trình Mục Vân đáp lại cô bằng một cái chấp tay.

Lại một đồng người tràn vào trong toa tàu. Tàu hỏa nhanh chóng chuyển bánh, anh ngồi giữa hai người bản xứ, khép hờ mi mắt. Nơi này chật ních

người, thậm chí còn chẳng có chỗ đứng nên Ôn Hàn chỉ còn cách leo lên giường của mình.

Chiếc giường có một mùi kỳ lạ, Ôn Hàn cố gắng chịu đựng. Từ góc độ này, cô nhìn thấy Trình Mục Vân ngồi bất động ở dưới, giống một người hành hương bình thường.

Khi màn đêm buông xuống, trong khoang tàu vang lên tiếng hát, tiếng cười nói trò chuyện ồn ào, náo nhiệt. Bên dưới có tám chỗ ngồi nhưng tới mười mấy con người chen chúc.

Trên tàu không có người soát vé, ai giành được chỗ ngồi trước thì là của người đó. Có khoảng năm người Trung Quốc may mắn giành được chỗ ngồi, chiếm hết một hàng.

“Hòa thượng!” Một cô gái tóc ngắn người Trung Quốc ngồi phía đối diện bắt chuyện với Trình Mục Vân: “Anh đến từ nơi nào vậy?”

“Rất nhiều nơi.” Anh đáp.

Cô ta cười khẽ một tiếng, lại liếc nhìn Trình Mục Vân. Công nhận vị hòa thượng này đẹp trai thật đấy.

Để ý thấy Ôn Hàn vẫn chưa ngủ, một cô gái tóc dài ngẩng đầu nhìn cô: “Hi! Cô ở trên đây có buồn chán không? Một mình cô đi du lịch à? Con gái một mình tới Ấn Độ không an toàn đâu.”

“Tôi đến đây hành hương.” Ôn Hàn đáp: “Tôi có bạn đến đón ở ga tiếp theo.”

“Thế à?” Cô gái tóc dài ngẫm nghĩ rồi dặn Ôn Hàn: “Cô nhớ đừng thuê khách sạn ở gần nhà ga, ai đưa đồ ăn thức uống cũng đừng nhận, buổi tối đừng tùy tiện đi ra ngoài. Nếu đi tham quan danh lam thắng cảnh cũng đừng

tin lời những người Ấn Độ cười híp mắt với cô.” Cô ta nói bằng tiếng Trung, không để ý tới ánh nhìn chăm chú của đám đàn ông Ấn Độ xung quanh.

Ôn Hàn nói cảm ơn. Vào thời khắc này, cô chợt có cảm giác mình thật sự đến Ấn Độ để hành hương du lịch chứ không phải bỏ trốn sang một đất nước xa lạ vì sự an toàn của bản thân.

“Hòa thượng! Đây là lần đầu tiên anh đến Ấn Độ à?” Cô gái tóc ngắn không nhin nổi, lại tiếp tục hỏi chuyện Trình Mục Vân. Vị hòa thượng này không những đẹp trai, ngay cả bàn tay đang giở sách cũng rất đẹp. Cô ta muốn giao lưu, muốn chụp ảnh lưu niệm với anh trước khi xuống tàu.

“Không phải.” Trình Mục Vân đáp ngắn gọn.

“VẬY... Ấn Độ có món gì đặc biệt, nhất định phải ăn không?” Cô gái tóc ngắn tìm đề tài nói chuyện. Điều này xuất hiện đầy rẫy trên những trang web du lịch. Người đàn ông ngồi cạnh cô ta có chút bất mãn. Đối phương chỉ là một hòa thượng, có gì hay ho đâu.

“Cô có thể thử loại quả amla.” Trình Mục Vân lật sang trang sách khác.

“Quả amla ư?”

Đây là một loại quả có nguồn gốc từ Ấn Độ mà điển tích Phật học thường nhắc tới. Ôn Hàn nghĩ.

Viền mắt cô bất giác cay cay. Nhờ sự xuất hiện của anh, tâm trạng nơm nớp lo sợ trong cô cũng đã lắng xuống phần nào, dù vẫn còn chút bất an. Anh ngồi ngay bên dưới, còn cô nằm chếch phía trên nhưng hai người không được giao lưu trò chuyện, ngay cả trao đổi bằng ánh mắt cũng không được.

“Trong điển tích Phật học thường nhắc tới loại quả này.” Trình Mục Vân nói: “Hiếm có dịp tới Ấn Độ, cô nên thử đi.”

“Diễn tích Phật học ư?” Có người hỏi: “Hòa thượng có thể học thuộc nhiều như vậy sao?”

“A Na Luật thấy Diêm Phù Đề, như nhìn thấy quả amla trong lòng bàn tay.” Anh tùy tiện đáp.

“Hả? Ý là gì thế?”

A Na Luật là một trong mười đại đệ tử của Phật Đà, Diêm Phù Đề có nhiều nghĩa, thường ám chỉ nhân gian, tức là nhìn nhân gian như quả amla trong lòng bàn tay. Ôn Hàn nghĩ.

“Rất phức tạp.” Trình Mục Vân mỉm cười, dùng ba chữ để chặn họng kẻ hiếu kỳ.

Cô gái tóc ngắn cảm thấy thú vị, lại hỏi anh về diễn tích liên quan đến quả amla. Người phụ nữ tóc dài ngồi cạnh cô ta không có hứng thú với Phật giáo, nói đùa: “Đọc kinh Phật cũng vô dụng, cậu đừng hỏi nữa, nghe mà đau đầu.” Cô ta nhướn mày hỏi Ôn Hàn: “Phải vậy không? Chắc cô cũng cảm thấy mấy chuyện này vô vị đúng không?”

Ôn Hàn không nhịn được cười: “Tôi tín Phật.”

Người phụ nữ tóc dài cũng cười: “Thế à? Vậy cô có thể kể với tôi về diễn tích mà tôi có khả năng nghe hiểu, khiến tôi nảy sinh hứng thú với Phật giáo hay không?”

Ôn Hàn ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Vừa rồi vị lạt ma này...” Vô duyên vô cớ có chút chột dạ, cô lại liếc Trình Mục Vân nhưng anh không hề có phản ứng, vẫn cắm cúi vào quyển sách của mình: “Nói có chút phức tạp. Tôi lấy một ví dụ đơn giản, cô đã từng nghe qua thành ngữ “mua dây buộc mình” chưa?”

Trình Mục Vân dừng động tác giở sách.

Cô gái tóc dài cười: “Tôi học từ thời cấp một.”

“Thành ngữ này bắt nguồn từ kinh Phật.” Ôn Hàn đọc cho đối phương nghe: “Tích tập dĩ, vọng tưởng tự triển, như tầm tác kiến, trụ sinh tử hải.”

“Vọng tưởng tự triển, như tầm tác kiến, trụ sinh tử hải.” Bạn đồng hành của hai cô cũng bắt đầu có hứng thú: “Câu này có nghĩa là gì vậy?”

“Là...” Trình độ tiếng Trung của Ôn Hàn tương đối khá nhưng muốn giải thích kinh Phật, cô phải ngẫm nghĩ tìm từ thích hợp: “Anh tích lũy ngày càng nhiều nghiệp ác thì sẽ ngày càng có nhiều vọng tưởng, giống như con tầm tự quấn tơ vào người mình (nghĩa bóng: mua dây buộc mình), rơi vào biển sinh sinh tử tử. Đằng sau còn hai câu nữa nhưng hơi phức tạp, mọi người có thể tìm đọc cuốn Kinh Lăng Già, rất thú vị.”

Trình Mục Vân gấp cuốn sách, rút từ túi vải đeo bên người ra chai nước. Vào giây phút ngừng đầu tu nước, ánh mắt anh dừng lại ở người phụ nữ nằm giường trên.

Bốn mắt giao nhau trong giây lát. Đây là lần đầu tiên họ nhìn nhau kể từ lúc con tàu rời khỏi nhà ga. Mặc dù chỉ là khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến Ôn Hàn thấy nóng ran trong người. Cô thừa nhận, đây là điều mà chỉ người đàn ông này mới làm được.

Đoàn tàu dừng lại ở một điểm nào đó. Chẳng có hành khách nào xuống, ngược lại không ít người lên tàu. Một thanh niên đeo tai nghe, len lỏi trong đám đông để tìm chỗ ngồi. Nhìn thấy Ôn Hàn, cậu ta cười ngoác miệng: “Chị gái xinh đẹp ơi! Chị gầy như vậy nằm không tốn diện tích, có thể cho em mượn nửa giường không?”

Ôn Hàn còn chưa kịp phản ứng, cậu ta đã leo lên trên.

Đám người ở dưới chăm chú xem trò vui. Ôn Hàn lập tức ngồi dậy, đập cậu thanh niên xuống rồi ôm chặt túi xách, nhìn đối phương bằng ánh mắt cảnh giác.

Mọi người cười ồ lên. Cậu thanh niên cũng cười hì hì: “Đúng là một chị gái ghê gớm. Bỏ đi, không ngủ thì không ngủ, sợ gì. Hòa thượng, có thể nhường chỗ cho tôi không? Người xuất gia giàu lòng từ bi, A Di Đà Phật.” Cậu ta chấp tay trước ngực, thành kính xin chỗ ngồi.

Trình Mục Vân chẳng thềm động dậy. Cô gái tóc dài nhích sang một bên, chừa ra một khoảng trống nhỏ, cười nói: “Em ơi, ngồi ở chỗ chị đây này.”

Cậu thanh niên không khách sáo, lập tức ngồi xuống.

Có thật cậu ta chỉ là du khách giữa đường lên tàu hay không? Ôn Hàn vô thức liếc Trình Mục Vân, muốn nhận được sự ám chỉ gì đó từ anh. Tuy nhiên, anh không hề có phản ứng, tựa như sự vật và con người xung quanh đều chẳng liên quan đến anh. Anh chỉ là một người hành hương thuần túy mà thôi.

Từ lúc cậu thanh niên xuất hiện, toa tàu lại càng náo nhiệt hơn. Cậu ta luôn mồm nói hết chuyện đông đến chuyện tây. Cậu ta kể, mình đến Ấn Độ là vì muốn xem xác chết nổi trên sông Hằng nhưng chẳng thấy đâu, còn suýt nữa bị thầy tế lễ sàm sỡ.

Cô gái tóc dài ngáp một cái: “Buồn ngủ quá. Sao mình lại không mua được vé giường nằm cơ chứ?” Cô ta ngẩng đầu hỏi Ôn Hàn: “Cô đặt vé từ trước phải không?”

Ôn Hàn ngẫm nghĩ trong giây lát rồi trả lời: “Tôi đặt trên mạng trước một tháng.” Cô vẫn nhớ rõ người phụ trách hành trình ở Ấn Độ là Rum, anh ta từng phàn nàn, vé tàu hỏa ở Ấn Độ rất khó mua.

Cô gái gật đầu, buồn bực tiếp lời: “Nếu sớm biết thì tôi đã đặt từ lâu rồi.”

Nói xong, cô ta trách móc ba người đàn ông đi cùng đúng là không thể dựa dẫm được, công tác chuẩn bị quá kém... Sau đó, cô ta cất giọng mệt mỏi với

Ôn Hàn: “Cô có thể cho tôi nằm nhờ một tiếng đồng hồ không? Một tiếng sau là tôi xuống tàu rồi.”

Ôn Hàn có chút do dự.

“Chị ơi, em buồn ngủ quá. Một tiếng sau, em cũng xuống tàu rồi.” Cậu thanh niên nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt van nài, trông rất đáng thương.

Ôn Hàn không tiện từ chối bọn họ. Nằm lâu như vậy mà cô vẫn không ngủ được. Hơn nữa, cô cũng sắp xuống tàu đến nơi rồi. Thế là cô lên tiếng: “Hai người lên nằm nghỉ đi, để tôi xuống dưới ngồi.” So với việc ngủ cùng người xa lạ, bên dưới có khi còn an toàn hơn, ít nhất còn có Trình Mục Vân ở đó.

Ôn Hàn nhanh chóng trèo xuống dưới.

“Để em bế chị lên.” Cậu thanh niên ôm ngang người cô gái, nhấc bổng lên trên.

“Tôi không nằm với cậu, nam nữ thụ thụ bất thân.” Cô gái không mấy tình nguyện nhưng cậu thanh niên đã leo lên, nằm thẳng người: “Có chỗ ngủ là tốt lắm rồi, chị đừng kén cá chọn canh nữa. Em có làm gì chị đâu.” Cô gái tóc dài lăm bằm vài câu, nằm nghiêng người, quay mặt vào trong.

Toa tàu vốn đông người, chỗ ngồi ít nên hai người vừa rời đi, lập tức có hai ông chú Ấn Độ chiếm mất chỗ, khiến Ôn Hàn hết chỗ ngồi. Cô xoa xoa cánh tay mình, nghĩ bụng, thôi thì cứ đứng cho xong.

“Hòa thượng!” Chú ý thấy sự quẫn bách của cô, cô gái tóc ngắn cười nói với Trình Mục Vân: “Anh chịu khó ngồi chật một chút, để cô ấy ngồi bên cửa sổ đi.”

Trình Mục Vân nhướng mày nhìn cô gái tóc ngắn rồi lại liếc qua Ôn Hàn. Sau đó, anh nhích sang một bên, nhường một khoảng trống nhỏ cạnh cửa cho cô.

“Cô ngồi xuống đi. Đoạn đường này đứng mệt lắm.” Cô gái tóc ngắn khẽ đẩy người Ôn Hàn.

Ôn Hàn không có lý do từ chối, đi tới ngồi cạnh Trình Mục Vân. Cô lịch sự mở miệng: “Cảm ơn hòa thượng.”

Trình Mục Vân gật đầu thay câu trả lời.

Chỗ ngồi rất chật. Đùi hai người áp sát vào nhau, khiến Ôn Hàn không dám động đậy. Cô chống khuỷu tay lên chiếc bàn nhỏ, dời mắt ra ngoài cửa sổ.

Trên tấm kính phản chiếu gương mặt nghiêng của Trình Mục Vân. Dù không rõ nhưng cô vẫn có thể tưởng tượng ra đôi mắt đen tuyền của anh ở dưới hàng mi rậm rạp. Hồi nhỏ, cô từng nghe một bác sĩ người Hoa nói, trẻ sơ sinh người Hoa đều có con người trong veo và đen. Theo thời gian, màu sắc của con người dần mất đi màu đen thuần túy ban đầu. Đây là cái giá phải trả cho sự trưởng thành. Tuy nhiên, người đàn ông bên cạnh dường như đi ngược lại quy luật này.

Trong lúc lật trang sách, khuỷu tay Trình Mục Vân chạm vào người Ôn Hàn. Cô liền ngồi thẳng đơ theo phản xạ. Anh khẽ chau mày, lại tiếp tục đọc sách.

Phát hiện phản ứng của mình có chút khoa trương, cô liền vén tóc ra sau tai để che giấu sự ngượng ngùng.

“Đây chính là cây bồ đề mà hồi nãy tôi nhắc tới.” Cô gái tóc ngắn cầm máy ảnh, ghé sát Ôn Hàn, cho cô xem ảnh mình chụp trên đường đi: “Cây này có tuổi thọ hơn hai nghìn năm trăm năm.”

Ôn Hàn lịch sự ngó qua rồi lên tiếng: “Tôi vẫn nhớ, đây là nơi tám nước phân chia xá lợi^[1] của Phật Đà.”

^[1]Xá lợi: Di cốt của Đức Phật.

Đối phương cười: “Cô đến đó rồi à?”

Ôn Hàn gật đầu, miệng nở nụ cười thân thiện. Cô gái nổi hứng, cho Ôn Hàn xem hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. Đối phương nhiệt tình như vậy, Ôn Hàn chỉ có thể vừa xem vừa lịch sự mở miệng tán thưởng. Bởi vì hơi rướn người nên sợi tóc của cô lướt qua mu bàn tay Trình Mục Vân.

Tàu hỏa lắc lư, mái tóc của cô cũng lay động. Xúc cảm này khiến anh nhớ tới dáng vẻ yếu ớt và bần thiêu của cô khi bị anh bắt vào khu rừng nguyên sinh. Cô bị sốt, muốn khóc cũng chẳng có hơi sức để khóc. Ngón giữa của anh hơi cong lên, luồn vào sợi tóc mềm mại của cô.

Rõ ràng không có sự đụng chạm, ánh mắt cũng chẳng giao nhau, vậy mà Ôn Hàn bỗng dưng thấy không thoải mái. Vừa rồi, mọi sự chú ý của cô tập trung vào đồng ảnh, còn bây giờ, cô đã cảm nhận một cách rõ ràng về sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh. Cô mím môi, ép bản thân không để lộ tâm trạng ra nét mặt.

Trình Mục Vân để cuốn sách lên bàn, chắp hai tay trước ngực đồng thời đứng lên, đi ra ngoài. Năm phút sau, khi loa thông báo ga đến tiếp theo, Ôn Hàn chợt có chút hoảng hốt. Anh chuẩn bị xuống tàu rồi ư?

Bây giờ cô mới nhớ ra, mình cũng xuống ga này. Cùng lúc đó, túi xách của cô bị người nằm trên giường ném xuống.

“Đã đến nơi rồi ư? Suýt nữa mình ngủ quên mất.” Cậu thanh niên nhảy xuống, hỏi Ôn Hàn: “Chị gái xinh đẹp cũng xuống ga này sao?”

Ôn Hàn gật đầu. Cậu thanh niên không nhiều lời, ra hiệu cho Ôn Hàn đi theo mình.

Tàu hỏa chậm chậm di chuyển vào bến. Còn chưa dừng lại, người ở trên đã nhảy xuống, hành khách đang đợi ở dưới cũng leo lên, tạo thành cảnh tượng hỗn loạn. Cậu thanh niên kéo tay Ôn Hàn. Nhưng hai người vừa nhảy xuống dưới, đằng sau chợt vang lên tiếng hét chói tai: “Hộ chiếu của tôi đâu rồi? Ở đằng kia, thằng nhóc đang ở đằng kia.”

Ba người đàn ông đi cùng cô gái lập tức lao đến, đè cậu thanh niên xuống đất.

Ôn Hàn ngồi ở một góc. Cậu thanh niên bị khóa tay vào ghế dài bằng một chiếc còng cũ kỹ.

“Chị ơi, xin chị giúp em với.” Cậu ta dịch mông về phía cô.

Ôn Hàn ngồi thẳng người, chờ nghe kế hoạch tiếp theo của cậu ta.

“Trong túi quần của em có một gói giấy ăn. Phiên chị giúp em lau nước mũi.” Cậu thanh niên cất giọng đáng thương.

Ôn Hàn ngẩn người, có chút buồn cười. Cô lấy gói giấy ăn từ túi quần của cậu ta, rút ra một tờ nhét vào tay cậu ta. Cậu thanh niên nhoẻn miệng cười, ghé sát mặt vào tay, bắt đầu lau nước mũi.

Cậu ta không lo lắng hay sao? Tự nhiên bị đổ oan là ăn trộm hộ chiếu của người khác.

Thần kinh của Ôn Hàn vẫn hết sức căng thẳng. Cô không rõ nguyên nhân, cũng chẳng đoán ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Rõ ràng cô xuống tàu theo kế hoạch đã định, tự nhiên lại bị mang tiếng oan là đồng đảng của cậu thanh niên, bị đưa đến văn phòng của cảnh sát tuần tra nằm ở một góc phòng chờ của nhà ga.

Năm du khách đang đứng cách mấy bước chân, trình bày với cảnh sát Ấn Độ về vụ mất cắp.

“Hộ chiếu và ví tiền của tôi đã biến mất, nhưng tiền mặt thì còn.” Cô gái tóc ngắn nói: “Anh hãy xét hỏi hai người kia. Chắc chắn bọn họ quen biết nhau.” Cô ta chỉ tay về phía Ôn Hàn và cậu thanh niên.

Bị cảm rằm đến nhức đầu, người cảnh sát Ấn Độ khẽ chau mày. Ở Ấn Độ, vấn nạn trộm cắp xảy ra như cơm bữa. Đây đã là vụ thứ mười sáu mà cảnh sát nhà ga phải xử lý trong ngày hôm nay.

“Tối qua, trên tàu có rất nhiều hòa thượng. Họ đều là người xuất gia, không có hành lý. Vì thế, tên trộm mới ra tay với chúng tôi.” Cô gái nói.

“Tôi biết rồi, tôi đã ghi lại thông tin cụ thể rồi.” Người cảnh sát nói bằng thứ tiếng Anh rất nặng, phẩy phẩy mấy tờ giấy trong tay: “Các vị xem đi, thông tin nằm ở đây cả rồi. Để tôi hỏi hai người kia đã.” Anh ta chỉ tay về phía Ôn Hàn.

Ôn Hàn nhắm mắt, tự nhủ: Sẽ ổn cả thôi, ít nhất đây cũng là văn phòng cảnh sát, dầu sao cũng an toàn hơn ở bên ngoài. May mà anh ấy đã đi trước. Anh ấy mới là mục tiêu thật sự của đám người này.

Đúng lúc này, có người đẩy cửa đi vào, cất giọng oang oang: “Có một lạt ma nghe nói đến vụ trộm cắp, anh ta bảo lúc đó mình có mặt trên tàu hỏa nên tình nguyện làm chứng.”

Ôn Hàn lập tức mở mắt.

Một người đàn ông cao gầy, mặc áo cà sa màu đỏ đi vào. Cô gần như nín thở, chăm chú nhìn đối phương. Đây là ai vậy?

“Tôi chưa từng gặp người này.” Cô gái tóc ngắn tỏ ra kinh ngạc.

“Đây chính là vị lạt ma ngồi cùng toa tàu với các vị.” Một tấm vé được ném lên bàn: “Đây là vé của anh ta. Chuyến tàu, thời gian, số ghế hoàn toàn trùng khớp.”

Lạt ma chấp hai tay trước ngực, cười nói: “Chào các vị, chúng ta lại gặp nhau rồi. Tôi đến để làm chứng cho hai người trẻ tuổi kia.”

Năm hành khách đưa mắt nhìn nhau.

“Anh ta không phải là người đó. Xin hãy tin tôi. Chúng tôi chưa từng gặp vị lạt ma này.” Cô gái lắp bắp giải thích: “Anh ta đóng giả đấy.”

Anh chàng cảnh sát day day huyết thái dương: “Chẳng phải cô khai trên tàu chỉ có một lạt ma hay sao? Bây giờ người ta đã bỏ vé ra cho xem rồi, cô còn nói không biết anh ta?”

Cô gái tóc ngắn định tiếp tục tranh cãi.

“Được rồi.” Người cảnh sát tỏ ra tức giận: “Nói như cô thì tự nhiên xuất hiện một lạt ma giả chỉ để ăn trộm hộ chiếu của cô thôi sao? Cô cậu không phải cố tình gây rối đấy chứ?”

Nơi này có nhiều người dân theo đạo. Tuy lạt ma không theo Ấn Độ giáo nhưng vẫn được tôn trọng. Tự nhiên nói người ta là nhà sư giả mạo, đúng là chẳng ra sao cả.

Một người cảnh sát già ở gần đó cũng hết chịu nổi, lên tiếng: “Theo tôi thấy, cô gái trẻ ở đằng kia có vẻ như bị đổ tội oan. Không phải các anh nhìn trúng người ta nhưng người ta không chịu nên mới đổ tội đánh cắp hộ chiếu đấy chứ?”

Năm du khách hoàn toàn á khẩu, chẳng biết biện giải thế nào nữa. Rõ ràng tay lạt ma kia là giả, rõ ràng râu ông nọ cắm cằm bà kia. Vậy mà năm cái miệng cũng không thể chứng minh sự thật.

Cậu thanh niên tiếp tục chùi mũi. Ôn Hàn cụp mi, giả vờ nghe không hiểu cuộc đối thoại của bọn họ.

Bản thân cô cũng không quen biết vị lạt ma này. Anh ta thật sự là một người xa lạ.

CHƯƠNG 9

TƯỞNG TƯ TRAO CHO AI

Trong khi Ôn Hàn cố gắng tỏ ra là người ngoài cuộc, vị lạt ma chủ động đi đến bên cô: “Trước khi xuống tàu, tôi làm rơi một cuốn sách, không biết cô có nhìn thấy không?”

Ôn Hàn ngẩng đầu nhìn đối phương. Vào thời khắc ánh mắt giao nhau, trong tiềm thức của cô bắt đầu suy đoán: Người đàn ông xa lạ này cầm vé của Trình Mục Vân, mặc đồ của anh, mỗi câu nói đều cho thấy, anh ta chính là Trình Mục Vân ở trên tàu.

Tất nhiên, đây là một sự dối trá. Nhưng tàu hỏa đã chuyển bánh từ lâu, người biết được sự thật chỉ có cô, cậu thanh niên và năm du khách kia. Hiện tại, cảnh sát đã bắt đầu nghi ngờ lời khai của năm du khách. Chỉ cần cô và cậu thanh niên khẳng định người đàn ông này chính là lạt ma trên tàu, cảnh sát chắc chắn sẽ tin lời bọn cô.

Hơn nữa, lời khai vừa rồi của năm du khách đúng là có một lạt ma. Đây là một điểm hết sức quan trọng. Do đó, chỉ cần cô phối hợp, người đàn ông xa lạ này sẽ làm chứng cho sự trong sạch của cô và cậu thanh niên, giúp bọn cô thoát thân.

“Chắc... vẫn còn ở trên tàu.” Ôn Hàn lên tiếng: “Tôi cứ tưởng đại sư sẽ quay lại tìm nên không nhặt sách giùm đại sư. Tôi thành thực xin lỗi.”

Đuôi mắt lạt ma thấp thoáng ý cười. Anh ta gật đầu: “Đáng tiếc là tôi vẫn chưa đọc xong cuốn sách đó.” Anh ta quay sang người cảnh sát: “Sau khi xuống tàu, nhìn thấy bọn họ lao ra bắt hai người này nên tôi mới vội đến đây, xem có thể làm chứng giúp họ hay không. Dù sao, họ cũng là hai thanh niên tin vào Phật pháp. Tôi không muốn họ bị đổ tội oan.”

Mấy người cảnh sát đã sớm bị nhức đầu bởi sự ồn ào của năm du khách nên nhanh chóng tin vào lời nói của lạt ma. Một người lịch sự chỉ vào chiếc ghế: “Mời đại sư ngồi. Chúng tôi sẽ hỏi vài câu theo thông lệ.”

Lạt ma thân nhiên ngồi xuống: “Được thôi.”

Mười phút sau. Ôn Hàn rời khỏi văn phòng cảnh sát của nhà ga. Bên trong cánh cửa kính ở sau lưng cô, năm du khách vẫn đang bị tạm giữ, nghe nói đến khi trời tối mới được thả. Phía cảnh sát cho biết, đây là sự trừng phạt đối với tội cản trở người thi hành công vụ.

“Cảm ơn đại sư.” Ôn Hàn nhìn người đàn ông đầu trọc có diện mạo hơi giống phụ nữ.

“Cô không cần khách sáo, cô Ôn Hàn.” Người đàn ông mỉm cười.

Đây chẳng phải là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Một buổi sáng ở Nepal, anh ta và cậu thanh niên đã tận mắt chứng kiến cảnh Ôn Hàn tóc tai rũ rượi, nước mắt giàn giụa, vừa la hét vừa chạy ra khỏi nhà nghỉ. Sau đó, anh ta mới đi vào nhà nghỉ như những du khách bình thường.

Hôm ấy là lần đầu tiên anh ta gặp Ôn Hàn, tuy rằng cô không hề hay biết. Lúc đó, anh ta nhìn không ra người phụ nữ này có điểm gì đặc biệt ngoài diện mạo xinh đẹp. Hiện giờ anh ta đã có cái nhìn khác về cô. Ít ra, cô cũng khá thông minh và điềm tĩnh.

Trong thời gian Trình Mục Vân ở Nepal, do bận sắp xếp kế hoạch tiếp theo ở Ấn Độ nên người đàn ông này không biết lai lịch của Ôn Hàn. Ban đầu anh ta tưởng, cô là một thành viên bí mật dưới trướng Trình Mục Vân. Sau đó, anh ta mới biết, cô gái tên Ôn Hàn này là một người nằm ngoài kế hoạch.

Người đàn ông trong bộ đồ lạt ma đưa mắt ra hiệu cho cậu thanh niên rồi nhanh chóng hòa lẫn vào đám đông. Cậu thanh niên ném tờ giấy vào thùng

rác, lấy một chai nước từ trong ba lô đưa cho Ôn Hàn, thì thầm: “Chị đừng sợ, chúng tôi đều ở đây.” Nói xong, cậu ta liền quay người rời đi, thậm chí còn không chào tạm biệt.

Nhà ga vô cùng ồn ào và hỗn loạn. Bây giờ chỉ còn một mình Ôn Hàn tiếp tục cuộc hành trình.

Ôn Hàn cúi đầu, phát hiện chai nước do Nepal sản xuất. Lẽ nào hai người đàn ông vừa rời cũng từ Nepal qua bên này?

Cô chợt nhớ tới đám băng hữu của Trình Mục Vân mà mình gặp trong rừng hôm thoát khỏi hang ổ của tổ chức buôn lậu. Lúc bấy giờ, cô không quan sát kỹ nhưng đoán cũng phải có khoảng hơn hai chục người. Bọn họ có diện mạo bình thường, không hề gây sự chú ý. Ôn Hàn đoán, họ luôn quanh quẩn bên Trình Mục Vân, liên tục ứng phó với những tình huống đột phát.

Ví như, từ buổi tối hôm qua, tất cả đều là tình huống đột xuất. Cô bị đổ tội ăn trộm hộ chiếu, bị đưa đến văn phòng của cảnh sát nhà ga. Nhờ người đàn ông lạ mặt mặc đồ và cầm vé của Trình Mục Vân đến giải vây, cô mới thoát nạn. Ôn Hàn nghĩ, tất cả những chuyện này chỉ là đối sách nhất thời của họ.

Rốt cuộc Trình Mục Vân và những người bạn của anh đang tiến hành kế hoạch gì?

Điều này chẳng khác nào một đề Toán. Dựa vào công thức mà Trình Mục Vân gợi ý, cô sẽ phải tự mình tính ra đáp án cuối cùng. Vốn không thích môn Toán nhưng bây giờ, Ôn Hàn bắt đầu có chút mong chờ chuyện xảy ra tiếp theo.

Cô thầm nhẩm lại những lời Trình Mục Vân dặn dò. Hiện tại, cô phải đi đến một nơi.

Khi màn đêm buông xuống, Ôn Hàn đứng trước một ngõ nhỏ chật hẹp. Hai bên mặt ngõ đều là quán ăn uống. Sự xuất hiện của cô thu hút ánh nhìn của

mấy người đàn ông đang ăn tối. Cô vờ như không để ý, vội vã đi sâu vào bên trong, tới chỗ mấy quán bán đồ lưu niệm. Sau đó, cô ngó nghiêng tìm kiếm nơi mình định đến.

Một ông chú người Ấn Độ bụng phệ đứng ở cửa, cười toét miệng với Ôn Hàn. Cô nở nụ cười ngượng ngập. Xin lỗi, cháu không có thời gian mua đồ lưu niệm của chú.

Sau khi rẽ sang bên phải, Ôn Hàn nhìn thấy mấy chiếc cầu thang kim loại han gỉ. Cô đếm đi đếm lại đến cầu thang thứ tư, hít một hơi sâu rồi chậm chậm đi lên tầng hai. Cửa phòng đóng kín, bên trong có âm thanh phát ra từ tivi, còn có cả mùi thơm của thức ăn bay ra ngoài.

Chuyện xảy ra trên tàu hỏa khiến cô có chút nơm nớp. Bất cứ người nào trên đường đều khiến cô cảm thấy không an toàn. Vì thế, cô không dám dừng lại ăn đồ, chỉ uống tạm chai nước nên bây giờ bụng đói cồn cào.

Trình Mục Vân bảo, đến đây là cô được an toàn nên vào thời khắc này, Ôn Hàn có cảm giác mình đã trở lại cõi nhân gian. Cô giơ tay gõ cửa. Bên trong có người hỏi câu gì đó bằng tiếng Anh. Sau đó, một cô gái cất lời bảo để cô ta ra mở cửa. Cánh cửa từ từ hé mở, đập vào mắt Ôn Hàn là cảnh tượng tụ họp vui vẻ.

Mấy người đàn ông Ấn Độ mặc quần vải bố màu trắng hoặc màu xám ngồi một chỗ, có vẻ đang tán gẫu. Người phụ nữ mở cửa cho cô có gương mặt phương Tây. Ngoài ra còn một cô gái đứng tựa vào cửa nhà bếp.

Ôn Hàn rất bất ngờ khi nhìn thấy đối phương. Đây là lần thứ ba cô gặp cô ta, lần đầu là tại nhà nghỉ ở Kathmandu, lần thứ hai ở nơi cắm trại, cô ta đến chữa trị cho người bị thương. Ôn Hàn bất giác có chút chua xót trong lòng. Lý trí mách bảo cô, người phụ nữ này chắc là “bạn” của Trình Mục Vân giống Châu Khắc, cậu thanh niên trên chuyến tàu hay anh chàng đóng giả lạt ma. Tuy nhiên, về mặt tình cảm, người phụ nữ này tương đối đặc biệt, đến mức cô cảm thấy rất không thoải mái.

Cảm giác không thoải mái này thật khó diễn tả bằng lời. Ôn Hàn chỉ muốn gặp ngay Trình Mục Vân để hỏi cho rõ ràng, người phụ nữ kia là ai? Có mối quan hệ “đặc biệt” với anh hay không?

Không đợi Ôn Hàn có phản ứng, cô gái chột mỉm cười, quay mặt vào trong bếp, lên tiếng: “Em gái của anh đến rồi kìa.”

Em gái ư? Ôn Hàn hơi ngẩn người.

Một bóng hình cao gầy quen thuộc bê một cái mâm inox đi ra ngoài. Trên mâm là chồng bánh rán và mấy cái bát đựng đồ ăn Ấn Độ sền sệt. Anh đặt mâm xuống một cái bàn thấp, lên tiếng: “Em đến đúng lúc lắm, có thể ăn cơm rồi.”

Mọi người đều cười, mời Ôn Hàn vào nhà rồi ngồi ăn cơm. Người phụ nữ kia ngồi cạnh Trình Mục Vân, từ ánh mắt đến cử chỉ đều thể hiện là bạn gái của anh. Về phần Ôn Hàn, từ lúc đặt chân vào cửa đã được giới thiệu là em gái của anh. Một thanh niên trẻ tuổi nửa đùa nửa thật: “Anh bạn, xin hãy cho biết, cô em gái xinh đẹp của anh có cần một người bạn trai Ấn Độ hay không?”

Trình Mục Vân đặt tay lên thành ghế phía sau, dáng điệu hết sức thoải mái: “Trong xã hội người Hoa chúng tôi, anh trai không có quyền quyết định số phận em gái như đất nước của các cậu. Tôi không có quyền can thiệp vào chuyện kết bạn của em gái.”

Biết Ôn Hàn đi đường vất vả, bụng đói cồn cào nên anh đã dùng nguyên liệu tốt nhất ở nơi này nấu bữa tối mang đậm hương vị bản xứ cho cô. Đáng tiếc, sắc mặt cô không được tốt lắm. Tất nhiên, anh biết rất rõ một trong những nguyên nhân khiến cô không vui.

Bữa tối diễn ra trong không khí vui vẻ. Mọi người đều rất nhiệt tình.

Ôn Hàn thậm chí còn có cảm giác đang tham gia buổi tụ tập bạn bè thời đại học. Chỉ là tâm trạng của cô đang lơ lửng tận phương nào. Kể từ lúc cắt tóc cho anh ở ngôi đền, cô ngày càng có cảm nhận rõ rệt, giữa hai người luôn xuất hiện một khoảng cách khó diễn tả thành lời. Tuy nhiên, cô không rõ nguyên nhân tại sao mình lại có cảm giác này.

Qua cuộc tán gẫu sau bữa cơm, Ôn Hàn mới biết, những người Ấn Độ sống trong ngôi nhà này đều thuộc dòng Bà La Môn^[1]. Bởi vì trong sách vở thường xuyên đề cập đến cái tên này nên cô cũng biết, giai cấp đó có địa vị cao nhất ở Ấn Độ. “Pháp luật hiện thời cho rằng chế độ dòng giống là bất hợp lý.” Anh chàng tỏ ra nhiệt tình với Ôn Hàn, cười nói: “Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng đến việc chúng tôi nhận được sự tôn trọng của mọi người.”

^[1] Bà La Môn là danh từ chỉ một đẳng cấp, một hạng người tại Ấn Độ gồm các tu sĩ, triết gia, học giả, lãnh đạo tôn giáo... được người dân Ấn Độ kính trọng.

Bọn họ còn bận tế lễ nên rời khỏi nhà lúc sẩm tối.

Hai người phụ nữ cũng âm thầm rời đi. Trong phòng chỉ còn lại Trình Mục Vân và Ôn Hàn. Anh đứng dậy, lẳng lặng ra hiệu cho cô đi theo mình lên gác.

Hai người tới căn phòng trên tầng ba. Căn phòng tương đối nhỏ, chỉ có chiếc giường gỗ trải ga màu đỏ cam rất lớn. Ngoài ra còn có ban công nhỏ, được bao kín bằng tấm kính.

Trong suốt quãng đường, người mà cô muốn gặp nhất chính là anh. Nhưng khi đứng trước căn phòng chỉ có chiếc giường chiếm gần hết không gian này, cô lại có chút e ngại.

“Em không dám vào à?” Trình Mục Vân quay lưng về phía Ôn Hàn, đi ra ban công, đứng bên bức tường kính nhìn xuống bờ sông.

“Anh đến đây từ lúc nào vậy?”

“Sớm hơn em một tiếng ba mươi tư phút.” Anh đáp.

Lúc đặt chân vào phòng, cô thầm nghĩ, giây phút yên ổn này liệu có chân thực hay không?

Kể từ khi gặp anh, hình như ngày nào cô cũng gặp biến cố. Thậm chí, cô còn có một sự tưởng tượng không thực, rằng giây tiếp theo, ở đây sẽ lại xảy ra nguy hiểm nào đó. Ví như, mấy người đàn ông thuộc dòng Ba La Môn kia đột nhiên trở mặt. Ví như...

Nhưng Trình Mục Vân từng nói, chỉ cần tới nơi này cô sẽ được an toàn. Không biết từ bao giờ, sự tin tưởng đã cắm rễ trong linh hồn cô. Cô không còn nghi ngờ lời nói của anh nữa.

Cửa sổ ở ban công hé mở, ngọn gió mang theo mùi đặc thù của buổi đêm ulla vào. Ở đầu ngõ nhỏ ngoài kia là nơi tập trung thiêu xác người bên bờ sông.

Trình Mục Vân lên tiếng: “Đối với Ấn Độ giáo, sinh mệnh không phải bắt đầu từ lúc sinh ra và kết thúc bằng cái chết, mà chỉ là một đoạn trong cuộc hành trình không ngừng nghỉ. Vì thế, em lại đây mà xem, những người Ấn Độ đang đợi thiêu xác người thân không hề tỏ ra đau buồn.”

“Vâng.” Từ lúc ở trên tàu hỏa vào tối qua, cô thích nghe anh nói những chuyện này.

“Họ cũng không kị húy vấn đề hai mặt của con người.” Trình Mục Vân quay về phía Ôn Hàn: “Thiện ác, vui buồn, yêu hận, cao quý và thấp hèn... những mâu thuẫn này hòa trộn mới tạo nên một con người hoàn chỉnh.”

Giây phút anh giơ tay, hai má Ôn Hàn nóng bừng. Nhưng anh chỉ vuốt tóc cô: “Em đi tắm đi.”

Trình Mục Vân dễ dàng bắt được xao động trong đáy mắt cô. Lần đầu tiên của người phụ nữ xinh đẹp trước mặt là thuộc về anh. Vì thế, anh nắm rõ mọi động tác nhỏ gợi cảm của cô, bao gồm cả chuyện cô đang cố gắng giữ hơi thở bình thường. Anh cũng không né tránh việc bản thân đang bị cô thu hút.

Anh thậm chí còn nhớ tới vết thương ở sau lưng cô vào cái đêm cô trao cho anh lần đầu tiên của người con gái. Không biết những vết thương đó có để lại dấu ấn trong suốt cuộc đời? Nếu người tình trong tương lai của cô nhìn thấy, liệu anh ta có hỏi lai lịch vết sẹo hay không?

“Chúng ta cứ ở Ấn Độ hay sao?” Dưới cái nhìn đăm đăm của anh, Ôn Hàn có chút ngần ngại.

“Ừ.” Trình Mục Vân đáp khẽ. “Trong phạm vi mà tôi dặn em, em có thể đọc sách, kết bạn hoặc đi dạo quanh vườn cafe. Đây là đất nước trồng cafe lâu đời nhất châu Á. Giai đoạn lịch sử thực dân đó rất thú vị.” Giọng anh càng lúc càng nhỏ dần, ngón tay rời khỏi tóc cô: “Em yêu! Tôi rất xin lỗi đã khiến em phải bôn ba vất vả trong quãng thời gian ở Nepal. Ở nơi này, em sẽ được an toàn.”

Anh cúi thấp người, nhìn vào mắt cô: “Em mau tắm rửa đi!”

Lời thúc giục quá trắng trợn, Ôn Hàn không chống đỡ nổi, vội vàng vơ bộ quần áo sạch ở trên giường. Khi cô tắm xong đi ra ngoài, căn phòng trống không, chẳng thấy bóng dáng Trình Mục Vân.

Cửa sổ ở ban công chưa đóng, không khí hơi se lạnh. Ôn Hàn đi tới định đóng cửa sổ, vô tình nhìn thấy Trình Mục Vân đang ngồi ở ban công tầng hai.

Có nên xuống dưới không? Ôn Hàn đắn đo tới ba phút. Cuối cùng cô nghĩ, đã đi một đoạn đường dài, trải qua bao nguy hiểm mới đến được nơi này thì

việc gì phải đấu tranh tư tưởng nhiều. Nghĩ đến đây, cô liền đi xuống tầng hai, nhẹ nhàng mở cửa.

Đang ngắm cảnh sắc ngoài bờ sông, nghe thấy tiếng động, Trình Mục Vân liền ngoảnh đầu, nheo mắt nhìn Ôn Hàn.

Cô gái trẻ này nhất định không hiểu, kể từ khi quen biết, anh đã cho cô bao nhiêu cơ hội tránh xa anh. Như vừa rồi, cô hoàn toàn có thể tắm xong rồi lên giường đi ngủ, ngày mai theo những thầy tế trẻ tuổi quay về vườn cafe.

Khi Ôn Hàn đi đến trước mặt Trình Mục Vân, trong đầu anh bật ra ý nghĩ: Người không biết nên mới chẳng có gì sợ hãi. Cô thật sự không hiểu, giữa tình yêu và mạng sống, đương nhiên phải chọn về sau.

Trình Mục Vân giơ tay về phía cô.

Ôn Hàn đặt tay mình vào tay anh. Anh hơi dùng sức, kéo cô ngồi lên đùi mình. Một con chó lông vàng đi tới, Ôn Hàn liền sờ đầu nó.

“Chó ở đây hay ăn thịt người lắm đấy.” Anh cất giọng bình thản.

Ôn Hàn vội vã thu tay về, có chút sồn gai ốc. Cô tự nhủ, mình có nên đi rửa tay hay không? Như đọc được ý nghĩ của cô, Trình Mục Vân liền cầm bàn tay đó, đưa lên môi hôn.

Vào thời khắc bờ môi anh chạm vào ngón tay cô, nỗi bất an tích tụ từ hôm ở ngôi đền được xóa nhòa trong giây lát. Ôn Hàn thậm chí còn có chút tủi thân. Kể từ khi đặt chân vào ngôi nhà này, cô đã cảm thấy không thoải mái. Cho đến bây giờ, tâm trạng đó vẫn chưa tan biến, nhưng cô không biết mở miệng thế nào. Chẳng nhẽ hỏi thẳng, anh coi em là gì? Người đàn bà kia là ai?

Trình Mục Vân không nói một lời, thò tay vào cổ áo Ôn Hàn. Ngón tay linh hoạt vuốt ve làn da mịn màng sau lưng cô. Anh cúi xuống, nhìn đắm đắm bộ

ngực đã lộ ra ngoài của người phụ nữ.

Đây là phương thức giao lưu quen thuộc của hai người.

Cho tới khi bên dưới vang lên tiếng bước chân, anh mới chỉnh lại cổ áo cô rồi ôm cô vào lòng. Ôn Hàn ngồi trên đùi Trình Mục Vân, tựa vào người anh, tâm trạng vẫn còn chìm trong cơn ý loạn tình mê. Hai người tựa như đang ngồi ngắm cảnh buổi đêm, mặc kệ người đi qua đi lại trong ngõ nhỏ.

“Em còn muốn không?” Anh nhắc cầm cô, để khuôn mặt quật cường mê người hướng về phía mình: “Ở Nepal từng trải qua chuyện gì, em hãy dùng cái đầu tỉnh táo để suy nghĩ. Tôi có hứng thú với em, tôi thích em, điều này không sai. Nhưng em yêu, em nên biết tôi không phải là người đàn ông bình thường mặc đồ đắt tiền, tán tỉnh em trong quán bar nào đó ở Moscow.”

Ôn Hàn nhìn vào mắt anh. Cô không ngờ anh lại nhắc tới đề tài này.

“Tôi là một bạn tình đạt tiêu chuẩn, nhưng bảo tôi chịu trách nhiệm với em thì đây là một câu chuyện nực cười. Khó khăn lắm mới sống đến hai mươi tuổi, em lại chọn từ bỏ tất cả vì một người đàn ông chỉ hòa hợp với em về mặt thể xác, không có nhãn cầu hôn, không có đám cưới, đừng nói nhà ở và công việc ổn định, thậm chí ngay đến tên thật của người đó em cũng không biết. Vậy mà em vẫn chấp nhận sao? Có khả năng, một phút trước em đang tạm thời sống ở một căn nhà riêng nào đó, nướng bánh mỳ, nghĩ xem lúc nào tôi mới quay về, phút sau đã bị trói chân tay, ném vào rừng sâu, hoặc đang ngồi tàu hỏa ở nơi đất khách quê người, đột nhiên bị cảnh sát dẫn đi, sau đó bị một đám người xa lạ đưa đi, cuối cùng không rõ tung tích, không biết còn sống hay đã chết.”

“Em có bằng lòng từ bỏ mạng sống vì một người đàn ông hay không?”
Trình Mục Vân tổng kết. Anh không hề nói đùa.

Trong làn gió đêm lạnh lẽo, Trình Mục Vân tiếp tục ôm Ôn Hàn, dõi mắt về phía xa xa, dừng lại ở tận cùng ngõ nhỏ. Nơi ấy là bờ sông bờ bùn bẩn thỉu.

Tâm tư Ôn Hàn vô cùng hỗn loạn. Nếu bây giờ đang ở trong phòng giặt của nhà nghỉ ở Nepal, chắc hẳn cô sẽ cho rằng, anh đang nói chuyện giặt gân. Nhưng anh đích thân đưa cô trải qua hết biến cố này đến biến cố khác nên cô tin, điều người đàn ông này nói đều là sự thật.

Cảm thấy hơi lạnh, Ôn Hàn cúi xuống cài cúc áo. Bắt gặp vết thương còn tấy đỏ ở cổ anh, cô liền xoa nhẹ. Trình Mục Vân thu hồi ánh mắt, cúi xuống nhìn cô.

“Anh từng nói, ba tháng sau sẽ cho em về Moscow đúng không?” Cô hỏi nhỏ.

“Tất nhiên. Tôi là người xuất gia, người xuất gia không nói dối.”

“VẬY... chúng ta còn gặp nhau nữa không?”

“Không.” Anh cất giọng chắc nịch.

Buổi sáng ở phòng giặt hôm ấy, anh không lừa cô. Anh bảo chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ không có kết quả. Đây là sự thật, ngay từ đầu anh đã không nói dối cô. Ôn Hàn ngồi thẳng người, ngược nhìn Trình Mục Vân rồi hôn lên môi anh.

Trình Mục Vân bất động. Ôn Hàn thì thầm bằng tiếng Nga: “Em mặc kệ tương lai thế nào... Trong ba tháng này, anh phải ở bên em.”

Xung quanh yên lặng như tờ. Trình Mục Vân cúi thấp xuống, để cô dễ hôn hơn. Anh chợt nhớ tới lời nói của một người anh em khi từ nhà ga trở về. Người đó bảo, có thể chịu đựng và vượt qua nỗi sợ hãi không hay biết trước thì chứng tỏ không phải là người bình thường. Người đó còn hỏi anh, liệu có phải anh thật sự đã phá giới rồi hay không?

Phá rồi thì sao chứ?

Trình Mục Vân và Ôn Hàn ôm hôn nhau ở trên ban công trong buổi đêm ẩm ướt. Ban đầu, nụ hôn của hai người rất nhẹ nhàng, chỉ thỉnh thoảng cắn nhẹ bờ môi của đối phương. Cử chỉ đơn giản như vậy cũng khiến cô ngây ngất. Cô nhanh chóng cảm nhận được, nhiệt độ cơ thể của người đàn ông này dần tăng cao. Thì ra, không chỉ mình cô muốn điều đó.

Trình Mục Vân đâu cần đáp án của cô. Nếu cô thốt ra những câu trả lời viễn vông như “Em nguyện chết vì anh”, chắc chắn anh sẽ cảm thấy nhục cười.

Anh càng thích đáp án vừa rồi hơn. Sau khi rời khỏi Nepal, cô vẫn thích anh, vẫn khao khát anh. Một khi cô đã dám đưa ra yêu cầu này, là đàn ông, đương nhiên anh không thể từ chối.

Trình Mục Vân bế ngang người Ôn Hàn, đi thẳng lên tầng ba. Hồi này vừa vào căn phòng nhỏ, nhìn thấy chiếc giường lớn đó, anh đã muốn đè cô xuống. Bây giờ cô đã chủ động đề nghị, thì anh còn phải khách sáo làm gì?

Loại vải của Ấn Độ này chẳng khác nào mảnh giấy trong tay anh, dùng sức kéo là rách toang. Không thể độ sức với anh, Ôn Hàn liền cắn vai người đàn ông, trả lại toàn bộ tâm trạng sa sút trong hai ngày qua cho anh.

Trình Mục Vân cười khẽ một tiếng, nói nhỏ bên tai cô bằng tiếng Nga: “Cẩn mạnh một chút, bảo bối.”

Có người vừa sinh ra mấy tiếng đồng hồ cơ thể đã lạnh ngắt; có người sống đến trăm tuổi, nguyện ước cuối cùng cũng chỉ là từ giã cõi đời trong tình trạng không đau đớn, không bệnh tật; có người trước khi kết hôn còn nuôi mộng ước trăm năm hòa hợp nhưng rồi gặp tai nạn bất ngờ; có người đi hết cõi đời, người yêu thương đã thành tro bụi trong khi mình vẫn còn sống...

Sự chào đời của con người, như đóa hoa Ưu Đàm, ba ngàn năm nở một lần, tinh khôi điểm lệ, sớm nở chóng tàn.

Ngày này năm này, vào thời khắc này, biết được điều bản thân khao khát nhất là đủ.

Mãi tới nửa đêm, mấy thầy tế mới quay về. Ôn Hàn cầm cốc nước, mặt mũi hồng hào ngồi trước tivi xem chương trình tiếng Anh. Trình Mục Vân cắt một đĩa hoa quả, bê ra ngoài, đặt xuống chiếc bàn thấp.

Hai cô gái đi cùng Trình Mục Vân cảm thấy không tiện nên ra khách sạn ở, chỉ có “em gái” và anh ở lại đây. Trước sự nhiệt tình của ba thanh niên người Ấn Độ, Ôn Hàn có chút không quen.

“Ở Ấn Độ, Dry Day là ngày không được uống rượu.” Một người nói: “Còn có ngày cả bang không được uống rượu.”

“Vậy sao? Pháp lệnh này chắc chắn không thể áp dụng ở Moscow. Đó là một thành phố không có rượu thì không vui.” Cô đáp.

Anh chàng thanh niên nở nụ cười tươi: “Cô hãy tin, tư tưởng của tôi không đến mức cứng nhắc như vậy.”

Ôn Hàn bị sự nhiệt tình của đối phương làm cho bối rối: “Tôi tin...” Cô liếc qua Trình Mục Vân nhưng anh không hề có phản ứng. Vừa rồi, anh dặn cô hãy diễn tốt vai em gái. Bởi nếu là em gái của Trình Mục Vân, cô sẽ giành được sự bảo vệ tốt hơn. Ở đất nước Ấn Độ, mức độ quan tâm đến vợ hay bạn gái quả thực không dám bàn tới.

May mà mấy thanh niên này chỉ dừng lại ở phương thức biểu đạt cảm tình một cách lịch sự. Họ là những người Bà La Môn, rất hiếm có trường hợp kết hôn với người của dòng giống khác, huống chi là người nước ngoài. Thấy Ôn Hàn không có hứng thú, lại vướng “anh trai” ở bên cạnh nên họ chẳng dám có những hành vi quá đáng.

Trình Mục Vân thỉnh thoảng nói một câu tiếng Nga mà họ nghe không hiểu nên đâu có biết bản thân trắng trợn hơn họ nhiều.

Ví như như lúc này, anh nói nhỏ: “Chúc mừng em! Em lại khiến đàn ông điên đảo thần hồn rồi. Thậm chí tôi bắt đầu nghi ngờ, liệu có phải mình bị trúng mê hồn kế của em hay không?”

Ôn Hàn ngồi cạnh anh, nhưng giữ một khoảng cách “an toàn” mà anh trai và em gái cần có. Cô cũng đáp lại bằng tiếng Nga: “Rõ ràng lần đầu tiên là anh nhận nhầm người...”

“Em thật sự nghĩ vậy sao?” Anh uống một ngụm nước khoáng.

“Không phải ư?”

“Không phải.”

Thấy Ôn Hàn tròn mắt nhìn mình, anh tiếp tục lên tiếng: “Hồi ở cao nguyên Tuyết Vực, tôi đã bị em thu hút. Khi gặp lại ở Nepal, tôi đã không thể khống chế mình nên tùy tiện tìm một cái cớ lôi em vào phòng, có hành vi khiếm nhã với em.” Anh cười khê: “Em đã hài lòng với câu trả lời này chưa?”

Ôn Hàn cắn môi, học theo cách nói ỡm ờ của Trình Mục Vân: “Ừm, cũng không tồi.”

Biết rõ là những lời giả dối, việc gì phải bận tâm đến tính chân thực. Dường như sau hơn hai tiếng đồng hồ ở riêng trong phòng, giữa hai người có thứ gì đó đã bị phá vỡ.

“Xem ra, tôi không chỉ xé rách quần áo của em, còn xé toạc bộ mặt không đáng yêu của em nữa.” Trình Mục Vân một tay cầm cốc thủy tinh, tay kia sờ vào vết cắn trên vai. Ôn Hàn đỏ mặt, không nhìn được đá anh một cái.

“Tình cảm của hai anh em anh tốt thật đấy.” Anh chàng ngồi kế bên bày tỏ sự ngưỡng mộ bằng tiếng Anh.

“Từ trước đến nay, con bé thích đấu võ miệng với tôi, luôn tìm cách khiêu chiến quyền uy của một người anh trai. Nhưng tôi cũng thích nhường nhịn

con bé, mặc nó bày trò.” Trình Mục Vân đáp lại bằng tiếng Anh, thể hiện là một người anh trai đạt yêu cầu, không hề để ý đến chuyện những người đàn ông này theo đuổi cô. Trong khi mười lăm phút trước đó, anh còn đang miệt mài hôn lên từng tấc da trên cơ thể cô ở trong căn phòng nhỏ.

Đã bao lâu rồi Ôn Hàn không có một giấc ngủ tử tế? Chỉ nhớ kể từ thời điểm cắt tóc cho Trình Mục Vân ở trong ngôi đền của Nepal, cô đã không được ngủ yên giấc. Lúc ở trên tàu hỏa, cô cũng gần như thức thâu đêm.

Đêm hôm nay, Ôn Hàn ngủ rất say. Thậm chí cô còn nằm mơ mình đẩy cửa nhà ở Moscow, nhìn thấy một người đàn ông quay lưng về phía mình. Cô gọi tên anh nhưng anh hoàn toàn bất động, cũng chẳng ngoảnh đầu.

Xúc cảm ươn ướt ở vành tai đã kéo Ôn Hàn thoát khỏi giấc mộng. Cô nửa tỉnh nửa mê, vẫn chìm trong tâm trạng bi thương khi người đàn ông ấy không đoái hoài đến mình.

Trình Mục Vân nhanh chóng nằm đè lên người cô: “Chào buổi sáng!”

“Ừm.” Ôn Hàn mơ màng đáp.

“Em có từng nghĩ, nếu tôi thật sự là kẻ xấu thì em làm thế nào để thoát thân không?”

Ôn Hàn thì thầm: “Em sẽ cướp đồ của người Ấn Độ, sau đó bị đưa đến đồn cảnh sát rồi tìm cơ hội bỏ trốn.”

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân đi đi lại lại.

“Ý kiến hay.” Trình Mục Vân gật đầu, lại hỏi: “Em có biết bọn họ chuẩn bị làm gì không?” Anh chỉ tay về phía cửa ra vào: “Còn nửa tiếng nữa ánh dương sẽ nhô khỏi đường chân trời. Bên bờ sông sẽ có rất đông người cầu nguyện, nhân tiện dùng nước sông rửa sạch nghiệp chướng của mình.”

Giọng nói của anh rất dịu dàng, tạo thành một sợi dây vô hình trói buộc ý thức của cô. Không biết loài rắn khi nuốt các sinh vật khác có phải cũng âm thầm lặng lẽ nhưng thâm sâu khó lường như vậy không? Bề ngoài có vẻ nhẹ nhàng nhưng trên thực tế đủ khiến bạn nghẹt thở.

Động tác của anh không được dịu dàng như lời nói. Đến mức ở một giây nào đó, Ôn Hàn cảm thấy bản thân sẽ bị anh nhốt trong căn phòng này suốt cuộc đời, chết trên chiếc giường này.

Lần đầu tiên ở khu rừng núi, anh rất nhẹ nhàng, chiếu cố đến cảm nhận của cô. Lần thứ hai là nhằm mục đích loại bỏ khí lạnh trong cơ thể cô, không mang bất cứ tình cảm cá nhân nào. Đêm qua là do cô chủ động. Chỉ thời khắc ấy, anh mới bộc lộ con người chân thực của mình: gấp gáp, trực tiếp, làm bất cứ việc gì cũng không lưu lại đường lùi, bao gồm cả phương diện này.

Khi thả một ngọn hoa đăng được làm từ phiến lá xuống mặt đất, nhìn nó từ từ trôi theo dòng nước về phương xa, trong đầu Ôn Hàn vẫn đang nghĩ, lần đầu tiên thích một người mà mình chẳng biết gì về người ấy ngoài cái tên, nhưng lại thân mật như vậy.

Đúng là không thể nào tin nổi.

Lúc này, mặt trời đã xuất hiện. Tất cả mọi người bắt đầu cầu nguyện, dù là người đang ngồi trên bậc đá hay cưỡi trần ở dưới sông, thậm chí cả người ngoại tình đang thả hoa đăng cũng đều trở nên tĩnh lặng.

Ôn Hàn liếc qua người đàn ông bên cạnh. Cảm nhận được ánh mắt của đối phương, Trình Mục Vân liền quay sang cô. Ôn Hàn có chút quẫn bách, không nhin được trách móc: “Có phải lúc nào anh cũng bắt được sự quan sát của người khác với mình hay không?”

“Đó là bản năng.” Anh trả lời ngắn gọn.

“Anh có biết vừa rồi em nghĩ gì không?”

Ôn Hàn thì thầm: “Em đang nghĩ...” Nếu anh thật sự là tên buôn lậu nguy hiểm, vậy thì câu chuyện giữa cô và anh sẽ đi về đâu?

Trình Mục Vân dường như là một người không biết đến hai chữ “hiếu kỳ”. Cô nói lấp lửng nhưng anh không hề truy vấn, chỉ liếc cô một cái rồi lại tiếp tục dõi mắt về bờ sông.

Dưới lòng sông có rất nhiều phụ nữ địa phương, từ trẻ đến già. Họ lội nước cho đến khi toàn thân ướt sũng mới hài lòng leo lên bờ.

Ôn Hàn vẫn không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Trình Mục Vân. Cô nghĩ: giả dụ ngay từ đầu, anh là một tên lừa gạt tình cảm của cô thì sao?

Một hòa thượng hoàn tục, nhờ có diện mạo và thân hình hấp dẫn đi tán tỉnh những cô gái trẻ đến Nepal du lịch... Não bộ của cô hình dung một câu chuyện theo hướng khác.

Hai người đi dọc theo bờ sông, gặp nhiều kẻ ăn mày đang hấp hối giơ tay về phía người qua đường: “Chúng tôi đang tích tiền mua gỗ để thiêu xác. Mấy trăm rupi một khúc.”

Vào thời khắc này, Trình Mục Vân giống như du khách nước ngoài tận tình đi cùng bạn gái. Ôn Hàn đột nhiên chìa tay về phía anh.

“Gì thế?” Anh cười hỏi.

“Ông chú, cho em xin ít tiền lẻ.” Khóe mắt cô cong cong: “Để em đi tích đức.” Tất cả vé tàu xe đến đây đều do anh mua, chút rupi cuối cùng cũng đã bị cô tiêu hết. Hiện tại, cô không có hộ chiếu, chẳng có hành lý, giống như một người phụ nữ sa chân lỡ bước bị anh bắt đi.

Trình Mục Vân bị chọc cười bởi câu nói của Ôn Hàn. Trong con mắt anh, người phụ nữ này đã dần có nhiều biểu cảm sinh động hơn.

Nếu không phải hai lần tình cờ gặp nhau ở cao nguyên Tuyết Vực và đất nước Nepal, không phải việc cô đi cùng Vương Văn Hạo, khiến anh nghi ngờ thân phận của cô, hai người sẽ chẳng có mối quan hệ dây dưa, về sau cũng không có chuyện thân thể giao lưu, càng không có chuyện ở bên nhau giống những đôi tình nhân bình thường như bây giờ. Điều này khiến anh cảm thấy mới mẻ, càng muốn trải nghiệm nhiều hơn.

Đáng tiếc là anh không có thời gian. Buổi sáng ở khu rừng núi hôm ấy, anh từng có ý nghĩ, quay về Moscow làm một người bình thường, yêu đương hẹn hò với cô cũng không tồi. Nhưng cái chết của Châu Khắc đã khiến tất cả trượt khỏi quỹ đạo.

Anh từng cho rằng, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của mình. Mười năm trước, việc nhiều anh em hi sinh đã khiến anh bị đá kích nặng nề. Mười năm sau, đối phương vẫn dùng cái chết của người thân cận để nhắc nhở anh: Chỉ cần vẫn là Trình Mục Vân thì anh không thể có cuộc sống bình thường.

Trên vai anh gánh quá nhiều nợ máu của anh em, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Trình Mục Vân rút một đồng đô la lẻ từ túi quần đưa cho Ôn Hàn. Cô quan sát đám ăn mày ở phía xa xa, chọn một ông già có khả năng tắt thở sớm nhất, đi qua đó, ngồi xuống đặt đồng đô la trước mặt ông già. Ông già nằm trên tấm thảm rách, không còn sức lực nhưng vẫn cố bò dậy cảm ơn.

Ông già đặt bàn tay bẩn thỉu lên trán Ôn Hàn. Cô không bận tâm, nhắm mắt cầu nguyện: Xin Phật tổ hãy phù hộ cho con, khiến anh ấy yêu con, mãi mãi không rời xa con.

Cầu nguyện xong, Ôn Hàn vui vẻ đứng dậy. Vừa định quay ra nói chuyện với Trình Mục Vân, cô liền nhìn thấy một hình bóng quen thuộc từ phía đám đông đi tới.

Mạnh Lương Xuyên tháo cặp kính râu, ngoác miệng cười: “Tôi đến rồi.”

Ôn Hàn vô thức nhú mày. Mạnh Lương Xuyên càu nhàu: “Cô Ôn, sao gặp người quen mà cô lại tỏ ra không vui thế? Cô đừng quên, mấy lần cô thoát chết không phải chỉ riêng mình Trình Mục Vân giúp cô, tôi cũng bỏ không ít công sức.” Nói đến đây, anh ta lắc đầu: “Đối với phụ nữ, ngoại hình đẹp trai quả nhiên quan trọng hơn tất cả.”

Ôn Hàn bĩu môi: “Mỗi lần gặp anh là chẳng có chuyện gì tốt đẹp.”

“Cô gái này, nhất định cô phải làm cho rõ, mang lại vận rủi cho cô là người đàn ông ở phía sau, chứ không phải tôi.” Mạnh Lương Xuyên vừa nói vừa rút ra một cái túi nhỏ, đưa cho Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân nhận cái túi, bước xuống bậc đá, ngồi xổm, mở túi, đổ thứ bên trong xuống dòng sông.

“Đó là gì vậy?” Ôn Hàn có linh cảm chẳng lành.

“Là tro cốt của Châu Khắc.”

“Châu Khắc ư?” Ôn Hàn thất thanh, tròn mắt nhìn Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên gật đầu: “Đúng là tro cốt của người đã đón cô từ Đại sứ quán Nga rồi đưa cô đến chỗ Trình Mục Vân ấy. Tôi vốn định để tro cốt của cậu ta ở Nepal rồi sau này Trình Mục Vân đưa về Nga an táng. Không ngờ anh ta bảo tôi mang đến đây rồi đổ hết xuống sông.”

Đây nhất định là một câu chuyện hấp dẫn khác, Mạnh Lương Xuyên nghĩ thầm. Anh ta thậm chí còn dự đoán, bản thân suốt ngày đi theo Trình Mục Vân nên không biết sẽ chết như thế nào, chết ở đâu? Ý nghĩ này đúng là điên thật, cũng khiến anh ta vô cùng hưng phấn.

Thông tin đến quá đột ngột, Ôn Hàn còn chưa “tiêu hóa” nổi. Đầu óc cô vô cùng hỗn loạn. Cái đêm cô cạo đầu cho Trình Mục Vân, liệu có phải khi đó

Châu Khắc đã... Cô chợt nhớ tới vẻ mặt trầm lặng của anh dưới ánh đèn dầu mù mịt. Liệu có phải anh dùng phương thức cạo đầu để siêu độ cho bạn mình hay không?

Trình Mục Vân ném cả cái túi xuống nước rồi đi lên bậc thang.

“Dòng sông này có quá nhiều hài cốt, còn nói có thể giúp con người yên nghỉ. Theo tôi thấy, chật chội chết đi được ấy.” Mạnh Lương Xuyên không phải tín đồ Phật giáo nên nói năng chẳng thềm nề nang.

“Châu Khắc không tín Phật.” Trình Mục Vân cất giọng đều đều. Tuy nhiên, người đàn ông đó từng nói một cách nghiêm túc: “Ông chủ tin gì thì tôi tin nấy.”

Ôn Hàn có rất nhiều điều muốn hỏi nhưng biết anh sẽ chẳng trả lời bất cứ câu nào. Vì thế, cô chỉ có thể đè nén mọi thắc mắc trong lòng.

Tâm trạng hỗn loạn này kéo dài tới tận khi mặt trời lặn. Bắt gặp vẻ bi thương nơi cô, mấy thầy tế trẻ tuổi hỏi, cô có muốn đi xem nghi thức tế lễ ở sông Hằng không? Hôm qua lúc cô vừa đến đây, bọn họ còn ngần ngại, hôm nay đã mời cô đi xem rồi.

Ôn Hàn từng đặt chân đến thành phố Varanasi một tháng trước. Lúc bấy giờ, buổi tối bọn cô cũng đi xem tế lễ nhưng chỉ lướt qua. Ấn tượng sâu đậm nhất là bên bờ sông tụ tập rất đông du khách và những nghệ sĩ trẻ tuổi. Khi ấy, có lẽ cô không thể ngờ, hơn một tháng sau, mình sẽ quay lại nơi đây. Mà lần này, cô được ngồi cùng người bản xứ chứ không phải quan sát từ phía xa như du khách bình thường.

Trong lúc xem nghi thức tế lễ, Ôn Hàn để ý thấy người phụ nữ đóng giả làm bạn gái Trình Mục Vân và anh ngồi cùng nhau, thì thầm to nhỏ. Cô không nhìn được, thỉnh thoảng lại liếc qua chỗ bọn họ. Mạnh Lương Xuyên ở bên cạnh nói đùa câu gì đó nhưng cô bỏ ngoài tai.

Người phụ nữ ấy quay lưng về phía đám đông, giơ tay lau đôi mắt đỏ hoe: “Em nghe nói tro cốt rắc xuống sông, con người sẽ được yên nghỉ. Có điều, chôn ở đâu cũng vậy, dù sao em cũng không thể đi cúng tế.”

Trình Mục Vân cup mi, không nói một lời.

Người phụ nữ xoay xoay chiếc nhẫn ở ngón tay. Một phút sau, cô ta rút ra: “Lát nữa em sẽ ném xuống sông. Mới hai mươi sáu tuổi đã trở thành góa phụ, đúng thật là... Tên đó hại chết em rồi.” Cô ta lầm bầm, một lúc sau quay sang hỏi Trình Mục Vân: “Anh có thể phá lệ nói cho em biết, anh ấy chết thế nào không?”

Trình Mục Vân im lặng vài giây rồi lên tiếng: “Có kẻ tiết lộ thân phận của cậu ấy.”

Buổi sáng hôm đó, ai cũng cho rằng đám người nước ngoài sẽ tấn công Trình Mục Vân trước. Nào ngờ bọn chúng biết được thân phận của Châu Khắc. Anh ta không kịp né tránh nên bị trọng thương, khó khăn lắm mới thoát được ra ngoài. Khi Mạnh Lương Xuyên dẫn cảnh sát địa phương đến nơi, Châu Khắc... đã đỡ hộ Mạnh Lương Xuyên một đòn chí mạng.

Tuy ngoài miệng, Châu Khắc tỏ ra khinh thường Mạnh Lương Xuyên, thậm chí trong lòng cũng coi thường nhưng chẳng còn cách nào khác, đối tượng được Trình Mục Vân thừa nhận thì cũng là anh em của anh ta.

Đã là anh em thì dù chết, mình cũng phải chết trước đối phương. Đây là suy nghĩ đơn giản của tất cả những người đi theo Trình Mục Vân.

Cả hai im lặng một lúc. Cô gái bỗng nhiên bật cười: “Con bé kia không rời mắt khỏi chúng ta. Phụ nữ đều vậy cả, một khi đã thích anh thì bất cứ người đàn bà nào tiếp xúc với anh cũng trở thành tình địch. Dù tỏ ra rộng lượng đến mấy cũng vô dụng. Chỗ này...” Cô ta đặt tay lên ngực: “Sẽ rất khó chịu.”

Trình Mục Vân đáp: “Nếu đến một cô bé tuổi đôi mươi cũng không lừa nổi, cô còn có thể lừa những người đã từng trải qua huấn luyện hay sao?”

Ôn Hàn không nên biết về thân phận và mối quan hệ giữa các thành viên trong đám bọn anh. Cô càng mù mờ càng tốt, điều này có lợi cho cô cũng bảo đảm an toàn cho người của Trình Mục Vân.

Nghi thức tế lễ tới giai đoạn cao trào, du khách bắt đầu vỗ tay rào rào. Trình Mục Vân và người phụ nữ kia quay về bên Ôn Hàn. Cô ngồi dịch sang một bên, nhường chỗ cho họ. Trước mặt mọi người, cô vẫn là em gái của anh. Cô ngồi thẳng lưng, cố gắng không để ý đến người phụ nữ bên cạnh.

Cả buổi tối, Trình Mục Vân không nói một câu tử tế với cô. Trong khi đó, thỉnh thoảng anh quay sang trò chuyện với người phụ nữ kia, khéo miệng thấp thoáng nụ cười.

Ôn Hàn rất muốn nói với anh câu gì đó nhưng niềm kiêu hãnh từ đáy lòng không cho phép cô làm vậy. Ngày hôm qua yêu cầu anh ở bên mình, trên giường dùng phương thức bạo dạn chủ động cùng anh ân ái đã là giới hạn cao nhất mà cô có thể làm được.

Dường như chỉ cần người phụ nữ này xuất hiện, mọi nỗ lực của cô lại quay về con số không.

Nơi đây đang diễn ra buổi tế lễ náo nhiệt. Phía xa xa vẫn còn có người thiêu xác. Đây là một nền văn hóa mà Ôn Hàn chưa gặp bao giờ. Hơn nữa, thân ở đất khách quê người cũng khiến tâm hồn cô không thể tĩnh lặng. Cô cúi xuống, nhìn gấu váy của mình. Xem ra, Phật tổ cảm thấy tâm nguyện của cô quá nhỏ nhoi, không đáng bận tâm nên buổi sáng vừa cầu nguyện, bây giờ đã cho cô câu trả lời.

Phát hiện ra tâm trạng của Ôn Hàn như rơi xuống đáy vực, Trình Mục Vân trầm ngâm vài giây rồi lại tiếp tục thì thầm trò chuyện với người phụ nữ bên cạnh. Không một ai nghe rõ nội dung cuộc trò chuyện ấy.

Đây là một trang viên của gia tộc người Ấn. Lần đầu tiên nghe thấy từ “vườn cafe”, Ôn Hàn còn tưởng Trình Mục Vân sẽ đưa cô về vùng quê. Giờ mới phát hiện, suy nghĩ của cô hoàn toàn sai lầm.

Mấy thanh niên mà cô quen ở Varanasi đều là người trong gia tộc này. Biết cô là “em gái” của Trình Mục Vân, một thiếu nữ người Ấn Độ nói với Ôn Hàn: “Chị không biết sao? Anh trai chị chưa từng kể với chị à? Anh ấy đúng là người kín đáo. Anh ấy là bạn thời đại học của anh trai em. Anh ấy từng cứu anh trai em khi anh trai bị bắt cóc. Anh ấy là ân nhân của gia đình chúng em.”

Ánh mắt cô thiếu nữ tràn ngập vẻ ái mộ. Cô thậm chí còn hy vọng giành được trái tim của Trình Mục Vân, sau đó anh đưa cô rời khỏi đất nước này. Tuy có của hồi môn dồi dào và ba người anh trai tài giỏi nhưng cô vẫn không thích xã hội Ấn Độ, nơi coi nhà chồng là ông trời.

Ôn Hàn không ngờ Trình Mục Vân từng học đại học.

Hồi chưa trải qua những chuyện ở Nepal, cô đoán anh ra đời từ sớm, gặp phải trắc trở gì đó mới đi làm hòa thượng. Sau khi trải qua nhiều biến cố, cô vẫn cho rằng anh là dân lặn lội trong xã hội...

Anh thường xuất hiện ở những nơi nguy hiểm. Lang bạt kỳ hồ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm... nói chung không giống người bình thường.

Thiếu nữ Ấn Độ đó không được phép tiếp xúc riêng với đàn ông xa lạ nên sau đó, cô ta sai người giúp việc dẫn Ôn Hàn đến vườn cafe.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy rất nhiều cây cafe ở khoảng cách gần. Công nhân đang bận rộn hái quả. Trình Mục Vân khoanh chân ngồi dưới gốc cây, nhặt một trái cafe: “Thời gian cafe đậu ra quả rất dài, trái nhỏ thế này cũng mất từ tám đến mười hai tháng. Có những trái vừa và to thì phải đợi sang năm mới được hái, nói chung cần sự nhẫn nại.”

Người phụ nữ bên cạnh “ừ” một tiếng: “Năm trước trồng, năm sau thu hoạch phải không? Thế thì em chẳng thích hợp trồng cafe. Châu Khắc nói, thứ em thiếu nhất chính là sự kiên nhẫn.”

Trình Mục Vân nhếch môi. Ngẩng đầu nhìn thấy Ôn Hàn, người phụ nữ liền mỉm cười: “Chúng ta từng gặp nhau nhiều lần, cô không biết tên tôi xem ra có hơi bất tiện.”

Ôn Hàn lắc đầu, nói nhỏ: “Chị không cần nói với tôi. Anh ấy bảo, tốt nhất tôi không nên biết bất cứ điều gì liên quan đến anh ấy.”

Người phụ nữ vẫn giữ nụ cười trên môi: “Không đến nỗi nghiêm trọng như thế. Cô cứ gọi tôi Châu Châu là được rồi.”

Lại là một người họ Châu? Ôn Hàn gật đầu.

Nói xong, Châu Châu chỉ tay về phía ba người đàn ông đang đi tới: “Cô từng gặp họ rồi phải không?”

Vừa rồi đi vào đây, Ôn Hàn chỉ để ý đến Trình Mục Vân và người phụ nữ này. Không ngờ trong vườn cafe còn có những người khác. Người đàn ông đội mũ lưỡi trai có nước da trắng như con gái kia chẳng phải là Lạt ma ở nhà ga hay sao? Thanh niên đi bên cạnh anh ta tất nhiên cô biết. Còn người đàn ông đeo kính trắng, Ôn Hàn cũng nhớ, chính là người gọi ra tên Châu Khắc ở khe núi hôm đó.

Châu Châu cười, nhìn ba người đàn ông: “Chào các anh, tôi tên là Châu Châu.”

“Phó Minh.” Lạt ma lên tiếng.

“Tiểu Trang.” Cậu thanh niên tiếp lời.

“Trần Uyên.” Người đàn ông đeo kính khề gật đầu.

“Nghe chán chết đi được, chắc chắn là tên giả.” Châu Châu cười, quay sang Trình Mục Vân, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Anh bảo trong mỗi quả cafe đều có hai hạt đúng không?”

“Ừ.” Trình Mục Vân tách trái cafe: “Cô xem, trong mỗi quả đều có hai hạt đối xứng nhau.”

Châu Châu cầm lấy hạt cafe từ trên tay Trình Mục Vân một cách tự nhiên: “Hóa ra mỗi quả cafe đều tồn tại hạt tình nhân.”

Cảm giác mình như người thừa, Ôn Hàn có chút ngại ngùng. Cô quay sang người giúp việc: “Ở đây nắng quá, chị có thể dẫn tôi về nghỉ không?” Người giúp việc lập tức cung kính đưa cô rời khỏi nơi đó.

Đôi nam nữ ngồi dưới gốc cây không hề có phản ứng, tiếp tục phổ cập kiến thức về cafe.

Trần Uyên không nhìn được liếc Châu Châu một cái. Thật ra, anh ta mới gặp người phụ nữ này hai lần, một lần tại nhà nghỉ ở Kathmandu, một lần ở nơi cắm trại, Châu Châu tiêm thuốc phòng chó dại cho du khách. Chỉ có điều, cả hai lần đó anh và Châu Khắc đều âm thầm bảo vệ bọn họ nên chưa chính thức chạm mặt. Trần Uyên vẫn nhớ, khi nhìn thấy Châu Châu, ánh mắt của Châu Khắc có gì đó khác lạ. Anh ta còn tưởng Châu Khắc yêu thầm cô ta. Bây giờ mới thấy, suy đoán của anh ta không chuẩn, cái cô Châu Châu này rõ ràng có mối quan hệ không bình thường với Trình Mục Vân. Nhưng kể cũng lạ, sao Trình Mục Vân lại dây dưa với người đăng mình nhỉ?

Tiểu Trang ở bên cạnh cũng nháy mắt với Phó Minh. Ôi trời! Đại hòa thượng vừa phá giới liền tìm một lúc hai người phụ nữ? Một người còn là thuộc hạ của mình?

CHƯƠNG 10

BỒ TÁT RỬ LÒNG

Mạnh Lương Xuyên ngồi trong góc quán cafe nhỏ ở bên bờ sông, trước mặt là người cảnh sát trợ giúp anh ta trong vụ truy quét hang ổ của tổ chức buôn lậu hôm Châu Khắc bị giết hại. Người này đưa cho anh ta một phong thư.

Mạnh Lương Xuyên lôi ra xem. Bên trong chỉ có hai tờ giấy mỏng, một tờ là bản photo tấm ảnh gần đây của Trình Mục Vân. Một tờ viết ngắn gọn:

Sau ba năm nằm vùng, mười năm trước, Trình Mục Vân đã triệt phá được một đường dây từ Mông Cổ đến nước Nga của tập đoàn buôn lậu quốc tế, thu hồi hàng nghìn bảo vật của Phật giáo như tượng Phật, Xá lị. Thuộc hạ gồm 79 người thì có 13 người hi sinh (không có thông tin cụ thể).

Khi vụ việc kết thúc, Trình Mục Vân chính thức rút khỏi chốn giang hồ, biệt tăm biệt tích. Người thay thế anh là Phó Nhất Minh (tức Phó Minh). Nhưng anh ta không được tiếp quản toàn bộ danh sách nhóm của Trình Mục Vân.

Mạnh Lương Xuyên vâng tờ giấy trong tay: “Để tôi sắp xếp lại mạch suy nghĩ đã.” Anh ta uống một ngụm trà sữa Ấn Độ: “Hơn nửa năm trước, đối tượng buôn lậu Vương Văn Hạo tiếp nhận nhiệm vụ, tới Nepal trao đổi một lô hàng. Nhận được thông tin này, Trình Mục Vân tới Nepal trước một bước, “ôm cây đợi thỏ”. Nửa năm sau, cũng là một tháng trước, Vương Văn Hạo và mấy người bạn từ Ấn Độ nhập cảnh vào Nepal, đụng phải Trình Mục Vân và tôi, sau đó bị cướp mất lô hàng.”

“Chẳng phải anh đã giúp Trình Mục Vân mang hàng đến vườn cafe rồi hay sao? Anh không xem trong đó là thứ gì à?”

“Tôi không xem.” Mạnh Lương Xuyên tiếp tục uống trà: “Bởi vì tôi cảm thấy, mục đích thật sự của Trình Mục Vân không phải là lô hàng này. Anh ta

cướp hàng chỉ là để Vương Văn Hạo truyền tin đến cấp cao hơn trong tổ chức buôn lậu, báo cho bọn họ biết, hàng đã bị Trình Mục Vân cướp mất.”

Vì thế, sau khi xác nhận Vương Văn Hạo đã báo tin thành công, Mạnh Lương Xuyên mới tạm giữ Vương Văn Hạo ở Kathmandu theo kế hoạch mà Trình Mục Vân đã định.

“Tin tức truyền đi rồi thì sao nữa?” Người cảnh sát hỏi.

“Đội đối phương đến truy sát anh ta.” Mạnh Lương Xuyên đáp: “Năm xưa, tập đoàn buôn lậu bị Trình Mục Vân phá hủy một đường dây, chắc chắn hận anh ta đến mức chỉ muốn lột da uống máu anh ta. Mỗi thù mười năm cộng thêm nỗi hận lần này, nhất định bọn họ muốn trừ khử anh ta, đoạt lại lô hàng.”

“Anh ta tự chuốc lấy tai họa nhằm mục đích gì nhỉ? Lẽ nào muốn tái xuất giang hồ, tiếp tục đối kháng tập đoàn buôn lậu hay sao?”

“Không. Với tính cách của Trình Mục Vân, một khi đã rút lui thì chẳng có chuyện tái xuất.” Mạnh Lương Xuyên đáp: “Anh ta muốn “dọn sạch nhà cửa”, kết thúc vụ mười năm trước.”

“Dọn sạch nhà cửa là ý gì? Bên cạnh anh ta có kẻ phản bội hay sao?” Người cảnh sát tỏ ra kinh ngạc.

“Hôm qua lúc đưa túi tro cốt cho Trình Mục Vân, anh ta nói với tôi, lần này anh ta quay về là để tế lễ những người anh em hi sinh từ mười năm trước. Anh ta còn nói, giả dụ anh ta bị giết chết, ngoài Ôn Hàn, tôi cũng đừng tin vào bất cứ đàn em nào của anh ta. Điều này có nghĩa, bên cạnh anh ta có nội gián của kẻ địch.”

Người cảnh sát chau mày: “Nếu bên cạnh Trình Mục Vân thật sự có nội gián, vậy thì hẳn nhất định sẽ nhận được nhiệm vụ từ tuyến trên, hạ sát Trình Mục Vân, đồng thời đoạt lại lô hàng ở Nepal.”

“Đúng thế.”

Càng phân tích, đầu óc Mạnh Lương Xuyên càng thông suốt. Anh ta rút ra một tấm ảnh màu, chụp trong vườn cafe: “Đây là những người hôm nay xuất hiện ở vườn cafe.”

Người cảnh sát cầm lên xem. Trong ảnh, Trình Mục Vân cầm hạt cafe, mỉm cười với người phụ nữ ngồi cạnh. Xung quanh anh còn có một thanh niên và hai người đàn ông đang đứng.

Mạnh Lương Xuyên chỉ tay vào mặt từng người, giới thiệu với đối phương: “Châu Châu, Phó Minh, Tiểu Trang, Trần Uyên. Trong bốn người này chắc chắn có một người là nội gián, còn một người là cảnh sát nằm vùng để giám sát bọn họ.”

“Trong số bốn người này ư? Làm sao anh biết được?” Người cảnh sát tỏ ra mù mờ.

“Cậu đọc lại tài liệu đi.” Mạnh Lương Xuyên cầm tờ giấy trước đó: “Trình Mục Vân có bảy mươi chín thuộc hạ, mười ba người đến khi chết cũng không có thông tin cụ thể. Đây là quy tắc của bọn họ, ngoài bản thân Trình Mục Vân, tất cả mọi người đều là tàng hình. Thế nhưng, bốn người này lại bị tiết lộ thân phận cùng một thời điểm. Thế có nghĩa là, đối tượng mà Trình Mục Vân nghi ngờ nhất chính là bốn người kia nên anh ta mới lôi họ ra ánh sáng. Dù anh ta bị giết chết cũng sẽ có những người anh em khác tiếp tục cuộc điều tra.”

Người cảnh sát gật gù, đột nhiên đập bàn: “Không đúng. Ngay cả chúng ta cũng đoán ra ý đồ của Trình Mục Vân thì tên nội gián thế nào chả đoán ra. Nhỡ hắn bỏ trốn thì sao?”

“Hắn sẽ không kịp bỏ trốn. Kể từ thời khắc xuất hiện trong vườn cafe, bọn họ đã bị định sẵn sẽ không chạy thoát.” Ánh mắt Mạnh Lương Xuyên trở nên thâm trầm: “Ngoài mười ba oan hồn và Châu Khắc vừa thiệt mạng, còn

sáu mươi một người khác đang ở trong bóng tối dõi theo nhất cử nhất động của họ. Không ai có thể thoát thân.”

Nhận được thông báo đến vườn cafe của Trình Mục Vân, kể cả tên nội gián có suy đoán đây là cái bẫy đi chăng nữa, hắn cũng buộc phải đến điểm hẹn. Bằng không, coi như hắn trực tiếp thừa nhận thân phận của mình.

Thế giới quan của Trình Mục Vân đúng như anh từng nói, không có lòng nhân từ và khoan dung. Đối với kẻ phản bội, anh sẽ trả lại gấp mười lần những gì hắn gây ra. Đối với kẻ ác, anh sẽ cho đối phương biết thế nào là “ác giả ác báo”. Một người bạn cảnh sát Trung Quốc của anh bỏ mạng ở hang ổ của tổ chức buôn lậu, anh đã kéo chúng ra ngoài ánh sáng. Hang ổ bị triệt phá, nhổ cỏ nhổ tận gốc.

Đối với kẻ ác, quả thực anh còn nghiêm khắc hơn mười tám tầng địa ngục.

Mười ba sinh mạng của mười năm trước, cộng thêm Châu Khắc nữa là mười bốn mạng sống của anh em, làm sao anh có thể tha cho tên nội gián.

Đây chính là “gia pháp” của anh.

Trong đầu Mạnh Lương Xuyên chợt hiện ra cảnh tượng: Đại diện được thắp sáng bởi những ngọn đèn dầu, các pho tượng La Hán đứng ở hai bên lặng lẽ nhìn xuống bốn người ở giữa đại diện: Châu Châu, Phó Minh, Tiểu Trang và Trần Uyên.

Sau bữa tối, có người dựng một lều bạt màu trắng trong vườn cafe. Nhiều năm trước, Trình Mục Vân từng cứu con trai của ông chủ gia tộc từ tay bọn bắt cóc nên nghiêm nhiên trở thành khách quý. Anh cùng mấy người bạn cũ ngồi chơi bài.

Ôn Hàn đứng một lúc, quan sát lều bạt trắng đang ồn ào náo nhiệt từ phía xa xa. Sau đó, cô quyết định đi dạo một vòng. Cô đi men theo đường dẫn nước về phía Bắc, nhanh chóng nghe thấy tiếng nhạc xập xình.

Bị tiếng nhạc thu hút, cô lập tức tiến lại gần, phát hiện phía trước là khu nhà dành cho công nhân, bên ngoài dựng một dàn hoa lộng lẫy.

“Họ đang tổ chức đám cưới.” Trong bóng tối, một bàn tay đặt lên vai cô từ phía sau.

Ôn Hàn đỡ người nhưng không quay đầu, tim đập thành thịch. Bàn tay người đàn ông từ bờ vai mềm mại trượt xuống, vòng qua thắt lưng dừng lại ở bụng cô. Lòng bàn tay ấm áp, nhắc nhở Ôn Hàn, anh là người đàn ông của cô.

“Chẳng phải em yêu cầu tôi ở bên em hay sao?” Trình Mục Vân cất giọng trầm khàn: “Em định nuốt lời đấy à?”

Nơi sáng đèn có một thiếu nữ mười mấy tuổi mặc bộ đồ cô dâu, tay trong tay với một người đàn ông ba mươi bốn mươi tuổi da ngăm đen, trông có vẻ thô lỗ. Cô dâu bước đi trong tiếng nhạc, gương mặt không một chút biểu cảm. Ôn Hàn từng nghe nói, phụ nữ Ấn Độ có địa vị thấp nên người dân nghèo thường gả con gái đi từ rất sớm. Moscow là nơi nam ít nữ nhiều, cũng thường xuất hiện trường hợp lấy chồng không được như ý.

“Đúng thế, em muốn rút lại câu nói kia.” Cô nói nhỏ: “Có được không?”

Cả ngày chứng kiến anh liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác, đối với cô là một sự giày vò tinh thần. Chắc anh không hiểu điều đó.

“Hoàn toàn không thành vấn đề. Tôi đã nói rồi...” Người đàn ông ở phía sau buông tay khỏi người cô: “Đây nên là một chuyện khiến chúng ta vui vẻ. Nếu em thấy không vui, tôi sẽ không miễn cưỡng em.” Nói xong, anh lùi lại mấy bước.

Ôn Hàn cắn môi, quyết tâm không ngoảnh đầu về phía anh.

Không khí có chút giá lạnh, một cậu bé Ấn Độ chạy ngang qua chỗ cô, vạt trộm mấy quả cafe trên cây, dúi vào tay cô, nói nhỏ: “Chị ăn một hạt sẽ vui

hơn đây.” Lẽ nào đến trẻ nhỏ cũng nhìn ra tâm trạng buồn bã của cô? Thế có nghĩa là Trình Mục Vân không những không hề bận tâm, mà còn cố tình lơ đi?

Đằng sau vang lên tiếng bước chân khe khẽ. Anh quay lại tìm cô hay sao?

“Chào cô Ôn Hàn!”

Không phải anh. Ôn Hàn quay đầu lại, phát hiện đối phương là Phó Minh. Cô hơi cụp mi để che giấu nỗi thất vọng của mình.

“Hiếm có dịp được gặp người phụ nữ liên quan đến Trình Mục Vân, tôi rất muốn trò chuyện với cô.” Phó Minh thẳng thắn cho biết: “Khi cô đã thỏa mãn sự hiếu kỳ của tôi, để đáp lại, tôi có thể trả lời bất cứ câu hỏi nào liên quan đến Trình Mục Vân.”

Ôn Hàn mím môi, có chút bất an. Nhưng nghĩ đến chuyện bản thân chẳng biết bất cứ điều gì về Trình Mục Vân, cô liền cảm thấy thoải mái hơn: “Tôi không rõ anh hiếu kỳ điều gì. Trên thực tế, tôi hoàn toàn mù mờ.”

Không sao, chỉ cần lúc trả lời thận trọng một chút là được. Ôn Hàn nhủ thầm.

“Thế à? Trình Mục Vân không chịu kể với cô à?” Phó Minh hỏi bằng tiếng Nga.

“Vâng.” Ôn Hàn gật đầu. Đây là người thứ hai trò chuyện với cô bằng thứ ngôn ngữ quen thuộc kể từ khi bị anh bắt đi.

Phó Minh im lặng hồi lâu.

“Trước kia, anh ấy từng có bạn... gái chưa?” Ôn Hàn hỏi.

“Coi như có, cũng coi như không, vì khái niệm bạn gái rất mơ hồ. Có điều, chị ấy đã chết rồi.”

Ôn Hàn ngăn người.

“Bị anh ta hại chết.” Phó Minh bình thản bổ sung thêm: “Cô đừng sợ, chắc anh ta sẽ không đối xử với cô như vậy. Người đàn bà kia bị khởi tố vì hơn một trăm vụ mưu sát, không cùng một loại người với cô.”

Hơn một trăm vụ mưu sát? Thông thường chỉ có dân xã hội đen hoặc ông trùm ma túy cỡ bự mới đạt đến con số kinh hồn này. Cô cũng thường xuyên xem tin tức thời sự nên không phải quá mù mờ.

“Loại người như chúng tôi đa phần thân bất do kỷ, những chuyện từng trải qua cũng muôn màu muôn vẻ. Nhưng tôi vẫn khâm phục anh ta.” Phó Minh hơi nhíu mày: “Tôi tương đối coi trọng tình cảm, không làm được như anh ta, nhìn người thân bị xử tử hình mà không thêm chớp mắt. Nếu là tôi, chắc chắn trong lòng sẽ rất khó chịu.”

Đây chính là quá khứ của anh, được Phó Minh thốt ra một cách nhẹ nhàng như đang nói chuyện thời tiết.

“Không còn câu hỏi khác nữa sao?” Phó Minh nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Mới có một hỏi mà anh đã tiết lộ nhiều thông tin như vậy. Bỗng nhiên tôi chẳng biết hỏi gì nữa.” Ôn Hàn đáp.

“Sau đó, Trình Mục Vân làm hòa thượng mười năm.” Phó Minh cười híp mắt với cô: “Cô thử nói xem, là do anh ta không thể quên được người đàn bà ấy hay vì nguyên nhân khác?”

“Tôi không rõ... Tôi chẳng hiểu con người anh ấy.”

“Cô Ôn Hàn! Cô từng có mấy người đàn ông rồi?” Phó Minh hỏi ngược lại.

“Tôi có thể không trả lời vấn đề này không?”

“Có thể. Tất nhiên có thể.” Phó Minh cười: “Con gái Moscow rất đa tình, đây là bí mật nhỏ của các cô. Nếu cô không muốn chia sẻ, tôi cũng chẳng miễn cưỡng. À, cô cũng mang dòng máu của người Hoa đúng không nhỉ?”

“Một phần tư.” Ôn Hàn đáp.

Phó Minh quan sát cô từ trên xuống dưới: “Gen của người Hoa chúng ta mạnh thật đấy. Chỉ là một phần tư dòng máu cũng có thể khiến cô hoàn toàn mang dáng vẻ phương Đông vậy sao?”

Nói xong, anh ta tiện tay hái quả cafe trên cây, hạ giọng: “Vấn đề mà tôi hiểu kỳ nhất có chút riêng tư. Bao năm qua tôi thật sự muốn biết, tại sao Trình Mục Vân có thể khiến nhiều người phụ nữ nhớ nhung đến thế? Liệu có phải kỹ thuật giường chiếu của anh ta khiến phụ nữ khó quên hay không?”

Ôn Hàn: “...”

“Ồ, tôi xin lỗi, vấn đề này riêng tư quá. Câu hỏi cuối cùng của tôi, nếu một ngày nào đó Trình Mục Vân rời khỏi cô, liệu cô có đau khổ tột cùng hay không?”

Nếu một ngày anh rời xa cô ư? Đây là một vấn đề Trình Mục Vân vẫn thường nhắc nhở Ôn Hàn. Bất kể dùng hành động hay lời nói, anh cũng thể hiện rõ thái độ sớm muộn sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô.

Ôn Hàn thừa nhận bản thân đang ghen. Bởi vì câu chuyện mà Phó Minh đề cập như bạn gái có thể nói là truyền kỳ trong thế giới xã hội đen hay vụ xuất gia vì yêu khó có thể khiến cô không bận tâm. Nhưng điều này không có nghĩa là, cô sẽ bộc lộ tâm trạng khó chịu trước mặt người đàn ông đang khiêu khích một cách rõ rệt này.

Hồi nhỏ, người xung quanh càng cười nhạo thân phận con nuôi và dòng máu người Hoa, Ôn Hàn càng đè nén nổi tức giận. Cho bọn họ thấy sự xáo trộn

trong tâm trạng là một việc làm ngu xuẩn.

Đây là một phương thức bảo vệ bản thân xuất phát từ bản năng của cô.

Cô đoán, nhất định Phó Minh sẽ cho rằng, tiết lộ của anh ta sẽ khiến cô tức giận và nổi cơn ghen, sau đó trả lời anh ta bằng thái độ bất cần, bản thân không quan tâm đến chuyện Trình Mục Vân ra đi. Thế nên cô chỉ mỉm cười, tiếp tục dõi theo đám cưới.

Phó Minh nhếch miệng. Vào thời khắc này, anh ta cũng bắt gặp sự khiêu khích của người phụ nữ đối với mình.

Tiếp theo, anh ta đột nhiên thay đổi thái độ, không còn nói bóng nói gió mà tỏ ra lịch sự với cô. Anh ta khách khí đề nghị đưa Ôn Hàn về, vì dù sao xung quanh cũng có mấy khu nhà đang xây, tụ tập nhiều công nhân nên không mấy an toàn. Ôn Hàn cảm thấy anh ta nói có lý, cô đã đi quá xa, giờ chưa chắc đã tìm được đường về. Vì thế, cô không từ chối lời đề nghị của đối phương.

Đi một đoạn, Ôn Hàn phát hiện nơi Phó Minh dẫn mình đi không phải là ngôi nhà hai tầng màu trắng ban đầu. Ngôi nhà đó gọn gàng sạch sẽ, phía trước và đằng sau còn có bãi cỏ khá rộng.

Nơi này nhìn qua không được trang nhã như vậy. Ngôi nhà cũng hai tầng, dường như mới xây xong, không có bãi cỏ mà chỉ có chuồng nuôi chim công và bò sữa. Phía xa là bức tường gạch màu xám cao hai mét.

Đây là một góc nào đó của trang viên?

“Anh dẫn tôi đến đây làm gì?” Ôn Hàn đứng trên mặt đất nhơm nhớp bùn lầy, từ chối đi về phía trước.

“Đến tìm anh ta uống cốc rượu.” Phó Minh chỉ tay lên tầng hai.

Anh ấy ư? Ôn Hàn ngăn người. Nói như vậy, tối nay Trình Mục Vân sẽ ngủ ở nơi này?

“Chẳng phải cô Ôn nói không hiểu con người Trình Mục Vân hay sao? Tôi sẽ cho cô cơ hội tìm hiểu anh ta. Muốn hiểu một người đàn ông, thông qua anh em bạn bè của anh ta mới là con đường ngắn nhất.”

Ôn Hàn chẳng rõ Phó Minh có nghe thấy cuộc đối thoại giữa cô và Trình Mục Vân hay không, nhưng rõ ràng anh ta cố tình đưa cô đến nơi này.

“Muộn như vậy rồi, tôi không vào trong đó nữa.” Ôn Hàn quan sát xung quanh: “Ở đây có người giúp việc không? Tôi có thể nhờ họ dẫn tôi về chỗ ở.”

“Không có.” Phó Minh đáp: “Đây là nơi có điều kiện kém nhất trong trang viên, không có người giúp việc, chỉ có thiết bị sinh hoạt đơn giản. Nếu cô muốn quay về thì người dẫn đường ngoài tôi ra chỉ có Trình Mục Vân mà thôi.”

Ôn Hàn bắt đầu nghi ngờ, đây là hành vi trả đũa cho sự khiêu khích vừa rồi của cô. Nhưng cô cũng không nghĩ, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi lại nhỏ nhen đến vậy.

“Được thôi. Chỗ này phong cảnh cũng khá, xem chim công cũng không tồi.” Ôn Hàn thản nhiên mở miệng.

“Cô Ôn không định vào nhà thật sao?” Phó Minh cười cười: “Rất có khả năng tôi sẽ uống say bí tỉ đến tận sáng mai. Cô không ngại đợi ở đây cả đêm đấy chứ?”

“Anh Phó thật biết nói đùa. Chúc anh ôn chuyện cũ vui vẻ, khỏi cần lo lắng cho tôi. Khi nào trời sáng tôi biết tự tìm đường về, anh có thể ngủ đến tối mai cũng được.”

Phó Minh cười: “Vậy tôi chúc cô và chim công giao lưu vui vẻ.” Anh ta quay người, giơ tay vẫy vẫy với Ôn Hàn rồi đi vào nhà.

Khi đối tượng duy nhất ở bên cạnh biến mất, Ôn Hàn cuối cùng cũng có cảm giác, nơi này hơi âm u rờn rợn. Bức tường cao hai mét có lẽ chẳng ngăn nổi bất cứ tên trộm nào.

Nếu có người đột nhập, cô hét to, liệu hai người đàn ông uống rượu ở trong nhà có nghe thấy không? Nghĩ đến đây, Ôn Hàn có chút ảo não.

Người của Trình Mục Vân cũng không nói lý lẽ, làm những chuyện khó hiểu y hệt anh. Vừa rồi rõ ràng cô cho rằng Phó Minh có lòng tốt đưa mình về nơi ở, vì dù sao anh ta cũng là bạn của Trình Mục Vân. Vậy mà đối phương lại lừa cô đến nơi này, khiến cô rơi vào tình huống khó xử.

Trong chuồng chỉ có một con công đi đi lại lại. Ôn Hàn bất giác tiến lại gần một chút. Đây là động vật duy nhất còn thức. mấy con bò sữa trong chuồng cách đó không xa đều đã yên giấc.

Ôn Hàn xoa tay. Đúng lúc này, khước mắt cô phát hiện một bóng hình đang đi tới. Là Trình Mục Vân.

“Em tìm tôi à?” Giọng anh có chút mệt mỏi.

“Không phải.” Ôn Hàn tiếp tục nhìn chăm chăm con chim công: “Em bị bạn anh lừa đến đây. Trời tối nên em không tìm được đường về, chỉ có thể ở đây đợi cho đến khi trời sáng.” Con chim công chẳng nể mặt, xòe đuôi chạy vào trong bóng tối.

Trình Mục Vân tiến lại gần. Ôn Hàn nhích sang một bên. Anh lại áp sát.

Bị Phó Minh lừa đến nơi này, Ôn Hàn vốn vừa lạnh vừa bức bối. Bây giờ lại bị anh ép nên cô càng khó chịu hơn. Thế là cô quay người về phía anh: “Anh cảm thấy làm vậy thú vị lắm sao?”

Vừa ngẩng đầu, bắt gặp vết thương mới trên mặt anh, cô liền ngẩn ra trong giây lát.

Trình Mục Vân nheo mắt: “Sao thế? Vết mặt của em trông cứ như nhìn thấy con mèo hoang bị thương ấy.” Đây là lần đầu tiên anh để lộ tâm trạng mất kiên nhẫn.

Đúng vậy, anh đang tỏ ra mất kiên nhẫn.

Chứng kiến thái độ này của anh, Ôn Hàn cũng bị chọc giận. Cô chẳng nói chẳng rằng, quay người bỏ đi. Nhưng mới đi mấy bước, cô liền bị người ở đằng sau túm lấy cánh tay. Bất chấp sự phản kháng của Ôn Hàn, anh lôi cô rồi đẩy xuống bãi cỏ gần đó.

“Nỗi sợ hãi trong cốt tủy của em biến đâu rồi?” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp: “Hồi ở trong rừng, em như người rừng nhỏ bé và đáng thương đợi tôi mang thức ăn về. Con người đó đi đâu rồi?”

“Anh mau thả em ra!” Ôn Hàn bị cò đâm vào da đầu nhói.

Trình Mục Vân bẻ quặt cánh tay cô ra đằng sau, tì chân lên đùi cô, không cho cô gãy giữa. Trước mặt anh, cô chỉ là người phụ nữ trói gà không chặt, anh chỉ hơi dùng sức là có thể bẻ gãy cánh tay cô, thậm chí tất cả xương cốt trên người cô.

Đáng ghét hơn cả, anh còn bịt mũi và miệng cô. Ôn Hàn trừng mắt với anh, càng lúc càng thiếu dưỡng khí.

“Con người quả là động vật đáng sợ.” Giọng nói của Trình Mục Vân đột nhiên trở nên rất nhẹ, tựa hồ tâm trạng kích động vừa rồi là giả: “Chỉ một chút không vừa lòng là sẽ phẫn nộ và oán hận, quên mất thứ mình từng có được. Em yêu, lúc trút giận vào người tôi, sao em không nghĩ xem, là ai đã cả đêm vẽ bông hoa sen cho em, ai đã lau thân thể của em ở nơi cắm trại, ai

trong lúc thoát chết còn không quên biến em thành một người “phụ nữ”? Tất nhiên, đó là tôi cam tâm tình nguyện, không nên kể ra ở đây.”

Ôn Hàn đau khổ nhắm mắt. Bởi vì thiếu dưỡng khí nên lồng ngực cô tắc nghẽn. Cũng may Trình Mục Vân nhanh chóng thả tay khỏi miệng và mũi cô. Ôn Hàn thở hồng hộc.

“Có lẽ tôi đã đánh giá em quá cao. Tuy rằng em có năng lực tự bảo vệ, những lúc gặp nguy hiểm đều có thể bình tĩnh phán đoán xem có nên tin tôi hay không, nhưng đồng thời, em cũng giữ lại sự không lý trí rất đàn bà.”

Nói đến đây, anh dừng lại, lặng lẽ nhìn cô.

Trong đêm tối tĩnh mịch, Ôn Hàn chỉ nghe thấy tiếng thở hỗn hển của mình. Nếu không phải anh là người đặc biệt đối với bản thân, cô làm sao có thể tin tưởng một người từng bắt cóc mình? Chính vì nghĩ anh thích mình, cô mới mong chờ, mới tin trong bất cứ trường hợp nào, anh cũng sẽ không gây tổn thương cho cô.

Cô thậm chí còn phối hợp cùng anh, sống ở nơi xa lạ này; tin lời anh rằng ba tháng sau cô sẽ được an toàn. Cô còn bắt đầu thâm nhập vào cuộc sống của anh, quên đi trải nghiệm chạy trốn và bị thương, coi đây là một chuyến du lịch đáng nhớ. Đúng là hoang đường biết bao.

“Anh không thể nói cho em biết những việc anh làm ở hiện tại và trong tương lai.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng, giọng nói nhẹ như lông hồng: “Vậy thì quá khứ của anh, những chuyện đã từng xảy ra, em thật sự muốn biết.”

“Quá khứ ư?” Phát hiện cô không còn vùng vẫy, Trình Mục Vân nhích người sang một bên, để cô thoải mái hơn. Anh dường như bất ngờ trước đề xuất của cô: “Em muốn biết điều gì?”

Người đàn ông này có quá nhiều bộ mặt, Ôn Hàn chẳng biết mình nên bắt đầu tìm hiểu từ đâu nữa.

“Tại sao anh lại xuất gia?”

“Tại sao ư?” Trình Mục Vân ngẩng nhìn gương mặt nghiêng của cô, phát hiện ánh mắt cô có chút hiếu kỳ và do dự. Lông mi cô khẽ động đậy. Anh giờ tay chạm vào bờ mi, vuốt một đường xuống đến xương đòn của cô.

Không biết có phải là ảo giác, Ôn Hàn cảm thấy anh như biến thành người khác, chứng tỏ câu cô vừa hỏi không phải vấn đề đơn giản.

Đó là cả một câu chuyện dài. Ôn Hàn lần đầu gặp Trình Mục Vân ở ngôi chùa của người Tạng. Trên thực tế, anh không tin vào Phật giáo của người Tạng, mà chỉ ở đó để chuẩn bị thâm nhập vào Nepal. Trong mười năm qua, anh sống ở một nơi hẻo lánh, yên tĩnh. Hòa thượng xuống tóc cho anh đã rất già nhưng không chịu làm sư phụ của anh, chỉ cho anh pháp hiệu và nhận anh làm sư đệ. Chỉ e là bây giờ quay về, thứ còn lại của vị hòa thượng già đó chỉ còn là những viên xá lị mà thôi.

Lúc mới tới nơi ấy, tiếng Trung của anh không tốt lắm. Vị hòa thượng già dạy anh tiếng Trung, anh dạy ông tiếng Nga, cuộc sống cũng không đến nỗi tệ nhạt.

Trước khi rời đi nửa năm trước, hòa thượng nói với anh, nếu không từ bỏ nỗi hận thù trong lòng, anh sẽ chỉ càng tạo nhiều nghiệp chướng, bản thân cũng chìm đắm trong đó.

Kim Cương trừng mắt, vì thế hàng phục tứ ma. Bồ Tát rửa lòng, vì thế từ bi lục đạo.

Thế gian này đã có Bồ Tát rửa lòng thì nhất định cũng sẽ có Kim Cương trừng mắt. Đây là câu trả lời mà anh dành cho vị hòa thượng.

“Để giúp các vong linh được yên nghỉ.” Sau một hồi trầm mặc, Trình Mục Vân đáp.

“Vì ai cơ?”

Đây là lần đầu tiên có người dám hỏi anh câu này trong mười năm qua. Cho dù là bốn đối tượng đang ở trong trang viên hay người mới lờ mờ biết chuyện xảy ra mười năm trước, không một ai dám mở miệng hỏi thẳng như vậy.

“Vì rất nhiều người.”

Chứ không phải vì một người phụ nữ. Đã nhận được kết quả mà mình mong muốn nhưng câu trả lời của Trình Mục Vân khiến Ôn Hàn cảm thấy càng tệ hơn. Cô không rõ liệu đây có phải là cảm giác khi yêu một người. Trước đó, cô còn hận anh đến nghiến răng, nhưng ở giây phút tiếp theo, chỉ nghĩ tới chuyện biết bao người thân quen đáng để anh xuất gia siêu độ đã rời khỏi cõi đời, trong lòng cô vô cùng buồn bã.

“Em không hỏi gì nữa à?” Trình Mục Vân nhìn cô đăm đăm.

Ôn Hàn ngẫm nghĩ rồi nói nhỏ: “Em đã nhận được câu trả lời mà em muốn biết.”

Trình Mục Vân thấy hơi lạ, cô muốn biết điều gì chứ? Quá khứ của anh chẳng liên quan gì đến cô. Có điều, không tỏ ra hiếu kỳ, không truy vấn là nguyên tắc xưa nay của anh.

“Tôi còn tưởng em muốn biết, tại sao tôi lại hoàn tục?”

“Tại sao vậy?” Ôn Hàn lập tức hỏi.

“Bởi vì muốn cùng em ân ái, muốn thử xem, phá giới sẽ gây nên nghiệp chướng như thế nào.” Trình Mục Vân cười khẽ một tiếng, tì trán mình lên trán cô. Nơi ấy có sự ấm áp và tươi đẹp của sinh mệnh.

Không biết anh đã bao lần tì trán lên thi thể lạnh lẽo. Con số thực vượt qua con số trong tài liệu của Mạnh Lương Xuyên rất nhiều.

Sau lưng có thứ gì đó động đậy, rõ ràng không phải bàn tay của Trình Mục Vân. Ôn Hàn lạnh tóc gáy: “Thứ gì... đang động đậy thế?”

Anh buông người cô, sờ soạng xung quanh rồi bình tĩnh mở miệng: “Con chuột.”

Ôn Hàn biến sắc mặt trong giây lát.

“Em sợ à?” Anh thản nhiên hỏi.

Ôn Hàn nghiến răng, cố gắng kiềm chế nỗi sợ hãi. Cô không thể để anh coi thường, chuột bọ là gì chứ. Nhưng lần này không chỉ có một con mà rất nhiều con chạy đi chạy lại, thậm chí bò cả lên người cô. Ôn Hàn đẩy người Trình Mục Vân, la hét một tiếng, loạng choạng đứng dậy. Toàn thân cô nổi da gà, buồn nôn thật đấy.

Trình Mục Vân cũng đứng thẳng người. Rõ ràng cô đã quên, lúc ở trong khu rừng nguyên sinh, nhìn thấy vô số sinh vật không biết tên bò lổm ngổm trước mặt, cô đều có thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Bây giờ trở lại xã hội văn minh, tất cả quay về nguyên hình.

“Ở đây có một ngôi miếu chuyên dùng để thờ cúng loài chuột.” Trình Mục Vân thường thức vẻ mặt kinh hãi của Ôn Hàn: “Chắc có đến hơn một vạn con. Đối với người dân, chuột là sự tồn tại giống như vị thần, hằng ngày đều có tín đồ đi cúng tế, đồng thời còn ăn chung ngủ chung với loài chuột. Vì thế, khu vực xung quanh bị nhiễm bệnh dịch hạch rất nghiêm trọng.”

Nói xong, anh quay người đi về phía ngôi nhà hai tầng. Ý tứ của anh rất rõ ràng, không muốn ở đây chơi với chuột thì mai đi theo anh.

Ôn Hàn thở hắt ra, rón rén đi theo Trình Mục Vân. Trong nhà tối om, như thể bị cắt điện. Điều này khiến cô nhớ tới Nepal, đất nước có rất nhiều khu vực nghèo mỗi ngày chỉ được cung cấp điện mấy tiếng đồng hồ.

“Em khỏi cần tìm phòng riêng.” Trình Mục Vân nói nhỏ bằng tiếng Nga trong bóng tối: “Đây là nơi chủ trang viên dành cho các thầy tu khổ hạnh.”

“Thầy tu khổ hạnh ư?” Ôn Hàn chợt nhớ tới cảnh tượng các nhà sư khổ hạnh lỏa thể đi diễu hành mà cô gặp ở Ấn Độ hơn một tháng trước. Bọn họ ngủ trên giường sắt, tu hành theo phương thức hành hạ thân thể, thậm chí còn có người dùng dao đâm xuyên qua bộ phận đàn ông.

Nghĩ tới điều này, Ôn Hàn cảm thấy ngôi nhà trở nên âm u, rờn rợn.

Đi tới chân cầu thang ở đầu hành lang, cô hỏi nhỏ: “Tại sao anh lại ở đây mà không ở chỗ bọn em?” Cô và mấy người bạn của anh được bố trí ở một nơi rất dễ chịu. Người giúp việc tiết lộ, chủ nhân của trang viên là nhà giàu thuộc loại hàng đầu của bang.

“Tôi là người xuất gia nên sẽ không ở những nơi dễ chịu.” Anh đáp.

Được thôi. Ôn Hàn nghĩ, ít nhất cô đã tận mắt chứng kiến anh hạ gục con chó ngao Tây Tạng hung hãn. Người đàn ông này đã sớm phá sát giới, cũng phá cả... sắc giới nữa.

Tầng hai là một căn phòng rộng, không có hành lang. Nếu bày dụng cụ thể hình, bạn có thể coi là phòng tập. Lúc này, ngoài một chiếc giường gỗ đặt ở trong góc, một chiếc bàn dài và mấy chiếc ghế, căn phòng không có bất cứ thứ gì khác.

Lúc hai người đi lên, Phó Minh đang căn băng y tế, băng bó cánh tay mình. Bên cạnh anh ta có một con dao găm đang cắm xuống mặt bàn gỗ.

Trình Mục Vân kéo ghế ngồi xuống, nói với Ôn Hàn: “Em ra giường ngồi tạm đi.”

Ôn Hàn lập tức làm theo lời anh. Cô có thể “ngửi” thấy bầu không khí nguy hiểm đang tồn tại. Hai người đàn ông này dường như không phải là anh em,

mà là kẻ thù của nhau.

Nhờ ánh sáng mờ mờ phát ra từ ngọn nến trên mặt bàn, cô phát hiện trên áo sơ mi trắng của Phó Minh có vết máu. Lẽ nào vết thương trên mặt Trình Mục Vân là tác phẩm của Phó Minh?

Phó Minh rút ra một chai rượu dẹt từ sau lưng: “Anh có uống không?”

Trình Mục Vân lắc đầu: “Tôi không muốn phá giới.”

“Anh bạn hòa thượng.” Phó Minh nhìn Trình Mục Vân chăm chăm: “Trong bốn người, chúng ta coi như quen biết nhau sớm nhất.”

“Không sai.”

“Con trai lớn của ông chủ trang trại này cũng do hai chúng ta cứu sống.”

“Đúng thế.”

“Tôi quen anh từ năm mười chín tuổi.” Phó Minh ngửa đầu, tu một hớp rượu. Anh ta hơi nheo mắt, gương mặt phi giới tính ánh lên một vẻ đầy mê hoặc dưới ánh nến bập bùng: “Là anh thuyết phục tôi tin anh, khiến tôi bán đứng chị gái mình. Anh nói anh sẽ cứu chị ấy, cuối cùng hại chị ấy bị xử tử hình. Anh còn nhớ không?”

“Tôi nhớ.” Trình Mục Vân vẫn trả lời ngắn gọn.

“Lúc đó anh đã hứa với tôi là cứu chị ấy cơ mà?”

“Thoát khỏi nghiệp hải^[1] chính là sự cứu rỗi.”

^[1] Nghiệp hải: Ý chỉ nghiệp chướng, những tội ác khiến con người trầm luân. Từ này được lấy theo câu: “Nghiệp hải sóng lớn, quay đầu là bờ” trong cuốn Duyệt vi thảo đường bút ký.

“Vậy, anh còn nhớ không? Hồi mười mấy tuổi ở Moscow, anh cũng không phải là người trong sạch. Anh nên biết rõ hơn ai hết, chị gái tôi là bị ép

buộc.”

“Vì thế tôi đã từng ngồi tù và cắt tóc đi tu. Không ai biết rõ hơn cậu, tôi đã giữ giới từ năm mười lăm tuổi.” Người đàn ông ngồi ở ghế nói rành rọt từng từ một, hoàn toàn không giống vẻ phong lưu phóng đảng khi ở bên Ôn Hàn.

Đây là một phương diện khác của Trình Mục Vân. Đúng như Phó Minh nói, muốn tìm hiểu một người đàn ông, con đường ngắn nhất là thông qua anh em bạn bè của anh ta.

Phó Minh bỗng im lặng, tiếp tục tu rượu ừng ực. Uống hết giọt rượu cuối cùng, anh ta bỏ chai xuống, đứng lên: “Mười năm trước, anh nói đi là đi. Có những lời, hôm nay tôi mới có cơ hội nói rõ. Nào, chúng ta tiếp tục đi!”

Nói xong, anh ta cởi áo sơ mi ném xuống ghế, rút con dao găm. Tư thế giống con mãnh thú chuẩn bị lao vào cuộc chiến.

“Cậu không mệt sao?” Trình Mục Vân cười.

Phó Minh hất cằm: “Tới đi.”

Trình Mục Vân đứng dậy, chậm chậm cởi cúc áo sơ mi, kéo thắt lưng chặt hơn một chút: “Cậu cũng biết, từ trước đến nay, tôi không bao giờ động thủ với anh em của mình.”

Phó Minh nở nụ cười tự giễu: “Anh em ư? Anh làm hòa thượng lâu năm nên đầu óc có vấn đề rồi. Tôi và anh đã không phải là anh em từ lâu.”

Vừa dứt lời, Phó Minh liền nhào tới, vung con dao về phía Trình Mục Vân. Trình Mục Vân giơ tay đỡ, bị anh ta đập trúng bụng, con dao găm màu bạc cũng thuận thế bổ xuống vai trái của anh.

“Aaa...” Ôn Hàn hét lên một tiếng.

Trong ánh nền lập lòe, xương đòn của Trình Mục Vân bị lưỡi dao rạch một đường. Hai người dừng động tác. Trình Mục Vân sờ lên vết thương, bàn tay dính đầy máu. Phó Minh liếm lưỡi dao, không rời mắt khỏi đối phương.

Ôn Hàn sợ chết khiếp. Cô không dám tin, Trình Mục Vân thật sự không đánh trả, còn Phó Minh thật sự ra tay. Cô vô thức đứng dậy.

“Ngồi xuống!” Trình Mục Vân cất giọng nghiêm nghị.

Anh vừa dứt lời, Phó Minh lại lao tới. Lần này không phải là cuộc giao tranh ngắn ngủi nữa. Ôn Hàn dõi theo ở một nơi không xa, sống lưng lạnh toát. Mỗi lần tia sáng bạc của lưỡi dao vụt qua, cô đều có cảm giác Trình Mục Vân sẽ mất mạng bất cứ lúc nào. Anh chỉ chống đỡ chứ không đánh trả, cố gắng né tránh những đòn tấn công vào chỗ hiểm. Cuối cùng, anh bị đối phương đè xuống sàn nhà.

Bất chấp sự nhường nhịn của Trình Mục Vân, Phó Minh không hề nể tình, tì lưỡi dao vào cổ anh.

Anh ta quỳ một chân xuống đất, rít lên: “Trình Mục Vân! Anh không phải là thần thánh. Anh mà phán đoán sai lầm là mất một mạng người. Anh có từng nghĩ qua, nếu nhận nhầm kẻ phản bội, anh sẽ giết chết một người của mình. Tôi chết cũng chẳng sao nhưng còn người khác, trong đó còn có một đứa trẻ nữa.” Đứa trẻ mà anh ta nhắc tới chính là Tiểu Trang, cậu thanh niên mới mười mấy tuổi do đích thân anh ta lựa chọn và đào tạo.

“Nếu không làm vậy, sẽ càng có nhiều người chết hơn. Tôi không muốn cậu lại giống tôi mười năm trước, tận mắt chứng kiến vô số anh em bỏ mạng trước mặt mình.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp.

Người đàn ông trước mặt là anh em, cũng không phải là anh em. Phó Minh là người Trình Mục Vân quen biết sớm nhất, là người vào sinh ra tử với anh lâu nhất, cũng là người mà mười năm trước Trình Mục Vân đích thân phó thác. Nhưng cũng vì anh, Phó Minh đã mất đi chị gái.

Cả bốn người có mặt ở trang viên ngày hôm nay đều có những câu chuyện khác nhau với Trình Mục Vân. Mỗi người đều từng nguyện hi sinh mạng sống vì anh.

“Hãy để tôi giết anh có được không?” Phó Minh nói khẽ: “Tôi sẽ dùng cách của mình để tìm ra kẻ đó mà không khiến nhiều người đổ máu. Nói cho anh biết, tôi không nỡ để xuất hiện thêm một oan hồn. Tôi chẳng tàn nhẫn và cứng rắn như anh.”

Trình Mục Vân chau mày. Xem ra Phó Minh đã thật sự nổi giận.

Vừa rồi trong cuộc đụng độ, chiêu thức của anh ta hỗn loạn, hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh. Bình thường, trình độ của anh ta cũng không kém anh là bao.

“Phó Minh!” Có người cất cao giọng, gọi tên anh ta.

Anh ta quay đầu theo phản xạ, liền bị một cái tát trúng mặt.

Lúc này, Mạnh Lương Xuyên đang ngồi trên bệ cửa sổ, đột nhiên dập tắt mẫu thuốc. Không đúng, tài liệu có vấn đề.

Hôm qua anh ta không nghĩ tới một vấn đề, đó là tuổi tác. Cậu thanh niên yểm trợ cho Trình Mục Vân trên chuyến tàu còn rất trẻ. Cậu ta không thể tham gia vào sự kiện mười năm trước.

Nói như vậy, đối tượng mà Trình Mục Vân muốn xử lý không chỉ là những người năm xưa? Qua cái chết của Châu Khắc, anh ta phát hiện những thành viên mới gia nhập tổ chức trong mười năm qua cũng có vấn đề?

Mạnh Lương Xuyên tựa người vào cửa sổ, trầm tư hồi lâu.

Một trong bốn người là người phụ trách tổ hành động ở thời điểm hiện tại. Đó là Phó Minh, tên thật Phó Nhất Minh. Anh ta và Trình Mục Vân, một là

người đứng đầu năm xưa, một là người phụ trách hiện nay. Đối với chuyện này, không biết bọn họ có xảy ra bất đồng nghiêm trọng hay không?

Mạnh Lương Xuyên thở dài, quả thực anh ta chẳng thể giúp được gì.

Quay lại ngôi nhà hai tầng tối tăm, ngay cả bản thân Trình Mục Vân cũng không thể lường trước chuyện sắp xảy ra.

Ôn Hàn đứng trước mặt Phó Minh, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Vừa rồi phát hiện Phó Minh sờ tay vào khẩu súng ở sau lưng, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Trước khi biết mình làm gì, cô đã xông lên và vung tay, bất chấp hậu quả.

Phó Minh đứng dậy, nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt đầy nguy hiểm. Ôn Hàn vội lùi lại phía sau hai bước. Giây tiếp theo, Trình Mục Vân nhanh như cắt bật dậy, bẻ quặt cánh tay Phó Minh, gí đối phương xuống đất.

Nhìn thấy khẩu súng ở thắt lưng Phó Minh, anh liền ném đi. Khẩu súng đập vào bờ tường, rơi cách xuống nền nhà.

“Giết tôi cũng vô dụng. Cậu nên biết rõ, dù tôi chết ở đây thì sẽ có anh em tiếp tục theo dõi bốn người các cậu, cho tới khi tìm ra nội gián mới thôi.” Anh cúi thấp xuống, nói nhỏ bên tai Phó Minh.

Phó Minh vùng vẫy nhưng vô ích: “Tôi biết, anh đã sớm sắp đặt tất cả.”

“Biết thì hãy giữ im lặng.” Anh cất giọng đều đều.

“Thật không ngờ, mười năm sau quay về, việc làm đầu tiên của anh là đưa tôi vào tầm ngắm.” Mặt Phó Minh bị ép xuống nền đất giá lạnh: “Trình Mục Vân! Tôi và anh vào sinh ra tử bao nhiêu lần? Trần Uyên cam tâm tình nguyện bảo vệ anh bao nhiêu năm? Tiểu Trang mới mười chín tuổi. Riêng cô Châu Châu thì tôi không rõ là gì của anh, nhưng cũng có vẻ thân thiết với

anh. Vậy mà anh lại nghi ngờ chúng tôi?” Đến cuối cùng, giọng Phó Minh có chút khàn khàn.

“Đúng, tôi đang nghi ngờ mấy người.” Trình Mục Vân trả lời một cách dứt khoát.

Tất cả bọn họ đều tin tưởng Trình Mục Vân vô điều kiện. Thế mà anh lại đưa bốn người trong số đó vào diện đối tượng tình nghi.

Liệu đây có phải là một dạng phản bội hay không? Anh cũng chẳng rõ. Anh không phải là thánh nhân. Anh chỉ biết, cần phải hi sinh số ít để bảo vệ số đông. Cho dù số ít đó là những người anh em thân thiết nhất của anh.

Bên dưới có ánh lửa lập lòe. Không biết những nhà sư khổ hạnh định làm gì mà đốt lửa, bắt đầu tụng kinh.

Màn đêm đen đột nhiên sáng rực ngọn lửa, cộng thêm tiếng tụng kinh nghe không hiểu, khiến bầu không khí trở nên kỳ quái trong giây lát.

Ôn Hàn cố gắng “tiêu hóa” cuộc đối thoại của hai người đàn ông. Mỗi câu nói đều chứa đựng thông tin quan trọng.

Bốn người xuất hiện ở đây gồm người phụ nữ theo dấu chân Trình Mục Vân từ Kathmandu là Châu Châu. Tiểu Trang và Phó Minh từng giúp cô ở nhà ga, và người trêu chọc Châu Khắc hôm đánh vào sào huyết của tổ chức buôn lậu tên Trần Uyên.

Ban đầu, cô tưởng họ là những người bạn tốt nhất của Trình Mục Vân. Cuộc đối thoại giữa Trình Mục Vân và Phó Minh báo cho cô biết: Trong số bốn người có kẻ phản bội.

Mục đích chuyến đi lần này của Trình Mục Vân là tìm ra kẻ phản bội đó.

Trình Mục Vân nhướng mày nhìn Ôn Hàn, bắt gặp tâm tư hỗn loạn dưới đáy mắt cô.

Có lẽ người phụ nữ trước mặt cuối cùng biết được một số chuyện nên thông suốt hơn. Nhưng cô không rõ, tầng sương mù bảo vệ cô cũng đã tan biến. Phó Minh cố tình dẫn cô đến nơi này, cố tình để cô nghe thấy những điều này.

Đây là hành động trả đũa của anh ta. Tên đó thù rất dai.

Thật ra, trong cuộc đối thoại này giờ, Trình Mục Vân luôn cố gắng thốt ra những câu đơn giản và trực tiếp. Thế nhưng, Ôn Hàn vẫn nắm được thông tin trọng điểm.

Anh đang cân nhắc một khả năng, liệu có nên đưa Ôn Hàn đi. Một khi đã biết được sự thật, bắt cô diễn kịch với bốn người kia là điều rất khó.

Nhưng rõ ràng, khả năng này không thể thực hiện.

Anh buông người Phó Minh, tiện chân đá anh ta một cái: “Đã nhận được câu trả lời mà cậu muốn thì mau ngoan ngoãn quay về đóng kịch cho tôi, đồng thời chứng minh với tôi rằng cậu không phải là kẻ phản bội.” Ngữ khí của anh nhẹ nhõm nhưng ánh mắt rất lạnh.

Sự phản nộ của Phó Minh vừa rồi không phải là giả. Nhưng thái độ của Trình Mục Vân cũng rất rõ ràng. Ở thời điểm này, anh không tin bất cứ người nào.

Phó Minh bò dậy, xoay xoay cánh tay: “Tôi đến để khuyên anh hãy suy nghĩ kĩ. Cái chết của Châu Khắc là sự cảnh cáo của ông trời dành cho anh. Anh cứ cố chấp như vậy, đến cuối cùng có khả năng cả bốn chúng tôi đều chết ở nơi này để cho anh được như ý nguyện.” Anh ta liếc Trình Mục Vân một cái, không nói thêm một lời, đi thẳng ra cầu thang.

Lúc anh ta đi ngang qua Ôn Hàn, cô bị dáng vẻ u ám của anh ta dọa cho hoảng hốt, lập tức lùi lại phía sau nửa bước.

Khi Phó Minh hoàn toàn khuất dạng, cuối cùng Ôn Hàn cũng lấy lại bình tĩnh. Cô hỏi nhỏ: “Anh không sao đấy chứ?”

Trình Mục Vân mặc áo sơ mi: “Hồi nãy em nghe được gì rồi?”

Trống ngực đập thành thịch, Ôn Hàn nói nhỏ: “Bọn anh xa cách mười năm. Lần này trở về, anh gọi bốn người đến đây là nhằm mục đích... bắt nội gián. Trong số bọn họ có một người là kẻ phản bội.”

“Còn gì nữa không?”

“Phó Minh và anh quen nhau từ nhỏ, quan hệ rất thân thiết. Chị gái anh ta từng vì anh mà bị xử tử hình. Trần Uyên là người luôn bảo vệ anh. Còn nữa...” Ngừng vài giây để hồi tưởng lại lời nói của Phó Minh ở vườn cafe và trong căn phòng này, cô tiếp tục lên tiếng: “Anh ta rất tức giận, bởi vì anh nghi ngờ bốn người bọn họ. Vì thế, tối nay anh ta đến tìm anh để nói lý lẽ.”

Cô cố tình dùng từ “lý lẽ” chứ không nhắc tới cuộc xung đột của hai người đàn ông vừa nãy.

“Còn gì nữa?”

Còn thì còn, nhưng hình như không phải là thông tin hữu dụng: “Thời niên thiếu, anh phạm phải sai lầm lớn nên từng bị ngồi tù, chắc là tầm từ mười bốn đến mười sáu tuổi.”

Ở Moscow dưới mười bốn tuổi không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, tròn mười sáu tuổi mới phải chịu trách nhiệm hình sự. Khoảng thời gian hai năm ở giữa là giai đoạn “màu xám”, phạm tội rất nặng mới bị khởi tố. Nhưng tòa án sẽ xem xét tình hình cụ thể để đưa ra bản án thích hợp.

Nhắc tới mới nói, cũng phải cảm ơn cậu hàng xóm hay gây chuyện thị phi đã giúp cô biết được những kiến thức pháp luật này.

Thông qua Phó Minh, quá khứ của Trình Mục Vân đã dần hiện rõ trước mặt cô. Hồi nhỏ từng phạm tội, từng bị ngồi tù, sau đó vì muốn chuộc tội nên giữ giới. Anh từng học đại học nhưng chẳng biết có tốt nghiệp hay không. Bởi vì anh từng cứu bạn học là con trai lớn của ông chủ trang viên nên có lẽ từ thời ấy, anh đã bắt đầu cuộc sống “được bữa sớm lo bữa tối” này rồi.

Mười năm trước anh xuất gia. Mười năm sau, anh quay về... tìm kẻ phản bội.

Trước khi vào nhà, anh còn kể cho cô nghe câu chuyện miếu thờ loài chuột. Lúc đi ở hành lang, anh còn dùng chuyện về nhà sư khổ hạnh để chọc cô.

Vậy mà vào giờ phút này, anh đột nhiên trở nên hết sức chân thực. Anh từ đâu đến, anh từng trải qua chuyện gì, bây giờ định làm gì... cô đều nắm rõ.

Ôn Hàn cảm thấy, Trình Mục Vân không phải là người có trái tim sắt đá. Nhưng Phó Minh nói không sai, trong bốn người chỉ có một kẻ phản bội, ba người kia là vô tội. Là anh em cùng vào sinh ra tử, bị nghi ngờ như vậy chắc lòng ai cũng nguội lạnh. Cô thậm chí có thể thông cảm cho sự phản nộ vừa rồi của Phó Minh.

Trình Mục Vân lặng lẽ tiến lại gần. Ánh nến trong phòng và ánh lửa bên ngoài giao thoa trong không gian.

“Ánh mắt em nhìn tôi.” Trình Mục Vân nắm lấy bàn tay phải của Ôn Hàn, đưa lên môi hôn: “Giống như nhìn một con mèo hoang bị thương.”

Cô co ngón tay lại: “Anh... cần em làm gì?”

“Em hãy coi như không biết gì cả, bảo vệ tốt bản thân, như hồi ở Kathmandu em đã giấu tất cả mọi người về mối quan hệ với tôi. Tôi biết đây là sở trường của em.” Anh nói nhỏ: “Tôi từng nói, tôi sẽ không thể chịu nổi nếu thân thể của em trở nên lạnh ngắt, không còn sự sống.”

Lần thốt ra câu này, anh thuyết phục cô chạy trốn khỏi nhà nghỉ, một mình thoát thân. Vì thế nghe xong, Ôn Hàn cảm thấy một nỗi bất an trào dâng trong lòng.

Giống như nhận xét của Trình Mục Vân, sở trường lớn nhất của cô là giả vờ bình tĩnh. Cô nghĩ, cách tốt nhất để an ủi và ủng hộ anh là làm theo lời anh nói, diễn tốt vai “tờ giấy trắng”. Ôn Hàn hít một hơi sâu, vỗ ngực: “Vừa rồi tát anh ta, em sợ chết đi được.”

Trình Mục Vân ngẫm thừa nhận. Nhìn thấy con chuột cô còn sợ tím tái mặt mày.

Ôn Hàn dõi mắt ra ngoài cửa sổ: “Em chưa từng tiếp xúc với nhà sư khổ hạnh bao giờ. Tháng trước đến Ấn Độ, mấy người đi cùng em đều rất sợ. Anh có thể dẫn em xuống dưới gặp họ không?”

Trình Mục Vân nhún vai: “Không thành vấn đề. Tôi quen bọn họ.”

Hai người sóng đôi đi xuống tầng dưới. Ôn Hàn không ngừng thắc mắc, ví như tại sao nơi này lại có sư khổ hạnh, tại sao Trình Mục Vân lại quen biết bọn họ... Lần đầu tiên Trình Mục Vân cảm thấy Ôn Hàn đáng yêu, nhất là khi cô cố tình tỏ ra thản nhiên như không.

Anh nói với Ôn Hàn, mấy năm trước, chủ nhân của vườn cafe muốn xuất gia nhưng bị người nhà ngăn cản. Năm nay, cuối cùng ông ta cũng thuyết phục được người thân trong gia đình nên đang chuẩn bị cho buổi lễ. Đây sẽ là một buổi lễ xuất gia hoành tráng nhất từ trước đến nay với hơn một trăm nghìn người tham gia. Riêng nhân viên phục vụ cũng phải lên tới hai ba mươi ngàn.

Mọi nhà sư khổ hạnh trong khu vực đều tụ tập về đây, để chuẩn bị cho buổi lễ xuất gia của ông chủ vào tháng này. Ở Ấn Độ, sư khổ hạnh được coi là sư giả của các vị thần, là thánh nhân, được người dân kính trọng.

Hai người xuống tầng dưới, Trình Mục Vân ngồi khoanh chân cùng bọn họ. Ôn Hàn vừa ngồi xuống cạnh anh, một nhà sư liền đi đến, chấm một chấm đỏ may mắn lên trán cô. Ôn Hàn vội chắp tay cảm tạ, sau đó rút cổ, nở nụ cười tươi với người đàn ông bên cạnh: “Đại hòa thượng, em có đẹp không?”

Trình Mục Vân cũng mỉm cười, gật đầu với cô: “Có thể điên đảo chúng sinh.”

Vào thời khắc này, ánh mắt anh còn nóng bỏng hơn cả ngọn lửa.

CHƯƠNG 11

NGƯỜI Ở DIÊM PHÙ ĐỀ^[1]

^[1]Diêm Phù Đề: Theo địa lý học Phật giáo, Diêm Phù Đề là một trong bốn châu lớn. Sở dĩ có tên Diêm Phù (Jambu) là vì ở châu này mọc nhiều cây Jambu, như cây dâm bụt ở Việt Nam. Các nhà Ấn Độ học cho rằng, châu Diêm Phù Đề bao gồm Ấn Độ và Sri Lanka ngày nay.

Ôn Hàn biết, thỉnh thoảng các nhà sư khổ hạnh sẽ bôi tro cốt của người chết lên thân thể họ. Xuất phát từ tâm lý sợ hãi trước sinh mệnh đã tắt nên cô không dám lại gần. Đặc biệt là trên mặt họ còn vẽ các hình thù kỳ quái. Phương thức tu hành của họ quá khác biệt, thành ra một người bình thường, kể cả có tín ngưỡng tương tự như cô cũng không tài nào hiểu nổi.

Ví như nhà sư ngồi gần Ôn Hàn nhất, nghe Trình Mục Vân kể, ông ta giờ cánh tay phải lên cao đã mười mấy năm trời, không hề bỏ xuống dù chỉ một giây một phút. Đây chính là cách ông ta tu luyện thân xác của mình.

Đến nửa đêm, trời bắt đầu đổ mưa. Mưa không lớn nên đồng lửa vẫn cháy rực. Các nhà sư khổ hạnh tỏ ra vui mừng khi thời tiết thay đổi. Trình Mục Vân giải thích, đối với bọn họ, thân xác càng bị hành hạ nhiều càng tốt.

Ôn Hàn không tán đồng quan điểm này. Cô âm thầm kéo tay Trình Mục Vân, nói nhỏ: “Chúng ta vào nhà thôi.”

Rõ ràng lo vết thương trên người anh bị nhiễm trùng bởi nước mưa nhưng không hiểu tại sao, ánh mắt anh khiến cô có cảm giác mình đang đưa ra một lời mời nhiệt tình.

“Về đâu em?” Anh thì thầm bên tai cô. Ôn Hàn chỉ tay lên tầng hai.

May mà hai người kịp thời rời đi. Họ vừa vào đến mái hiên thì mưa tuôn xối xả. Chỗ này hơi ngược sáng, Trình Mục Vân đẩy cô vào bờ tường, cúi đầu hôn lên mặt và cổ cô. Bị anh làm cho trái tim loạn nhịp, Ôn Hàn khẽ kháng nghị: “Lên tầng trên được không anh?”

Anh đáp: “Em yêu! Em nên biết, nhiều lúc đàn ông rất nóng vội, không thể chờ lâu hơn.”

Bởi vì trời mưa to, hoặc do ngôi nhà đơn sơ nên tiếng mưa rơi đặc biệt ồn ã, đến mức khiến tâm tình của con người càng sốt ruột. Vào một khoảnh khắc nào đó, Ôn Hàn quên mất mình đang ở đâu.

Từ đầu đến cuối, cô có thể cảm nhận được, đôi mắt khiến cô nghẹt thở còn hơn cả dãy núi Himalaya của người đàn ông trước mặt.

Vào thời khắc ấy, cô tựa như nhìn thấy một con sói lạc bầy đang điên cuồng tìm kiếm đồng loại trong đêm tối.

Trình Mục Vân thọc tay vào mái tóc hơi ướt nước mưa của cô, kéo cô ngẩng đầu mình: “Tôi không thích vẻ mặt thương hại của em. Nếu em còn không tập trung, hãy tin tôi, tôi sẽ khiến em suốt đời nhớ mãi đêm nay.”

Đáng tiếc, lời nói và hành động của anh hoàn toàn trái ngược. Giây tiếp theo, lý trí của Ôn Hàn tan thành bọt nước, cô phát ra âm thanh mê đắm lòng người. Cô cắn môi, nhìn ra đám đông và đồng lửa ở ngoài kia bằng ánh mắt mơ màng.

Cơn mưa đến bất ngờ, đi cũng nhanh chóng vô cùng.

Sáng sớm, các nhà sư khố hạnh tự chuẩn bị bữa sáng. Họ trộn lẫn một loại bột mỳ mà chủ trang viên cung cấp rồi cứ thế nuốt vào bụng.

Ôn Hàn không rời mắt khỏi đám nhà sư đang ăn ngon lành. Trình Mục Vân ôm vai cô, hỏi: “Em có đói không?”

“Em hơi đói.” Cô ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: “Không phải anh cho em ăn thứ này đây chứ?”

Trình Mục Vân nheo mắt, giả bộ ngẫm nghĩ vài giây: “Thật ra mùi vị của món đó cũng không tồi.”

“Kể cả không tồi em cũng chẳng muốn ăn.” Ôn Hàn lắc đầu.

Trước kia, anh rất ghét kẻ chê bai đồ ăn nhưng cô gái trước mặt là ngoại lệ. Anh muốn đối xử với cô tốt một chút.

Trình Mục Vân nhún vai, bảo Ôn Hàn chờ mình đi tắm, sau đó anh sẽ đưa cô đi ăn sáng. Ôn Hàn tưởng anh dẫn mình về chỗ ở ban đầu, cùng mấy người bạn có một bữa sáng “đằm ấm vui vẻ”. Nào ngờ, anh đưa cô rời khỏi trang viên qua lối cổng sau.

Ra khỏi bức tường màu xám cao hai mét, Ôn Hàn mới biết bên ngoài là đường phố và ngôi chợ tấp nập. Thế mà tối qua cô còn lo lắng một mình ở bên ngoài, nhờ có kẻ trộm đột nhập vào trang viên.

Ra khỏi ngôi nhà hai tầng, Trình Mục Vân lại giữ khoảng cách với Ôn Hàn. Hai người giống như anh trai và em gái thật sự, đi bộ trên đường phố bình thường.

Không phải là người kén chọn, anh tùy tiện dẫn cô vào một quán ăn nhỏ. Đồ được dọn lên vẫn là bánh rán mỏng và một bát cà ri sền sệt. Ôn Hàn phát hiện, người đàn ông này đúng là không ăn đồ mặn và tanh. Giờ cô mới nhớ, lúc cùng nhau ăn cơm ở Kathmandu, anh cũng không động đũa đến món thịt gà trong khay cơm. Có điều...

“Không sát sinh, không trộm cắp, không uống rượu, không nói dối, không ngủ ở giường ẩm đậm êm, không trang điểm, không xem biểu diễn ca vũ, sau buổi trưa không ăn gì cả.” Cô trêu anh: “Đại hòa thượng, anh đã phá nhiều giới rồi.”

“Còn nữa.” Ôn Hàn cầm đũa chỉ vào bát cà ri trước mặt: “Tín đồ Phật giáo không ăn ngũ huân^[1], năm vị rau cay nồng. Món cà ri này có được coi là phá ngũ huân hay không?”

^[1] Ngũ huân: Năm loại thực vật mà Phật giáo kiêng kị, gồm hành, hẹ, kiệu, tỏi, nén.

Nghe cô hỏi vậy, Trình Mục Vân chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Ôn Hàn hất hăm khiêu khích: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ, kể từ lúc không còn sợ tôi nữa, cô gái trước mặt ngày càng trở nên thú vị.” Trình Mục Vân nhìn đăm đăm Ôn Hàn: “Tôi ngày càng thích cảm giác ở bên em. Rất ít người có thể nói ra những lời khiến tôi thấy thích thú. Hoặc nói một cách khác, Ôn Hàn, có lẽ tôi đã bắt đầu yêu em rồi.” Anh nhẹ nhàng kết luận.

Trong buổi chiều tà ở nơi cắm trại, anh bảo Mạnh Lương Xuyên vào trong lều bật thay thuốc cho Ôn Hàn, còn mình và Châu Khắc ngồi dưới bóng cây tán gẫu. Châu Khắc hỏi anh có phải đã yêu cô gái người Moscow gốc Hoa đó, anh không trả lời. Khi ấy, có lẽ anh vẫn chưa nảy sinh tình cảm với cô mà chỉ muốn tiếp cận cô theo bản năng.

Vào thời khắc này, anh biết rõ, tất cả đã thay đổi. Tuy khoảng cách tuổi tác giữa hai người tương đối lớn; tuy đối với anh, cô chỉ là một tờ giấy trắng nhưng anh đã bắt đầu không muốn rời xa cô. Mỗi lần quyết định để cô ra đi, anh đều có chút không nỡ. Có lẽ tối qua khi cô nhìn anh bằng ánh mắt thương xót, anh mới phát giác ra điều này.

Mọi chuyện xảy ra từ trước đến nay đều hướng về một đáp án: Quả thực anh đã đem lòng yêu cô gái Moscow bình thường đang ngồi phía đối diện.

Trước lời thổ lộ của Trình Mục Vân, Ôn Hàn hoàn toàn sửng sò. Cô siết chặt bàn tay đang cầm thìa inox đến nhói đau, nhưng vẫn không thể đè nén trái tim đang đập thành thịch trong lồng ngực.

Mãi tới tối ngày hôm qua, cô mới biết được thân phận, độ tuổi đại khái của anh, biết được anh đến từ đâu. Tuy nhiên, cô vẫn không biết sau khi tìm ra kẻ phản bội, anh có dự tính gì. Trong lòng cô tồn tại nhiều nghi vấn, phỏng đoán và bất an... Vậy mà vào thời khắc này, anh lại nói, anh đã bắt đầu yêu cô.

Trời ơi, cô nên đáp lại như thế nào đây? Ôn Hàn hoàn toàn mất khả năng ngôn ngữ, không thể thốt ra một từ.

Trình Mục Vân không cho cô cơ hội “tiêu hóa” thông tin này. Anh nhanh chóng gọi nhân viên phục vụ tính tiền, thanh toán rồi đứng dậy đi ra cửa quán ăn, đút hai tay vào túi quần, dõi mắt ra ngoài đường phố, đợi Ôn Hàn đi theo mình.

Bởi vì câu nói của Trình Mục Vân, bầu không khí bỗng trở nên kỳ lạ.

Trình Mục Vân bắt đầu trầm mặc. Ôn Hàn len lén quan sát anh nhưng không nhận được hồi ứng.

Hai người thong thả dạo phố như những du khách bình thường. Đến một ngôi chùa, Ôn Hàn bất giác dừng bước. Cuối cùng, Trình Mục Vân cũng lên tiếng: “Em có muốn vào thăm quan không?”

Đưa cô đến một đất nước theo đạo Phật như Ấn Độ mà không dẫn cô đi chùa thì quả là không phải đạo.

Ôn Hàn vội gật đầu. Đương nhiên là cô muốn, lời cầu xin Phật tử phù hộ hôm nào đã ứng nghiệm... Cô phải vào để tạ lễ Người.

Thế là hai người đứng xếp hàng dưới trời nắng gắt. Hơn nửa tiếng sau, cuối cùng cũng đến lượt họ. Trình Mục Vân ra hiệu cho Ôn Hàn tự mình vào trong. Dù sao anh cũng từng xuất gia, lại không phải tín đồ của Phật giáo Ấn Độ nên không thích hợp vào lễ Phật. Ôn Hàn có thể hiểu điều đó, cô cũng chỉ vào tạ lễ rồi ra ngay.

Trong lúc chờ đợi, Trình Mục Vân đi tới một quầy hàng bán đồ trang sức của con gái cách đó không xa. Gọi là quầy hàng nhưng thực tế chỉ là một tấm vải trắng trải xuống đất, bên trên bày rất nhiều đồ trang sức rẻ tiền. Khi Ôn Hàn tiến lại gần, anh liền cầm một xấp vòng bằng đồng màu vàng đeo vào cổ tay cô: “Theo phong tục của người Ấn, vòng tay tượng trưng cho sự trường thọ và hạnh phúc nên đeo càng nhiều càng tốt.”

Trước kia cô từng hiểu kỳ, tại sao con gái Ấn Độ lại thích đeo cả đồng vàng, chỉ hận không thể chất đầy cánh tay. Giờ cô đã hiểu hàm ý trong đó.

“Ở nơi này, người có tiền đều tặng vàng bạc châu báu.” Trình Mục Vân cười nói: “Tôi thì chẳng có tiền, tặng em cái này có được không?”

Ôn Hàn giơ tay lên cao, tâm trạng còn vui hơn cả nhận được vàng bạc.

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ nghĩ anh là người giàu có. Ban đầu, cô tưởng anh là một lãng tử xuất gia rồi lại hoàn tục. Sau đó, cô cho rằng anh là kẻ buôn lậu ở biên giới, kiếm tiền trái phép... Tóm lại, dường như anh với từ “có tiền” chẳng liên quan đến nhau.

Nghĩ đến đây, cô lắc lắc cổ tay, tươi cười: “Anh còn tặng em thứ gì nữa không? Chỉ tặng mỗi cái này thì keo kiệt quá.”

Trình Mục Vân vốn tùy tiện thốt ra câu đó. Nghe cô nói vậy, anh liền rút ra một cái bùa hộ thân rất nhỏ. Đây là đồ lưu niệm dành cho khách du lịch rất

bình thường bán đầy ở chùa chiền Trung Quốc, thường là một tấm thẻ bằng kim loại.

Trình Mục Vân tháo dây, đeo lên cổ Ôn Hàn. Ôn Hàn không biết anh kiếm cái này ở đâu ra, cứ như đã chuẩn bị từ lâu. Cô sờ vào bên trong, mặt là một thứ có hình thù kỳ dị, giống một miếng gỗ nhỏ.

Đây là trò lừa đảo phải không?

Tựa như đọc được suy nghĩ của cô, Trình Mục Vân cúi người, ghé tai cô nói nhỏ: “Không sai. Hòa thượng bọn tôi thường dùng cái này để lừa đảo. Em hãy giữ gìn, đừng để mất.”

Trên đường quay về trang viên, hai người dừng lại mua xoài. Nhân lúc anh chọn xoài, cô hiếu kỳ lôi thứ trong túi bùa hộ thân ra xem. Nó to bằng đầu ngón tay, hình thù không theo quy tắc nào, giống như thực vật được phơi khô. Rốt cuộc là thứ gì nhỉ?

Lúc họ về đến trang viên, chim công đã được người giúp việc thả ra ngoài. Có tất cả năm, sáu con, gồm ba con đực. Ôn Hàn cất giọng tiếc nuối: “Đáng tiếc là chúng không xòe đuôi.”

Nghe cô nói vậy, Trình Mục Vân đi đến trước một con chim công đực. Anh nhặt hai hòn đá nhỏ, kẹp giữa hai đầu ngón tay rồi cọ cọ vào nhau.

Ôn Hàn còn tưởng anh dùng hòn đá để tấn công con chim công. Nào ngờ anh chỉ nhìn chim công bằng ánh mắt uy hiếp như thể anh sẽ xông lên bất cứ lúc nào. Con chim công dừng bước, cũng nhìn anh chăm chú.

Trình Mục Vân “suyt” một tiếng. Con chim công đột nhiên xòe đuôi, kêu một tiếng rồi bỏ chạy.

“Em xem, nó cũng cho rằng em rất xinh đẹp.” Trình Mục Vân mỉm cười đứng lên: “Nó xòe đuôi là để bày tỏ lòng ái mộ đến em.”

Ôn Hàn khóc dở mếu dở: “Rõ ràng là bị anh dọa đấy chứ.”

Về điểm này, Trình Mục Vân làm sao có thể lừa cô. Hồi làm luận văn khoa học xã hội ở trường đại học, cô từng nghiên cứu rất nhiều động vật. Khi ấy, cô cảm thấy chim công là một loài động vật thú vị.

Lúc nó thích bạn hoặc nó cảm thấy bạn đang uy hiếp đến tính mạng của nó, nó sẽ bày ra tư thế đẹp đẽ nhất của mình. Ôn Hàn chợt phát hiện, đặc điểm này rất giống con người Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân không định tiếp tục cuộc sống ở ngôi nhà tồi tàn, không đồ gia dụng hiện đại này. Thế là anh cùng cô quay về ngôi nhà hai tầng kiểu biệt thự màu trắng kia. Trong trang viên này có rất nhiều ngôi nhà độc lập như vậy.

Người giúp việc và đám nhân viên phụ trách công tác chuẩn bị cho buổi lễ xuất gia đang hết sức bận rộn. Không ai chú ý đến hai người.

Ôn Hàn thay bộ quần áo sạch. Lên tầng hai, cô nhìn thấy bốn người đang ngồi quanh bàn đá ở ngoài ban công, cười nói vui vẻ. Trên bàn là giỏ xoài mà Trình Mục Vân mua về.

“Đại hòa thượng! Anh mua xoài làm gì? Không có loại quả amla mà anh giới thiệu lúc ở trên tàu hỏa ư?” Tiểu Trang vừa bóc vỏ vừa mở miệng hỏi.

“Lời nói của hòa thượng mà cậu cũng tin?” Phó Minh thò tay chọn quả: “Loại quả đó chẳng ra gì nên không ai ăn. Lúc ở trên tàu hỏa, anh ta chỉ nói chơi mà thôi. Loại quả nổi tiếng nhất của Ấn Độ chính là xoài.” Anh ta tung một trái cho Trần Uyên, Trần Uyên bắt lấy, để xuống bàn chứ không ăn.

“Ấn Độ có một loại xoài chỉ cần dùng ống hút là được. Tôi chẳng muốn bóc bằng tay tí nào, bẩn chết đi được ấy.” Châu Châu lên tiếng.

Bầu không khí tương đối đầm ấm, giống một buổi tụ tập bạn bè lâu năm. Đám người này tuy nhiều khi làm cùng một việc nhưng chưa bao giờ giới thiệu về mình... Bây giờ, dường như mọi người đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Ôn Hàn cởi giày, ngồi ở ghế gấp, ngoan ngoãn bóc vỏ xoài. Bên ngoài có hai thanh niên Ấn Độ đang cầm ống nước vừa hát vừa tưới cây. Cô vừa ăn xoài, vừa âm thầm quan sát bốn người.

Trình Mục Vân vừa nói cho cô biết, Châu Châu là bạn gái của Châu Khắc, cũng là em họ của anh. Ngay cả Phó Minh cũng không biết thân phận của cô ta.

“Chị không ăn sao?” Cô hỏi Châu Châu. Cô ta mím môi cười, khẽ lắc đầu.

Ngoài Tiểu Trang và Ôn Hàn, mọi người dường như không có hứng thú với túi xoài mà Trình Mục Vân mua về. Tiểu Trang và Ôn Hàn cũng cảm thấy chỉ bọn họ thèm ăn. Hai người đưa mắt nhìn nhau, có chút xấu hổ. Tự đáy lòng, Ôn Hàn đánh giá cậu thanh niên này là người tốt. Tất nhiên, cô không dám làm ảnh hưởng đến phán đoán của Trình Mục Vân.

Ôn Hàn bỏ vỏ xoài lên bàn. Châu Châu rút một tờ giấy ướt đưa cho cô: “Cô đừng học đám đàn ông, lau tay vào quần. Buồn nôn chết đi được.”

Ôn Hàn cười cười: “Cảm ơn chị.”

Tiểu Trang lập tức đưa mắt về phía Phó Minh. Ôi mẹ ời, đại hòa thượng giỏi thật đấy, hai người phụ nữ trở nên hòa hợp từ lúc nào vậy?

Thái độ của Phó Minh như thế chưa từng xảy ra chuyện tối qua. Nhưng anh ta cũng chẳng có hứng thú, nên gắt với Tiểu Trang: “Cậu nhìn tôi làm gì, ăn xoài của cậu đi.”

Trời nắng chói chang. Trần Uyên đứng dậy đi lấy cái ô lớn đặt lên bàn đá, che nắng cho mọi người.

Phó Minh đập vào bắp chân Tiểu Trang, bảo Tiểu Trang đi lấy bộ bài tây để chơi bài ăn tiền. Mọi người đều không mang nhiều tiền mặt nên Châu Châu phụ trách ghi sổ. Nghe nói, sau khi rời khỏi trang viên, bọn họ đường ai nấy đi, người thua sẽ phải chuyển tiền vào một tài khoản công cộng. Người thắng cũng sẽ rút ở đó ra.

Đường ai nấy đi ư?

Lòng ngực Ôn Hàn có chút tắc nghẽn. Đến người mới tiếp xúc với bọn họ vài ngày như cô còn không dám tưởng tượng tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, huống chi là Trình Mục Vân.

Tiểu Trang mang bộ bài tới, canh bạc bắt đầu. Mọi người vừa chơi vừa trò chuyện. Có người ca thán ở đây không được ăn thịt; có người bảo đường phố bên ngoài bẩn quá; có người nói, thật không thể tưởng tượng ra cảnh hơn một trăm ngàn người tụ tập ở đây để chứng kiến buổi lễ xuất gia của ông chủ.

Tuy bọn họ tỏ ra lịch sự với Ôn Hàn nhưng dẫu sao cô cũng là người ngoài, chẳng tìm được đề tài nói chuyện. Hơn nữa, Ôn Hàn cũng phát giác, bản thân là một chương ngại. Thế nên ngồi một lúc, cô đứng dậy rời đi.

Ôn Hàn vừa khuất dạng, bầu không khí quanh bàn đá thay đổi trong chớp mắt. Mọi người đều bắt đầu im lặng.

“Anh Phó.” Trần Uyên vừa lấy lá bài vừa lên tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm lắng: “Tối qua anh đeo băng về đấy à?”

Phó Minh không trả lời, chỉ có mí mắt hơi động đậy.

“Hả?” Tiểu Trang kinh ngạc. “Anh cùng đại hòa thượng uống rượu ôn lại chuyện cũ cơ mà? Đeo băng gì chứ?”

Phó Minh cười nhạt: “Đừng nói đến tôi nữa. Trần Uyên, anh làm cái bóng của anh ta nhiều năm như vậy. Lần đầu tiên bị phơi bày dưới ánh mặt trời, cảm giác có phải là rất kỳ diệu hay không?”

Châu Châu thở dài: “Hóa ra các anh cũng biết điều đó.”

Tiểu Trang mắt tròn mắt dẹt nhìn ba người.

Mọi người ở đây đều biết Trình Mục Vân đang làm gì. Chỉ có cậu thanh niên nhỏ tuổi nhất xem ra không hiểu.

Ôn Hàn về phòng, kéo màn gió, thả mình xuống chiếc giường mềm mại. Một lúc sau, cô đã chìm vào giấc ngủ. Mùi hương ở trong phòng quả là có tác dụng thôi miên.

Không biết bao lâu sau, cổ tay cô có thứ mát lạnh gì đó trượt qua. Cô khẽ “ưm” một tiếng, nhú mào, mở mắt, mơ hồ nhìn người đàn ông đang nghịch đồng vòng trên cổ tay mình. Cô vòng tay qua lưng Trình Mục Vân, áp mặt vào đùi anh: “Em có thể mua hương trầm về không. Mẹ em rất thích loại này.”

Ấn Độ là quê hương của các loại hương trầm. Mang về cho mẹ nuôi, chắc hẳn mẹ sẽ rất vui.

“Không thành vấn đề.” Trình Mục Vân thả màn xuống.

Người giúp việc đi vào, cho rằng khách đã đi ngủ nên nhẹ chân nhẹ tay dọn phòng. Trình Mục Vân mỉm cười, tiếp tục xoay xoay mấy chiếc vòng tay của Ôn Hàn. Thình thoảng, vòng chạm vào nhau phát ra tiếng lanh canh.

Ôn Hàn rút tay về, tháo hết vòng nhét xuống dưới gối, chấm dứt mọi âm thanh. Hiện giờ trên danh nghĩa, cô vẫn là em gái của anh. Hai người cùng chui vào trong màn, chỉ e người khác sẽ suy nghĩ lung tung.

Trình Mục Vân neho mắt, cảm thấy buồn cười trước hành động của cô. Anh chợt nhớ tới con mèo hoang mà mình từng gặp trong một ngôi chùa. Nó rất thận trọng, rón rén đi đi lại lại, chỉ sợ bị con người phát hiện. Nhưng nó không hay biết, tiếng bước chân khe khẽ của nó đã lọt vào tai anh một cách rõ ràng.

Sự yên lặng của Trình Mục Vân khiến Ôn Hàn thả lỏng bản thân. Cô nằm nghiêng bên cạnh, mỉm cười nhìn anh. Đúng lúc này, Trình Mục Vân đột nhiên lật cô nằm ngửa, sau đó cởi cúc áo của cô. Ôn Hàn định phản kháng nhưng bị anh giữ chặt. Tiếp theo, anh lật cô nằm sấp rồi rút từ túi quần ra mấy tuýp màu vẽ.

Anh còn mang theo cả những thứ này? Ôn Hàn kinh ngạc nhìn anh. Khóe mắt Trình Mục Vân thấp thoáng ý cười.

Anh quỳ hai đầu gối bên người cô rồi cúi thấp xuống theo một tư thế gần như giày vò bản thân. Sau đó, anh cầm một tuýp màu.

Khi đầu tuýp màu vẽ chạm vào làn da, trong đầu Ôn Hàn chợt hiện lên một cảnh tượng. Hôm ấy, mặt trời xuyên qua kẽ lá, cô ngẩng đầu đón ánh nắng, không thể mở mắt. Lúc bấy giờ, Trình Mục Vân cũng nói sẽ vẽ lại Henna Tattoo cho cô.

Trong khi anh vẽ, hai người giúp việc thì thầm to nhỏ ở ngoài màn. Có lẽ bọn họ nhìn thấy bóng một người đàn ông quỳ trên giường, hoặc giả không nhìn thấy. Bởi vì giọng của họ rất nhỏ nên không ai biết họ nói chuyện gì.

Nửa tiếng sau khi hai người giúp việc rời phòng, Trình Mục Vân mới hoàn thành bức tranh. Đợi màu vẽ khô hẳn, anh mới nói cho Ôn Hàn biết, bức họa trên lưng cô chính là bức họa trong cung điện Taj Mahal.

Taj Mahal là lăng mộ của một vị hoàng đế Ấn Độ xây cho vợ mình. Theo truyền thuyết, sau khi vị vương phi ấy qua đời, chỉ trong một đêm, tóc hoàng

đế bạc trắng, tựa như ông cũng tiêu hao hết sinh mệnh của mình theo cái chết của người vợ yêu.

Lần trước đến Ấn Độ, Ôn Hàn từng đi tham quan danh lam thắng cảnh này. Bên trong cung điện không cho phép chụp ảnh. Hoa văn khắc ở bức tường bên ngoài tương đối đặc biệt, cô còn chụp không ít ảnh. Đáng tiếc là cô đã bị mất máy ảnh.

“Sao anh vẽ Tattoo giỏi thế?” Ôn Hàn thắc mắc.

“Quãng thời gian đó không có việc để làm nên tôi đã học rất nhiều thứ vô vị.”

Ý của anh chắc là khoảng thời gian làm hòa thượng, Ôn Hàn nghĩ thầm.

Trong lúc hai người trò chuyện, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Châu Châu vội vã đi vào. Bầu không khí ấm áp và mờ ám trên giường tan biến ngay tức thì.

“Em muốn nói chuyện riêng với anh.” Viên mắt đỏ hoe, Châu Châu nói tiếng Nga bằng một ngữ điệu khẩn cầu. Cô ta không hề tỏ ra tức giận khi bị nghi ngờ mà chỉ có nỗi thất vọng và mệt mỏi mà thôi.

Trình Mục Vân đẩy nhẹ người Ôn Hàn. Biết ý của anh, cô liền mặc áo với tốc độ nhanh nhất rồi nhảy xuống giường, cứ thế chạy thẳng ra ngoài mà không kịp đi dép. Nhìn thấy cô, hai người giúp việc ở ngoài hành lang lộ vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lễ phép cúi đầu và lùi lại phía sau.

Đúng lúc chạy lên cầu thang, bắt gặp dáng vẻ thảm hại của Ôn Hàn, Tiểu Trang nở nụ cười ngượng ngập, gãi đầu: “Thật ngại quá! Chị ấy nổi cáu rồi chạy mất, đuổi thế nào cũng không được. Chị ấy không làm phiền hai người đấy chứ?”

CHƯƠNG 12

ĐỊA NGỤC NỐI TIẾP

Một tiếng đồng hồ sau, Ôn Hàn và Tiểu Trang ngồi ở đầu cầu thang tán gẫu. Trong đám người ở đây, chỉ có Tiểu Trang kém Ôn Hàn một tuổi, coi như cùng độ tuổi. Cũng chỉ có cậu ta chịu trò chuyện với cô.

Tiểu Trang tiết lộ, trước đó, cậu ta chưa từng gặp Trình Mục Vân. Hôm ở trên tàu hỏa là lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy người từng đứng đầu tổ chức này. Lúc bấy giờ, Phó Minh ở trong bóng tối, bảo Tiểu Trang đóng giả thành du khách bình thường, tiếp cận Ôn Hàn để bảo vệ cô.

“Chị biết không? Lúc em tiến lại gần, anh ấy liếc em một cái. Chỉ qua cái nhìn này, em biết ngay anh ấy coi em là anh em.”

Ngữ khí của Tiểu Trang có chút xúc động. Ôn Hàn gãi đầu vào cánh tay, ngoảnh mặt nhìn cậu ta.

Tiểu Trang ghé sát mặt cô, thì thầm: “Thật ra, em tên là Trang Diễn.”

Trang Diễn là tên thật hay sao?

Một cái tên có ý nghĩa rất quan trọng. Trước khi quen Trình Mục Vân, Ôn Hàn không để ý đến điều này. Bây giờ cô đã biết, cái tên đại diện cho quá khứ, bạn bè, cuộc sống của bạn, thậm chí cả nơi bạn từng trú ngụ. Ngay cả Trình Mục Vân cũng không tiết lộ với cô tên thật của Tiểu Trang.

Không hiểu tại sao, nghe xong Ôn Hàn có chút hốt hoảng trong lòng. Cô ôm ngực: “Em không nên nói với chị. Dọa chị sợ chết khiếp đây này.”

Trang Diễm cười: “Em biết. Quy tắc này của đại hòa thượng chẳng ra làm sao cả. Bọn em đều là anh em cùng vào sinh ra tử, vậy mà đến cuối cùng cũng không có tư cách biết tên thật của nhau. Chị hãy nhớ tên em, không biết chừng một ngày nào đó, ở nơi nào đó, chị nhìn thấy ngôi mộ của em cũng nên.”

Đột nhiên, căn phòng ở phía sau vang lên tiếng kim loại loảng xoảng. Âm thanh giòn giã, tựa như có thứ bay đi rồi đập vào một đồ vật nào đó.

Ôn Hàn và Tiểu Trang đồng thời ngoảnh đầu. Ôn Hàn nhận ra là vòng tay của cô. Cô đã giấu dưới gối, một nơi kín đáo như thế, làm sao có thể tìm ra? Nhất định trong phòng đã xảy ra chuyện, cô lập tức đứng lên.

“Chị đừng vào.” Tiểu Trang kéo tay áo cô: “Phó Minh từng nói, không được làm điều đại hòa thượng không cho phép.”

Ví như bây giờ, cửa phòng đã khép. Nói một cách khác, không ai được phép vào trong.

Tiếng Nga của Trang Diễm chỉ dừng lại ở trình độ bập bẹ. Vừa nãy cậu ta nói với Ôn Hàn, cậu ta không phải là người Moscow, những năm qua Phó Minh cũng chẳng ở nước Nga. Vì thế, cậu ta là thành phần duy nhất không hiểu tiếng Nga trong số những người ở đây.

Ôn Hàn nghe thấy Châu Châu gọi tên Trình Mục Vân, lại gọi một tiếng “anh trai” bằng tiếng Nga.

“Em đừng có vào trong. Hãy nghe lời chị, rõ chưa?”

Cuộc đối thoại ở bên trong liên quan đến thân phận của Châu Châu, Ôn Hàn không muốn Trang Diễm bị cuốn vào.

Từ trong tiềm thức, cô hy vọng Trang Diễm không phải là nội gián, có thể bình yên rời khỏi trang viên.

Chỉ vì cậu ta từng nói với cô câu “Chị đừng sợ, bọn em đều ở đây” lúc ở nhà ga hỗn loạn.

Không đợi câu trả lời của Trang Diễm, Ôn Hàn lao đến cửa ra vào. Cô nhắm mắt, hít một hơi sâu để lấy dũng khí. Đúng vậy, cô vẫn hơi sợ Trình Mục Vân, sợ một giây phút nào đó anh gạt bỏ tín ngưỡng và sự ràng buộc, biến thành người đàn ông Moscow nóng tính.

Ôn Hàn đẩy cửa đi vào rồi thuận tay khép cửa.

Trong phòng tồn tại một dòng khí khiến con người lạnh tóc gáy. Đầu óc Ôn Hàn hoàn toàn trống rỗng khi bắt gặp cảnh tượng Trình Mục Vân quỳ một chân khổng chế Châu Châu trên giường, tay bóp cổ cô ta. Châu Châu túm lấy cánh tay anh, ra sức vùng vẫy, trông như con cá ngắc ngoải trên thớt.

Không tài nào thở nổi, mọi cảm giác và hy vọng sinh tồn đều phụ thuộc vào cổ họng. Thậm chí Ôn Hàn có thể tưởng tượng ra nỗi tuyệt vọng ấy.

Vừa rồi chắc là Châu Châu ném cái vòng của cô, phát tín hiệu cầu cứu.

“Trình Mục Vân...” Cô đi về phía anh.

Trình Mục Vân quay đầu về phía cô, vẻ mặt không một chút biểu cảm.

“Em yêu.” Anh nói bằng tiếng Nga: “Em nên biết, tôi không thích người khác can thiệp vào việc riêng của tôi, đặc biệt là chuyện gia đình.” Đã rất lâu rồi anh không nói tiếng Nga một cách nghiêm túc với Ôn Hàn. Vào thời khắc này, giọng điệu lạnh lẽo của anh như một lời cảnh cáo. Lúc Ôn Hàn cầu xin cho Vương Văn Hạo ở nhà kho, anh cũng có thái độ tương tự.

Trình Mục Vân vừa mở miệng, Ôn Hàn liền nhận ra tâm trạng của anh đang ở thời khắc tăm tối nhất. Anh cảnh cáo, cô nên tránh càng xa anh càng tốt.

Từ lúc hai người ở ngôi đền bên Nepal, trên tàu hỏa, bên bờ sông Hằng, anh đều giống một người bò lên khỏi vực sâu... Vào thời khắc này, không biết

thứ gì lại đẩy anh xuống địa ngục.

Ôn Hàn vô thức cuộn chặt bàn tay: “Trình Mục Vân... Anh hãy bình tĩnh lại đi. Em sợ anh sẽ hối hận... Anh hãy nhìn xem chị ấy là ai?”

Trình Mục Vân nhếch mép: “Em tưởng tôi đánh mất lý trí, quên mất con bé là ai hay sao?”

“Không! Ý em là...”

Anh ngắt lời cô: “Tôi ôm con bé này từ nhỏ đến lớn. Em yêu, lại đây, tôi chính thức giới thiệu với em, đây là em gái nhỏ nhất trong gia tộc nhà tôi, tên Trình Gia Diệc. Nó tự xưng là Châu Châu, chỉ bởi vì muốn tưởng nhớ đến cậu bạn trai chết sớm đáng thương của nó.” Lúc nói câu này, anh vẫn không dừng động tác.

Trình Gia Diệc đạp chân một cách bất lực, cánh tay buông thõng xuống. Hy vọng sinh tồn càng lúc càng rời xa cô ta.

“Trình Mục Vân!” Ôn Hàn tiến lên phía trước hai bước: “Anh hãy thả chị ấy ra trước. Cho dù chị ấy làm sai điều gì, anh cũng không thể tự tay giết chết chị ấy.”

Cho dù Trình Gia Diệc có là kẻ phản bội đi chăng nữa.

Nếu Trình Mục Vân đích thân ra tay, anh sẽ không tha thứ cho bản thân trong suốt quãng đời còn lại. Đó là em gái anh, không giống những người khác. Không, nên nói Trình Mục Vân không thể ra tay với bất cứ đối tượng nào có mặt ở trang viên. Người đàn ông này có thể chịu đựng bất cứ phong ba bão táp nào, chỉ có duy nhất điều này là không thể chịu đựng.

Anh là địa ngục, nhưng không phải với anh em của mình. Rõ ràng trong lòng anh có một địa ngục, từ mười năm trước đã nhốt anh ở đó.

Ôn Hàn lại tiến lên một bước. Cô đá phải vòng tay kim loại rồi lại chạm vào thứ gì đó. Trái tim cô đập điên cuồng theo những âm thanh này.

Không rõ Ôn Hàn đã thuyết phục được Trình Mục Vân hay bản thân anh không định ra tay tàn nhẫn mà giây tiếp theo, anh liền buông cổ Trình Gia Diệc. Cô ta lập tức từ trên giường nhảy xuống đất, mất thăng bằng ngã xuống sàn nhà. Trình Gia Diệc thở hổn hển, vừa khóc vừa ho. Ôn Hàn định đỡ cô ta nhưng bị cô ta hất ra.

Sau đó, Trình Gia Diệc đứng dậy, lảo đảo đi ra cửa. Sợ anh đuổi theo nên Ôn Hàn lùi lại phía sau mấy bước, đứng chặn ở cửa.

Trình Mục Vân tiến lên, đè cô vào cánh cửa. Anh cúi đầu, ánh mắt tối sầm, giống như xoáy nước có thể hút cô vào bất cứ lúc nào.

Ôn Hàn rất sợ, sợ anh mở miệng nói ra thứ ngôn ngữ mình nghe từ nhỏ đến lớn. Kể ra cũng lạ, mỗi một loại ngôn ngữ đều biến anh thành những con người khác nhau. Có lẽ bởi vì học tiếng Trung từ vị hòa thượng già nên khi anh nói tiếng Trung sẽ khiến người khác cảm thấy lý trí của anh ở mức độ bình thường.

Thậm chí cô còn có ảo giác, nếu anh tiếp tục im lặng, cô sẽ mất mạng ở nơi này thay Trình Gia Diệc.

“Con bé cho rằng chính Châu Khắc phản bội tôi.” Trình Mục Vân cúi xuống, gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cô: “Đây là suy đoán độc ác mà tôi không muốn nghe nhất, đặc biệt là từ miệng nó.”

“Em gái anh muốn nói với anh, bốn người ở đây là vô tội?” Ôn Hàn hỏi.

“Nó cầu xin tôi đừng điều tra nữa. Nó nói, mọi chuyện nên kết thúc vào hôm Châu Khắc bị sát hại. Chúng ta không nên có thêm người chết nữa.”

Câu này tương đối quen thuộc. Phó Nhất Minh cũng từng nói, nếu Trình Mục Vân kiên quyết tìm cho ra kẻ phản bội, nhất định anh sẽ hại chết tất cả mọi người.

Ôn Hàn sờ mặt anh. Vành tai nóng như lửa đốt. Cô không biết, liệu có phải anh bắt đầu dao động, hay vốn dĩ anh không tin lời em họ. Vấn đề này thật khó đoán biết.

Mỗi đương sự đều dùng những lời lẽ sao cho có lợi nhất đối với mình, thật thật giả giả chẳng biết đâu mà lần. Chân tướng cuối cùng rốt cuộc nằm ở đâu?

Là Châu Khắc bị hại chết, trong bốn người có kẻ phản bội, hay Châu Khắc chính là nội gián, bốn người kia bị nghi oan?

Trình Mục Vân ngậm lấy đôi môi của Ôn Hàn trong bóng tối. Đây là lần đầu tiên anh nhắm mắt khi hôn cô. Từ bỏ ánh sáng để có thể cảm nhận rõ hơn sự ấm áp và mềm mại mà cô mang đến cho anh. Trong khi đó, Ôn Hàn lại muốn nhìn vào mắt anh. Đây là cách duy nhất có thể biết anh đang nghĩ gì.

Bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng đàn hát véo von. Trang viên vẫn đang tiến hành công việc chuẩn bị cho buổi lễ xuất gia ba ngày sau. Khách quý đến từ các bang, các thành phố trong khắp cả nước. Họ đều là những người quen hoặc có mối quan hệ làm ăn với ông chủ.

Còn trong căn phòng này, Trình Mục Vân đang căn lưỡi cô. Trên con đường dài dằng dặc tăm tối, anh muốn tìm kiếm chút lý trí hay sự kiên định, quyết liệt mặt kẻ phản bội qua vị máu tanh ngọt ở đầu lưỡi người phụ nữ trong lòng.

Cổ họng Ôn Hàn có chút tắc nghẹn: “Trình Mục Vân...”

Trái tim trong lồng ngực hoạt động một cách khó nhọc, cô cảm thấy trong người ngày càng khó chịu. Đến cuối cùng, cô ngã vật ra.

Ôn Hàn rất muốn nói: Trình Mục Vân, người em khó chịu quá. Nhưng cô chỉ há miệng mà không thể thốt ra một từ. Sau đó, trước mắt tối sầm, cô hoàn toàn mất đi ý thức.

Chẳng bao lâu sau, Ôn Hàn tỉnh lại, nhưng đầu óc vẫn mơ mơ màng màng. Đập vào mắt đầu tiên là ống dưỡng khí chụp trên mặt mình. Chân tay cô mềm nhũn, không chịu nghe theo sự điều khiển của đại não.

Ôn Hàn đảo mắt một cách khó nhọc, nhìn thấy mấy bác sĩ mặc áo blouse trắng đứng bên cạnh giường, nói thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu.

Trong trang viên, ngay cả người giúp việc cũng được đào tạo tử tế nên biết nói tiếng Anh với khách. Còn mấy bác sĩ này đều nói tiếng địa phương.

Ồn ào quá. Ôn Hàn nhìn thấy Phó Nhất Minh đang túm cổ áo Trình Mục Vân, hét lên câu gì đó. Trình Gia Diệc đang khóc, còn Trần Uyên đứng bên cửa sổ hút thuốc. Hình như thiếu mất một người... Trang Diễn đâu rồi?

Chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, Ôn Hàn lại chìm vào hôn mê.

Ôn Hàn ngủ cả ngày hôm ấy. Đến buổi tối, nhịp tim của cô đột nhiên tăng tốc. Cô giật mình tỉnh giấc, thở hổn hển. Đang lúc hoảng loạn, cô được một người nắm chặt bàn tay.

Xúc cảm này hết sức quen thuộc, là Trình Mục Vân.

Ống chụp trên mặt được tháo ra, Ôn Hàn hơi há miệng, cổ họng khô rát vô cùng. Tựa như biết cô muốn gì, Trình Mục Vân liền bóp miệng cô. Một dòng nước mát lạnh chảy xuống cổ họng.

Sau khi cho cô uống nước, anh hỏi: “Em có dễ chịu hơn không?”

Ôn Hàn chau mày, tâm trạng vẫn còn lơ mơ, không rõ đây là hiện thực hay mộng cảnh. Cô nhìn đắm đắm vào mắt anh, dần tìm lại được ý thức trong sự yên tĩnh tưởng chừng như vô hạn.

“Em... thật ra em không khó chịu mấy.” Đúng thế, trong người cô không khó chịu như vẻ bề ngoài. Ngoài một chút khó thở, nói không ra lời, ban này khi tỉnh dậy chân tay tê liệt, không thể động đậy, cô chẳng có cảm giác nào khác. Nhưng đây mới là điểm khiến cô bất an nhất.

“Thế à?” Trình Mục Vân nói ngắn gọn.

“Em có làm gì đâu nhỉ?” Ôn Hàn cất giọng khàn đặc. Vừa mới tỉnh dậy nên cô khó khăn lắm mới thốt ra lời: “Tại sao? Là... quả xoài có vấn đề đúng không?”

Cô nghĩ không ra thứ khác có thể khiến cô ra nông nổi này. Buổi sáng tỉnh lại không nhìn thấy Trang Diễm, tiềm thức của cô xuất hiện một nỗi bất an mãnh liệt.

“Đúng là quả xoài.” Trình Mục Vân thừa nhận phán đoán của cô.

Ôn Hàn muốn hỏi Trang Diễm ra sao rồi nhưng vì quá vội nên cô ho dữ dội. Trình Mục Vân liền bế cô dậy, đặt cô ngồi lên đùi mình rồi vỗ lưng cô. Ôn Hàn dứt cơn ho, anh liền đặt cô về giường, ngồi tựa vào chiếc gối.

Trong phòng chợt vang lên tiếng ho khẽ. Lúc này, Ôn Hàn mới chú ý không chỉ có cô và Trình Mục Vân ở đây. Nhưng cô không rõ bóng đen đang đứng bên cửa sổ hút thuốc kia là ai.

“Trang Diễm đâu rồi?” Ôn Hàn hỏi nhỏ.

Người đang hút thuốc tựa hồ bị sặc, ho càng dữ dội hơn.

Trình Mục Vân không trả lời, lặng lẽ cởi bộ đồ bệnh nhân trên người cô, thay bằng bộ đồ sạch ở dưới chân giường. Trong lúc thay đồ, anh nghiêng người chăm tâm nhìn của người đứng bên cửa sổ.

“Trang Diễm có sao không anh?” Ôn Hàn càng trở nên bất an.

Trình Mục Vân ngồi xổm xuống, đi giày cho cô: “Tôi đưa em đi gặp cậu ấy.”

Tâm trạng căng thẳng của Ôn Hàn cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút. Ít nhất Trang Diễm vẫn còn ở đây, không sao cả. Ít nhất không phải là cậu ấy, không phải cậu ấy là tốt rồi. Tuy nhiên, tâm trạng nhẹ nhõm đã hoàn toàn tan biến khi Trình Mục Vân đưa cô đi xuống tầng hầm.

Nơi này không phải là phòng bệnh. Từ đầu đến cuối hành lang chỉ có mấy căn phòng trong đó có một gian khóa cửa. Vài người Ấn Độ xa lạ và Phó Nhất Minh cùng Trình Gia Diệc đang đứng bên ngoài căn phòng ấy. Chỉ còn lại Trần Uyên đi theo Trình Mục Vân và Ôn Hàn xuống dưới đây.

Ôn Hàn đảo mắt một vòng, hoang mang nhìn Trình Mục Vân: “Ý anh là gì vậy? Cậu ấy đang ở đây ư? Sao em chẳng thấy cậu ấy đâu cả.”

Không thể nào... Không đâu... Ngay cả cô cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ bị hôn mê bất tỉnh thì làm sao có chuyện...

Vốn đang tranh cãi với mấy người Ấn Độ, nhìn thấy Trình Mục Vân, Phó Nhất Minh chửi thề một tiếng, sải bước dài đi về phía anh.

Anh ta nhanh như chớp rút súng chĩa vào ngực Trình Mục Vân: “Thằng bé mới mười chín tuổi. Từ nhỏ nó đã đi theo tôi, bây giờ thì hay rồi. Nó chết là có thể chứng minh được bản thân trong sạch, không phải nội gián. Anh đã hài lòng chưa?”

“Mau bỏ súng xuống.” Trần Uyên cũng đồng thời giáng mũi súng vào thái dương Phó Nhất Minh, nghiêm giọng cảnh cáo.

Phó Nhất Minh coi khẩu súng như không tồn tại, chỉ nở nụ cười lạnh lùng với Trình Mục Vân: “Chi bằng anh dứt khoát một lần, giết hết chúng tôi cho xong. Không thì hãy để tôi kết thúc trò chơi vô nghĩa này.”

Trình Mục Vân neho mắt, đột nhiên túm lấy vai Phó Nhất Minh, kéo đến trước mặt mình khiến khẩu súng của anh ta đập mạnh vào ngực anh theo quán tính.

“Cậu muốn giết tôi phải không?” Trình Mục Vân cất giọng bình tĩnh.

Phó Nhất Minh không trả lời, lên nòng súng. Trình Mục Vân lại một lần nữa hỏi đối phương: “Cậu thật sự muốn giết tôi?”

Ba người đàn ông và hai khẩu súng tạo thành một cảnh tượng nguy hiểm.

Ôn Hàn bị ngăn cách ở bên ngoài thế giới đó. Xung quanh cô dường như là vực sâu vạn trượng đang không ngừng sụp đổ, khiến con người muốn bỏ chạy, muốn thoát thân...

Không thể bỏ chạy. Cô đột nhiên nắm lấy mũi súng của Phó Nhất Minh. Bởi vì hành động bất ngờ này mà tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía cô.

“Trang Diễn nói...” Ôn Hàn cố gắng nhả chữ một cách rõ ràng: “Lần đầu tiên gặp Trình Mục Vân trên chuyến tàu, cậu ấy biết bản thân đã được anh ấy nhận làm anh em nên rất vui. Cậu ấy hạnh phúc khi có thể đi theo Trình Mục Vân...” Ôn Hàn tin đây là lời nói thật lòng, cô có thể cảm nhận được sự sùng bái của Trang Diễn đối với Trình Mục Vân.

Nghe những lời này, tất cả mọi người đều im lặng. Bàn tay run lẩy bẩy nhưng Ôn Hàn vẫn không chịu buông mũi súng.

“Cuốn xéo cho tôi.” Cuối cùng Phó Nhất Minh hất mạnh Ôn Hàn. Trình Gia Diệc vội chạy đến đỡ cô.

Phó Nhất Minh đập mạnh bàn tay cầm súng vào tường. Ôn Hàn nghe thấy tiếng xương gãy. Đôi mắt đỏ ngầu, anh ta lấy khẩu súng từ bàn tay bị thương nhét vào cặp quần, sau đó nghiêng răng kèn kẹt: “Người đàn bà của anh nói

không sai chút nào. Trình Mục Vân, Trang Diễm sùng bái anh như một người anh hùng. Lỗi là tại tôi, thằng bé vốn chưa từng gặp anh, chẳng có quan hệ gì với anh. Là tôi muốn cho thằng bé gặp anh nên mới đưa nó đến đây.”

Nói đến đây, tầm nhìn của Phó Nhất Minh mờ dần, viền mắt ươn ướt: “Cũng bởi vì cậu ta là người thân cận của tôi nên anh mới nghi ngờ cậu ta. Lỗi là tại tôi, đều do tôi cả.”

Anh ta nhắm mắt, im lặng vài giây. Đến khi lấy lại bình tĩnh, anh ta mở mắt nhìn Trần Uyên và Trình Gia Diệc: “Một trong hai người, bất kể ai là kẻ phản bội, tôi cũng sẽ đích thân lột da hắn. Hãy tin tôi, Phó Nhất Minh tôi nói được làm được.”

Vừa dứt lời, anh ta liền đạp mạnh vào cửa phòng bị khóa rồi đi về một đầu hành lang, nhanh chóng khuất dạng.

Vụ đối đầu diễn ra rất nhanh cũng rất bất ngờ. Năm sáu người Ấn Độ tựa như hóa đá, tròn mắt nhìn bọn họ. Ôn Hàn đã bừng tỉnh, dần cảm thấy lạnh buốt đến tận cốt tủy. Cô biết, thi thể của Trang Diễm nhất định ở trong căn phòng này. Nhưng cô không dám vào gặp mặt cậu lần cuối.

Mấy người Ấn Độ cũng trở lại bình thường, nói chuyện bằng tiếng Anh với Trình Mục Vân, rằng họ sẽ thu xếp giải phẫu khám nghiệm thi thể theo yêu cầu của anh. Anh xua tay bảo không cần khám nghiệm, vài ngày nữa sẽ có người đến nhận thi thể.

Anh kéo tay Ôn Hàn, hỏi cô có vào trong không. Ôn Hàn lắc đầu, cô không thể nào chịu nổi cái gọi là gặp mặt lần cuối.

Cô thà để trí nhớ dừng lại ở chuyến tàu đi Ấn Độ. Xung quanh, các du khách người Ấn Độ tụ tập, trò chuyện vui vẻ, thậm chí còn có tiếng đàn hát. Trong toa tàu đó, cô không biết các du khách đều có mục đích riêng, còn nói chuyện với họ.

Đoàn tàu hỏa lắc lự, chậm chậm tiến về phía trước. Trình Mục Vân mặc bộ đồ lạt ma, chăm chú đọc sách. Cô nằm ở giường tầng trên, không rời mắt khỏi anh.

Giữa bầu không khí như vậy, cậu thanh niên kia đã xuất hiện.

Bệnh viện khám một lượt cho Ôn Hàn, xác định cô không có vấn đề gì. Bác sĩ người Ấn nhắc nhở Trình Mục Vân, tuy bây giờ không xuất hiện di chứng nhưng không có nghĩa là yên ổn hoàn toàn. Ông ta viết bệnh án chi tiết bằng tiếng Anh, để sau này có thể tham khảo khi cần thiết.

Ôn Hàn cẩn thận hỏi bác sĩ vài câu, mới biết Trình Mục Vân không nói dối mình. Cô bị hôn mê là do có liên quan đến đồ ăn.

Trang Diễm không được khám nghiệm tử thi. Nguyên nhân cái chết là ngộ độc thức ăn.

Chủ nhân trang viên cử tài xế đến bệnh viện đón bọn họ. Trình Mục Vân ngồi ở ghế lái phụ, Ôn Hàn và ba người kia chen chúc ở phía sau. Rất hiển nhiên, bầu không khí vui vẻ trước đó đã hoàn toàn tan biến.

Ai nấy đều trầm mặc, trong lòng chứa đựng tâm tư khác nhau.

Rốt cuộc chuyện này xảy ra như thế nào? Ôn Hàn dõi mắt ra ngoài cửa xe trên suốt quãng đường, nghĩ mãi cũng không thông.

Quả xoài là do Trình Mục Vân mua về. Lúc bày ra bàn, chỉ có cô và Trang Diễm là tỏ ra hứng thú. Trong quá trình đó đã xảy ra điều gì?

Cô cúi xuống nhìn bàn tay phải của mình. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, cô chạm vào khẩu súng. Cảm giác rất cứng và lạnh lẽo, mang đến sự uy hiếp to lớn đối với sinh mệnh.

Trình Mục Vân đưa ba người về ngôi nhà màu trắng trang nhã, còn mình dẫn Ôn Hàn về ngôi nhà hai tầng đơn sơ. Cô đoán, tối nay anh chỉ muốn ở nơi có thể khiến tâm trạng lắng xuống.

Mấy con chim công đã bị nhốt vào chuồng. Bên ngoài vẫn xuất hiện đồng lửa. Còn hai ngày nữa, tức là ngày kia sẽ diễn ra buổi lễ xuất gia của ông chủ. Nghe nói cho tới khi buổi lễ kết thúc, đồng lửa này sẽ không bị dập tắt.

Thời tiết đã rất lạnh nhưng các nhà sư khổ hạnh ngồi quanh đồng lửa vẫn chỉ quàng một mảnh vải rách quanh thân dưới. Họ ngồi gần đồng lửa không phải để giữ ấm mà để lấy ánh sáng.

Trình Mục Vân im lặng trên suốt quãng đường. Về đến đây, dường như anh mới thả lỏng đôi chút. Anh cởi áo khoác và sơ mi, ném xuống đất rồi ngồi khoanh chân cạnh nhà sư khổ hạnh, hỏi xin bát nước, tu một hơi cạn sạch. Sau đó, anh ngẩng đầu đón cơn gió lạnh, tựa hồ để giúp não bộ tỉnh táo.

Ôn Hàn ngồi xuống cạnh anh.

Hết Châu Khắc đến lượt Trang Diễm. Hình như lần nào cũng vậy, cô chỉ vừa mới biết tên thật của họ là họ liền lập tức già từ cõi đời, giống một lời nguyền đáng sợ. Cô nghĩ tới Phó Nhất Minh và Trình Gia Diệc, sau đó không dám nghĩ tiếp. Cô thà không biết tên bọn họ, hoài niệm thời khắc mới đến vườn cafe, mọi người giới thiệu bản thân bằng những cái tên giả.

“Nhiều lúc tôi rất ngưỡng mộ các nhà sư khổ hạnh. Kể từ khi đặt chân vào cửa Phật, họ đã bỏ lại mọi công danh và tham vọng, không có yêu hận, từ bỏ mọi niềm vui của con người.” Trình Mục Vân đột nhiên mở miệng.

Ôn Hàn quay sang anh.

Cả buổi tối chìm trong nỗi bi thương của riêng mình, cô quên mất người đàn ông này mới cần an ủi nhất. Cái chết của Trang Diễm, bị Phó Nhất Minh chĩa mũi súng vào người, và cả phỏng đoán ác ý của Trình Gia Diệc về Châu

Khắc... Chỉ mới chạm vào một góc của tảng băng chìm mà cô đã khó có thể chịu đựng. Trong khi cô và đám người này không thân quen, đừng nói là có cảm tình sâu đậm.

Cô có thể nhìn ra đường nét căng cứng và đầy thương tích trên cơ thể anh.

“Điều bọn họ mong muốn là được giải thoát, một sự giải thoát thật sự...”
Trình Mục Vân đặt bàn tay lạnh giá của mình lên một bên má ấm áp và mềm mại của cô: “Khỏi mọi thứ trước kia và sau này.”

Trên thực tế, không thể từ bỏ mọi thù hận trước kia chính là nghiệp chướng lớn nhất của Trình Mục Vân.

Ngọn lửa nổ tí tách. Những đốm lửa nhỏ bị gió thổi tung bay, suýt rơi xuống đầu Ôn Hàn, may mà Trình Mục Vân kịp thời dùng tay che chắn. Trên trời chợt có tiếng sấm rền vang, Ôn Hàn ngẩng đầu, vẫn còn ánh trăng nên chắc sẽ không mưa.

Nhưng tiếng sấm đã đánh thức mấy con công trong chuồng. Chúng thông thả đi ra ngoài, mấy con đực đứng vây quanh con cái. Chúng cao ngạo quan sát đám phàm nhân từ phía xa xa.

Ôn Hàn ôm đầu gối nhìn mấy con vật được chăm chút còn hơn cả chủ nhân nhỏ trong trang viên. Cô chợt nhớ tới hôm Trình Mục Vân ngồi xõm treu chọc con chim công, dường như anh rất quen thuộc với loài động vật này.

“Trước kia anh từng đến Ấn Độ chưa?” Cô hỏi một câu vô thưởng vô phạt để phân tán những ý nghĩ miên man trong đầu.

“Tôi đã từng đi nhiều nơi.” Anh cất giọng đều đều: “Từ hang động Ajanta đến Cung điện của gió, Đền Vàng, lâu đài Amber Fort, ngôi đền Meenakshi Amman...”

Đây là lần đầu tiên Trình Mục Vân kể với cô về quá khứ của anh. Cho dù chỉ là những địa danh nhưng cũng giống từng bức ảnh đen trắng trải ra trước mắt cô.

Ngón tay anh kéo nhẹ sợi dây buộc tóc trên đầu cô, để mái tóc đen nhánh xõa xuống. “Tôi cũng từng nuôi chim công nửa năm.” Anh nói.

Thảo nào... anh biết bắt nạt chim công.

Đó là vào mười năm trước. Mười năm trước, Trình Mục Vân hoàn toàn khác với con người anh bây giờ. Lúc bị anh thu hút ở Nepal, Ôn Hàn chính là nhìn thấy một hình bóng thu nhỏ của Trình Mục Vân mười năm trước. Từ nhỏ, anh sống trong vành đai “màu xám” nên đã làm nhiều điều ác. Để bản thân thanh thản hơn, từ năm mười lăm tuổi, anh đã bắt đầu giữ giới. Sau đó, bởi vì một câu hỏi chạm tới linh hồn của vị sư già, cuối cùng anh cũng tỉnh ngộ. Tiếp theo, anh thuần túy tự trừng phạt bản thân.

Anh quen Phó Nhất Minh trong quãng thời gian ngồi tù. Lúc bấy giờ, Phó Nhất Minh là tay trong của cảnh sát, ở tù là để điều tra vụ án.

Đó là nhà tù tăm tối nhất ở Moscow. Trình Mục Vân khoanh tay đứng nhìn Phó Nhất Minh và một ông trùm “kết nghĩa anh em”. Sau đó, anh ta điều tra ra một đường dây buôn lậu quy mô lớn cắm rễ sâu ở biên giới. Đúng lúc Phó Nhất Minh bị phát hiện ra thân phận, suýt bị giết người diệt khẩu, Trình Mục Vân đã cứu anh ta.

“Anh có hứng thú không?” Dù bị thương nhưng Phó Nhất Minh vẫn tác động để Trình Mục Vân ra tù trước thời hạn: “Tôi cần một người giúp tôi tiếp tục điều tra. Tôi đã bị lộ thân phận nên không được. Trong tổ chức đó còn có chị gái ruột của tôi.” Trước khi đưa ra đề nghị, Phó Nhất Minh biết rõ, thân phận, gia thế và mạng lưới quan hệ của Trình Mục Vân có thể giúp anh ta hoàn thành nhiệm vụ.

Vì thế Phó Nhất Minh đề nghị Trình Mục Vân giúp đỡ. Trình Mục Vân cuối cùng cũng nhận lời, nhưng với điều kiện Phó Nhất Minh phải giao cả tổ hành động của anh ta cho anh, phải phối hợp với anh trên toàn mặt trận. Ba năm sau, vụ án được phá. Đối phương bắt đầu điên cuồng trả thù tổ hành động chuyên phụ trách các vụ án vượt biên này.

Trong cuộc trả thù tàn khốc đó, Trình Mục Vân vốn là đối tượng bị thủ tiêu đầu tiên. Tuy nhiên, vô số anh em đã dùng sinh mạng của mình bảo vệ anh, đưa anh tới nơi an toàn.

Trước khi anh rời đi, người nhà bắt anh thề, dù sống ở đất nước nào, làm công việc gì cũng được, nhưng suốt quãng đời còn lại anh không được quay về Moscow. Đối với Trình Mục Vân, thành phố đó đã trở nên quá nguy hiểm. Tất nhiên, anh đã thốt ra lời thề trước Thượng đế.

Đó là nửa cuộc đời trước của anh.

Trình Mục Vân cầm một hòn đá nhỏ, đột nhiên ném về phía chim công. Một con công đực kêu lên một tiếng, lập tức xòe đuôi, nhìn anh chăm chăm.

“Em có biết loài chim công hoang đã ở Ấn Độ thích ăn gì không?” Trình Mục Vân đứng lên, nhìn con chim công đó từ trên cao. Anh hạ giọng nói với cô bằng tiếng Nga: “Là rắn mắt kính mà con người khiếp sợ.”

Thế giới tự nhiên luôn tồn tại những hiện tượng nằm ngoài dự liệu của con người.

Bạn cho rằng rắn mắt kính là động vật nguy hiểm nhất, còn chim công vừa đẹp đẽ vừa cao quý. Vì thế, bạn sẽ không tưởng tượng nổi, một trong những đồ ăn mà chim công yêu thích lại là loài rắn mắt kính nhỏ bé kịch độc.

Giống như lúc Trình Mục Vân tiếp quản tổ hành động, bởi vì xuất thân của anh phức tạp và đen tối nên ai cũng cho rằng anh là nhân vật nguy hiểm, sẽ

mang đến tai họa cho mọi người. Vậy mà cuối cùng, chính một hoặc vài người có xuất thân trong sạch mới là đối tượng bán đứng mọi người.

Trên thế gian này làm gì có khái niệm không đen thì trắng một cách tuyệt đối.

Ai là anh em, ai là kẻ địch? Nếu có thể phân biệt rõ ràng thì đã không có chuyện biết bao người đổ máu một cách vô ích, cũng sẽ không có những linh hồn chẳng thể siêu thoát dù bằng bất cứ giá nào.

Sáng sớm, hai người nằm ngủ trên tầng hai. Sau khi Trình Mục Vân chớp mắt hồi lâu, Ôn Hàn lại lặng lẽ mở mắt, ngẫm anh vài lần.

Từ cảm anh nhìn lên, cô liền thấy hàng lông mi rậm rạp vẫn nằm yên ở đó. Không hiểu tại sao, bỗng dưng cô có cảm giác bất an, sợ đôi mắt người đàn ông sẽ không bao giờ hé mở.

Ôn Hàn động dậy người, vòng tay qua thắt lưng anh. Dường như cứ phải chạm vào làn da của anh, cô mới cảm thấy yên lòng.

Trình Mục Vân cuối cùng cũng mỉm cười, cất giọng trầm khàn biếng nhác bằng tiếng Nga: “Bảo bối, em đang nhớ cơ thể của tôi đấy à?” Anh mở mắt, trượt tay xuống hông cô, kéo cô nằm lên người mình: “Nào.”

“Em rất sợ nghe anh nói tiếng Nga.”

“Sao vậy? Lẽ nào tiếng Nga khiến em cảm thấy không thoải mái.” Anh cười khẽ.

Lời nói đến miệng nhưng cô lại nuốt xuống: “Không, vô cùng thu hút.” Trên thực tế, có những lúc khiến cô sợ hãi.

Ánh mắt anh giống như thôi miên, làm cô mất đi khả năng kháng cự.

Cho đến bây giờ, đối với cô, cái tên Trình Mục Vân vẫn là câu đố không có lời giải. Có lẽ suốt cuộc đời, anh cũng chẳng nói cho cô biết quá khứ tăm tối nhất của mình, con đường mà anh đi qua, những kẻ độc ác mà anh từng gặp, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, kể từ giây phút đầu tiên gặp gỡ, cô đã không thể thoát khỏi anh.

“Lúc mới đến Trung Quốc, tiếng Trung của anh rất tệ phải không?”

“Đây là một câu hỏi khiến người khác khó xử đấy em yêu. Em có thể tưởng tượng ra cảnh một nhà sư tụng kinh bằng tiếng Nga không?”

Ôn Hàn mỉm cười, trong lòng ngày càng bất an.

Thái độ của anh đối với cô dường như không giống những lúc anh nói tiếng Trung. Điều này có nghĩa anh đang quyết định điều gì đó, hay là do quá đau đớn sau cái chết của hai người anh em mà anh nhớ tới quãng thời gian ở Moscow?

Như nhìn thấu suy nghĩ của Ôn Hàn, Trình Mục Vân bế cô ngồi dậy, hôn một đường từ xương đòn lên vành tai cô: “Tôi nhớ ra, hôm vừa rồi dùng nguyên liệu tương đối đặc biệt để vẽ cho em. Có lẽ mấy tháng sau, Henna Tattoo trên người em vẫn còn hiện rõ. Nếu không phiền, tới lúc đó em hãy đi xăm theo hình vẽ của tôi. Hãy tin tôi, chắc chắn em không tìm được thợ có tay nghề tốt hơn tôi ở Moscow.”

Ôn Hàn khẽ gật đầu. Anh từng nói tháng sau sẽ đưa cô về Moscow.

“Ở đất nước này, Henna Tattoo mang đến những điều tốt lành và như ý. Vào những thời điểm quan trọng, phụ nữ đều vẽ, ví như đính hôn, kết hôn.” Ngón tay Trình Mục Vân lướt từ trên ngực cô xuống bụng: “Mang thai bảy tháng và lúc lâm bồn.”

Mỗi câu từ của anh đều đâm thẳng vào trái tim cô.

“Chắc em không...” Không có thai đâu nhỉ?

“Không đâu.” Trình Mục Vân trả lời bằng một giọng chắc nịch: “Hãy tin tôi. Tôi sẽ không để lại cho em bất cứ phiền phức gì, sẽ không bắt em gánh chịu khổ nạn không đáng có.”

Có con với Trình Mục Vân sẽ là một chuyện vô cùng bất hạnh. Số phận bị trả thù, bị lợi dụng không thích hợp với cô.

Ánh mắt Ôn Hàn hơi xao động. Cô nghĩ đến lời cầu nguyện của mình khi quỳen tiền cho ông già ăn mày hấp hối bên bờ sông Hằng.

Hóa ra, dù người đàn ông này có yêu cô hay không thì kết cục cũng chẳng thay đổi.

Trình Mục Vân đột nhiên chuyển đề tài, hỏi cô đã chán đồ ăn sên sệt của Ấn Độ hay chưa, có muốn đi ăn đồ Tây không. Ôn Hàn còn chưa theo kịp tiết tấu của anh, anh đã nhảy xuống giường, đi giày và mặc bộ đồ thể thao tựa như sự thân mật vừa rồi giữa hai người không hề tồn tại.

“Tôi đi bảo người chuẩn bị đồ ăn cho em. Em xem, nơi này chẳng có người giúp việc, tôi đành phải đi một chuyến.” Anh nói.

Ôn Hàn vò tóc, lại nằm xuống giường, nơi vẫn còn hơi ấm của anh, miệng lầm bầm: “Sao anh nói dậy là dậy thế?”

Trình Mục Vân cười cười, nhẹ nhàng đi xuống tầng một.

Ôn Hàn không biết. Vừa đi ra ngoài, người đàn ông mà cô đợi mang đồ ăn về cho cô lập tức phải đối mặt với một đám cảnh sát trang bị súng ống tới tận chân răng, gồm cả người Ấn và người nước ngoài. Bọn họ vốn định lên thẳng tầng trên bắt người, nào ngờ thấy anh thông thả đi xuống.

Mạnh Lương Xuyên cũng có mặt. Anh ta bảo đám cảnh sát, muốn nói với Trình Mục Vân vài câu. Trong số đó có người quen của Mạnh Lương Xuyên

nên không thành vấn đề.

Mạnh Lương Xuyên đi tới, hắng giọng rồi mở miệng: “Nơi này không phải là Nepal, có tôi đỡ cho anh. Đương yên đương lành lại có người chết nên công tác điều tra kiểu gì cũng phải tiến hành. Hơn nữa... thân phận của anh còn đặc biệt như vậy.”

Bất kể thế nào, hành động “bắt nội gián” không chính thức này cũng đã gây ra án mạng. Ngộ nhỡ nạn nhân là người vô tội thì càng phải làm rõ.

Trình Mục Vân lặng thinh, coi như mặc nhận.

“Thính lực của anh tốt thật đấy, tôi còn lo bọn họ xông lên, khiến người phụ nữ của anh hoảng sợ.” Mạnh Lương Xuyên ngẫm nghĩ, hỏi nhỏ: “Anh hãy nói thật cho tôi biết. Có phải Trang Diễm là do anh hại chết hay không? Nếu đó là sự thực thì dù là pháp luật của nước nào, anh cũng phải đền tội.”

Không có thời gian nhiều lời, Trình Mục Vân buộc phải đi cùng bọn họ. Chiếc ô tô chạy thẳng ra cổng sau trang viên.

Trình Mục Vân ngoảnh đầu, nhìn về phía trang viên. Anh nghĩ, phát hiện mình đột nhiên biến mất, không biết Ôn Hàn sẽ có phản ứng như thế nào. Nếu là hơn một tháng trước, cô gái Moscow bình thường này chắc sẽ khóc lóc, còn bây giờ thì sao?

Ô tô lao nhanh trên đường phố. Bên đường xuất hiện dòng người đổ về trang viên để tham gia buổi lễ xuất gia của ông chủ vào ngày mai. Có cả người già, phụ nữ và trẻ nhỏ chen chúc, ai nấy đều mặc đồ lịch sự. Bầu không khí ồn ào và náo nhiệt.

Trong xe, Mạnh Lương Xuyên và mấy người cảnh sát Ấn Độ đang ngồi phía đối diện Trình Mục Vân. Mạnh Lương Xuyên ho khẽ một tiếng, cất giọng nghiêm túc: “Tình hình là thế này. Hồi Phó Nhất Minh bàn chuyện hợp tác với anh, lãnh đạo của tổ chức hình cảnh quốc tế rất không tán thành nên

trong nhóm của các anh có một người là “tay trong” của lãnh đạo tổ chức hình cảnh đã rất nhiều năm rồi.

“Vậy sao?” Khóe mắt Trình Mục Vân vụt qua nụ cười đặc biệt của riêng anh. Anh im lặng chờ Mạnh Lương Xuyên nói tiếp.

Mạnh Lương Xuyên chau mày: “Nhiệm vụ của anh ta là giám sát anh. Chắc bản thân anh cũng biết rõ, anh không phải là người thuộc hệ thống của chúng tôi. Hơn nữa, anh từng ngồi tù, từng có tiền án.”

Im lặng vài giây, Mạnh Lương Xuyên tiếp tục lên tiếng: “Lần này anh đột ngột trở về, Phó Nhất Minh còn phối hợp với anh, triệu tập toàn bộ thành viên của tổ hành động tới Nepal và Ấn Độ. Điều này khiến cấp trên rất căng thẳng. Nhân viên nằm vùng cũng nhận nhiệm vụ tiếp tục giám sát anh. Anh xem anh đã làm gì?” Anh ta thở dài: “Mọi người vốn định im lặng nhưng một khi xảy ra án mạng thì sự việc lại khác. Chúng tôi đều là cảnh sát, không thể dùng cách thức của xã hội đen, không thể có chuyện ai phản bội tổ chức sẽ bị chặt chân chặt tay hoặc bị giết chết.”

Trình Mục Vân gật đầu, cầm chai nước, liếc Mạnh Lương Xuyên một cái. Đối phương cười: “Anh uống đi, nước là chuẩn bị cho anh đó.”

Trình Mục Vân vặn nắp chai, uống một ngụm.

Mạnh Lương Xuyên thở dài: “Châu Khắc và Trang Diễm trên thực tế đều là cảnh sát nên chúng tôi không thể không truy cứu. Tất nhiên, tôi và anh em của tôi ở Nepal đều có thể làm chứng, cái chết của Châu Khắc chẳng liên quan đến anh. Nhưng Trang Diễm qua đời quá đột ngột, anh không những không cho khám nghiệm tử thi, còn tự ý chuyển thi thể đi mất. Làm vậy là trái nguyên tắc. Vì thế, người cảnh sát nằm vùng đó đã báo tin cho tôi... Tôi báo lên cấp trên. Sau đó, cấp trên ra lệnh phải đưa anh đi.”

Trình Mục Vân gật đầu, cuối cùng hỏi lại: “Vì thế... người này là ai?”

Là Phó Nhất Minh, Trần Uyên hay Trình Gia Diệc?

Đối tượng có thể ở bên cạnh anh nhiều năm, phát huy tác dụng giám sát chỉ có mấy người này. Những người khác không gần gũi với anh.

Mạnh Lương Xuyên phát hiện, thốt ra cái tên này không phải là chuyện dễ dàng. Bởi vì đồng nghĩa với việc nói cho Trình Mục Vân biết, trong lúc anh tìm mọi cách để tìm ra “nội gián”, có người đâm sau lưng anh một nhát, tố cáo anh có liên quan đến vụ án mạng.

“Lát nữa anh sẽ biết.” Mạnh Lương Xuyên do dự hồi lâu, cuối cùng cũng không nói ra miệng.

Ô tô từ vườn cafe đi qua vườn trà, cuối cùng là biển hoa hướng dương rực rỡ. Tiếp theo, xe đi vào một nông trang bình thường, đỗ lại ở sân. Trình Mục Vân được thông báo có thể xuống xe.

Một người cảnh sát ngoài bốn mươi tuổi có chức vụ cao từ trong nhà đi ra ngoài, mở miệng nói tiếng Anh: “Xin chào, người anh hùng năm xưa.”

Trình Mục Vân không đáp lời, ánh mắt dừng lại ở người đi theo sau ông ta. Người này đã thay bộ đồ cảnh sát, đó chính là Trần Uyên.

Trần Uyên tháo cặp kính trắng, mỉm cười với Trình Mục Vân. Trình Mục Vân không nói một lời, đi thẳng vào phòng.

Căn phòng bình thường được bọn họ bố trí thành phòng thẩm vấn. Vị lãnh đạo cảnh sát cùng hai cấp dưới ngồi sau chiếc bàn dài. Ông ta chỉ tay về phía ba chiếc ghế, miệng vẫn nở nụ cười ôn hòa: “Chúng tôi làm việc theo chức trách, các cậu ngồi đi.”

Mạnh Lương Xuyên và Trần Uyên đi tới, ngồi xuống. Với tư cách là người của Trình Mục Vân, bọn họ đương nhiên cũng bị thẩm vấn.

Vị lãnh đạo chỉ vào chiếc ghế ở giữa. Trình Mục Vân liếc qua Mạnh Lương Xuyên và Trần Uyên rồi ngồi xuống.

Cửa phòng khép lại. Ngoài nhân viên ghi biên bản, trong phòng chỉ còn lại sáu người. Ba người thẩm vấn, ba người bị thẩm vấn.

Vị lãnh đạo hỏi Mạnh Lương Xuyên: “Cậu quen biết Trình Mục Vân từ lúc nào? Trong hoàn cảnh nào?”

Mạnh Lương Xuyên nhớ lại: “Ba năm trước, tôi nằm vùng ở chợ đen để điều tra tổ chức buôn lậu lớn nhất Nepal. Nửa năm trước, cấp trên đột nhiên thông báo, Trình Mục Vân đã thâm nhập vào Nepal, ra chỉ thị cho tôi tìm cách tiếp cận anh ta.”

“Cậu có biết Trình Mục Vân đến Nepal làm gì không?”

“Tôi không rõ.” Mạnh Lương Xuyên nói dối bằng vẻ mặt hết sức thành thật: “Tôi chỉ biết anh ta muốn cướp một lô hàng, nhân tiện phá hủy hang ổ của tổ chức buôn lậu nhằm mục đích trả thù. Sau đó, tôi giúp anh ta đưa hàng đến trang viên cafe ở Ấn Độ. Nhiệm vụ của tôi đến đây là kết thúc.”

“Cậu không biết thật à?” Vị lãnh đạo tỏ ra nghi hoặc: “Thế tại sao cậu còn ở lại Ấn Độ?”

“Chuyện này...” Mạnh Lương Xuyên ho một tiếng: “Tôi đã sớm biết bên cạnh Trình Mục Vân có “tay trong” của cảnh sát nên quyết định ở lại. Ngộ nhờ người anh em đó gặp nguy hiểm thì còn có thể trợ giúp.”

Vị lãnh đạo gật đầu, nhìn sang Trần Uyên: “Cậu quen Trình Mục Vân từ bao giờ? Trong trường hợp nào?”

Trần Uyên bình tĩnh trả lời: “Mười ba năm trước, sau khi được Trình Mục Vân cứu trong nhà tù, Phó Nhất Minh đã đặc biệt mời Trình Mục Vân gia nhập tổ chức hành động, còn nhường chức tổ trưởng cho anh ta. Thế nên cấp

trên đã cử tôi gia nhập tổ hành động này, nhiệm vụ là giám sát Trình Mục Vân.”

“Cậu có biết cậu ta tới đây làm gì không?”

“Điều này tôi không chắc lắm, chỉ là suy đoán mà thôi.” Trần Uyên cất giọng đều đều: “Năm trước khi tới Nepal, Trình Mục Vân đã nhắn tin cho Phó Nhất Minh, muốn toàn bộ tổ hành động tới khu vực biên giới Nepal và Ấn Độ, tiếp tục điều tra vụ án. Vụ năm xưa chỉ xóa sổ đường dây buôn lậu từ nước Nga sang biên giới Mông Cổ. Trình Mục Vân nói, anh ta đã nắm được đường dây buôn lậu ở biên giới Ấn Độ và Nepal.”

“Vì vậy Trình Mục Vân đến đây nhằm mục đích giúp Phó Nhất Minh tiếp tục cuộc điều tra? Với tư cách là một thành viên đã rời khỏi tổ chức?”

“Không, đó chỉ là cái cớ của anh ta mà thôi.” Trần Uyên im lặng vài giây rồi trả lời: “Anh ta quay về nhằm mục đích trả thù. Anh ta nghi ngờ nhiều năm trước, trong tổ hành động có kẻ phản bội nên mới chết nhiều người như vậy. Vì thế, lần này Trình Mục Vân trở về là để tìm ra kẻ đó.”

Vị lãnh đạo gật đầu: “Ý của cậu là, Trình Mục Vân dùng thủ đoạn phi pháp để truy tìm kẻ phản bội trong tổ hành động?”

“Không sai, đúng là thủ đoạn phi pháp.” Trần Uyên kết luận.

Trong phòng vang lên tiếng gõ bàn chuột. Nội dung cuộc thẩm vấn ngay lập tức được gửi về Tổng bộ. Sau đó, ghi chép trên máy tính cũng đồng thời bị tiêu hủy, không để lại bất cứ dấu vết nào.

Đám cảnh sát ở đây không có quyền phán xét. Bởi vì tổ hành động ở Moscow có cấp bậc rất cao, cấp bậc của vị lãnh đạo đang tiến hành thẩm vấn còn thấp hơn Phó Nhất Minh.

Do đó, bọn họ chỉ chịu trách nhiệm thẩm vấn, còn lại phải đợi Tổng bộ đưa ra quyết định, liệu có bắt giam Trình Mục Vân, chuyển giao cho Tổng bộ hay không?

Tiếp theo, mọi người đều tập trung sự chú ý vào Trình Mục Vân. Bởi vì anh đã biến mất mười năm nên bây giờ gặp người thật, ai nấy đều có cảm giác anh giống người đàn ông bước ra từ những tấm ảnh đen trắng cũ kỹ.

Năm tháng đúng là có thể mài mòn tất cả. Anh bây giờ trầm tĩnh như nước.

Vị lãnh đạo ho khẽ một tiếng, chuẩn bị thẩm vấn.

“Tôi cần một phiên dịch tiếng Nga.” Trình Mục Vân bình thản nói tiếng Anh với ông ta: “Dù sao tôi cũng là người Moscow. Không dùng tiếng mẹ đẻ, biểu đạt không rõ ràng thì tôi dễ bị thiệt thòi. Còn nữa, xin hãy cho tôi một cốc nước nóng. Tôi không hy vọng đây là cuộc thẩm vấn. Bởi vì tôi không cho rằng, bản thân phạm phải lỗi lầm gì, đặc biệt là đối với kết luận ác ý “thủ đoạn phi pháp” của anh Trần Uyên đây.”

“Dĩ nhiên... Tất cả vẫn chưa có kết luận.” Vị lãnh đạo giơ tay: “Người ở ngoài hãy tìm cho tôi một phiên dịch tiếng Nga và một tiếng Anh, nhân tiện rót cốc nước nóng cho anh Trình Mục Vân.”

Năm phút sau, mọi yêu cầu của Trình Mục Vân đã được thỏa mãn.

Vị lãnh đạo ho khẽ một tiếng, chuẩn bị mở miệng.

“Tôi đến vùng biên giới Nepal và Ấn Độ là để điều tra đường dây buôn lậu.” Không đợi đối phương lên tiếng, Trình Mục Vân trực tiếp trả lời: “Nhưng tôi chỉ điều tra được một nửa. Sau khi căn cứ địa của tổ chức buôn lậu ở Nepal bị xóa sổ, tôi đã bị mất manh mối.”

“Vậy cậu đến Ấn Độ làm gì?” Vị lãnh đạo ngẫm nghĩ rồi hỏi.

“Bởi vì Đức Phật ở nơi này.”

“...”

“Nepal và Ấn Độ là cội nguồn của Phật giáo. Tuy tôi từng xuất gia tại một ngôi chùa Trung Quốc, không thờ Ấn Độ giáo nhưng dấu sao cũng là đồng đạo. Tôi cho rằng, bản thân đến nơi này vì tín ngưỡng tôn giáo chẳng phải là điều đáng chê trách có đúng không?” Trình Mục Vân thông thả uống nước như thể đang thưởng thức tách cafe Ấn Độ nồng đậm.

“Cái chết của Châu Khắc khiến tôi rất đau lòng. Tôi hy vọng các anh tiếp tục điều tra, để tập đoàn buôn lậu đó trả giá cho những chuyện chúng gây ra.” Trình Mục Vân mỉm cười với vị lãnh đạo: “Rất xin lỗi, tôi không thể giúp các anh.”

“Xin hãy yên tâm.” Vị lãnh đạo nói một cách nghiêm túc: “Về cái chết của Châu Khắc, chúng tôi đã lập án. Chúng tôi sẽ không để đồng nghiệp hi sinh vô ích.”

“Về phần Trang Diễm...” Trình Mục Vân cụp mi, im lặng vài giây.

Mọi người bất giác nín thở, cả nhân viên ghi biên bản cũng dừng động tác.

“Tôi cũng rất đau lòng. Tuy tôi và cậu ấy không thân quen.” Trình Mục Vân tiếp tục lên tiếng: “Tại sao không khám nghiệm tử thi ư? Bởi vì tôi không tin bất cứ người nào ở đây. Người của tổ hành động đã đưa thi thể của Trang Diễm về Moscow. Tôi tin, chẳng bao lâu nữa sẽ có kết quả khám nghiệm chi tiết. Tới lúc đó, nếu các anh cần tôi phối hợp điều tra, tôi cũng sẽ sẵn lòng.”

Cuộc thăm vấn chấm dứt ở đây, bởi những điều cần nói, Trình Mục Vân đã nói cả rồi, bao gồm cả câu cuối cùng: “Còn nữa, anh Trần Uyên đoán tôi đang điều tra kẻ phản bội? Chuyện này quá hoang đường. Mười năm trước tôi đã rời khỏi tổ chức, tôi không còn là tổ trưởng nên chẳng có tư cách lấn quyền hạn điều tra. Rất xin lỗi, tôi không chấp nhận sự vu khống đó.”

Vị lãnh đạo trầm ngâm một lúc mới mở miệng: “Anh Trình Mục Vân! Anh nên biết, tuy chỉ là một cảnh sát bình thường nhưng Trang Diễm không thể hi sinh một cách tùy tiện như thế.”

“Đó là lẽ dĩ nhiên.” Trình Mục Vân gật đầu: “Tôi cũng hy vọng các anh sớm tìm ra sự thật.”

Vị lãnh đạo đưa mắt về phía Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên lắc đầu: “Tôi không rõ chuyện này. Trình Mục Vân chưa bao giờ nói với tôi về vấn đề nội gián.”

Vị lãnh đạo lại nhìn Trần Uyên. Trần Uyên đã sớm có sự chuẩn bị để đối phó với những lời biện bạch của Trình Mục Vân. Anh ta tháo kính, đưa cho vị lãnh đạo: “Ở đây có máy ghi âm.”

Cấp dưới của vị lãnh đạo đứng dậy, cầm lấy cái kính. Trình Mục Vân liếc anh ta một cái, thảo nào thấy anh ta suốt ngày ho, chắc là để che giấu động tác ghi âm. Nghĩ đến đây, Trình Mục Vân nhếch miệng.

Đoạn băng ghi âm là ở tầng hầm bệnh viện tối qua. Theo tiếng ho khá rõ của Trần Uyên là nội dung cuộc tranh cãi giữa Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh.

“Thằng bé mới mười chín tuổi. Từ nhỏ nó đã đi theo tôi, bây giờ thì hay rồi. Nó chết là có thể chứng minh được bản thân trong sạch, không phải nội gián. Anh đã hài lòng chưa?” Đây là giọng Phó Nhất Minh.

“Cậu thật sự muốn giết tôi phải không?” Là tiếng của Trình Mục Vân.

Nghe xong đoạn băng ghi âm, vị lãnh đạo chờ Trình Mục Vân giải thích nhưng anh vẫn tiếp tục uống nước cho đến giọt cuối cùng rồi để cốc xuống bàn.

“Anh có muốn giải thích gì không?” Ông ta hỏi.

“Anh cần tôi giải thích gì chứ?” Trình Mục Vân không hiểu.

“Đoạn băng rõ ràng rành ra đấy. Phó Nhất Minh phát hiện ra anh đang điều tra kẻ phản bội nên mới tranh cãi với anh.” Vị lãnh đạo nói.

Trình Mục Vân nhún vai: “Lẽ nào anh không nghe thấy, tất cả đều chỉ là suy đoán của Phó Nhất Minh? Lúc bấy giờ tôi đang đau lòng, vậy mà cậu ta còn muốn giết tôi. Anh cảnh sát này, anh nên biết, Phó Nhất Minh không chỉ có ngoại hình như con gái, tính cách cũng giống đàn bà, dễ nổi nóng, hay ngờ vực, làm việc theo cảm tính, hơn nữa còn rất nhỏ nhen, có thù tất báo. Cậu ta vẫn còn tức tôi về chuyện mười năm trước, tôi bỏ đi không một lời từ biệt, còn oán trách tôi đến tận bây giờ.”

Nghe những lời này, Mạnh Lương Xuyên không nhịn nổi liền đưa mắt ra ngoài cửa sổ, ngắm cánh đồng hoa hướng dương phía xa xa.

“Cậu ta thường vô duyên vô cớ nổi cáu, hay suy diễn lung tung. Về điểm này, anh có thể hỏi người ở Moscow. Tôi đã sớm quen rồi.” Trình Mục Vân gượng cười: “Nhưng không có nghĩa tôi thừa nhận lời nói của Phó Nhất Minh, đặc biệt là những lời chỉ trích vô căn cứ.”

Trình Mục Vân trả lời đầu ra đấy, không một chút sơ hở. Dẫu sao trong đoạn băng ghi âm, anh cũng không nhiều lời. Những lời mà người phụ nữ tên Ôn Hàn nói cũng chẳng liên quan đến kẻ phản bội. Nói chung, chỉ có Phó Nhất Minh chỉ trích anh trong tâm trạng phần nộ.

Ba người phía cảnh sát lại trầm mặc. Cuộc thẩm vấn của bọn họ đã thật sự kết thúc. Bây giờ, họ chỉ biết chờ đợi mệnh lệnh của Tổng bộ, liệu có đưa Trình Mục Vân đi hay không?

Đây là một vấn đề nan giải. Nói một cách đơn giản, Trình Mục Vân từng nhúng chàm nhưng sau đó “tẩy trắng” thành người anh hùng, thành một truyền kỳ. Bây giờ nếu bảo anh là “đen” thì chẳng khác nào phủ nhận

chuyện của mười năm trước, tự vả vào miệng mình. Vì thế, trong vụ này, phía cảnh sát cần phải hết sức thận trọng.

Mọi người chờ đợi hồi lâu. Dường như Tổng bộ cũng do dự, không biết có nên tạm giam Trình Mục Vân hay không. Vị lãnh đạo không ngừng xem đồng hồ. Đã bốn mươi phút trôi qua mà Tổng bộ vẫn chẳng có hồi đáp.

Vị lãnh đạo muốn nói câu gì đó để làm dịu đi bầu không khí. Ngộ nhờ Trình Mục Vân vô tội, tự nhiên hùng hổ đưa người về đây thì cũng có chút ngại ngùng.

Lời hàn huyên vừa đến miệng, bên ngoài chợt vang lên tiếng gõ cửa, vị lãnh đạo ra hiệu cấp dưới đi mở cửa. Người đàn ông vừa bị Trình Mục Vân kêu là giống đàn bà bước vào. Anh ta nheo mắt, quan sát một lượt phòng thẩm vấn, bật cười thành tiếng: “Các anh đưa người của tôi đi mà không báo với tôi một tiếng.” Ngữ khí của anh ta rất không vui: “Hơn nữa còn là cựu tổ trưởng, các anh bảo tôi phải ăn nói với anh em thế nào đây?”

Vị lãnh đạo lịch sự trả lời: “Chúng tôi cũng hết cách, chỉ làm theo phận sự mà thôi.”

“VẬY anh có biết, chúng tôi bán mạng ở tuyến đầu, việc các anh cài “tay trong” để rồi đâm chúng tôi một nhát đáng ghét đến mức nào không?”

Vị lãnh đạo hoàn toàn á khẩu. Phó Nhất Minh nói tiếp: “Phàm là người đang thi hành nhiệm vụ đều không bị trói buộc bởi bất cứ thứ gì. Tất cả tội danh, cho dù là thẩm vấn cũng phải đợi đến khi nhiệm vụ kết thúc rồi tính sau. Đây là quy tắc bất thành văn của chúng ta.” Phó Nhất Minh tỏ ra mất kiên nhẫn: “Chúng tôi đang điều tra tập đoàn buôn lậu, đang chấp hành nhiệm vụ. Anh có biết mười năm trước tập đoàn đó đã khiến tôi tổn thất bao nhiêu thành viên hay không?”

“Về vấn đề này... Tôi cũng cảm thấy đáng tiếc.” Vị lãnh đạo nói nhỏ.

Bầu không khí đóng băng trong giây lát, mọi người đều trầm mặc. Cuối cùng, vẫn là Phó Nhất Minh phá vỡ sự im lặng: “Vừa rồi tôi đã báo cáo lên Tổng bộ. Tôi cũng đứng ra bảo đảm rằng Trình Mục Vân không tiến hành bất cứ cuộc điều tra bất hợp pháp nào, tổ hành động của chúng tôi không có nội gián, cái chết của Trang Diễm là sự cố bất ngờ, vì trúng độc thực phẩm. Đội bản báo cáo khám nghiệm tử thi từ Moscow là có thể nói rõ tất cả.”

Ba người thẩm vấn đều ngậy ra.

“Xin hỏi, chúng tôi có thể đi được chưa?” Phó Nhất Minh cúi xuống nhìn vị lãnh đạo.

“Xin hãy chờ một lát, tôi cần xác nhận tới Tổng bộ.” Vị lãnh đạo chỉ vào một cái ghế.

Phó Nhất Minh nhún vai, ra chiều mình không cần ngồi.

Nhân viên ghi biên bản gửi tin về Tổng bộ. Ba phút sau, anh ta nhận được thông báo: Thả người, tiếp tục giám sát.

Vị lãnh đạo thở phào nhẹ nhõm, đưa tay về phía cửa ra vào: “Các anh có thể đi được rồi. Chỉ là, chúng tôi sẽ giám sát mọi hành động của anh ta trong thời gian ở Ấn Độ.”

Phó Nhất Minh gật đầu: “Không thành vấn đề. Các anh có thể cử người giám sát Trình Mục Vân nhưng không có quyền đưa anh ta đi, trừ khi tôi chết.” Nói xong, anh ta bước đến trước mặt Trình Mục Vân: “Chúng ta đi thôi.”

Trình Mục Vân thản nhiên đứng dậy, cầm áo khoác vắt trên thành ghế. Anh mỉm cười với người phiên dịch, nói bằng tiếng Nga: “Cảm ơn anh.”

Cho đến lúc rời đi, Trình Mục Vân không hề nhìn Trần Uyên lần nào. Phó Nhất Minh đảo mắt qua quân hàm trên cầu vai bộ cảnh phục của Trần Uyên,

cười cười với anh ta: “Chúc mừng anh đã rút lui thành công, không cần làm nội gián trong tổ chức nguy hiểm như địa ngục của chúng tôi nữa.”

Sau khi Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh đi khỏi, vị lãnh đạo tắt ngọn đèn dùng để thẩm vấn rồi quay sang Trần Uyên: “Cậu hãy ở lại đây, báo cáo riêng với lãnh đạo của cậu.”

Nếu không phải Trần Uyên đột ngột bắn tin, yêu cầu bắt giữ Trình Mục Vân thì cũng chẳng đến lượt ông ta chủ trì cuộc thẩm vấn này.

Có câu nói Moscow là nơi mà máu lạnh và máu nóng cùng tồn tại. Ở đây chẳng có ai muốn đắc tội với đám Phó Nhất Minh.

“Tôi xong việc rồi chứ?” Mạnh Lương Xuyên đứng dậy, vươn vai.

“Cậu đi đi.” Vị lãnh đạo thở phào, vỗ vai anh ta: “Cậu mau quay về Nepal đi. Nhóm người Moscow này được gọi là “tổ chức địa ngục”. Cậu đừng có dây dưa với bọn họ, cẩn thận không bị liên lụy đấy.”

“Tôi biết rồi.” Mạnh Lương Xuyên cười. Vừa rồi anh ta cũng toát mồ hôi lạnh. Để bảo vệ Trình Mục Vân, anh ta đã nói dối không ít. Nếu bị vạch trần, chắc chắn anh ta sẽ khó sống.

Anh ta rời khỏi phòng, dời mắt về phương xa, nhìn thấy hai hình bóng đã trở nên nhỏ xíu.

Mạnh Lương Xuyên lại ngoảnh đầu về phía căn phòng sau lưng. Tay Trần Uyên đó là loại người mà anh ta coi thường nhất. Tuy Trần Uyên cũng chỉ làm nhiệm vụ, nhưng Mạnh Lương Xuyên nghĩ, nếu là đối phương, chắc mình sẽ “phản chủ”, tuyệt đối không bán đứng Trình Mục Vân.

Mạnh Lương Xuyên thở dài. Lúc mới được xem tấm ảnh chụp cả nhóm ở vườn cafe, anh ta đã đoán, trong bốn người có một người là kẻ phản bội, một người là “tay trong” của cấp trên để giám sát Trình Mục Vân. Bây giờ, Trần

Uyên tự tiết lộ thân phận, rời khỏi tổ chức, Trang Diễm đã chết, chỉ còn lại Trình Gia Diệc và Phó Nhất Minh. Rốt cuộc thời gian tới còn xảy ra bao nhiêu chuyện, chết bao nhiêu người nữa...

Phó Nhất Minh và Trình Mục Vân sánh vai đi bên rìa vườn hoa hướng dương. Đúng như Trình Mục Vân nhận xét, con người anh ta thù dai, nóng tính, dễ nổi giận, nhưng dù bị nghi ngờ, anh ta vẫn đặt người anh em nhiều năm lên hàng đầu.

Đi một đoạn, Phó Nhất Minh cảm khái: “Tôi đã bảo anh đừng điều tra vụ nội gián nữa. Chúng ta đâu phải là xã hội đen mà thích xử lý thì xử lý. Tất cả đều phải tuân thủ luật pháp. Thủ đoạn trái phép này của anh một khi xảy ra án mạng, anh sẽ phải đền tội đấy.”

Trình Mục Vân liếc anh ta một cái.

“Anh còn nghi ngờ tôi nữa không?” Phó Nhất Minh hỏi.

“Cũng rất khó nói.” Trình Mục Vân thản nhiên trả lời.

“Rất tốt. Hai chọn một, giữa tôi và Trình Gia Diệc, anh hãy xử lý một người đi. Hay là tôi viết báo cáo lên cấp trên trước, nếu tôi mất mạng thì cái chết của tôi chẳng liên quan gì đến anh?” Nói xong, Phó Nhất Minh phì cười.

Trong tiếng cười của anh ta, Trình Mục Vân nhìn thấy Ôn Hàn đang sốt ruột chờ đợi ở phía xa xa.

“Người đàn bà của anh xông vào phòng tôi, bắt tôi đi tìm anh.” Phó Nhất Minh nhếch miệng: “Cô ấy rất thông minh, biết tôi có thể cứu anh. Mau đi đi, lần này cô ấy là anh hùng, còn anh là mỹ nhân. Anh hùng cứu mỹ nhân, ít nhất mỹ nhân cũng nên lấy thân báo đáp.”

Trình Mục Vân liếc anh ta một cái.

Phó Nhất Minh cười: “Đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy thân hình của mình không bằng anh. Lúc cô ấy kéo tôi dậy, tôi chẳng mặc gì cả. Vậy mà ánh mắt cô ấy nhìn tôi chẳng khác nào nhìn khúc gỗ.”

Trình Mục Vân điềm nhiên đáp: “Cậu tưởng cậu và tôi chỉ có thân hình khác biệt thôi sao?”

Phó Nhất Minh chau mày: “Đại hòa thượng, anh quá đáng thật đấy. Tôi một thân một mình, trong thời gian tới rất có thể vì sự nghi ngờ của anh mà bỏ mạng tại Ấn Độ. Trong mấy ngày cuối cùng của cuộc đời, anh không tìm giúp tôi một cô nàng để tôi thưởng thức mùi vị đàn bà còn đả kích tôi nữa.”

Trình Mục Vân chẳng thèm để ý đến anh ta, tiếp tục đi về phía trước.

Phó Nhất Minh dừng bước, ngó nghiêng xung quanh, tìm chiếc xe ba bánh cà tàng mà mình và Ôn Hàn vừa lái đến đây. Anh ta cảm thấy, đôi nam nữ kia nhất định sẽ làm chuyện gì đó trong cánh đồng hoa hướng dương đến tối muộn. Anh ta không muốn ngồi chờ ở đây.

Dưới ánh mặt trời, hoa hướng dương luôn có sức mạnh kéo trái tim con người hướng tới ánh sáng, đặc biệt là khi bạn đứng trong cánh đồng hoa bát ngát, không thấy tận cùng. Ôn Hàn hít một hơi sâu, muốn dựa vào sức mạnh thiên nhiên để khiến bản thân yên lòng. Nhưng khi anh xuất hiện trong tầm mắt, cô không kiềm chế nổi, lập tức chạy nhanh đến ôm lấy cổ anh.

Trình Mục Vân giữ hai bên đùi cô, kéo cô đến trước mặt mình. Sống mũi Ôn Hàn cay cay, sự việc xảy ra vào sáng hôm nay quả là đáng sợ. Dõi theo bóng hình anh xuống tầng dưới, trong lòng cô có linh cảm bất thường. Sau đó, cô đi đến bên cửa sổ và tận mắt chứng kiến cảnh tượng anh bị rất nhiều cảnh sát trang bị súng ống áp giải lên xe đi mất. Thế là cô chạy một mạch sang ngôi nhà màu trắng, xông vào phòng Phó Nhất Minh, lôi anh ta dậy. Cô thậm chí còn ném quần áo vào người anh ta: “Anh mau dậy đi! Trình Mục Vân bị cảnh sát bắt đi rồi!”

Tiếp theo, hai người vội vàng chạy ra đường. Cô nhảy lên một chiếc xe ba bánh đang đỗ bên vệ đường định phóng đi mất. Phó Nhất Minh vừa gầm lên “cô không cần mạng sống nữa à”, vừa lôi cô xuống. Anh ta mắng cô, đừng nghĩ Trình Mục Vân vô dụng như vậy. Đừng nói là mấy chục người trang bị súng ống, cho dù núi đao biển lửa anh ta cũng có thể sống sót.

Sau đó, Phó Nhất Minh để lại tin nhắn cho người của tổ hành động rồi chở cô đến nơi này.

Trên suốt quãng đường, Ôn Hàn không hề rơi lệ. Bây giờ ở trong vòng tay Trình Mục Vân, cô mới bắt đầu sụt sịt, cất tiếng khóc đê nén.

“Trình Mục Vân! Lần sau xảy ra chuyện gì xin anh hãy cho em biết trước.” Ôn Hàn ghen ngào: “Em vẫn chưa từng nói, em yêu anh...”

Trình Mục Vân khóc cười không xong. Liệu có nên cảm ơn ông trời đã cho anh gặp được người phụ nữ này hay không?

Câu thổ lộ sau khi anh thoát nạn phải khiến anh... cảm động mới đúng. Tại sao anh lại thấy buồn cười như vậy? Ôn Hàn cúi xuống, cắn mạnh lên vai anh: “Còn chưa được nghe câu em yêu anh, anh mà chết có phải hối hận lắm không?”

Người đàn ông này khiến cô đem lòng yêu. Vậy mà lần nào anh cũng nói đi là đi, nói bị bắt là bị bắt...

Ôn Hàn ôm chặt thắt lưng Trình Mục Vân, ngón tay vẫn còn run run.

“Trình Mục Vân, em yêu anh. Xin đừng để em một mình quay về Moscow.” Giọng cô khô khốc: “Em xin anh, đừng để em một mình quay về nơi ấy.”

Cô không thể tưởng tượng, bản thân liệu có thể chịu đựng nổi mùa đông lạnh giá ở Moscow khi không có anh bên cạnh; không thể tưởng tượng nổi,

tâm trạng của cô sẽ thế nào khi nghĩ đến chuyện anh gặp nguy hiểm ở nơi nào đó.

“Em yêu!” Trình Mục Vân vuốt ve sống lưng cô, đáp khẽ: “Em cứ như vậy khiến tôi rất khó xử. Em còn nhớ những điều tôi nói lúc chúng ta ở trong phòng giặt đồ của nhà nghỉ bên Nepal hay không? Trước khi em quay về Moscow, chúng ta có thể ở bên nhau, sau đó mỗi người một ngả.”

Ôn Hàn đắm mạnh vào lưng anh: “Em không đồng ý.”

Cảm thấy để Phó Nhất Minh xem trò vui thì không thỏa đáng, Trình Mục Vân liền ôm Ôn Hàn, xoay người đi vào trong cánh đồng hoa hướng dương.

Trình Mục Vân buông người Ôn Hàn, nhìn vào mắt cô: “Hôm chúng ta lần đầu tiên gặp nhau trên cao nguyên Tuyết Vực, một lạt ma cao tuổi nói với tôi: Mạng dài ai sớm tỉnh. Đời ta, ta biết ta. Ý của ông ấy là, tất cả mọi vật trên thế gian này đều là ảo ảnh hư vô. Lúc bấy giờ, tôi không nói với ông ấy, trong kinh Kim Cang cũng có câu: Hết thấy pháp hữu vi, như ảo ảnh như bọt nước. Em thấy không? Mọi người đều cho rằng, mọi thứ trong cõi đời chỉ là ảo ảnh. Thế nên em đừng quá cố chấp. Ôn Hàn, em hãy coi tôi là một thứ hư vô, đáng quên thì quên, đáng từ bỏ thì từ bỏ.

Ôn Hàn lắc đầu, muốn phản bác lời anh.

“Bảo bối, tôi cũng yêu em.” Trình Mục Vân ghé sát mặt, cất giọng vô cùng dịu dàng: “Nếu cho tôi sống lại một lần, chắc chắn tôi sẽ làm người tốt. Tôi sẽ làm công nhân hay công việc gì đó, kiếm một mức lương ít ỏi, buổi tối ngày cuối tuần sẽ uống rượu đến say khướt tại một quán bar nhỏ nào đó. Tôi sẽ sống độc thân cho tới năm ba mươi lăm tuổi, chờ gặp một cô gái trẻ có một phần tư dòng máu người Hoa ăn mặc kín đáo ở một góc quán bar. Tôi sẽ dẫn cô ấy về nhà, làm tình, kết hôn và sinh một đàn con với cô ấy. Tôi sẽ cho cô ấy biết một sự thật, loại tình yêu kích thích không thích hợp với cô ấy. Người phụ nữ tôi yêu nên có một cuộc sống yên bình cho đến hết cuộc đời.”

CHƯƠNG 13

NGƯỜI TRONG MỘNG MỊ

Buổi trưa nắng gắt, Phó Nhất Minh còn đang phân vân xem có nên quay lại chỗ thăm vấn để mượn xe ra về hay không bởi chiếc xe ba bánh cà tàng kia đã chết gí, thì Trình Mục Vân cùng người phụ nữ của anh từ cánh đồng hoa hướng dương đi ra ngoài.

Trình Mục Vân vừa đi vừa ôm hôn Ôn Hàn. Phó Nhất Minh ngồi bên rìa cánh đồng hoa, ném hòn sỏi xuống đất để phá vỡ cảnh tượng mờ ám trước mặt. Nhìn thấy anh ta, Ôn Hàn lập tức đẩy Trình Mục Vân ra.

Do thân phận đặc thù nên Phó Nhất Minh chưa từng yêu đương hẹn hò nhưng anh ta có thể nhận ra, ánh mắt Ôn Hàn nhìn Trình Mục Vân chẳng khác chị gái mình là bao. Chỉ có điều, Ôn Hàn may mắn hơn nhiều. Bởi cô đã giành được trái tim của Trình Mục Vân.

Ai mà biết được nguyên nhân có phải là vì thân thế của cô trong sạch hay không?

Thích nghiên ngẫm vấn đề “tại sao lại yêu”, “yêu từ khi nào”, “yêu nhiều đến mức nào” đều là những người có nhiều thời gian để phung phí. Còn loại người như bọn họ thiếu nhất là thời gian và sinh mệnh. Không một ai thấu hiểu cái gọi là “thời khắc này” như bọn họ. Thời khắc này vẫn còn sống đã là điều vô cùng tuyệt diệu, những thứ khác đều là phụ.

Không biết người đàn ông giữ giới từ năm mười lăm tuổi như Trình Mục Vân nhìn nhận thế nào về hai chữ “tình yêu”.

Theo quan điểm của Phó Nhất Minh, tình yêu là thứ rất khó tìm, đồng thời có thể dễ dàng đánh mất. Bạn vĩnh viễn không biết, người mà bạn đem lòng

yêu thương liệu có phải là kẻ thù hoặc trong tương lai sẽ trở thành kẻ thù của mình hay không? Trong thế giới của anh ta, giây phút trước vẫn còn ở bên nhau, giây phút sau sinh tử cách biệt là chuyện thường xuyên xảy ra.

Đầu cánh đồng hoa có chiếc xe Jeep chạy tới, trên xe có ba người đàn ông và một người phụ nữ chịu trách nhiệm giám sát Trình Mục Vân. Người lái xe nhảy xuống, nói câu xin lỗi bằng tiếng Anh, thông báo đây là mệnh lệnh của cấp trên.

Phó Nhất Minh không có ý kiến. Dù sao có ô tô đưa về trang viên cũng còn hơn không.

Xe Jeep nhanh chóng chạy về phía đường phố tấp nập. Trình Mục Vân dõi mắt ra ngoài cửa sổ, hỏi Ôn Hàn: “Nếu cho em một ngày, em muốn đi đâu?”

Bốn người xa lạ và Phó Nhất Minh ở trên xe đều nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

“Em ư?” Ôn Hàn trả lời bằng tiếng Nga: “Chắc là Kathmandu.”

Đó là nơi hai người gặp nhau. Tuy ở nơi ấy, Trình Mục Vân thậm chí còn hơi mặt dày và vô sỉ. Nhưng bây giờ hồi tưởng lại, dường như đó vẫn là nơi đẹp đẽ nhất.

Bất kể là nhà nghỉ trong ngõ nhỏ, quán ăn đồ Tây hay tiệm vẽ Henna Tattoo tồi tàn ở góc phố vẫn đều hiện lên rõ mồn một trong ký ức của cô.

Nếu thời gian có thể quay ngược, cô sẽ không trốn tránh anh, sẽ tận dụng từng giây từng phút của quãng thời gian bình yên đó để tìm hiểu con người anh.

Viễn mắt cay cay, Ôn Hàn cúi thấp đầu. Trình Mục Vân cười khẽ một tiếng, nói bằng một giọng điệu biếng nhác và bất lực: “Giờ mà quay về Nepal thì có chút khó khăn về mặt thời gian, bởi vì trưa mai tôi phải quay lại đây để

tham gia buổi lễ xuất gia rồi. Varanasi được không em? Từ đây đến đây chỉ mất một tiếng đồng hồ.”

Không hề để ý đến ánh mắt của ba người đàn ông bên cạnh, anh ghé đầu, thì thầm bên tai Ôn Hàn: “Trong căn phòng nhỏ chỉ có mỗi chiếc giường đó, tôi đã khiến em sung sướng còn gì?”

Phó Nhất Minh ngồi ở ghế lái phụ bị sặc, ho liên hồi.

Ôn Hàn chẳng để ý người khác có nghe thấy hay không. Cô tròn mắt kinh ngạc, thậm chí quên cả tiếp lời. Lễ nào anh tình nguyện dành trọn một ngày cho cô? Một ngày chỉ có hai người, không có chuyện gì xảy ra?

“Chúng tôi đến Varanasi.” Trình Mục Vân đưa ra quyết định, nói với người tài xế.

“Hai vị có hai mươi tư tiếng đồng hồ vui vẻ.” Nói xong, Phó Nhất Minh mở cửa nhảy xuống trong lúc ô tô vẫn đang chạy. Người tài xế lập tức phanh kít theo phản xạ, đỗ xe bên lề đường.

Trừ đi thời gian trên đường thì không đủ hai mươi tư tiếng đồng hồ. Có lẽ, đây là khoảng thời gian cuối cùng mà Trình Mục Vân có thể dành cho Ôn Hàn.

Ô tô lao rất nhanh trên đường phố. Chỉ những lúc chỉ đường, Trình Mục Vân mới mở miệng. Đúng như anh từng nói, mười năm trước, anh từng sống ở Ấn Độ một thời gian nên rất rành đường. Nhìn thấy phố xá quen thuộc, Ôn Hàn mới phát hiện anh đưa cô về nơi ở khi mới đến Ấn Độ.

Trình Mục Vân xuống xe, giơ tay về phía Ôn Hàn. Quán ăn nhỏ ở hai bên và con chó vàng lượn đi lượn lại trước cửa tiệm vẫn còn đó. Suy nghĩ này đúng là ngốc nghếch, mới mấy ngày trôi qua, làm gì có chuyện thay đổi cơ chứ.

Ôn Hàn xuống xe, đi theo Trình Mục Vân. Lần trước, cô mò đến nơi này theo sự chỉ dẫn của anh. Lúc bấy giờ, ông chủ tiệm bán đồ lưu niệm người Ấn còn nhiệt tình chào mời cô. Ôn Hàn đưa mắt qua tiệm đó, thấy ông chủ đang ngồi ngủ gật.

“Em muốn mua đồ sao?” Trình Mục Vân hỏi.

Ôn Hàn lắc đầu. Mua gì chứ? Đây đâu phải là đi du lịch.

“Chẳng phải em muốn mua hương trầm hay sao?”

Xem ra, Trình Mục Vân muốn thực hiện nghĩa vụ của một người bạn trai. Bạn gái đi du lịch nước ngoài, chỉ cần dừng bước trước một cửa hàng nào đó, bạn trai sẽ lập tức rút ví tiền, thỏa mãn mọi nhu cầu. Bất kể là đồ lưu niệm, đồ trang sức, thậm chí mấy thứ không cần thiết, bạn trai cũng mua hết.

Ôn Hàn tiếp tục lắc đầu: “Chúng ta sẽ ngủ một đêm ở nhà bạn anh hay sao?” Cô dõi mắt về dãy nhà cách đó không xa.

“Em muốn ở thì ở.”

“Anh có chìa khóa không?”

Ánh mắt của Trình Mục Vân dừng lại ở bờ môi Ôn Hàn vài giây. Anh nở nụ cười mang hàm ý sâu xa: “Chìa khóa có quan trọng không em yêu?”

Ôn Hàn phì cười. Không phải anh sẽ cạy cửa nhà người ta đấy chứ?

Cũng may Trình Mục Vân không làm điều đó. Anh tìm thấy chìa khóa trong khe dưới bậc thềm xi măng, sau đó mở cửa, dẫn cô vào ngôi nhà không người ở.

Bốn nhân viên giám sát ở phía sau đưa mắt nhìn nhau, quyết định đi theo vào.

Dù sao đây cũng là ngôi nhà khép kín, bọn họ canh chừng ở bên ngoài một đêm cũng chẳng thành vấn đề. Có điều, bọn họ sợ không thể giám sát hoàn toàn hành vi của Trình Mục Vân.

Kết quả là khi bọn họ đi vào, đôi nam nữ đã vào gian trong.

Rốt cuộc bọn họ nên làm gì? Người từng đứng đầu tổ hành động Moscow luôn hành sự khó hiểu như vậy sao? Bốn nhân viên giám sát đành ngồi ở phòng khách chờ đợi.

Ôn Hàn đưa mắt về phía phòng khách, hỏi nhỏ: “Họ cũng là người của anh à?” Cô không biết Trình Mục Vân đang bị theo dõi.

Nụ cười của Trình Mục Vân có chút khó hiểu: “Coi như phải, nhưng cũng không phải.”

Ôn Hàn “Ồ” một tiếng, bắt đầu lục tìm trong nhà bếp, xem có những thứ gì có thể dùng được. Có rất nhiều hương liệu nên cô phải mở nắp kiểm tra xem mình cần loại nào.

Trình Mục Vân nhặt một quả cà chua, hỏi: “Em muốn nấu cơm đấy à?”

“Vâng.”

“Khỏi cần phiền phức như vậy, chúng ta có thể ra ngoài ăn.”

Ôn Hàn đổ đông rau vừa tìm thấy vào bồn rửa: “Nhưng em không muốn ra ngoài.” Cô nắm lấy tay Trình Mục Vân: “Vì chúng ta lại phải mất thời gian tìm nhà hàng, xem thực đơn, chọn món ăn. Những việc này tương đối phiền phức, cũng tốn thời gian. Hãy để em nấu cho anh ăn. Như vậy, anh có thể ở cùng em trong bếp.”

Cùng nhau ở dưới bếp là việc làm hết sức bình thường của những đôi tình nhân bình thường. Thậm chí một số ít người còn cho rằng đây là hành động lãng mạn.

Thế nhưng, có thể gác mọi thứ sang một bên, thuộc về một người phụ nữ một cách trọn vẹn là điều Trình Mục Vân chưa từng trải qua bao giờ.

Bắt gặp ngọn lửa cháy rực trong đáy mắt anh, Ôn Hàn hơi đỏ mặt: “Anh là người đàn ông đầu tiên của em. Tuy một người lớn lên ở Moscow nói ra câu này thì hơi kỳ quặc nhưng em thật sự muốn cùng anh trải qua một ngày bình thường nhất.” Để sau này mỗi khi hồi tưởng lại, cô và anh không chỉ có tình dục, chuyển đi không ngừng gặp nguy hiểm và nỗi đau chia xa.

Trình Mục Vân chẳng nói chẳng rằng tiến lên một bước, đẩy người cô vào bàn bếp. Đôi môi anh dừng lại trên chóp mũi cô: “Vì thế em yêu, em định nấu món gì cho người trong trái tim em vậy?”

Vừa định nói hai từ “bí mật”, Ôn Hàn đã bị anh chặn miệng bằng một nụ hôn mãnh liệt, thậm chí có phần thô bạo.

Khi nụ hôn kết thúc, anh cất giọng khàn khàn: “Sáng sớm hôm nay, vừa rời khỏi căn phòng nhỏ, tôi đã cảm thấy hối hận. Tại sao đêm qua tôi lại lãng phí thời gian ở bên ngoài đón gió lạnh. Nếu cứ chết đi như vậy, có phải sáu tiếng đồng hồ đó vô vị lắm hay không?”

Nói xong, anh lại tiếp tục hôn cô. Lặng lẽ mà trực tiếp, nóng bỏng mà thâm trầm. Đầu Ôn Hàn đập bốp vào góc tủ. Trình Mục Vân lập tức đỡ lấy gáy cô, để đầu cô cách góc tủ một đoạn. Ôn Hàn hoàn toàn chìm đắm trong cảm xúc ngất ngây. Khi anh rời khỏi đôi môi cô, cô há miệng thở hỗn hển, tay ôm ngực, vừa xấu hổ vừa buồn cười.

Xấu hổ là do cửa vẫn mở toang, mấy người xa lạ ở bên ngoài chắc chắn nhìn thấy cảnh tượng thân mật vừa rồi. Còn buồn cười là xuất phát từ nội tâm, cô thật sự muốn cười.

Trình Mục Vân muốn tiến thêm một bước nhưng bị cô đẩy ra. Cô còn phải nấu cơm nữa.

Tuy nhiên, việc Trình Mục Vân ở bên cạnh, cứ nhìn cô đắm đắm khiến cô không thể tập trung. Thế là Ôn Hàn đề nghị anh ra ngoài đợi: “Mấy người bạn của anh có vẻ không thoải mái, chẳng ai nói với ai một lời. Anh ra ngoài tiếp họ đi.”

Trình Mục Vân đưa mắt về phía phòng khách. Nếu nói cho Ôn Hàn biết, những người này mang theo súng ống, chỉ cần phát hiện anh có hành động nguy hại đến sự an toàn xã hội và tính mạng con người, họ sẽ lập tức tiêu diệt anh thì không biết cô sẽ nghĩ gì.

Một lúc sau, Ôn Hàn bê ra một nồi sền sệt thơm lừng, thêm một bát “súp đỏ” không phải là món Ấn Độ, khiến Trình Mục Vân khá bất ngờ.

“Anh không ăn mặn nên trong món súp không có thịt bò, chỉ có cà chua, nhưng màu sắc vẫn thế.” Ôn Hàn ghé sát tai anh, nói bằng tiếng Nga: “Anh còn nhớ súp đỏ^[1] không?” Súp đỏ của Moscow.

^[1]Món súp có nguồn gốc từ Ukraina, phổ biến ở nhiều quốc gia Đông và Trung Âu. Củ cải đường là thành phần chính của món ăn này nên nó có màu đỏ tía.

Trình Mục Vân cọ cọ cằm cô, không rời mắt khỏi bát súp bốc khói nghi ngút.

Đã mười năm rồi. Moscow đúng là mảnh đất khiến con người ta hoài niệm.

Căn phòng tràn ngập mùi vị của Moscow. Tuy món súp này rất bình thường, đến mức bất cứ gia đình nghèo nào ở Moscow cũng có thể ăn, không đáng để giới thiệu cho mấy “người bạn” xa lạ có mặt ở đây nhưng cổ họng Trình Mục Vân vẫn có chút chua chát. Thật không ngờ sau mười năm rời xa quê hương, anh lại có thể được thưởng thức món ăn này do chính cô gái Moscow nấu cho anh trên đất Ấn Độ. Tình yêu mang đến cho anh không chỉ là sự vương vấn và thân thể quẫn quýt, mà còn có cả mối hiểm nguy khi nhớ đến quê hương.

“Đây là lá hương thảo phải không?” Trình Mục Vân hỏi.

Ôn Hàn “Vâng” một tiếng, có chút chột dạ khi nhìn mấy phiến lá màu xanh nho nhỏ nổi trên bát súp.

Vừa rời trong nhà bếp tìm hương liệu nấu ăn, cô nhìn thấy thứ này. Hương thảo khiến cô nghĩ tới cảm giác về Trình Mục Vân thuở đầu gặp gỡ. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào có ánh mắt thu hút đến thế, tựa như loài hương thảo, chỉ cần anh ấy nhìn bạn là toàn thân bạn sẽ nóng ran.

Còn nữa, ngôn ngữ của loài hương thảo là trung thành và nổi nhớ trong cô đơn dài đằng đẳng, nó càng khiến cô muốn dùng loại hương liệu này.

Trình Mục Vân trầm mặc, cầm lấy bát súp đỏ đầy ắp từ tay cô. Bốn nhân viên giám sát giữ im lặng từ đầu đến cuối. Dưới sự mời mọc nhiệt tình của Ôn Hàn, chỉ có một người lịch sự nếm thử nhưng súp vừa vào đến miệng đã lập tức nhổ đi, sau đó giải thích không chịu nổi mùi vị của hương thảo.

Bởi vì hành động đó, Ôn Hàn bỗng có một cảm giác lạ thường về bốn người này: Cô phát hiện họ không hoàn toàn tin tưởng vào Trình Mục Vân. Giống như hôm ở vườn cafe, khi Trình Mục Vân đặt túi xoài xuống trước mặt mọi người, chỉ có cô và Trang Diễm ăn ngay.

Đây chính là một sự tin tưởng.

Ôn Hàn dọn dẹp nhà bếp. Dụng cụ nấu ăn ở đây đơn giản, toàn là đồ inox nên dọn cũng nhanh. Sau khi rửa sạch cái bát cuối cùng, đóng tủ bếp, cô lên nhìn đồng hồ treo tường, vẫn còn hai mươi hai tiếng nữa.

“Tiếp theo... anh có kế hoạch gì không?” Ôn Hàn hỏi nhỏ, giống như đi ăn trộm.

Trình Mục Vân nheo mắt, ghé sát cô. Thân hình cao lớn của anh áp vào sau lưng cô: “Cùng người trong trái tim em lên tầng trên có được không?”

Trong phòng khách có người bật tivi. Chương trình ca vũ của Ấn Độ ồn ào nhưng cũng rất tươi vui.

Ôn Hàn thậm chí còn nghe thấy tiếng nhạc sống phát ra từ nhà bên cạnh. Âm thanh ngoài đời thực và trên tivi hòa quyện vào nhau, khiến cô có cảm giác trở lại cõi nhân gian. Cô cúi đầu, để mặc vài sợi tóc lòa xòa trước trán. Trong mười mấy ngày qua, cô còn chẳng thêm để ý đến chuyện chăm chút bản thân. May mà còn trẻ trung nên ngoài sắc mặt nhợt nhạt, phương diện khác không bị ảnh hưởng.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa. Một người đàn ông ở phòng khách lập tức tắt tivi. Ngôi nhà trở nên yên lặng trong giây lát, bầu không khí có chút căng thẳng, Ôn Hàn không dám thở mạnh, thấp thỏm nhìn Trình Mục Vân. Người đàn ông trước mặt cô vẫn hết sức điềm tĩnh. Anh đi xuyên qua phòng khách, ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa là một thanh niên người Ấn Độ. Anh ta chào hỏi: “Hi! Tôi đến tìm chủ nhà.”

Trình Mục Vân mỉm cười: “Rất tiếc, họ đều không ở đây. Chắc cậu cũng biết bố họ sắp có một buổi lễ xuất gia quy mô lớn ở thành phố bên cạnh.”

Anh chàng kia “ồ” một tiếng, cười nói: “Tôi còn tưởng sau khi kết thúc hoạt động tế lễ bên bờ sông Hằng, họ mới qua bên đó. Xem ra tôi đã nghĩ sai rồi.”

Nói xong, anh ta đảo mắt qua những người ở trong phòng.

“Đây là bạn tôi.” Trình Mục Vân đứng tựa vào một bên cửa, để mặc ngọn gió thổi tung bay tà áo: “Chúng tôi ở nhờ một ngày thôi. Ngày mai, chúng tôi cũng sẽ tham gia buổi lễ.”

“VẬY SAO?” Anh chàng kia mỉm cười: “Chúc các vị có một ngày vui vẻ ở Varanasi.”

“Xin cảm ơn.” Trình Mục Vân cũng cười.

Ôn Hàn tựa vào cửa bếp, âm thầm quan sát vẻ mặt của bốn người trong phòng khách. Cô có thể khẳng định, bốn người này chắc chắn có nhiệm vụ giám sát Trình Mục Vân. Thảo nào lúc ở cánh đồng hoa hướng dương, họ bảo họ cũng hết cách, đây là sự sắp xếp của cấp trên.

Cô còn đang chìm trong suy tư, Trình Mục Vân đã đóng cửa, khôi phục thần sắc lãnh đạm.

“Chúng ta...” Còn chưa nói hết câu, Ôn Hàn đã bị anh bế ngang người.

“Chúng ta làm gì?” Anh cười khẽ.

“Không có gì.” Ôn Hàn tựa đầu vào ngực anh. Cô lén quan sát mấy người kia. Biết rõ cô và anh sắp làm gì, vậy mà đối phương vẫn đi theo.

Đầu óc hỗn loạn, cô hồi hộp quan sát người đàn ông đang giữ một khoảng cách nhất định ở phía sau. Trình Mục Vân nhanh chóng lên đến tầng ba. Cửa căn phòng cô từng ở mở toang, gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, khiến tấm rèm tung bay.

Ôn Hàn vừa định lén nhìn người phía sau, Trình Mục Vân đã đi vào phòng, tiện chân đóng cửa. Sau đó, anh thả Ôn Hàn xuống đất. Cô quan sát một lượt, vừa định nói điều gì đó, anh đã cởi cúc áo sơ mi. Thế là cô tựa vào tường, lặng lẽ nhìn anh.

Ánh mặt trời chiếu sáng nửa gian phòng. Cô đứng ở nơi có ánh nắng, còn anh ở chỗ tối hơn. Bờ vai anh có vết sẹo. Ánh mắt cô lướt từ xương đòn xuống lồng ngực của người đàn ông, dừng lại nơi chiếc thắt lưng đã được tháo ra.

Trình Mục Vân cởi đôi bột màu đen nặng nề.

“Tôi bắt đầu giữ giới từ năm mười lăm tuổi. Năm đó em vừa mới ra đời.” Anh đi chân đất, cũng dựa vào bờ tường, thường thức bộ ngực phập phồng của cô: “Có thú vị không em?”

Ôn Hàn “ừm” một tiếng, vô thức vân vê đầu ngón tay.

“Gần quảng trường Đỏ có điện Kremli, lăng Lenin, nhà thờ chính tòa Thánh Vasily, viện bảo tàng lịch sử, còn cả trung tâm thương mại được xây dựng từ cuối thế kỷ XIX, lâu đời nhất ở Moscow.” Anh cất giọng trầm trầm: “Tôi nói có sai không?”

Trong lúc hồi tưởng lại những địa danh này, anh có thể tưởng tượng ra hình ảnh cô thiếu nữ Ôn Hàn đi qua tòa kiến trúc màu trắng, nhìn những tủ kính trưng bày hàng hóa bằng ánh mắt khao khát và mong chờ. Đó là cuộc sống của một cô gái Moscow bình thường.

“Không sai, trí nhớ của anh vẫn rất tốt.” Cho dù anh đã cách xa mười năm.

“Hãy kể cho tôi nghe về cuộc sống ở Moscow của em.” Không thỏa mãn với việc hai người chỉ nhìn nhau, Trình Mục Vân nắm lấy vạt áo Ôn Hàn, kéo cô về phía mình.

“Quá khứ của em...” Ôn Hàn va vào người anh, chạm tay vào lồng ngực người đàn ông: “Em chỉ biết hồi nhỏ sống ở trại trẻ mồ côi chứ không nhớ rõ. Bởi vì mang một phần tư dòng máu người Hoa nên sau đó em được một cặp vợ chồng đến từ Trung Quốc nhận nuôi. Họ mở nhà nghỉ nhỏ trên một con phố khuất nẻo ở Moscow. Thành tích học tập của em rất bình thường.”

Cuộc sống của cô trong hai mươi năm đầu tiên của cuộc đời rất bình lặng và tẻ nhạt. Trên thực tế, mấy chục ngày quen biết anh còn đáng nhớ gấp nhiều lần hai mươi năm đó.

Ngón tay Trình Mục Vân lướt từ bờ vai xuống cánh tay mềm mại, cuối cùng nắm lấy tay cô: “Ngoài anh chàng vô liêm sỉ nhất gan của em, còn có ai theo

đuổi em không?”

“Có, nhưng không nhiều lắm.”

Chỉ những người Hoa từng trú ngụ ở nhà nghỉ mới khen cô xinh đẹp. Ở Moscow, diện mạo của cô không phải quá xuất sắc. Đối với những thanh niên người Nga, cô và những cô gái Hoa kiều khác cũng chẳng có gì khác biệt, đều sở hữu một gương mặt phương Đông.

“Em chưa từng yêu ai ư?” Vào giây phút này, ánh mắt Trình Mục Vân vô cùng gợi cảm.

Một tình yêu nóng bỏng luôn có tính công kích mạnh mẽ, hướng chỉ là tình yêu của anh.

“Có...” Ôn Hàn thở thê: “Là anh.”

“VẬY sao?” Trong đôi mắt anh chỉ còn lại hình bóng của cô: “Đây là vinh dự của tôi.”

Anh nói rất khẽ, chẳng rõ người ở bên ngoài có nghe thấy không. Ôn Hàn biết, người ngoài cửa rất thận trọng. Cho dù vào thời khắc này, anh ta vẫn đang đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Trình Mục Vân đột nhiên xoay người, đẩy cô vào bờ tường. Ôn Hàn kêu một tiếng, lập tức bị anh chặn miệng.

Người đàn ông trước mặt che chắn hết tầm nhìn của Ôn Hàn, che chắn mọi ánh sáng trong sinh mệnh của cô. Chỉ có một tia sáng len lỏi giữa hai người, chiếu vào hạt bụi bay trên không trung.

Bọn họ không biết mình ở trong căn phòng này bao lâu. Ôn Hàn chỉ nhớ, sàn nhà có vết nứt, khiến đầu gối của cô đau nhói; cảm giác toàn thân như bị thiêu cháy khi anh chiếm hữu cô từ phía sau... Mãi tới sau này, cô vẫn còn nhớ rõ mồn một cuộc ái ân ngày hôm ấy.

Lúc Trình Mục Vân và Ôn Hàn xuống tầng một, đám người kia phát hiện cô đang mặc áo sơ mi của anh. Áo sơ mi tương đối rộng nhưng cũng không đến nỗi khó coi. Trình Mục Vân đơn giản hơn, một chiếc áo thể thao kéo khóa lên tận cằm, bên trong không mặc gì cả.

Trong đám nhân viên giám sát cuối cùng cũng có người mở miệng, cười nói: “Chúng tôi vừa bảo nhau, nếu hai vị ở trên đó cả đêm, liệu chúng tôi có phải mang cơm lên không. Nhưng ai đi đưa cơm cũng là một vấn đề nhức đầu. So với việc ngồi ở đây xem chương trình ca nhạc vô vị, công việc đi đưa cơm thú vị hơn nhiều.”

Một câu nói đùa mang hàm ý sâu xa. Ôn Hàn đỏ mặt trong giây lát. Cô nhìn lên đồng hồ treo tường, vẫn còn hai mươi tiếng đồng hồ nữa.

Cô và anh không thể lãng phí thời gian trong một buổi chiều ấm áp như vậy. Thế là bọn họ rời khỏi ngôi nhà. Ôn Hàn tránh những vũng nước nhỏ dưới mặt đất bẩn thỉu, nhìn người đàn ông đi trước. Không ngờ Trình Mục Vân lại có hứng thú với cửa hàng bán đồ lưu niệm. Anh bước lên bậc thang rồi đưa tay về phía Ôn Hàn. Cô nắm lấy tay anh, lập tức được anh kéo lên.

Ông chủ người Ấn trông có vẻ buồn chán, đang uống trà sữa. Ở góc cửa hàng có một phụ nữ búi tóc lên cao đang quay lưng về phía bọn họ chọn bưu thiếp lưu niệm.

“Chỗ này có phải là Sarnath^[1] không?” Người phụ nữ quay đầu, hỏi ông chủ tiệm.

^[1] *Sarnath: Thành phố cách Varanasi mười ba cây số.*

Là bà chủ nhà nghỉ ở Nepal?

Ôn Hàn ngẩn người, nhưng nhanh chóng cúi đầu để che giấu nỗi kinh ngạc. Người đàn ông giám sát bọn họ ở phía sau ngó ngó nghiêng nghiêng, giả vờ làm du khách bình thường.

Ông chủ người Ấn Độ cười ngoác miệng, nói bằng tiếng Anh với người phụ nữ: “Cô đúng là ngoan đạo thật đấy. Trong nửa tháng ở đây, cô đã mua gần hết đồ của cửa hàng chúng tôi rồi.”

Bà chủ nhà nghỉ cười: “Tôi sắp rời khỏi nơi này rồi, có lẽ là tối nay.”

“Cô quay về Nepal à?” Ông chủ tò mò hỏi.

“Không.” Người phụ nữ liếc qua Trình Mục Vân lúc này đang ngắm nghía bức tượng điêu khắc: “Tôi đã chán sống ở nơi đó rồi, đang chuẩn bị chuyển qua quốc gia khác. Đối với tôi, hiện giờ Nepal chẳng còn chút sức hút nào cả.”

Ông chủ cửa hàng tỏ ra nhiệt tình quá mức cần thiết, muốn níu kéo du khách nữ đến từ Nepal ngày nào cũng mua đồ ở cửa hàng nhà mình. Bà chủ nhà nghỉ vờ như không để ý đến sự mời mọc ngấm của đối phương. Cuối cùng, chị ta chọn một tập bưu thiếp toàn là thánh địa Phật giáo nổi tiếng ở Ấn Độ rồi nhanh chóng rời đi. Chuông gió treo ở cửa ra vào lại đập vào cánh cửa, phát ra âm thanh chói tai.

Ôn Hàn cũng cầm tập bưu thiếp giống chị ta vừa mua lên xem nhưng chẳng phát hiện ra điểm đặc biệt. Cô lại bắt đầu miên man suy đoán.

Không biết người phụ nữ ấy mua bưu thiếp do bản thân chị ta là tín đồ Phật giáo hay là vì theo đuổi tín ngưỡng của Trình Mục Vân? Ôn Hàn còn nhớ buổi tối hôm mọi người hút hookah ở đại sảnh nhà nghỉ, bà chủ từng nói, sở dĩ Trình Mục Vân hoàn tục là bởi vì phụ nữ trên thế gian này không nở để anh đi tu.

Vì thế, có phải người phụ nữ này ở đây bao nhiêu ngày chỉ nhằm mục đích chào tạm biệt Trình Mục Vân?

Nghĩ đến đây, Ôn Hàn không nhịn được lại liếc Trình Mục Vân một cái.

Anh đang đợi Ôn Hàn chọn quà lưu niệm nhưng thấy Ôn Hàn cứ nhìn mình, thế là anh đi tới, lật đồng bừ thiếp trong tay cô, nhanh chóng chọn ra một tấm rồi đưa cho ông chủ: “Tôi mua tấm này thôi. Tuy tôi không cảm thấy nó có gì đặc sắc nhưng bà xã tôi rất thích.”

Người giám sát tiến lại gần, bảo là muốn xem tấm bừ thiếp mà họ vừa mua.

Đây chỉ là cách nói “lịch sự” mà thôi. Bốn người bọn họ đều tôn trọng Trình Mục Vân, vị anh hùng của quá khứ. Vì thế, trước khi tiến hành kiểm tra theo phận sự, họ luôn đưa ra lý do đường đường chính chính.

Ôn Hàn ngược lại rất để ý. Sau khi anh đưa cho người đó, cô lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương, cho đến khi đối phương ngượng ngùng trả lại bừ thiếp cho cô.

“Thật ngại quá! Câu chuyện ở trên tấm bừ thiếp rất thu hút nên tôi xem hơi lâu một chút.” Đối phương tùy tiện viện một cái cớ.

“Vậy sao?” Ôn Hàn lật tấm bừ thiếp trong tay: “Anh cũng tin Phật phải không?”

Đối phương hoàn toàn á khẩu.

Ôn Hàn sắp xếp lại đồng bừ thiếp lộn xộn. Tấm đầu tiên chính là tấm chụp toàn cảnh Sarnath. Cô cầm lên, muốn nhìn kỹ hình ảnh trên đó.

Dưới ánh nắng chói chang, tháp Phật lẻ loi trên thảm cỏ bao la. Cách đó không xa là cây bồ đề cao ngút trời. Mặt sau của tấm bừ thiếp là một câu chuyện nhỏ liên quan đến Phật giáo và Sarnath viết bằng tiếng Anh đúng như người đàn ông kia cho biết.

“Đây là một trong bốn thánh địa Phật giáo lớn của Ấn Độ. Sau khi ngộ đạo, Phật Đà lần đầu tiên giảng giải về biển khổ vô biên, nhân quả thiện ác, nhân sinh luân hồi ở nơi này. Ngài cũng thu nạp năm vị tăng nhân đệ tử đầu tiên.”

Trình Mục Vân dịch sang tiếng Trung: “Phật, Pháp và Tăng đều có đủ, Phật giáo Ấn Độ bắt đầu từ đây.”

“Thật ra...” Ôn Hàn nhướn mày nhìn anh: “Em muốn biết, ngoài cảnh vật ra, tấm bưu thiếp này có gì đặc biệt hay không? Anh mua làm gì?”

“Bởi vì em thích nên tôi mới mua.” Trình Mục Vân mỉm cười, lắc đầu: “Nó chẳng có gì đặc biệt. Đúng rồi, nếu nhất định phải tìm điểm đặc biệt thì tôi nhớ, Trung Quốc có một nhà sư tên Huyền Trang đã lấy kinh thư ở Sarnath.”

“Anh biết rõ, không phải em hỏi về điển tích Phật giáo.” Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm túc.

Trình Mục Vân nhún vai: “Xem ra, mức độ đáng tin của tôi trong lòng em đã hạ đến mức thấp nhất rồi.”

Bắt gặp vẻ mặt thản nhiên của anh, Ôn Hàn tự dừng nghi ngờ sự phán đoán của mình: “Lẽ nào bà chủ nhà nghỉ đến đây để chào tạm biệt anh thật sao?”

“Đúng mà cũng không hoàn toàn như vậy.”

Hai người nói chuyện bằng một thanh âm chỉ đủ để đối phương nghe thấy. Trình Mục Vân ôm Ôn Hàn, đôi môi thỉnh thoảng chạm vào tai cô, tựa như đang thốt ra những lời tình tứ.

“Chắc chắn anh lừa em.” Có một linh cảm rõ ràng nhưng lại chẳng bắt được đầu mối, Ôn Hàn tiếp tục truy vấn: “Việc chúng ta quay về Varanasi chỉ đơn thuần là vì anh muốn ở bên em?” Ánh mắt cô tràn ngập tia nghi hoặc.

Đúng lúc này có hai con bò đi qua, đột nhiên kêu rống lên. Ôn Hàn quay đầu theo phản xạ. Trình Mục Vân lập tức kéo tay cô, tránh khỏi va chạm với con bò. Ôn Hàn va vào lồng ngực vạm vỡ của anh.

Trên đường phố bẩn thỉu, đâu đâu cũng là vũng nước và những đồng phân gia súc, Trình Mục Vân chặn miệng Ôn Hàn bằng một nụ hôn say đắm. Một

người đàn ông đang tiểu tiện bên bờ tường phía đối diện nhanh chóng kéo quần, huýt sáo tán thưởng.

Trên con phố nhỏ thường xuyên xuất hiện cảnh tượng “giải quyết nỗi buồn” ngoài đường. Nhiều người dân ở đây không có khái niệm nhà vệ sinh chứ đừng nói là động vật. Trong lúc hôn Ôn Hàn, Trình Mục Vân vẫn còn có thể bế cô lên, để tránh dòng nước bắn chảy qua.

Bốn nhân viên giám sát rất không thoải mái. Vốn đang chấp hành nhiệm vụ ở nước khác, bọn họ tạm thời bị điều về đây để phụ trách vụ Trình Mục Vân. Trên thực tế, họ không rành về Ấn Độ.

Varanasi chẳng phải là thánh địa hay sao? Sao chỗ nào cũng có nước bắn, thậm chí chảy cả xuống sông Hằng thế? Trong số bốn người, người phụ nữ cảm thấy khó thích ứng nhất. Cô ta chau mày nhìn đôi giày lem nhem của mình rồi lại nhìn đôi nam nữ đang ôm hôn quên cả hoàn cảnh xung quanh.

“Em yêu! Tận hưởng hiện tại mới là chuyện em nên làm nhất.” Trình Mục Vân bế Ôn Hàn lên bậc thềm cao nhất, nói nhỏ bên tai cô.

“Anh nên tiết lộ với em, một chút xíu thôi cũng được. Anh đột nhiên bị Trần Uyên tố cáo, nếu không phải là em...”

“Nếu không phải là em thì tôi cũng có cách thoát khỏi những lời tố cáo của Trần Uyên.” Hơi thở của Trình Mục Vân phả vào chóp mũi cô: “Hãy tin tôi. Một khi biết càng nhiều, em sẽ càng khó quay về thế giới bình thường.”

“Vậy ít nhất anh cũng nên nói cho em biết, đây là cái gì?”

Ôn Hàn kéo bùa hộ thân đeo ở cổ ra. Vừa rồi trong phòng, anh lột hết đồ vướng víu trên người cô, chỉ trừ thứ này.

Trình Mục Vân mỉm cười, lắc đầu, kết thúc cuộc đối thoại trong im lặng.

Sau khi rời khỏi cửa hàng lưu niệm, bọn họ đi ra bờ sông. Trình Mục Vân quan sát xung quanh, giúp Ôn Hàn tìm đến ông già ăn mày hôm đó.

Vô số con thuyền đậu san sát bên bờ sông đợi khách. Ôn Hàn dựa theo trí nhớ, tìm đến góc tường nơi ông già nằm. Cô ngó nghiêng nhưng chẳng tìm thấy gương mặt quen thuộc. Xem ra, ông già Ấn Độ từng chúc phúc cho cô đã hoàn thành tâm nguyện, xương cốt hòa tan trong dòng sông Hằng rồi.

Cô ngồi xổm xuống trước góc tường trống không, gượng cười: “Kể từ khi em đặt chân đến Nepal... Xung quanh em không phải kẻ xấu thì là người tốt bị kẻ xấu hại chết. Ngay cả ông già xa lạ này... cũng đã qua đời. Em bắt đầu nghi ngờ không biết bản thân có phải là sao Chối hay không?”

“Hãy tin tôi. Ít nhất ông già đó cũng từ giã cõi đời một cách tự nhiên, chẳng liên quan gì đến em.” Trình Mục Vân cúi thấp xuống cạnh cô.

Một cô gái bình thường bị cuốn vào âm mưu to lớn, trong đó thiện ác đảo lộn khó phân biệt, thậm chí cái chết cận kề. Nếu ở Moscow, chắc chắn cô cần phải trị liệu tâm lý mới có thể tiếp tục cuộc sống bình thường.

Sau gáy Ôn Hàn bỗng xuất hiện xúc cảm ấm áp. Trình Mục Vân dịu dàng vuốt tóc cô: “Em có biết thời đại học, tôi học ngành gì không?”

Câu hỏi của anh đã thu hút sự chú ý của cô, khiến cô gạt nỗi bi thương trước cái chết của ông già Ấn Độ xa lạ sang một bên.

“Ngành Toán học.” Anh nói bằng tiếng Nga.

Ôn Hàn tròn mắt: “Thế mà bây giờ anh mới nói với em.” Từ đêm cắm trại đến lúc cắt tóc cho anh, anh đều giả vờ chẳng biết gì về phương diện này.

“Vậy mới thú vị. Em luôn khơi gợi một chút ký ức trong tôi.” Trình Mục Vân biếng nhác cuộn tròn mấy lọn tóc của cô quanh đầu ngón tay.

Đội ngũ điều hành đã cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Vô số nhà sư khổ hạnh kết hợp thành một đoàn diễu hành, thu hút không ít du khách. Nhiều người dân địa phương cũng đứng vây quanh theo dõi. Đoàn người huyên náo tiến về phía đám khói hỏa táng thì thể mù mịt ở đằng trước.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, Ôn Hàn cũng chạy theo bọn họ, cố gắng len lỏi vào đám đông.

Nhưng cảnh tượng trước mắt khiến cô lập tức lùi lại. Các nhà sư khổ hạnh không mặc đồ, quả thực không thể nhìn nổi.

“Sao thế? Em phát hiện vẫn là thân hình của tôi đẹp hơn có đúng không?” Trình Mục Vân trêu cô. Vừa nói, anh vừa xoay xoay cánh tay phải.

Rất tốt, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường.

Buổi đêm, Trình Mục Vân mời mấy nhân viên giám sát ăn khuya tại một nhà hàng nhỏ gần nơi ở của bọn họ. Ôn Hàn ngồi trong góc, trước mặt cô là ngọn đèn vàng không có chao, treo lủng lẳng trên mặt bàn.

Ban đầu, đối phương tỏ ra dè dặt. Nhưng sau đó, phát hiện Trình Mục Vân không hề né tránh khi nhắc đến quá khứ, họ bắt đầu thoải mái hơn.

Tất nhiên, để đề phòng bất trắc, vẫn có hai người đi mua cơm hộp ở nơi khác chứ không ăn đồ do Trình Mục Vân chiêu đãi.

Ăn xong, Trình Mục Vân đi đến chậu than ở giữa phòng, giơ tay sưởi ấm. Anh đứng quay lưng về phía mọi người, ánh lửa tạo thành một quầng sáng nhàn nhạt xung quanh anh.

“Các vị liệu có từng nghĩ qua, nếu một trong bốn vị là kẻ phản bội của tổ hành động, vậy thì trong căn phòng này sẽ xảy ra chuyện gì không?” Trình Mục Vân bất chợt hỏi bằng tiếng Anh.

Căn phòng trở nên yên tĩnh trong giây lát. Bóng anh hắt lên bức tường phía đối diện, tựa như đang quan sát mọi người từ trên cao.

“Ông chủ Trình.” Người phụ nữ duy nhất của nhóm giám sát ho khẽ một tiếng: “Tôi muốn nhắc nhở anh. Từng câu từng từ mà anh nói sẽ được chúng tôi truyền đạt nguyên vẹn lên cấp trên. Tốt nhất anh nên cẩn thận một chút.”

Trình Mục Vân nghiêng người, mỉm cười: “VẬY sao?”

“Tất nhiên, nhiều lúc tin tức truyền đi cũng sẽ bị bỏ sót.” Một người đàn ông và nốt miếng cơm cuối cùng trong hộp: “VÍ như như bây giờ, tôi đã say rồi.”

Một người khác tiếp lời: “Chúng tôi thật sự không muốn đắc tội với tổ hành động Moscow và tên điên khùng Phó Nhất Minh. Vì thế, mong anh hãy nói ít thôi, để chúng tôi nhẹ nhõm một chút.”

Người cuối cùng cũng bày tỏ lập trường: “Xét ở góc độ cá nhân, tôi cho rằng phạm là nội gián thì nên đưa bọn chúng đi gặp Thượng đế hết.”

Qua những lời này, bọn họ ngầm ám chỉ: Chỉ cần Trình Mục Vân không lưu lại sơ hở rõ rệt, bọn họ sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho anh.

Trình Mục Vân cười: “Các vị đừng căng thẳng. Tuy cái đầu của tôi khá đắt nhưng tôi tin, các vị cũng không dám tùy tiện đem bán nó.”

Anh đi đến sau lưng Ôn Hàn, cất giọng dịu dàng bằng tiếng Nga: “Bảo bối hãy ăn nhiều một chút. Em xem, em lại gầy hơn rồi.” Lúc nói câu này, ánh mắt anh dừng lại ở bộ ngực của cô.

Ôn Hàn đỏ mặt, lăm bằm bằng tiếng Nga: “Đôi lúc anh vô lại y như mấy người đàn ông trung niên say khướt ở ngõ nhỏ đằng sau các quán bar ấy.”

Bốn nhân viên giám sát không hiểu đôi nam nữ nói chuyện gì. Họ lại trao đổi bằng ánh mắt nhưng chẳng nói gì.

Biết rõ Trình Mục Vân và những người xung quanh đều là người Nga nhưng vị quan chức thẩm vấn không có bất cứ người nào biết tiếng Nga giám sát anh. Điều này có nghĩa là, đến cấp trên cũng “thả”, việc giám sát chỉ là làm lấy lệ theo quy tắc. Mọi người đều hy vọng có thể tìm ra kẻ phản bội.

Mọi người quay về ngôi nhà vào lúc ba giờ sáng. Ôn Hàn bắt đầu thắp thò không yên. Chỉ còn mấy tiếng đồng hồ nữa là trời sáng, một ngày mới bắt đầu. Ngày mai không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Cô xoay người, dõi mắt về phía Trình Mục Vân đang ngồi trên thành cửa sổ: “Anh đã nghĩ đến chuyện, ngày mai đối mặt với Phó Nhất Minh và em gái anh thế nào chưa?”

Căn phòng tắt đèn tối om. Trình Mục Vân vẫy tay ra hiệu, cô liền đi đến bên anh.

Anh rút một thứ từ sau lưng ra. Dưới ánh trăng, Ôn Hàn phát hiện đây là một tượng Phật giống y như thật dính với một... mẫu xương, nói một cách chính xác, càng giống xá lị hơn. Tuy chưa trực tiếp cầm xem nhưng cô từng được thấy xá lị trong tủ kính trưng bày.

“Đây là thứ tôi lấy được từ sào huyệt của tổ chức buôn lậu.” Trình Mục Vân đặt miếng xá lị dính kèm tượng Phật vào lòng bàn tay cô: “Xá lị dính cùng tượng Phật là báu vật vô giá.”

Người xuất gia đúng là không nói dối. Anh không lừa Mạnh Lương Xuyên. Đây đúng là thứ vô giá đã bị anh cất giữ làm của riêng.

Đối với bất cứ tín đồ Phật giáo nào, đây là thứ nên thờ phụng một cách thành kính. Phải là vị cao tăng như thế nào đến khi thiêu cháy thân xác mới có thể để lại miếng xá lị dính cùng tượng Phật.

“Mười năm trước, khi triệt phá đường dây buôn lậu đó, tôi đã thu được rất nhiều vật phẩm có giá trị.” Trình Mục Vân cup mi, nhìn miếng xá lị trong

tay Ôn Hàn: “Đây là vật quý giá nhất trong số đó. Nhưng sau khi rời đi, tôi đã giấu nó trong nhà ở Moscow.”

“Anh giữ làm của riêng ư?”

“Trong hồ sơ bàn giao không có thứ này. Mấy năm trước, nó đã bị đánh cắp, cuối cùng nằm ở hang ổ của tổ chức buôn lậu Nepal.”

“Vì thế, anh mới phát hiện ra nội gián?”

“Không.” Khóe miệng Trình Mục Vân thoáng qua nụ cười như có như không: “Nó là mối câu mà tôi để lại.”

Đây gọi là giác quan đặc biệt. Sở dĩ anh có thể nắm vùng ba năm và thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ phần lớn dựa vào giác quan xuất phát từ bản năng này. Vì thế, anh cũng dựa vào giác quan đặc biệt để đoán ra vấn đề nội gián.

Sau đó, việc báu vật vô giá bị đánh cắp càng chứng thực suy đoán của anh. Kẻ địch tham lam cuối cùng cũng ra tay với món đồ đáng giá nhất này.

“Bọn chúng tưởng tôi từ bỏ tất cả. Còn tôi chỉ đợi chúng đánh cắp thứ này.” Trình Mục Vân ngồi khoanh chân, nhìn miếng xá lị chăm chú.

Anh đã phải đợi rất lâu, ngót mười năm trời. Có điều, lâu như vậy cũng đáng.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh. Cái chết của Châu Khắc là một sự cố bất ngờ. Nhưng cũng chính sự cố đó đã chỉ ra bốn đối tượng có khả năng nhất.

Đó là cô em họ Trình Gia Diệc, người bạn tốt nhiều năm Trần Uyên, tổ trưởng hiện thời Phó Nhất Minh và Trang Diễm, cậu thanh niên luôn đi theo Phó Nhất Minh. Chỉ có bốn người này biết được thân phận và hành tung của Châu Khắc.

Ôn Hàn trả lại đồ cho Trình Mục Vân: “Anh không nên nói với em nhiều như vậy.”

Cô nhớ Trình Mục Vân từng nói, bản thân biết càng nhiều sẽ càng có khả năng uy hiếp nhiều người vô tội.

“Không, em yêu. Tôi cần em biết sự thật.” Trình Mục Vân nâng cằm Ôn Hàn, ghé tai cô, thì thầm: “Vừa rồi trong lúc ăn cơm tôi đã chuẩn bị hương trầm cho mấy người ở tầng dưới. Bây giờ chắc họ đang chìm trong giấc mơ đẹp về sông Hằng. Vì thế, em hãy cầm lấy báu vật vô giá, rời khỏi căn phòng này, giấu nó ở bất cứ nơi nào em thích, nơi chỉ có mình em biết.”

Trống ngực đập thình thịch, Ôn Hàn dùng hai tay nâng thứ đó, thậm chí còn không dám chạm ngón tay vào miếng xá lị. Tuy không rõ ý đồ của Trình Mục Vân nhưng cô vẫn rón rén đi chân đất ra khỏi phòng.

Ngọn gió đêm từ cửa sổ sau lưng Trình Mục Vân thổi vào phòng, làm tung bay tà váy của Ôn Hàn. Cô ngoảnh mặt, nhìn thấy người đang ngồi trên thành cửa sổ gật đầu với mình.

Cô không còn do dự, chầm chậm đi xuống tầng dưới. Xung quanh tối mờ mờ, khiến cô nảy sinh cảm giác sợ hãi theo bản năng. Cô hít một hơi sâu để giúp bản thân bình tĩnh, sau đó dè dặt bước từng bước xuống cầu thang.

CHƯƠNG 14

PHẬT TỔ LÀ PHẬT TỔ

Ôn Hàn đi một vòng quanh phòng khách, tính đến mọi góc kín đáo. Cuối cùng, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô đi vào bếp, mở ngăn tủ chứa đầy hương liệu. Người Ấn Độ thích bỏ hương liệu vào đồ ăn nên trong nhà của những thầy tế trẻ tuổi có một tủ chứa các loại hương liệu khác nhau.

Lúc nấu súp đỏ cho Trình Mục Vân, cô đã phát hiện ra cái tủ này. Góc trong cùng bày tám lọ đựng hương thảo.

Số lượng này có thể dùng đến năm sau. Sang năm, Trình Mục Vân cũng đã lấy lại báu vật. Nghĩ đến đây, Ôn Hàn lấy cái lọ nằm sâu trong cùng, đổ ra một ít hương thảo rồi bỏ vào túi ở váy mình. Sau đó, cô cẩn thận nhét xá lị vào sâu trong lọ, đóng nắp rồi bỏ về chỗ cũ.

Hương thảo thường được rắc lên quan tài trong đám ma để bày tỏ sự nhớ nhung, giấu báu vật ở đây chắc cũng không được coi là thiếu thành kính. Ôn Hàn lại xếp mấy cái lọ hương thảo khác ở bên ngoài.

Đúng lúc cô đóng cửa tủ, ô cửa sổ xuất hiện một đôi mắt. Ôn Hàn giật mình kinh hãi, ngã ngửa về phía sau, đập người vào bờ tường.

Lúc định thần lại, phát hiện ra đó là con chó vàng, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Con chó thè lưỡi liếm song cửa rồi lại nhảy xuống dưới.

Quay về phòng, Ôn Hàn vò nát đồng lá hương thảo rồi ném ra ngoài cửa sổ. Phòng tắm vang lên tiếng nước chảy, cô mở cửa, nhìn thấy Trình Mục Vân đang đứng dưới ngọn đèn vàng tù mù, trong căn phòng tràn ngập hơi nước.

“Em xong rồi à?” Giọng nói biếng nhác của người đàn ông vang lên.

Hơi nước làm ướt bờ mi của Ôn Hàn. Trình Mục Vân bước tới, nắm lấy tay cô, cúi đầu ngửi thấy mùi hương quen thuộc: “Giấu chỗ không tồi.” Đúng là chẳng gì có thể qua được mắt anh: “Nhưng em thân yêu, em đã quên rửa tay rồi.”

Anh kéo tay cô xuống dưới vòi nước. Một chút mùi hương còn sót lại ở lòng bàn tay đã bị nước cuốn trôi.

Cô ngẩng đầu, tỉ trán vào chóp mũi anh: “Lúc nào anh cũng thận trọng như vậy sao?”

Trình Mục Vân cất giọng trầm khàn: “Đúng thế.”

Thật sự cảm ơn ông trời đã cho anh bản năng thận trọng và đa nghi, khiến anh không tin vào sự gặp gỡ tình cờ, không tin vào sự trùng hợp, nên sau khi gặp Ôn Hàn ở cao nguyên Tuyết Vực rồi ở Nepal, anh mới cố tình tiếp cận cô. Nếu không có bản năng đó, bây giờ cô sẽ không đứng trước mặt anh trong bộ đồ ướt rượt với dáng vẻ gợi cảm thế này.

“Ngày mai anh phải quay về vườn cafe để tham gia buổi lễ xuất gia hay sao?” Ôn Hàn hỏi.

Cô muốn ở lại đây, cho dù chỉ thêm một tiếng đồng hồ.

“Em yêu! Em có biết tại sao tôi lại bảo em, đến Ấn Độ là được an toàn hay không? Đó là vì chủ nhân của gia tộc giàu có này là bạn tôi. Họ đã nhiệt tình tiếp đãi tôi nên tôi cũng phải đáp lại thịnh tình của họ.” Trình Mục Vân lột hết áo váy đã bị ướt trên người cô: “Ngày mai sẽ có cả ngàn nhà sư, sư khổ hạnh và cả đàn voi Ấn Độ. Hãy tin tôi, chắc chắn em sẽ thích.”

Bốn nhân viên giám sát tỉnh dậy trong tiếng nước chảy ào ào từ nhà tắm. Bọn họ cảm thấy khó hiểu. Cả bốn người đồng thời ngủ li bì, chứng tỏ Trình Mục Vân đã làm điều gì đó với họ. Nhưng đánh thuốc mê bọn họ không phải nhằm mục đích bỏ trốn thì là vì nguyên nhân gì?

Sau khi trời sáng, một người đàn ông đi vào phòng Trình Mục Vân kiểm tra, tìm thấy vết tích của cuộc ái ân kịch liệt không lâu trước đó trong phòng tắm. Thế là bọn họ trao đổi ý kiến rồi quyết định cho qua chuyện này. Bọn họ chỉ coi như Trình Mục Vân muốn ở riêng với cô bạn gái trong hai tiếng đồng hồ đó.

Không biết khi đọc bản báo cáo theo dõi hai mươi tư tiếng đồng hồ, người của Tổng bộ sẽ nghĩ thế nào về người đàn ông ẩn dật mười năm mà lại có cuộc sống riêng lãng mạn và hấp dẫn đến thế này.

Bọn họ nhanh chóng rời khỏi Varanasi, quay về vườn cafe. Buổi lễ xuất gia đã được chuẩn bị đâu vào đấy.

Nhìn thấy Trình Mục Vân, mấy thầy tế trẻ tuổi đang đứng ngoài cổng nhiệt tình đi tới nghênh đón. Một người còn dang tay ôm anh: “Tôi còn lo anh và em gái anh vui chơi ở Varanasi, quên cả thời gian diễn ra buổi lễ.”

“Bạn yêu quý.” Trình Mục Vân mỉm cười: “Chỉ vì lời mời của các bạn mà tôi mới lặn lội đường xá xa xôi tới Ấn Độ. Làm sao tôi có thể bỏ ngày hôm nay cơ chứ?”

“Cảm ơn anh, Yun.” Một người nở nụ cười tươi: “Bố tôi chắc sẽ rất vui khi được gặp anh ở đây.”

“Đó là vinh hạnh của tôi.” Trình Mục Vân khẽ cúi đầu.

“Đúng rồi, bạn thân yêu! Bố tôi hy vọng anh có thể giúp ông ấy hộ tống bảo vật đang được cúng dưới đài tre đi ra chùa. Bởi dù sao anh cũng từng là người xuất gia.”

“Thế à? Đây là vinh hạnh của tôi.” Trình Mục Vân vui vẻ nhận lời.

Anh tiếp tục trò chuyện cùng bọn họ, ra hiệu cho Ôn Hàn đi tìm Trình Gia Diệc và Phó Nhất Minh trước.

Ôn Hàn nhanh chóng tìm thấy hai người ở trong phòng. Cô đi vào, ngồi xuống cạnh Trình Gia Diệc. Trình Gia Diệc không biết lấy đâu ra một cái mũ rộng vành, đội lên đầu cô: “Em gái, buổi lễ xuất gia bắt đầu từ mười hai giờ trưa. Chúng ta sẽ phải đứng dưới ánh mặt trời chói chang hơn hai tiếng đồng hồ.” Trình Gia Diệc thở dài: “Tôi nghĩ, chúng ta cần đến chiếc mũ này. Bởi vì phải đợi ông chủ trang viên đi một vòng quanh thành phố, nghi lễ mới coi như kết thúc.”

“Họ đi lâu như vậy sao?” Ôn Hàn có chút ngạc nhiên. Cô cảm thấy thị trấn này tương đối nhỏ, đi một vòng đâu cần tới hai tiếng đồng hồ.

Phó Nhất Minh nhún vai: “Thị trấn tuy nhỏ nhưng đội ngũ phía sau ông chủ dài tới năm sáu cây số. Phía sau ông ta sẽ có khoảng sáu trăm nhà sư và hai trăm sư khố hạnh, cộng thêm mấy chục con voi và lạc đà. Hơn nữa bọn họ vừa đi vừa ném tiền giấy và tiền xu, còn tặng cả chìa khóa ô tô cho hơn một trăm ngàn người dân từ khắp nơi trong cả nước đổ về đây. Tôi đoán, lộ trình này phải hơn hai tiếng ấy chứ.”

Ôn Hàn có thể tưởng tượng, khi tiền giấy và tiền xu được tung ra, cả trăm ngàn người Ấn Độ xông ra cướp, cảnh tượng hỗn loạn đến mức nào. Quả thực là một bước cũng khó tiến.

“Vừa rồi các thầy tế nói với tôi, Trình Mục Vân sẽ đưa bảo vật ra chùa.” Trình Gia Diệc tỏ ra hiếu kỳ: “Ôn Hàn, cô có muốn đi xem là thứ gì không?”

Nghe đối phương hỏi vậy, Ôn Hàn chợt nhớ đến chuyện mình giấu xá lị tối hôm qua. Cô ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Làm vậy không hay cho lắm.”

Trình Gia Diệc mỉm cười, không tiếp tục đề tài này.

Ôn Hàn cầm cốc trà sữa trên bàn, vừa uống vừa lặng lẽ quan sát hai người. Cô không thể tưởng tượng, trong hai người này lại có một người từng bán đứng mười mấy anh em và Châu Khắc, đồng thời hại chết Trang Diễm.

Từ Varanasi đến đây chẳng khác nào từ thiên đường bước xuống địa ngục. Ôn Hàn biết, mọi chuyện sắp bắt đầu. Buổi lễ hôm nay coi như một cuộc nghỉ ngơi nho nhỏ, cũng là sự bình yên cuối cùng.

Bất kể Trình Mục Vân sử dụng biện pháp nào cũng sẽ có người thiệt mạng.

Phát hiện ra vẻ mặt căng thẳng của Ôn Hàn, Phó Nhất Minh cười: “Cô Ôn Hàn!”

“Gì cơ?” Ôn Hàn cố tỏ ra bình thường.

“Trông cô có vẻ nhiều tâm sự. Xin hỏi, điều gì khiến cô bất an như vậy?”

Người đàn ông này nắm rõ nội tình còn cố ý hỏi, làm Ôn Hàn chẳng biết trả lời thế nào nữa.

Cô không tiếp xúc nhiều với Phó Nhất Minh nhưng cảm thấy tính tình anh ta hơi kỳ quặc, lúc tốt lúc đáng ghét, mang nặng tình cảm cá nhân. Tất cả hành vi chất vấn cô ở vườn cafe hay ra tay với Trình Mục Vân trong ngôi nhà tồi tàn, tâm trạng tức giận và xung đột ở tầng hầm bệnh viện của anh ta đều để lại ấn tượng sâu sắc cho Ôn Hàn. Vì thế hôm Trình Mục Vân bị đưa đi, trực giác báo cho cô biết, nên đi tìm Phó Nhất Minh.

Con người Phó Nhất Minh không đến nỗi nào, nhưng cách nói chuyện của anh ta thật khó lọt tai.

Ôn Hàn cụp mi, che đi tâm trạng của mình: “Hôm nay thời tiết thất thường, oi bức không chịu nổi. Chắc tại tôi không quen với kiểu thời tiết khó chịu này.”

“Vậy sao?” Phó Nhất Minh cười cúc tay áo: “Thời tiết là thời tiết. Có điều, tôi cảm thấy ánh mắt nhìn tôi của cô thoải mái.”

“Đây là chuyện nội bộ của chúng ta. Cô ấy là người ngoài cuộc.” Trình Gia Diệc có lòng tốt giải vây cho Ôn Hàn.

“Người ngoài ư?” Phó Nhất Minh quay sang Trình Gia Diệc: “Tôi là tổ trưởng tổ hành động. Vậy mà hồ sơ về cô không nằm trong tay tôi. Đối với tôi, cô mới là người ngoài thì đúng hơn.”

“Xem ra anh vẫn còn để ý chuyện năm xưa Trình Mục Vân không chuyển giao toàn bộ hồ sơ các thành viên cho anh.” Trình Gia Diệc cười: “Tuy anh không biết tôi nhưng tôi nắm rõ quá khứ của anh đấy, tổ trưởng Phó.”

“Vậy sao?” Phó Nhất Minh cười: “Có thể khiến một người phụ nữ xinh đẹp như cô để ý, thật sự là vinh hạnh của tôi. Vậy cô có biết một bí mật quan trọng không?”

Trình Gia Diệc ngần ngừ: “Bí mật gì cơ?”

“Tôi chưa từng kết hôn.” Phó Nhất Minh nói.

“...” Trình Gia Diệc chau mày: “Anh biết nói đùa thật đấy. Thế nhưng, tôi chẳng có hứng thú với anh.”

Phó Nhất Minh chau mày: “Thế thì thật đáng tiếc, bởi vì tôi có hứng thú với cô.”

Giọng nói của Trình Gia Diệc ngày càng hạ thấp: “Tốt nhất trong lúc nói chuyện anh nên lễ phép một chút.”

Phó Nhất Minh cười: “Em yêu! Sao em cổ hủ thế? Nếu ở Moscow em gặp được người đàn ông đẹp trai như tôi trêu chọc, chắc em sẽ cảm thấy vui vẻ lắm đúng không?”

Trình Gia Diệc nở nụ cười miễn cưỡng, cầm cái mũ che nắng đội lên đầu: “Sự trêu chọc của anh khiến tôi rất khó chịu. Cách thức thu hút phụ nữ của anh đúng là quê thật.”

“Thế à? Vậy thì tôi đối phương thức khác, không biết có thể khiến em vui hơn một chút?” Anh ta nhìn chằm chằm Trình Gia Diệc, nói rành rọt từng từ

một: “Em hãy tận hưởng quãng thời gian hiếm có này đi. Em yêu, bất kể là có bao người đàn ông muốn chiếm hữu gương mặt em, chỉ cần em là kẻ phản bội, nhất định tôi sẽ tìm ra chứng cứ, khiến em sống không bằng chết, vĩnh viễn bị nhốt trong địa ngục. Nơi đó không có ánh mặt trời rực rỡ như vậy đâu.” Phó Nhất Minh liếc qua Ôn Hàn: “Cô nói có đúng không, cô Ôn?”

Ôn Hàn mím môi, không trả lời. May mà đúng lúc này có một người đàn ông Ấn Độ mặc áo trắng đi tới, chấp hai tay trước ngực và hơi cúi xuống: “Mời ba vị khách quý theo tôi ra ngoài. Cảm ơn các vị đã lặn lội đường xa tới đây để tiễn chủ nhân chúng tôi ở đoạn đường cuối cùng nơi cõi trần thế.”

Ôn Hàn vội chấp hai tay, đáp lại: “Xin cảm ơn. Chúng tôi đi ngay đây.”

Đôi nam nữ vừa cãi nhau lại khôi phục vẻ mặt bình thường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Phó Nhất Minh thậm chí còn giơ tay làm hiệu, ưu tiên hai cô gái đi trước.

Lúc Ôn Hàn đi tìm Trình Mục Vân, anh đang đứng nói chuyện với một người đàn ông Ấn Độ cao tuổi đi chân đất. Ôn Hàn đứng yên, chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của họ, đại khái cũng đoán ra người đàn ông này là chủ nhân của trang viên.

“Chúc mừng ngài.” Sau khi Trình Mục Vân cáo từ, cô liền chấp hai tay trước ngực, nói với ông chủ.

Ông cười, chấp tay đáp lễ: “Cảm ơn cô đã từ phương xa tới đây.”

Tiếng nhạc vang lên, buổi lễ chính thức bắt đầu. Ôn Hàn và Trình Mục Vân đứng đợi ở một bên.

Đằng trước có nhân viên phục vụ không ngừng nói với khách quý: “Xin các vị hãy kiên nhẫn chờ đợi, đoàn người sẽ trở về ngay thôi.”

Ông chủ trang viên và các nhà sư khổ hạnh dẫn đầu đoàn người. Phần lớn các nhà sư khổ hạnh có mặt ở đây đều đi bộ từ Varanasi tới. Lúc bọn họ đi ngang qua, Ôn Hàn nhìn thấy mấy gương mặt quen thuộc từng xuất hiện bên ngoài ngôi nhà tồi tàn cạnh chuồng chim công. Cô vẫn nhớ, một trong số đó còn điểm dấu chấm son lên trán cô.

Theo sau các nhà sư là đoàn voi. Chúng giậm chân thành thịch, từ xa đến gần, tựa như khiến mặt đất rung chuyển. Bởi vì đứng gần nên Ôn Hàn bị một con voi lướt cái vòi dài qua mặt, may mà Trình Mục Vân phản ứng nhanh, kéo cô ra đằng sau, giơ tay chặn vòi voi lại.

Do sự động chạm nên con voi đực phát ra tiếng kêu không hài lòng. Bị quản tượng nạt nộ, nó mới miễn cưỡng đè nén tâm trạng nhưng vẫn quất mạnh cái vòi về bên này.

Quản tượng gầm lên. Vòi voi bị một sợi dây thòng vào và giật mạnh, dừng lại ngay trước mặt Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân nhún vai, nhìn chăm chăm con voi, giống như muốn dùng ánh mắt để thương lượng với nó điều gì đó. Cuối cùng, con voi lúc lắc cái vòi, ư hử một tiếng rồi ngoan ngoãn bước đi.

Ôn Hàn sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Đến khi những con voi lần lượt rời đi, cô vẫn túm áo Trình Mục Vân: “Dù sao chúng cũng là loại thú lớn.” Cô lầm bầm: “Kể cả đã được thuần phục cũng vẫn rất nguy hiểm.”

Trước kia cô từng dịch tài liệu về loài voi, nên biết một số trường hợp con voi đột nhiên nổi giận, còn giẫm đạp lên quản tượng.

“Em đang lo lắng cho tôi đấy à?” Trình Mục Vân vẽ một vòng tròn trên vành tai cô.

Ôn Hàn vẫn không quên, mình là “em gái” của anh. Nhưng cô còn chưa kịp né tránh, anh đã bỏ tay xuống.

“Em quên rồi à? Lúc ở trong vườn quốc gia Chitwan, là ai đã đưa em đi chuyển bằng voi thay vì đi bộ. Tôi biết rõ tính tình của loài động vật này.”

Anh dõi mắt về phía đoàn voi, không biết đang nghĩ gì.

Trong đầu Ôn Hàn chợt hiện lên hình ảnh Trình Mục Vân dẫn đoàn voi đi vào nơi cắm trại. Khi ấy, các du khách vỗ tay hoan hô như chào đón người anh hùng. Rõ ràng chuyện mới xảy ra tháng trước mà cô có cảm giác như đã cách một đời.

Tất cả những người khách đều đứng dưới ánh nắng chói chang chờ đợi.

Một tiếng đồng hồ...

Hai tiếng đồng hồ...

Đến hai giờ ba mươi lăm phút buổi chiều vẫn không có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ đoàn người đã quay về.

Cảm thấy chân nhức mỏi, nhân lúc không ai để ý, Ôn Hàn liền xoay đi xoay lại cổ chân. Hành động này của cô tất nhiên không thể thoát khỏi cặp mắt Trình Mục Vân.

Anh quay sang cô, hỏi: “Em mỏi chân rồi à?”

Ôn Hàn giữ cái mũ, ngược mặt nhìn anh: “Anh có cách làm dịu bớt không?”

Trình Mục Vân mỉm cười: “Tối nay ở ngôi nhà ấy không còn sự khổ hạnh nữa, chỉ có tôi và em. Tôi đã nghĩ ra cách làm dịu bớt mà em cần nhất.”

Ôn Hàn cắn môi. Đúng là một người đàn ông mặt dày và vô sỉ hết chỗ nói.

“Đúng thế, tổng cộng mười tám nghìn ngọn tre.” Nhân viên hướng dẫn nhiệt tình giới thiệu với mọi người, cái đàn cao cao cách đây không xa được tạo

thành bởi mười tám nghìn cây tre, trong khoảng thời gian hơn nửa năm. Ngoài cây tre, nó không có bất cứ vật liệu nào khác.

Ôn Hàn cũng nhìn qua bên đó. Đài tre không có vật liệu khác ư? Thế thì bọn họ dựng kiểu gì nhỉ?

“Hơn nữa, nó là thánh địa, rỗng ở bên trong, chứa rất nhiều bảo vật quý giá mà chủ nhân của chúng tôi hiến tặng Phật tổ.” Anh chàng người Ấn Độ cất giọng đầy tự hào: “Quý vị hãy yên tâm, nó rất an toàn, vô cùng an toàn, tuyệt đối không xảy ra tình huống bất trắc. Tôi bảo đảm hơn ba mươi người đứng trên đó cũng chẳng thành vấn đề.”

Nó đúng là an toàn. Nhưng cũng chỉ có ông chủ trang viên và mấy nhà sư mới được quyền đứng lên đó.

Ôn Hàn đang chìm trong suy tư, tiếng nhạc đột nhiên vọng tới. Đám khách quý đứng đợi dưới trời nắng như đổ lửa thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, đoàn người đã quay về.

Ông chủ trang viên nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Đôi bàn chân trần của ông ta đã dính đầy bùn đất nhưng ông ta tựa như không hay biết. Ông ta đi thẳng tới cái dàn tre cao cao. Buổi lễ chính thức bắt đầu.

Ôn Hàn và Trình Mục Vân cũng đi theo đám đông tới nơi đó. Dưới ánh nắng gay gắt, ông chủ trang viên được hai nhà sư bên cạnh cời áo ngoài, chỉ để lại áo dài màu trắng.

Buổi lễ tiến hành rất nhanh, cũng rất thuận lợi.

Đến khi kết thúc, không chỉ đôi chân mà ngay cả thắt lưng Ôn Hàn cũng muốn gãy rồi.

Ông chủ trang viên đã cùng các nhà sư rời đi, nghe nói tới một ngôi chùa ở gần đây. Những vị khách ở lại được con trai ông chủ tiếp đãi nhiệt tình. Họ tạm thời nghỉ ngơi, ngồi uống trà trong mấy chiếc lều bạt ở gần đài tre.

Ông chủ gia tộc này có thể coi là triệu phú hàng đầu, quy mô làm ăn rất lớn. Hai vị khách ở bên cạnh Ôn Hàn đang tóm lấy con trai của ông chủ để bàn về vụ mua bán cafe và lá trà.

Con trai cả, người từng được Trình Mục Vân cứu sống, cũng là người lớn tuổi nhất trong số các thầy tế đi tới, hỏi Trình Mục Vân liệu có thể giúp họ hộ tống bảo vật quý giá hay không?

“Anh cứ đi đi. Em ở đây đợi anh.” Ôn Hàn nói nhỏ với anh: “Dù sao em cũng chẳng đi nổi nữa.”

Nói xong, cô cầm tách trà, dõi theo đàn voi đang tụ tập ở một bên đài cao: “Nhân tiện có thể ngắm đám động vật khổng lồ mà anh yêu thích.”

Trình Mục Vân giơ tay lau mồ hôi trên trán cô rồi cúi xuống, thì thầm bên tai cô bằng tiếng Nga: “Phật tổ là Phật tổ, trần thế là trần thế. Em yêu, tôi nhất định sẽ quay về trước khi mặt trời lặn. Em còn nhớ buổi tối hôm trời mưa to không?”

Ôn Hàn uống một ngụm trà. Trong đầu hiện ra hình ảnh anh luồn tay vào mái tóc dài bị ướt nước mưa của cô.

Nhìn thấu sự lay động trong đáy mắt người phụ nữ, anh lặp lại nguyên vẹn câu nói hôm đó: “Tôi không thích vẻ mặt thương hại này của em. Nếu em còn không tập trung, hãy tin tôi, tôi sẽ khiến em suốt đời nhớ mãi đêm nay.”

Người đàn ông này thật là... Ôn Hàn không đỡ nổi, chỉ có thể mở to mắt nhìn anh rời đi, một lúc sau hai má vẫn còn nóng ran.

Khi Trình Mục Vân đi vào trong đài tre, bốn nhân viên giám sát liền bám theo anh nhưng bị đám gia nhân chặn ở bên ngoài. Bọn họ rơi vào tình huống khó xử. Bởi vì thân phận của ông chủ trang viên nên họ không thể ngang nhiên xông vào, chỉ còn cách đứng ngoài đợi.

Ôn Hàn thôi không nhìn về bên đó, tiện tay lấy một cốc trà từ nhân viên phục vụ. Đứng phoir nắng cả buổi trưa, cổ họng cô khô rát nhưng uống một ngụm lớn vẫn chẳng đỡ chút nào. Cô đảo mắt một vòng. Có lẽ cảm thấy vô vị nên Phó Nhất Minh và Trình Gia Diệc đã tìm chỗ nghỉ ngơi, không thấy bóng dáng đâu.

Đúng lúc này, một tiếng nổ cực lớn vang lên, làm kinh động tất cả mọi người.

Ôn Hàn vội ngẩng đầu. Chỉ thấy lũ voi không ngừng gầm lên, vung cái vòi hất những quả tượng xuống đất. Chúng dường như nổi giận, xông đến cái đài tre.

Trong tiếng gầm thét điếc tai, đài cao cũng phát tiếng nổ kịch liệt, khói bốc ngùn ngụt. Cả dàn tre lắc lư dữ dội.

Ôn Hàn định lao về bên đó, nhưng lập tức bị một lực mạnh đẩy xuống đất. Mấy thầy tế trẻ tuổi hét lên với cô: “Mau nằm xuống đi!”

Bởi vì tiếng nổ quá lớn nên bầy voi càng trở nên điên cuồng. Chúng lao về đài tre, ra sức vung cái vòi, tựa như muốn hất đổ nơi đó.

Mấy nhà sư toàn thân đầy máu, loạng choạng chạy từ trong đài tre ra ngoài. So với vụ nổ, những con voi phát điên còn đáng sợ hơn nhiều.

“Mau thả tôi ra!” Ôn Hàn điên cuồng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của người đàn ông Ấn Độ để lao đi nhưng không được.

Thầy tế giữ chặt cô, nói bằng tiếng Anh: “Mong cô Ôn hãy bình tĩnh lại. Nơi ấy đang phát nổ, lại có bầy voi điên cuồng, chẳng khác nào chốn địa ngục.”

“Mau bỏ tôi ra!” Ôn Hàn ngoạm vào cánh tay người đàn ông. Nhưng cô không thể độ sức với bọn họ.

Khói bụi bay vào mắt, vào miệng cô, khiến cô ho sặc sụa.

“Cô không thể qua bên đó, dẫu sao cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì.” Một thầy tế cất giọng ghen ngào: “Cô yên tâm, quản tượng của chúng tôi đang cố gắng hết sức để trấn an bầy voi.”

Nước mắt chảy giàn giụa, Ôn Hàn không ngừng nói tiếng Anh với bọn họ: “Xin các anh hãy buông tôi ra. Tôi phải đi cứu anh ấy, tôi phải đi tìm anh ấy.”

Chỉ cần tìm thấy Trình Mục Vân, đưa anh ra ngoài, thì vẫn có cơ hội thoát nạn.

Nhưng không ai buông người cô, cũng chẳng ai dám đi cứu Trình Mục Vân.

Khóc một hồi, Ôn Hàn không dám nhìn cái đài tre đó, chỉ sợ nó sụp đổ bất cứ lúc nào. Cô nấc nghẹn, miệng lẩm bẩm: “Xin các anh hãy buông tay để tôi đi cứu anh ấy, cứu anh ấy...”

Ngoài mấy nhà sư vừa rồi, không còn người nào thoát ra ngoài. Con trai lớn của ông chủ trang viên lúc nãy cùng Trình Mục Vân vào trong cũng chẳng thấy bóng dáng. Mấy thầy tế hoảng hốt, nhìn chăm chăm nơi đã bắt đầu bốc cháy.

Bọn họ muốn thấy kỳ tích, muốn thấy bóng người bò ra ngoài.

Bầy voi đã hoàn toàn nổi điên. Không ai dám tiến lại gần mười mấy con voi, vì đó chẳng khác nào hành vi tự sát.

Ôn Hàn chỉ biết mở to mắt nhìn lũ voi tấn công đài cao. Trái tim cô dần chìm trong nỗi tuyệt vọng.

Dưới sự tấn công của mười mấy con voi, đài cao giống một món đồ chơi cô độc, chờ bị phá hủy. Không ai thoát khỏi nơi đó, cũng chẳng có bất cứ người nào dám tiến lại gần dù chỉ một bước.

Ngay cả đám quân tượng cũng không dám tiếp cận bầy voi, đều trốn ở phía xa xa.

“Cuốn xéo cho tôi!” Một người mắng bằng tiếng Nga.

Ôn Hàn giật mình, hoảng loạn tìm nơi phát ra tiếng nói.

Đó là Phó Nhất Minh. Người đàn ông ấy điên cuồng đẩy mạnh những kẻ có ý ngăn cản anh ta. Sau đó, anh ta rút súng từ thắt lưng, chĩa thẳng vào đối phương: “Không muốn chết thì rút đi mau!”

Phó Nhất Minh hoàn toàn nổi điên nên không biết, bản thân nói tiếng Nga, người xung quanh chẳng ai nghe hiểu.

Anh ta đã hoàn toàn đánh mất lý trí, trong đầu chỉ có một tâm niệm duy nhất là xông vào cứu Trình Mục Vân, bất chấp việc đài tre có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Anh ta nhất định phải vào trong, lôi bằng được Trình Mục Vân ra ngoài, bất kể đối phương còn sống hay đã chết.

Đám gia nhân người Ấn ra sức giải thích bằng tiếng Anh: “Trong đó rất nguy hiểm. Xin ngài thứ lỗi, chúng tôi phải đảm bảo sự an toàn cho khách quý.”

Phó Nhất Minh mặc kệ, cứ thế lao vào nơi khói mù mịt.

So với bầy voi hung dữ, Phó Nhất Minh chỉ như một con kiến đáng thương. Ôn Hàn nhìn chăm chăm bóng lưng người đàn ông cho tới khi anh ta khuất dạng, trong lòng dấy lên tia hy vọng cuối cùng.

Nhất định phải cứu được anh ấy, nhất định có thể...

Bầy voi đáng sợ tiếp tục tấn công đài tre. Ôn Hàn nín thở, nhịp tim như ngừng đập.

Đúng lúc này, đài tre phát ra tiếng răng rắc, thân cây tre đứt đoạn. Sau đó, một tiếng động lớn vang lên, đài tre sụp đổ hoàn toàn.

Đầu óc Ôn Hàn trở nên trống rỗng trong giây lát. Cô ngồi thụp xuống đất, đờ đẫn nhìn về nơi đó.

Tiếng la hét kinh hoàng ở xung quanh và sự thật trước mắt khiến cô như bị rút hết linh hồn. Toàn bộ cơ thể từ cơ quan nội tạng đến huyết mạch đều không còn tồn tại.

Bầy voi cũng bị giết mình. Nhân cơ hội này, các quân tượng khống chế con voi của mình, lớn tiếng nạt nộ, khiến chúng bình tĩnh lại. Ngay sau đó, các quân tượng lần lượt đưa chúng rời khỏi hiện trường, chỉ để lại đồng hoang tàn đáng sợ.

Ôn Hàn đã sớm mất đi tri giác. Cô bò dưới đất, nhắm nghiền hai mắt, nấc nghẹn, không muốn tin thảm họa vừa xảy ra là sự thật.

Hồi nãy, Trình Mục Vân còn tán tỉnh cô, còn ngằm ám chỉ đến buổi kích tình tối nay.

“Ôn Hàn!” Có người kéo cô lên khỏi mặt đất bẩn thiu: “Ôn Hàn...”

Ôn Hàn đờ đẫn ngẩng đầu. Gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt hiện ra dưới chiếc mũ rộng vành chính là Trình Gia Diệc.

Một vài giây sau, Ôn Hàn đột nhiên húc mạnh vào người Trình Gia Diệc, khiến đối phương ngã xuống đất. Cô nhanh như cắt đề lên người Trình Gia Diệc, mắng chửi đối phương bằng tiếng Nga như bị ma ám.

Thảm họa bất ngờ khiến tất cả khách quý và người của trang viên hoảng loạn. Vào thời khắc này, sự xung đột giữa hai người phụ nữ càng khiến họ kinh ngạc.

Mấy thầy tế trẻ tuổi khó khăn lắm mới lôi được Ôn Hàn ra khỏi Trình Gia Diệc.

Lồng ngực phập phồng kịch liệt, gương mặt nhòe nhoẹt nước, cô không ngừng lắc đầu, túm tay một người đàn ông Ấn Độ, lắp bắp bằng tiếng Anh: “Là chị ta, là chị ta đã hại chết Trình Mục Vân. Chính là chị ta...”

Mọi người ngớ ngàng nhìn nhau.

Trình Gia Diệc chỉnh lại trang phục vừa bị kéo xộc xệch, nở nụ cười gượng gạo: “Tôi nghĩ, chắc cô ấy đã hiểu nhầm tôi. Hiện tại, anh trai cô ấy sống chết không rõ. Với tư cách là bạn gái của anh trai, tôi sẽ chịu trách nhiệm về cô ấy. Xin hãy giao cô ấy cho tôi.”

“Đó là lẽ dĩ nhiên. Chúng tôi sẽ giao cô Ôn cho người thân cận nhất chăm sóc.” Một thầy tế nói: “Chỉ là, xem ra tâm trạng của cô Ôn không được ổn định. Liệu chị có thể đối phó với cô ấy không?”

“Không thành vấn đề, tâm trạng kích động của cô ấy chỉ là tạm thời mà thôi.”

“Không.” Ôn Hàn đẩy người đàn ông đang đỡ mình: “Tôi không phải là em gái của Trình Mục Vân, chị ta mới là em họ của anh ấy. Tôi mới là bạn gái của Trình Mục Vân. Các anh không để ý sao? Tôi họ Ôn chứ đâu phải họ Trình.”

Mọi người đều nhìn cô bằng cặp mắt thương hại.

Tất nhiên bọn họ biết, Ôn Hàn là em gái cùng mẹ khác cha với Trình Mục Vân. Anh đã sớm giải thích với mọi người về vụ khác họ.

Ôn Hàn nhìn đám đông bằng ánh mắt tuyệt vọng. Ở đây chẳng ai biết mối quan hệ thật sự giữa cô và Trình Mục Vân.

Cô lùi lại phía sau cho đến khi đụng phải chiếc bàn. Nước mắt làm mờ tầm nhìn, cô lắc đầu: “Tôi không đi đâu hết. Tôi muốn ở lại đây, tôi muốn đợi cho đến khi các anh dọn dẹp đồng đồ nát. Tôi không đi...”

Trình Gia Diệc tiến lên đỡ cô: “Tất nhiên rồi. Chúng ta không đi, chúng ta sẽ đợi ở đây.”

“Đừng có chạm vào người tôi.” Ôn Hàn lại một lần nữa đẩy cô ta.

Đây đúng là một cảnh tượng khó xử. Người đàn ông gặp bất trắc, vậy mà em gái và bạn gái lại xảy ra xung đột. Máy thầy tế không chịu được, kéo hai người ra, đồng thời nhẹ nhàng khuyên nhủ, bảo cảnh sát sắp đến nơi, mọi người đang dọn dẹp hiện trường, bọn họ hãy kiên nhẫn chờ đợi.

Đúng lúc này, bên phía bãi đồ nát chợt vang lên tiếng hò reo ầm ĩ. Ôn Hàn lập tức quay về hướng đó.

Có người đang hét lên một câu bằng tiếng Ấn Độ mà cô không hiểu.

Cô hồi hộp hỏi anh chàng thanh niên vừa khuyên nhủ mình: “Họ đang nói gì thế? Có phải họ đã tìm thấy Trình Mục Vân không?” Anh ta lộ vẻ vừa mừng rỡ vừa bi thương: “Là anh trai tôi. Anh trai tôi đã được cứu sống.”

Trái tim Ôn Hàn như rơi xuống vực thẳm trong giây lát.

“Anh trai tôi khá may mắn, đã thoát ra ngoài trước khi đài tre sụp đổ. Cô đừng lo lắng, chúng ta vẫn còn tia hy vọng.” Bởi vì anh trai thoát chết nên anh ta không thể che giấu niềm vui.

Đôi chân mềm nhũn, Ôn Hàn ngồi phịch xuống chiếc ghế đằng sau.

Cảnh sát địa phương nhanh chóng tới nơi, còn có cả mấy người cảnh sát hình sự hôm trước đưa Trình Mục Vân đi. Hiện trường lập tức bị phong tỏa, một nhóm cứu trợ chuyên nghiệp tiếp tục đào bới khu vực đổ nát.

Trình Gia Diệc mấy lần muốn giải thích với Ôn Hàn, sợ dĩ cô ta nói vậy là vì làm theo lời dặn của Trình Mục Vân, anh luôn muốn che giấu thân phận của cô. Tuy nhiên, Ôn Hàn từ chối giao tiếp với cô ta. Cô chỉ muốn cô ta đi chỗ khác cho khuất mắt.

Trên gương mặt cô còn đọng vệt nước mắt và vết bẩn. Một người giúp việc có lòng tốt đưa khăn mặt đã được vò qua nước nóng cho cô. Trong lúc cô lau mặt, nước mắt lại tuôn ra như mưa.

Lúc trời sẩm tối, một đôi boots bẩn thỉu hiện ra trong tầm mắt Ôn Hàn: “Cô Ôn!”

Ôn Hàn ngẩng đầu, nhìn thấy Mạnh Lương Xuyên. Anh ta cúi xuống, nói nhỏ với cô: “Bọn họ dọn dẹp gần xong rồi. Bởi vì Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh có thân phận đặc biệt nên tạm thời không thể để cô nhìn thấy hiện trường và tử thi.”

“Tử thi?” Ôn Hàn há miệng, cất giọng khản đặc: “Tử thi ư?”

“Đúng vậy. Bên dưới có thi thể nạn nhân.”

Trái tim cô co thắt dữ dội, sống lưng đổ mồ hôi lạnh. Trời đất quay cuồng, cô chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt.

Không, không thể nào. Cô siết chặt bàn tay, để móng tay bập sâu vào da thịt.

Trình Mục Vân chắc chắn vẫn còn sống. Cô không tin, không tin anh đã chết. Người đàn ông đó sẽ không kết thúc mạng sống một cách dễ dàng như vậy. Anh sẽ không chết, dù là bất cứ nguyên nhân nào đi chăng nữa.

Ôn Hàn lập tức mở mắt, túm lấy cổ áo Mạnh Lương Xuyên: “Tôi không tin. Anh lừa tôi đúng không? Mạnh Lương Xuyên, anh đang nói dối...”

“Cô Ôn!” Mạnh Lương Xuyên nắm lấy cổ tay Ôn Hàn, nhìn vào mắt cô: “Đã đến nước này, cô không tin tôi thì còn có thể tin ai? Hãy nói cho tôi biết, cô còn dám tin vào người nào? Ở đất nước này, cô chỉ có mình Trình Mục Vân, đến hộ chiếu và giấy tờ cũng đều chẳng có. Cô phải tin tôi, chỉ tôi mới có thể đưa cô về Moscow an toàn.”

Đúng thế, cô đã đánh mất mọi thứ ở Nepal. Hiện giờ cô chẳng có gì cả, ngay cả thứ chứng minh thân phận cũng không có.

Thời khắc này, cô là một người nhập cảnh trái phép, lời nói của bất cứ ai cũng đáng tin hơn cô. Có lẽ, đám hình cảnh quốc tế đang đứng quanh hiện trường đều biết rõ thân phận của cô.

Thế nhưng...

Ôn Hàn chợt nhớ tới cảnh tượng Trình Mục Vân bị cảnh sát vác súng áp giải đi. Hình như bất cứ người nào cũng không đáng tin cậy. Cô thần thờ nhìn Mạnh Lương Xuyên: “Anh ấy chưa chết đúng không?”

Mạnh Lương Xuyên lắc đầu: “Bọn họ tìm thấy thi thể.”

“Anh ấy vẫn còn sống đúng không?” Ôn Hàn cắn môi.

Mạnh Lương Xuyên tiếp tục lắc đầu: “Tôi không thể đưa ra bất cứ kết luận nào.”

“Anh ấy vẫn chưa chết đúng không?” Ôn Hàn gào lên, bờ vai run rẩy. Mạnh Lương Xuyên nheo mắt, không trả lời.

Anh ta không thể không thừa nhận, đây cũng là suy đoán của anh ta. Một người thâm sâu khó lường như Trình Mục Vân sẽ không dễ dàng bỏ mạng ở

bất cứ nơi nào. Muốn anh chết, vậy thì người định hại anh phải chuẩn bị sẵn tinh thần hi sinh mạng sống của cả ngàn người.

Tuy nhiên... hiện trường đúng là xuất hiện thi thể.

Ở đằng kia, đám người giúp việc phụ trách dọn dẹp hiện trường đều bị đuổi đi hết. Cả khu vực đã bị cảnh sát phong tỏa hoàn toàn.

Việc bày voi nổi giận là sự cố bất ngờ, nhưng do đài tre phát nổ trước mới kích thích lũ voi. Có thể khẳng định, vụ nổ một trăm phần trăm không phải là sự cố ngoài ý muốn.

Vị lãnh đạo từng thẩm vấn Trình Mục Vân cũng có mặt. Ông ta chau mày nhìn đồng thân tre gãy nát. Quả nhiên là “tổ chức địa ngục”. Không ai có thể ngờ, hai tổ trưởng chết cùng một ngày do vụ nổ và sự tấn công của bày voi.

Vị lãnh đạo đứng lên, xoa tay rồi đi tới lều bạt gần nhất.

Nhìn thấy ông ta, Mạnh Lương Xuyên liền đứng dậy, giơ tay chào theo kiểu nhà binh.

Trình Gia Diệc cũng đứng lên. Bởi vì đã bị Trình Mục Vân tiết lộ thân phận nên cô ta chẳng cần phải giấu giếm. Cô ta cũng chào cấp trên theo kiểu nhà binh. Chỉ có Ôn Hàn vẫn ngồi bất động trên chiếc ghế tựa.

“Cô Ôn!” Vị lãnh đạo hắng giọng: “Chúng tôi có đầy đủ tài liệu về cô. Ở Ấn Độ, cô thuộc dạng nhập cảnh bất hợp pháp. Tất nhiên, cân nhắc đến thân phận đặc biệt của cô, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm. Mong cô hãy phối hợp điều tra với cấp dưới của tôi là anh Trần Uyên. Sau đó, anh Trần Uyên sẽ chịu trách nhiệm đưa cô về Moscow.”

Ôn Hàn từ từ nhướng mày. Mọi người đều quay lưng về phía đồng đồ nát được ánh đèn pha chiếu sáng cách đó không xa. Bởi vì ngược sáng nên cho

dù là vị lãnh đạo, Trần Uyên, Trình Gia Diệc hay thậm chí cả Mạnh Lương Xuyên cũng đều không thể nhìn thấy rõ mặt.

Trình Mục Vân! Xin anh hãy nói cho em biết, anh muốn em làm gì? Em có thể làm gì cho anh?

Còn đang chìm trong suy nghĩ hỗn loạn, cô đã bị nữ cảnh sát phụ trách giám sát Trình Mục Vân hai hôm vừa rồi dìu ra ngoài, lên một chiếc xe việt dã bình thường. Sau khi cô yên vị, tấm rèm màu đen lập tức được thả xuống che khuất mọi tầm nhìn.

Ngồi bên trái Ôn Hàn là Mạnh Lương Xuyên, phía trước là Trần Uyên và Trình Gia Diệc. Chiếc ô tô lắc lư, đi một lúc lâu. Bởi vì xe nảy lên nảy xuống, rèm cửa đung đưa nên cô nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, đó là cánh đồng hoa hướng dương. Hôm đó, cũng chính tại nơi này, Trình Mục Vân đã nói cho cô biết, anh yêu cô. Nếu có thể quay về quá khứ, anh nguyện sống vì cô.

Ô tô nhanh chóng dừng lại. Ôn Hàn chưa từng đặt chân tới ngôi nhà tồi tàn này. Lần trước, cô bị Phó Nhất Minh bắt đợi ở ngoài cánh đồng hoa.

Cô lẳng lặng quan sát xung quanh, phát hiện có rất nhiều cảnh sát cũng đang nhìn cô. Điều này khiến Ôn Hàn chợt nhớ tới hôm gặp lại Trình Mục Vân ở bên ngoài sào huyệt của tổ chức buôn lậu. Anh bị thương, ngồi trên tảng đá lớn, xung quanh là vô số bóng đen đứng hoặc ngồi. Lúc bước lên tảng đá, cô có cảm giác như đang đi vào một thế giới mà mình hoàn toàn mù tịt.

“Cô Ôn.” Trần Uyên giơ tay làm động tác mời: “Mời vào.”

Ôn Hàn dừng bước, im lặng nhìn anh ta. Trần Uyên lặp lại câu vừa rồi: “Mời cô vào!”

“Làm vậy liệu anh có áy náy hay không?” Ôn Hàn hỏi nhỏ bằng tiếng Nga.

Về mặt Trần Uyên vẫn không một chút biểu cảm. Anh ta nhắc lại lần thứ ba: “Mời cô vào.”

Trình Mục Vân từng thông báo đến mọi thành viên của tổ hành động. Trần Uyên biết rõ, tin tức mà mình nhận được cũng tương tự như những thành viên ẩn mình trong bóng tối. Đó là: Phải đối xử với Ôn Hàn như với vợ của anh.

Thế nên, cho dù bây giờ có bị Ôn Hàn đấm đá, Trần Uyên cũng không dám đánh lại. Cho dù dám đi chẳng nữa, anh ta cũng phải cân nhắc đến vấn đề các thành viên trong tổ sẽ có phản ứng như thế nào.

Ôn Hàn chậm chậm đi vào phòng, Mạnh Lương Xuyên và Trình Gia Diệc đi theo sau.

Ba cái ghế trước mặt đều không có người ngồi. Trần Uyên chỉ vào một cái: “Cô Ôn, mời ngồi. Chúng tôi muốn hỏi chuyện theo thông lệ.” Anh ta lại nhìn sang hai người kia: “Cả hai vị nữa.”

Mạnh Lương Xuyên khịt mũi: “Kể cũng lạ. Lần trước thẩm vấn ông chủ Trình, tôi cũng bị hỏi linh tinh. Giờ các anh thẩm vấn người phụ nữ của anh ta, tôi cũng phải ngồi đây.”

Vị lãnh đạo phụ trách thẩm vấn Trình Mục Vân lần trước hôm nay ngồi ở một góc theo dõi. Ông ta ho khẽ một tiếng: “Lão Mạnh, cậu cứ phối hợp đi. Lần này không đến nổi nghiêm trọng như vậy.”

Trình Gia Diệc chẳng nhiều lời, ngồi xuống cạnh Ôn Hàn.

Cửa phòng khép lại. Bên trong gồm ba người thẩm vấn, ba người bị thẩm vấn và một nhân viên ghi biên bản.

Người phụ trách hỏi chuyện lần này là Trần Uyên. Anh ta tựa như không quen biết ba người, vừa chỉnh cặp kính trắng vừa cất giọng nghiêm nghị:

“Ba vị, sự cố vừa xảy ra ở vườn cafe là do con người gây ra. Hai tổ trưởng của tổ hành động Moscow đều bỏ mạng tại hiện trường. Vì thế, chúng tôi mời ba vị về đây cũng là theo nguyên tắc. Bởi vì ba vị là những người tiếp xúc với bọn họ nhiều nhất.

Do tính chất đặc thù của vụ án này nên việc thẩm vấn các vị chỉ có thể giao cho tôi chứ không phải cảnh sát địa phương, mong các vị thông cảm. Sau cuộc thẩm vấn, sẽ có người đưa các vị tới nơi các vị cần đi. Các vị cứ yên tâm, thân phận của các vị sẽ được giữ bí mật. Cho đến khi sự thật được phơi bày, các vị mới thoát khỏi diện bị tình nghi. Tất nhiên, trong khoảng thời gian đó, các vị vẫn có thể tiếp tục cuộc sống bình thường, chúng tôi sẽ không làm phiền các vị. Các vị hiểu ý tôi chứ?”

Trình Gia Diệc và Mạnh Lương Xuyên gật đầu. Chỉ có Ôn Hàn vẫn căng thẳng, vô thức vận ngón tay.

Trần Uyên chỉ cây bút về phía Trình Gia Diệc: “Cô và Trình Mục Vân có quan hệ gì?”

Viền mắt đỏ hoe, Trình Gia Diệc cất giọng khàn khàn: “Tôi là em họ của anh ấy. Mười năm trước, khi tổ hành động Moscow bị trả thù tàn nhẫn, tôi vừa kết thúc nhiệm vụ nằm vùng, gia nhập tổ hành động. Khi ấy, tôi mới biết người anh họ của mình là tổ trưởng tạm thời của tổ chức.”

Trần Uyên gật đầu: “Lúc đó chắc cô mới vừa là thành niên.”

“Đúng thế.” Trình Gia Diệc đáp khẽ: “Tôi bị Châu Khắc dụ nên trở thành nội gián.”

Mọi người đều tỏ ra kinh ngạc.

“Quan hệ giữa cô và Châu Khắc là thế nào?” Trần Uyên điềm tĩnh hỏi tiếp.

“Người yêu.”

Trần Uyên gật đầu: “Tại sao cô lại đến Nepal?”

“Năm trước, sau khi thâm nhập vào Nepal, Trình Mục Vân nhắn tin cho tôi, bảo tôi tới biên giới Nepal và Ấn Độ tiếp tục điều tra vụ án. Vụ án năm xưa chỉ phá hủy đường dây buôn lậu ở biên giới nước Nga và Mông Cổ. Trình Mục Vân nói, anh ấy đã nắm được manh mối về đường dây buôn lậu ở biên giới Nepal và Ấn Độ.”

Mạnh Lương Xuyên không nhin nổi huyết một tiếng sáo.

Trần Uyên nghiêm mặt: “Anh làm gì vậy?”

Mạnh Lương Xuyên ho khan: “Tôi chỉ là muốn cảm thán, người của tổ hành động có tố chất rất cao. Câu trả lời của vị tiểu thư đây với anh cũng chẳng có gì khác biệt.”

Trần Uyên chau mày, tỏ ra không vui.

Mạnh Lương Xuyên nhún vai: “Tôi không cố ý ngắt lời, anh cứ tiếp tục hỏi đi!”

Trần Xuyên lại nhìn sang Trình Gia Diệc: “Sau đó, tại sao cô lại đến Ấn Độ?”

“Trình Mục Vân nói manh mối đã bị đứt đoạn, bảo tôi quay về Moscow. Tuy nhiên, từ nhỏ tôi và anh ấy rất thân thiết, lại mười năm không gặp nên tôi theo anh ấy đến đây. Còn nữa... cái chết của Châu Khắc khiến tôi vô cùng đau đớn nên coi như tôi đến Ấn Độ để giải khuây.”

Ôn Hàn lập tức quay sang Trình Gia Diệc. Cô ta đang nói dối. Nhưng không ai tỏ ra nghi ngờ. Ngoài tiếng gõ bàn phím, trong phòng không còn một âm thanh nào khác.

Trần Uyên uống một ngụm nước: “Cảm ơn sự hợp tác của cô, cô Trình Gia Diệc.”

Anh ta đưa mắt qua Mạnh Lương Xuyên: “Câu hỏi của tôi rất đơn giản. Anh và cô Ôn Hàn có mối quan hệ gì?”

Mạnh Lương Xuyên cười: “Tôi và cô ấy chẳng có quan hệ gì, số lần nói chuyện chắc đếm trên đầu ngón tay. Cô ấy chỉ là một du khách bình thường đến Nepal du lịch, sau đó bị Trình Mục Vân bắt cóc, rồi đưa sang Ấn Độ. Tóm lại, cô ấy và tôi chẳng có quan hệ gì sất.”

Bắt cóc ư?

Ngoài Trần Uyên, những người đàn ông khác có mặt trong phòng đều hết sức ngạc nhiên, bởi vì thông tin này khác với tài liệu mà bọn họ nắm được.

Tài liệu ghi, cô gái tên Ôn Hàn trúng tiếng sét ái tình với Trình Mục Vân, sau đó tự nguyện đi theo anh từ Nepal sang Ấn Độ, coi đây là một chuyến du lịch tình yêu lãng mạn.

Nhân viên phụ trách ghi chép biên bản cân nhắc một hồi, cuối cùng cũng gõ hai chữ “bắt cóc”.

Trần Uyên gật đầu. Tiếp theo, anh ta nhìn sang Ôn Hàn. Về cô gái trẻ này, bọn họ đã có tư liệu đầy đủ, chẳng có gì đáng thẩm vấn. Cô không thể là người gây ra vụ nổ ở trang viên.

“Cô Ôn, chúng tôi chỉ cần cô trả lời câu hỏi của chúng tôi với máy phát hiện nói dối. Một khi chúng tôi xác nhận những thông tin mà cô nắm được không uy hiếp đến tổ hành động Moscow thì tạm thời cô sẽ được tự do.”

“Các anh muốn hỏi gì thì tùy.” Ôn Hàn nói: “Nhưng nhất định các anh phải tìm cho ra nội gián.”

Căn phòng yên lặng như tờ. Mọi người đều trầm mặc. Người phụ nữ này chắc chắn không biết, lần trước cũng ở vị trí đó, chính miệng Trình Mục

Vân đã bác bỏ lời tố cáo: Tổ hành động Moscow không có nội gián. Anh cũng không tự xử lý bất cứ người nào.

Về mặt của Trần Uyên tương đối thú vị. Anh ta mỉm cười: “Cô Ôn, tổ hành động Moscow không có nội gián. Cựu tổ trưởng Trình Mục Vân và tổ trưởng hiện thời Phó Nhất Minh đều cam kết với chúng tôi là không tồn tại nội gián.”

Ôn Hàn lắc đầu: “Không phải, anh ấy đang tìm kiếm kẻ phản bội.” Sau đó, cô quay sang Trình Gia Diệc, nhìn người phụ nữ này chăm chăm.

Trần Uyên vẫn cười: “Vậy sao? Cô có chắc chắn không phải bị trí tưởng tượng của mình lừa gạt? Cô yêu Trình Mục Vân nên hy vọng anh ta là người hùng. Vì thế, cô mới xây dựng hình tượng một người hùng trong trái tim mình?”

“Không, không phải...”

“Chính cô đã tưởng tượng ra câu chuyện: Trình Mục Vân ôm mối thù tới Nepal và Ấn Độ là để tìm kiếm kẻ phản bội đã hại chết anh em của anh ta vào mười năm trước đúng không?”

“Không. Đây không phải trí tưởng tượng của tôi.”

“Cô bị anh ta bắt cóc, còn coi anh ta là người anh hùng?” Trần Uyên tháo kính, lắc đầu: “Cô Ôn, cô đã từng nghe qua khái niệm hội chứng Stockholm^[1] chưa? Cô đúng là một trường hợp bị thuần dưỡng thành công.”

[1] Hội chứng Stockholm là thuật ngữ mô tả một trạng thái tâm lý, trong đó người bị bắt cóc lâu ngày chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình. Thuật ngữ này được bác sĩ tâm thần Nils Bejerot đặt ra sau một vụ phạm tội xảy ra năm 1973 tại Stockholm, Thụy Điển.

“Đây không phải là sự tưởng tượng của tôi, mà chính miệng Trình Mục Vân nói.” Ôn Hàn cất cao giọng, kích động đứng lên.

Những người ở đây đều biết, bởi vì tổ cáo Trình Mục Vân tự ý tìm nội gián nên Trần Uyên bị cấp trên kỷ luật. Ở bên cạnh Trình Mục Vân mười năm chẳng lập được công trạng gì còn bị kỷ luật, có lẽ bất cứ người nào cũng sẽ bức bối trong lòng. Chỉ là, lời nói của anh ta quá cay nghiệt.

Không thể nghe tiếp, vị lãnh đạo ho khẽ một tiếng: “Trần Uyên, để tôi hỏi cho. Đề tài này tương đối nhạy cảm.” Trần Uyên cười nhạt, không lên tiếng.

Vị lãnh đạo nói tiếp: “Cô Ôn, chắc cô không biết, không chỉ Trình Mục Vân phủ nhận vấn đề nội gián, ngay cả Phó Nhất Minh cũng ghi biên bản, cam đoan với tất cả mọi người rằng tổ hành động không có nội gián. Cô xem, chắc cô đã hiểu nhầm rồi.”

Ôn Hàn ghen hòng: “Các vị... Các vị hãy tin tôi, tôi không lừa mọi người.”

Một sĩ quan thẩm vấn khác cất giọng lạnh lùng: “Cô cho rằng, chúng tôi sẽ phủ nhận lời khai của hai tổ trưởng và cảnh sát Mạnh Lương Xuyên, để tin một mình cô hay sao?”

Ôn Hàn đành quay sang Mạnh Lương Xuyên: “Anh biết sự thật đúng không?”

Sau đó, cô nhìn mọi người bằng ánh mắt bất lực. Trình Gia Diệc vẫn giữ vẻ mặt ngây thơ vô tội, cũng nở nụ cười áy náy với Ôn Hàn.

Trình Mục Vân, năm xưa lúc rời khỏi Moscow, anh cũng có cảm giác như thế này đúng không? Không ai có thể tin cậy, không ai có thể chia sẻ.

Toàn thân run run, Ôn Hàn nhắm mắt, siết chặt bàn tay, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Cuộc thẩm vấn nhanh chóng kết thúc. Ôn Hàn trả lời mấy chục câu hỏi cùng với máy phát hiện nói dối. Tất cả đều liên quan đến các thành viên của tổ hành động Moscow.

Trong quá trình trả lời câu hỏi, cô mới nghiệm ra, việc Trình Mục Vân che giấu mọi chuyện đối với cô là có ý đồ riêng. Phải giữ tâm tư trong sạch, phải đứng ngoài mọi điều bí mật, cô mới có thể an toàn trở về thế giới trước kia.

“Rất tốt, cô Ôn.” Vị lãnh đạo hòa nhã vỗ vai cô: “Người của chúng tôi sẽ đưa cô đi bất cứ nơi nào mà cô muốn. Bởi vì cô dùng hộ chiếu giả để nhập cảnh vào Ấn Độ nên chúng tôi cần vài ngày để làm thủ tục cho cô. Xin cô hãy yên tâm, dù bây giờ Trình Mục Vân đã... chúng tôi cũng sẽ bảo đảm sự an toàn cho cô ở Moscow.”

Ôn Hàn không nói một lời, vẫn nhìn chăm chăm vào Trình Gia Diệc.

Cho đến ngày hôm nay, tất cả những trường hợp có thể loại trừ đều đã loại trừ, chỉ còn lại người phụ nữ kia...

“Cô còn có yêu cầu gì không? Chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng.” Vị lãnh đạo nở nụ cười gượng gạo: “Bởi nếu cô thật sự bị Trình Mục Vân bắt cóc, chúng tôi sẽ bù đắp cho cô.”

“Không, không phải. Tôi là bạn gái của anh ấy, là tôi tình nguyện theo anh ấy đến đây.” Ôn Hàn đáp khẽ: “Không có chuyện anh ấy bắt cóc tôi.”

Vị lãnh đạo gật đầu: “Thế thì tốt.”

“Nhưng tôi có hai điều kiện.” Ôn Hàn tiếp lời: “Thứ nhất, cảnh sát Trần Uyên vừa rồi công khai sỉ nhục tôi, nói tôi mắc hội chứng Stockholm sau khi bị Trình Mục Vân bắt cóc. Vì thế, tôi hy vọng các ngài hãy xử phạt anh ta. Một người cảnh sát hình sự có tố chất như vậy, thật khiến tôi không có chút niềm tin vào hệ thống của các ngài. Là một công dân nước Nga, tôi cũng là đối tượng các ngài cần bảo vệ có đúng không?”

Vị lãnh đạo ngấn ra vài giây rồi mỉm cười: “Được thôi. Tôi sẽ báo cáo lên cấp trên. Còn về vấn đề xử phạt thì phải xem cấp trên quyết định thế nào.”

“Thứ hai, trong mấy ngày ở Ấn Độ tới đây, tôi muốn cảnh sát Mạnh Lương Xuyên đi cùng tôi. Dù sao tôi cũng không có người thân và bạn bè ở nơi này, còn có thể nói là... quả phụ của Trình Mục Vân.”

“Vấn đề này...”

Ôn Hàn khẽ nghiêng đầu, nói nhỏ: “Với tư cách là quả phụ của cựu tổ trưởng tổ hành động Moscow, tôi cần người ở bên cạnh để vượt qua giai đoạn khó khăn này. Trong số những người của các ngài, tôi chỉ tin tưởng mình anh ta mà thôi.”

Vị lãnh đạo ngược ngáp ho khan một tiếng: “Nhưng tôi cần hỏi ý kiến của Mạnh Lương Xuyên.”

“Ngài không thể đưa ra mệnh lệnh à? Ngài không phải là cấp trên của anh ta hay sao?”

“Tuy không phải là cấp trên trực tiếp, nhưng về mặt nguyên tắc, tôi có thể ra lệnh.”

“Thế thì xin ngài hãy làm đi.” Giọng cô run run, có chút khẩn cầu.

Cô gái trước mặt trông rất đáng thương. Vị lãnh đạo không đành lòng, lập tức kêu cấp dưới truyền đạt mệnh lệnh cho Mạnh Lương Xuyên.

Một phút sau, ông ta nhận được cuộc điện thoại báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi, đúng là của Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh. Bắt gặp gương mặt nhợt nhạt của Ôn Hàn, ông ta lặng lẽ cúp máy, không cho cô biết tin dữ.

Khi nào quay về Moscow, cô gái trẻ này sẽ hoàn toàn cắt đứt mối liên hệ với tổ hành động, cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc với người của ông ta. Về chuyện Trình Mục Vân gặp nạn, cứ coi như là một bí mật vĩnh viễn bị chôn vùi.

Bắt gặp ánh mắt của vị lãnh đạo, Ôn Hàn hơi ngây ra: “Ngài còn vấn đề gì muốn hỏi tôi nữa không?”

Vị lãnh đạo nả nụ cười hiền hòa: “Hết rồi. Cô đã được tự do, cô Ôn Hàn.”

Các sợi dây thần kinh của Ôn Hàn cuối cùng cũng được thả lỏng đôi chút, sau lưng cô ướt đẫm mồ hôi. Có trời mới biết vừa rồi cô sợ hãi đến mức nào, mỗi một câu nói đều thử thách giới hạn chịu đựng của cô. Nói chuyện với một vị quan chức cảnh sát xa lạ, bị thẩm vấn, bị trắc nghiệm nói dối, còn đề xuất biết bao yêu cầu... Bây giờ hồi tưởng lại, bản thân cô cũng không dám tin, những lời đó được thốt ra từ chính miệng cô.

Chính người đàn ông đó đã giúp cô vượt qua những thử thách này. Cô không muốn chờ đợi một cách bị động, chờ đợi bị đưa về Moscow, hoàn toàn rời xa môi trường sống của anh. Cô chẳng muốn quay về thế giới không có Trình Mục Vân.

Lúc Ôn Hàn rời khỏi nơi đó, vị lãnh đạo không chỉ bảo Mạnh Lương Xuyên đi cùng mà còn bố trí ô tô đưa cô về.

Vẫn là chiếc ô tô chở cô đến đây. Ôn Hàn ngồi vào ghế lái phụ, thần thờ nhìn cảnh vật bên ngoài.

Một lúc sau, cửa xe bên tài xế mở ra. Mạnh Lương Xuyên ngồi vào, liếc Ôn Hàn một cái: “Cô khiến tôi ngạc nhiên thật đấy. Không ngờ cô có thể lật ngược thế cờ, còn khiến họ cho tôi đi cùng cô nữa.”

“Tại sao... anh không chịu thừa nhận rằng anh ấy đang tìm nội gián?” Ôn Hàn hỏi. Tuy không rõ mối quan hệ giữa Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên nhưng cô cảm thấy Mạnh Lương Xuyên chắc chắn biết chuyện này. “Tại sao? Anh có biết không, việc loại trừ mỗi một đối tượng đều không dễ. Khó khăn lắm mới còn lại một người...”

Không đợi cô nói hết câu, Mạnh Lương Xuyên đã rồ ga phóng đi, rời khỏi nơi anh ta từng hai lần bị thẩm vấn.

Chẳng bao lâu sau, anh ta thẳng gấp, ra hiệu Ôn Hàn xuống xe. Hai người bỏ ô tô lại, đi bộ dọc theo cánh đồng hoa hướng dương về phía vườn cafe. Mạnh Lương Xuyên lục túi một hồi, rút ra mẩu thuốc lá hút dở. Anh ta vừa châm lửa vừa lên tiếng: “Tự ý điều tra nội gián là hành vi phạm pháp, hơn nữa còn liên tục chết người. Tôi không thể nói ra, bằng không Trình Mục Vân sẽ bị khép tội, sẽ phải đền mạng. Bất kể anh ta còn sống hay đã chết, tôi cũng không muốn anh ta phải gánh những tội danh này.”

“Nhưng bây giờ chỉ còn lại Trình Gia Diệc, chị ta là người có khả năng nhất đúng không?”

“Tôi không rõ, cũng chẳng đoán ra. Chỉ Trình Mục Vân mới biết được phương pháp loại trừ của anh ta. Hơn nữa, cũng chẳng ai biết được tiêu chuẩn phán đoán cuối cùng.”

Ôn Hàn dừng bước.

“Sao thế?” Mạnh Lương Xuyên nhún vai: “Những điều tôi nói đều là sự thật. Trình Mục Vân nói với tôi đừng tin bất cứ ai. Ngay cả anh ta cũng không xác định thì một người ngoài cuộc như tôi làm sao biết được cơ chứ?”

“Nhưng...” Ôn Hàn hít một hơi sâu, ép bản thân thốt ra câu: “Nếu anh ấy thật sự qua đời thì sao? Cứ thế bỏ qua cho kẻ phản bội à?”

Nếu anh ta thật sự qua đời? Đây không phải là giả thiết... mà anh ta thật sự đã tử vong.

Nghĩ đến kết quả khám nghiệm tử thi vừa rồi, Mạnh Lương Xuyên trầm mặc, không biết nói thế nào với Ôn Hàn. Hồi này, vị lãnh đạo của cảnh sát bảo anh ta giữ bí mật, dù sao Trình Mục Vân cũng đã chết, Ôn Hàn sẽ chẳng

có cách nào xác nhận. Tuy nhiên, không nói cho người phụ nữ này biết sự thật liệu có phải quá tàn nhẫn hay không?

Ôn Hàn lắc đầu: “Anh ấy chưa chết đúng không?”

Mạnh Lương Xuyên vẫn im lặng.

“Không sao... Anh không nói cũng chẳng sao cả.”

Cô hít một hơi sâu: “Dù anh nói anh ấy đã qua đời, tôi cũng sẽ không tin.”

Dưới ánh trăng, những đóa hướng dương không rực rỡ như ban ngày. Lá hướng dương đung đưa trong cơn gió nhẹ, muôn vàn đóa hoa rủ về một hướng, tựa như đang quan sát thứ gì đó, tạo thành một vẻ đẹp kỳ dị.

CHƯƠNG 15

ĐỊA NGỤC LÀ ĐỊA NGỤC

Buổi tối hôm ấy, trời mưa như trút nước. Cơn mưa lớn hơn bất cứ trận mưa nào ở Nepal mà Ôn Hàn từng gặp.

Bởi vì trời mưa nên cô và Mạnh Lương Xuyên bị kẹt ở một quán ăn nhỏ. Không gian trên tầng hai rất chật hẹp, chỉ có hai cái bàn do chủ quán tạm thời kê cho khách ngồi.

“Anh có biết không? Kể từ khi đặt chân vào đất nước Nepal đến nay, trong ký ức của tôi không phải là thời tiết âm u thì là trời mưa. Tôi có cảm giác đã gặp được tất cả những cơn mưa có thể nhìn thấy trong cuộc đời.” Bầu trời hiếm khi hửng nắng, giống con người Trình Mục Vân, rất ít khi thả lỏng bản thân, phần lớn thời gian anh đều khiến người khác không nhìn thấu.

“Cô Ôn, đó là do cô không gặp may, đến đây đúng vào mùa mưa.” Hiếm có dịp được ăn món thịt tử tế ở Ấn Độ nên Mạnh Lương Xuyên gọi hai suất.

Ôn Hàn ngồi thừ ra, nhìn đăm đăm cửa kính đã bị mờ mịt bởi nước mưa. Lúc này, ngoài đường đã không một bóng người. Một lúc sau, cô chợt nhớ ra điều gì đó, lập tức kéo cái bùa hộ thân từ trong cổ ra ngoài.

Mạnh Lương Xuyên thể hiện khả năng quan sát tinh tế: “Hồi ở Nepal, cô chưa từng đeo cái này.”

Ôn Hàn nắm chặt cái bùa hộ thân trong tay, khẽ lắc đầu.

“Trình Mục Vân đưa cho cô đúng không?” Mạnh Lương Xuyên hỏi tiếp. Mọi hành lý của cô đều ở Nepal, lúc đi sang đây, trên người chẳng có bất cứ

thứ gì. Bây giờ tự nhiên mọc thêm cái bùa hộ thân, chín mươi chín phần trăm là đến từ người đàn ông đó.

Ôn Hàn khẽ đáp: “Đúng vậy, là anh ấy đưa cho tôi. Nhưng anh ấy chẳng nói gì cả.”

“Có thể cho tôi xem không?”

Ôn Hàn tháo sợi dây khỏi cổ, để xuống mặt bàn rồi đẩy về phía Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên cầm lên, ngắm nghía hồi lâu. Đây là loại bùa hộ thân rất bình thường trong các ngôi chùa. Anh ta chau mày, hồi tưởng lại: “Đồ của cô hình như có trong ngôi chùa nằm bên cạnh nhà hàng này.”

Anh ta ở đây bao ngày, thu thập được không ít thông tin bất kể hữu dụng hay vô dụng đều nạp vào não bộ.

“Hôm đó, tôi vào chùa thắp hương, còn anh ấy đứng đợi ở ngoài. Khi tôi đi ra, anh ấy đã đeo cho tôi cái này.” Trống ngực Ôn Hàn đập thành thịch: “Anh thử mở ra xem. Bên trong không phải là bùa hộ thân mà là một thứ giống rễ cây.”

Mạnh Lương Xuyên gật đầu, cẩn thận dỡ ra một thứ nho nhỏ. Anh ta giơ lên trước ánh đèn, lại đưa lên mũi ngửi ngửi rồi kết luận: “Giống một vị thuốc bắc.”

“Thuốc bắc ư?” Ôn Hàn không khỏi ngạc nhiên. Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

“Gần đây có một ông già người Ấn là bác sĩ, trước kia từng sống ở Trung Quốc mười mấy năm.” Đại não của Mạnh Lương Xuyên nhanh chóng rà soát thông tin: “Cũng không phải, ông ấy không được coi là bác sĩ. Cô biết đấy, người ở dưới đáy tầng xã hội Ấn Độ rất nghèo, ít khi đi khám bác sĩ.

Ông già này thường thu thập các loại thuốc cơ bản mà nhà giàu không dùng đến, tiến hành phân loại rồi phát miễn phí cho người nghèo. Tôi nhớ ông ấy từng thu thập thuốc bắc, bởi một số gia đình giàu có rất tin vào thuốc bắc.” Mạnh Lương Xuyên đã nói tương đối rõ ràng. Ôn Hàn cũng không chậm trễ. Hai người vội vàng thanh toán rồi đội mưa đi tìm trạm cứu tế của ông già người Ấn ở đầu phố.

Dưới mặt đất lầy lội, nước cống và bùn đất bị nước mưa cuốn trôi. Mạnh Lương Xuyên dường như quen thuộc với hoàn cảnh này, lại đi đôi bốt quân đội nên sỏi bước dài. Bởi vì sốt ruột muốn biết thứ mà Trình Mục Vân để lại là gì nên anh ta bước phăm phăm, chẳng để ý đến người phụ nữ phía sau.

Ôn Hàn mặc chiếc áo mưa rẻ tiền, đôi giày thể thao dính đầy bùn đất, quần cũng ướt như chuột lột. Tuy nhiên, cô không hề để ý đến điều đó, cố gắng bám theo Mạnh Lương Xuyên.

Khi hai người đến trạm cứu tế, ông già Ấn Độ đã đi ngủ. Mạnh Lương Xuyên đập cửa ầm ầm, ông ta mắt nhắm mắt mở ra mở cửa. Nhìn thấy hai người ướt từ đầu đến chân, ông ta lầm bầm câu gì đó bằng tiếng địa phương.

Nước mưa buốt giá dính trên da thịt khiến Ôn Hàn lạnh đến mức toàn thân run rẩy. Tuy nhiên, cô vẫn túm tay ông già, cố gắng hỏi bằng tiếng Anh: “Ông có biết đây là thứ gì không? Một người đàn ông người Hoa mua cái này của ông, đúng không ạ? Ông có từng gặp một người đàn ông người Hoa không?”

Cô lặp đi lặp lại câu hỏi nhưng ông già người Ấn chỉ biết lắc đầu.

Viên mắt Ôn Hàn cay cay. Nhất định phải biết đáp án chứ không thể chờ lâu hơn được nữa, cô ra sức lắc tay ông già. Mạnh Lương Xuyên liền mở miệng: “Cô ráng chờ một chút, để tôi ra ngoài tìm người bản xứ biết tiếng Anh.” Nói xong, anh ta lại lao vào mưa gió.

Anh ta nhanh chóng dẫn về một người lái xe ba bánh. Người đàn ông Ấn Độ đó dịch lại lời nói của Ôn Hàn, ông già mới cầm thứ mà cô vừa nhét vào tay ông ta lên xem. Sau đó, ông ta gật đầu, nói một câu bằng tiếng địa phương.

“Ông già biết thứ này là gì.” Người phiên dịch nói tiếng Anh theo âm điệu Ấn Độ rất nặng.

“Gì cơ?”

“Live alone.”

“Live alone ư?” Ôn Hàn tỏ ra mù mờ.

“Đúng, đúng rồi, là live alone.” Mạnh Lương Xuyên đột nhiên bừng tỉnh: “Là “độc hoạt”... vị thuốc này gọi là “độc hoạt”.”

Độc hoạt ư?

Ôn Hàn chấn động, huyết mạch sôi sục. Tâm trạng sốt ruột và lo lắng tan biến trong giây lát. Là độc hoạt! Trình Mục Vân đã sớm định liệu chuyện xảy ra ngày hôm nay. Tất cả là do anh sắp đặt, bằng không, anh sẽ không để lại thứ này, hẳn nhủ cô hãy một mình tiếp tục cuộc sống.

Cô xúc động lắc tay Mạnh Lương Xuyên: “Tôi nói cho anh biết, anh ấy vẫn còn sống. Anh ấy chưa chết, chẳng ai có thể sát hại anh ấy. Anh ấy đưa cho tôi cái này là sợ tôi lo lắng, đúng không?”

Mạnh Lương Xuyên chờ ra: “Khoan đã, cô hãy nói chậm một chút. Ý cô là gì? Trình Mục Vân sớm đưa cho cô thứ này là muốn ngầm ám chỉ anh ta vẫn còn sống?”

“Chắc chắn là vậy.”

“Cô Ôn này, cô không nghĩ tới một khả năng khác. Anh ta biết bản thân có thể bỏ mạng trên đất nước Ấn Độ bất cứ lúc nào nên mới để lại thứ này cho

cô, giúp cô có một chút an ủi sau khi anh ta qua đời.” Thốt ra những lời này, ngay cả Mạnh Lương Xuyên cũng không chịu nổi.

Người đàn ông đó chắc không phải loại người để lại tín vật đính ước khi biết mình có thể kết thúc mạng sống bất cứ lúc nào.

“Không thể nào. Anh cho rằng nếu anh ấy qua đời, thứ này có thể mang lại sự an ủi cho tôi hay sao? Ngoài việc anh ấy còn sống, bất cứ thứ gì cũng không thể an ủi tôi. Anh ấy cố tình trao cho tôi cái này là muốn nói cho tôi biết, cả tôi và anh ấy đều phải...”

Lồng ngực phập phồng, Ôn Hàn ra sức hít thở, cố lấy lại bình tĩnh mà không tài nào bình tĩnh nổi. Để lại sự an ủi gì đó tuyệt đối không phải là phong cách của Trình Mục Vân. Nếu từ giã cõi đời, anh sẽ “đi” luôn chứ không vòng vèo như vậy.

Nếu cố tình để lại vị thuốc bắc có tên “độc hoạt” này, nhất định là anh ngầm báo cho Ôn Hàn biết: Tôi sẽ không chết, còn em cũng hãy một mình sống tiếp.

Bảo bối, có lẽ chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau nhưng ít nhất, cả em và tôi vẫn còn sống.

Một chiếc ô để ngoài cửa ngôi nhà cũ kỹ. Một người phụ nữ chậm chậm cởi áo mưa. Cô ta lặng lẽ quan sát hành lang không một bóng người ở phía trước.

Xung quanh tối om. Bên ngoài mưa rơi rào rào, khiến nơi này càng trở nên tĩnh mịch, thậm chí có phần rờn rợn.

Người phụ nữ hít một hơi sâu rồi nhẹ nhàng thở ra. Cô ta lặn trong bóng tối đến một đầu hành lang rồi lặng lẽ đi lên tầng hai. Tầm mắt nhanh chóng mở

rộng, tầng hai là một căn phòng bài trí sơ sài.

Trong góc có một chiếc giường, để đồng chẵn lùm lùm. Giữa phòng có một cái bàn dài và mấy cái ghế. Một góc phòng đặt giá sách và kệ nhỏ.

Người phụ nữ thu dọn một lúc lâu. Cô ta thu hết những thứ Trình Mục Vân từng sử dụng vào một cái túi nilon khá lớn mang theo người. Lúc cô chuẩn bị xuống dưới, bên trái phía trước mặt bất chợt vang lên tiếng động.

Người phụ nữ giật mình, dừng bước ở đầu cầu thang.

Tầng một có một bóng đen thong thả đi lên. Thân hình cao lớn của đối phương chìm trong bóng tối nhưng vẫn tỏa ra mùi vị nguy hiểm quen thuộc.

Sống lưng người phụ nữ toát mồ hôi lạnh trong giây lát.

“Em gái thân yêu của tôi.” Người vừa đi lên chậm chậm bước ra khỏi bóng tối: “Tôi hy vọng cô mang hương và tiền vàng đến đốt cho tôi, chứ không phải đến tay không, để rồi có ý đồ tìm kiếm thứ gì đó ở nơi này.”

Toàn thân Trình Gia Diệc cứng đờ, ngay cả ngón tay cũng không dám động đậy.

Ngoài người đàn ông trước mặt, trên đời này còn ai có thể khiến cô ta sợ hãi như vậy? Đó chính là người đã ôm cô ta từ nhỏ, tên tuổi bị chôn vùi trong hồ sơ cơ mật của tổ hành động Moscow, người đã được thông báo tử vong trong toàn hệ thống năm tiếng đồng hồ trước.

Toàn thân Trình Mục Vân không có lấy một giọt nước mưa. Điều đó có nghĩa là, vừa rồi cô ta lặng lẽ vào nhà, đi lên tầng hai dưới ánh mắt theo dõi của anh. Trình Gia Diệc siết chặt cái túi nilon, lùi lại phía sau nửa bước.

“Sao thế? Tôi đâu phải lần đầu thoát chết.” Trình Mục Vân tiến lên hai bước. Đôi mắt anh không một chút ánh sáng, nhưng khóe miệng nhếch lên: “Cô bất ngờ lắm phải không?”

Năm lên sáu tuổi, anh đã dùng dao găm lột da con hổ rừng mà bề trên trong nhà săn được. Toàn thân dính đầy máu nhưng anh không hề run tay, lột ra một tấm da hổ hoàn chỉnh. Đây là điều đầu tiên Trình Gia Diệc nghe người nhà kể về ông anh họ này.

Còn nữa, lần đầu tiên cầm súng, Trình Gia Diệc hoảng loạn nên chẳng may bắn trúng chân anh. Anh chẳng thèm chau mày, trong khi cô ta sợ đến mức nửa tháng sau cũng không dám động đến súng ống.

Còn rất nhiều chuyện nữa...

Quá khứ của Trình Mục Vân, kể cả có liên quan hay không liên quan đến Trình Gia Diệc bỗng dưng ào ào hiện lên trong đầu cô ta, tựa như núi tuyết sụp đổ. Nỗi sợ hãi cuộn cuộn như con sóng đè nặng lên mỗi sợi dây thần kinh của cô ta. Cô ta sợ Trình Mục Vân, đây là vấn đề thâm căn cố đế, thấm thấu vào cốt tủy.

“Em đến đây là để thu dọn di vật của anh.” Trình Gia Diệc nói nhỏ, cố gắng đứng thẳng người.

“Suyt... cô hãy suy nghĩ cho kỹ rồi phát ngôn sau.” Anh nói bằng tiếng Nga, thứ tiếng quen thuộc nhất đối với cô ta: “Nghĩ cho kỹ hãy nói.”

“Em muốn... tìm chứng cứ, xem rốt cuộc ai đã hại chết anh.” Trình Gia Diệc cuộn chặt bàn tay, viền mắt cay cay. Cô ta không thể khống chế sự run rẩy: “Trình Mục Vân, anh không thể nghi ngờ em. Anh đang nghi ngờ em phải không?”

Người đàn ông trước mặt lặng lẽ nhìn cô ta bằng ánh mắt vô cảm, tựa như không quen biết cô ta.

Trình Gia Diệc thề, bản thân sắp suy sụp đến nơi. Cô ta chẳng biết làm gì khác ngoài không ngừng gọi “anh trai” bằng tiếng Nga. Đôi chân mềm nhũn đến mức đứng không vững, cô ngã về phía sau, xuống mấy bậc cầu thang.

Vào thời khắc đó, dường như nhìn thấy cơ hội sống sót, Trình Gia Diệc liền thuận thế lao ra cầu thang xuống tầng một. Nhưng chưa kịp bò dậy, cô ta đã bị người đàn ông túm cổ áo phía sau lôi lên, bẻ quặt cánh tay rồi xô cả người vào tường.

“Cái gì đã cho cô dũng khí vậy?” Trình Mục Vân cúi xuống nhìn cô ta: “Cô tưởng cô có thể thoát thân hay sao?”

“Em sai rồi, anh...” Toàn thân Trình Gia Diệc run bần bật.

Cô ta cố gắng kiềm chế nhưng không được. Nước mắt chảy dài trên gò má: “Em thề... em thật sự không hại chết Trang Diễm, cũng chẳng có liên quan đến vụ nổ ở trang viên. Em xin thề, em thật sự không hại chết mọi người.”

“Tất nhiên không phải là cô.” Trình Mục Vân nói rành rọt từng từ một bên tai cô ta: “Mà đều do tôi làm.”

Trong đầu Trình Gia Diệc vụt qua hết hình ảnh này đến hình ảnh khác, cuối cùng kết nối lại với nhau.

Tất cả là sự thăm dò, một sự thăm dò trực tiếp và có hiệu quả.

Trong tình huống biết rõ Trình Mục Vân có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào, bạn có dám ăn đồ mà anh ta đưa cho hay không?

Liệu bạn có thể bất chấp tính mạng của mình để xông vào cứu Trình Mục Vân trong trường hợp anh ta vẫn nghi ngờ và không tin tưởng bạn?

Nếu là nội gián, chắc chắn bạn sẽ do dự. Bạn càng thận trọng, anh ta sẽ càng nghi ngờ.

Đây đúng là một sự thăm dò biến thái. Nhưng thành viên của tổ hành động Moscow ai mà chẳng biến thái.

Ở đây chỉ có sự tin tưởng tuyệt đối, có thể lấy mạng đổi mạng.

Phương thức thăm dò không cần biết đến đạo lý, thậm chí còn gần như điên cuồng và vô tình này rất thích hợp với “tổ địa ngục”. Chỉ có kẻ điên mới nghĩ ra cách này, cũng chỉ có kẻ điên thật lòng đi theo Trình Mục Vân mới vượt qua cái bầy biến thái đó.

Bàn tay khổng lồ chế trên người Trình Gia Diệc biến mất. Cô ta từ từ quay lại, để lưng tựa vào bờ tường, ra sức tìm một chỗ dựa. Sức lực của cô ta đổ mồ hôi lạnh trong khi cơ thể nóng hầm hập.

Băng và lửa nổ tung trong người cô ta, thôn tính mọi ý thức, thần kinh và dũng khí của cô ta.

Đúng lúc này, Trình Mục Vân rút một khẩu súng từ thắt lưng, ném xuống đất.

“Cô nên cảm ơn Châu Khắc.” Trình Mục Vân đá khẩu súng về phía em gái: “Chính cậu ta đã khiến cô có tư cách cầm súng chĩa thẳng vào đầu mình.” Bằng không sự trừng phạt chẳng đơn giản như vậy.

Trình Gia Diệc hoàn toàn đờ đẫn. Gió lạnh thổi qua hành lang, khiến cô ta càng cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Cô ta cố gắng nhìn kỹ gương mặt của Trình Mục Vân trong bóng tối.

Cô ta không muốn chết, thật sự không muốn chết.

Trong bóng tối chợt vang lên tiếng đạn lên nòng, càng kích thích thần kinh của Trình Gia Diệc.

Cô ta biết, bọn họ muốn nói với cô ta, chỉ dựa vào khẩu súng này, cô ta đừng mơ trốn thoát. Cho cô ta được tự kết thúc mạng sống đã là lòng nhân từ lớn nhất trên thế gian này.

Trình Gia Diệc giơ tay về phía khẩu súng. Vừa chạm vào nó, cô ta lập tức nhật lên: “Anh có thể chôn em ở nơi yên tĩnh không?” Giọng nói như đang

cầu khẩn người đàn ông.

“Rất tiếc là không thể.” Trình Mục Vân cất giọng đều đều: “Em gái thân yêu, chắc em cũng biết, sở trường lớn nhất của tôi là giả làm người chết. Loại người như chúng ta không nên nhân từ với kẻ địch, mà phải tận mắt chứng kiến anh ta đã qua đời. Xác nhận kẻ thù đã biến thành thi thể giá lạnh mới là sự an toàn nhất. Đây là kiến thức hết sức bình thường.”

Kiến thức bình thường ư? Chỉ một vài giây phút ngắn ngủi, sống lưng cô ta đã ướt đẫm mồ hôi.

Nỗi hoảng sợ trước cái chết vô cùng chân thực, chân thực đến mức cô ta không dám tin, đây là sự thật. Trên thực tế, cô ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng là tìm ra manh mối, tìm ra xá lợi đính cùng tượng Phật đó...

“Trình Mục Vân, lẽ nào anh không muốn biết, tại sao em lại phải bội anh?”

Trình Mục Vân trầm mặc. Anh thật sự không muốn biết. Trên đời này, bất cứ sự phản bội nào cũng đều có nỗi khổ riêng, đặc biệt là anh em thân thiết. Qua buổi tối hôm nay sẽ có người phụ trách điều tra đến chân tơ kẽ tóc người phụ nữ này. Mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều được lập biên bản để điều tra.

Bản báo cáo cuối cùng sẽ cho tất cả mọi người biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Việc Trình Mục Vân muốn làm chỉ là tìm cho ra đối tượng có vấn đề rồi xử lý.

“Anh hãy nói với mẹ em.” Trình Gia Diệc vừa khóc vừa cầu xin anh: “Nhất định nói với mẹ em, em...”

“Tôi sẽ nói với bà, cô đã phản bội lại tôi và cả gia tộc.”

Trình Gia Diệc rùng mình, bật khóc thành tiếng: “Trình Mục Vân! Anh là anh trai của em. Anh không thể đối xử với em như vậy.”

“Thế à? Tại sao tôi không thể đối xử với cô như vậy?” Đôi mắt anh lạnh lẽo, chứa đựng sự phát quyết.

Cô ta thậm chí còn có cảm giác, Trình Mục Vân của mười năm trước đã quay về.

Đó không phải là đôi mắt của con người. Đằng sau tròng mắt đen nhánh đó dường như chứa đựng một tròng mắt lạnh lẽo khác, giống con rắn độc tàn nhẫn nhất.

Khoan dung là gì? Tha thứ là gì? Anh không hiểu, cũng chẳng rõ.

Sau vài phút chờ đợi trong yên lặng, cuối cùng căn nhà nhỏ cũng vang lên tiếng súng. Người đàn ông đứng trong bóng tối tiến lên phía trước, ngón tay giá lạnh sờ vào cổ và mấy chỗ trên người Trình Gia Diệc để xác nhận thi thể không còn sự sống. Sau đó, anh mới từ từ ngồi xổm xuống, vuốt trán cô ta, lau đi những giọt mồ hôi do nỗi khiếp sợ trước khi cô ta chết.

Trình Mục Vân nửa quỳ nửa ngồi trước thi thể của Trình Gia Diệc theo một tư thế kỳ dị. Trước mặt anh tựa như xuất hiện vô số thi thể, đều là những gương mặt quen thuộc, rõ mồn một.

Đã mười năm rồi, tận nơi sâu thẳm trong linh hồn anh cuối cùng cũng có một vong linh mà niệm kinh cả trăm ngàn lần cũng không thể siêu thoát.

Lúc Trình Mục Vân ngẩng đầu, trong đôi mắt anh lại thấp thoáng thứ ánh sáng quen thuộc. Anh cất giọng biếng nhác: “Ai có thuốc lá?”

Một người tung hộp thuốc bẹp dúm cho anh. Anh mở hộp thuốc, bên trong chỉ còn nửa điếu và chiếc bật lửa do Ấn Độ sản xuất. Trình Mục Vân chửi thề một câu, ngậm mẩu thuốc lá rồi châm lửa.

Đốm lửa lập lòe trước mặt anh. Anh hít mạnh hai hơi. Thuốc lá là hàng Moscow, mang theo mùi vị của quê hương. Một lúc lâu sau, anh từ từ nhả

khỏi. Tiếp theo, anh để mẫu thuốc lá cháy dở xuống đất, ngay trước mặt Trình Gia Diệc rồi lên tiếng: “Hãy dọn dẹp sạch sẽ chỗ này, đồ của tôi bỏ về vị trí cũ.”

Trình Mục Vân đứng dậy, không nhìn cô em họ thân thiết từ nhỏ nữa.

Có lẽ Châu Khắc có thể tha thứ cho cô. Có lẽ, Phật tổ cũng có thể bỏ qua cho cô. Còn tôi thì không thể.

Phật tổ là Phật tổ, địa ngục là địa ngục.

Sau khi rời khỏi trạm cứu tế, Ôn Hàn liền ném mẫu “độc hoạt” đó xuống đường, nhìn nó nhanh chóng bị nước mưa cuốn trôi. Cô nắm chặt bùa hộ mệnh đã trống không trong tay, ngẩng đầu hỏi Mạnh Lương Xuyên: “Anh có biết Trình Gia Diệc đang ở đâu không?”

“Tôi không biết. Tôi đâu phải cấp trên của bọn họ. Dù là cấp trên đi chăng nữa, không phải cấp dưới trực tiếp thì sẽ chẳng có quyền tìm hiểu tung tích của họ. Đây là quy tắc của ngành. Có điều, tôi biết sau khi thẩm vấn cô xong, Trần Uyên đã rời khỏi Ấn Độ, lên đường trở về trụ sở ở Thụy Sĩ. Bây giờ chắc anh ta đang ở trên máy bay rồi.”

Ôn Hàn gật đầu.

“Không phải cô nghĩ Trình Mục Vân vẫn còn sống đấy chứ?” Không thể để Ôn Hàn tiếp tục chìm đắm, Mạnh Lương Xuyên quyết định nói sự thật cho cô biết: “Trước khi chúng ta rời khỏi nơi thẩm vấn, họ đã nhận được kết quả khám nghiệm tử thi, đúng là anh ta đã qua đời.”

“Anh nói gì cơ?” Ôn Hàn nhìn anh ta chăm chăm.

“Theo báo cáo khám nghiệm tử thi... Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh đều đã thiệt mạng trong sự cố đó.”

“Tại sao ngay từ đầu anh không nói cho tôi biết?” Ôn Hàn chau mày.

Mạnh Lương Xuyên né tránh ánh mắt của cô: “Cô Ôn, cô đừng mơ mộng viễn vông nữa. Cô nên biết, không gì chính xác hơn báo cáo khám nghiệm của chúng tôi.”

Bởi vì câu nói của Mạnh Lương Xuyên mà cả đêm hôm đó, Ôn Hàn đều nằm mơ thấy ác mộng. Nửa đêm, cô ngồi bật dậy, phát hiện toàn thân mướt mát mồ hôi lạnh. Sợ tất cả chỉ là suy diễn của mình, Trình Mục Vân quả thực tung hỏa mù, khiến cô tưởng anh chưa chết, Ôn Hàn ngấm đi nghĩ lại hồi lâu. Nơi cô đang ở là một nhà nghỉ tồi tàn ẩm ướt. Trong phòng tuy có đốt hương trầm nhưng cũng không thể che lấp mùi hôi mốc của nhà nghỉ rẻ tiền, khiến đầu óc cô váng vất.

Trời tờ mờ sáng, Ôn Hàn liền xuống giường, chạy sang phòng bên cạnh gọi Mạnh Lương Xuyên, bảo anh ta đưa mình quay lại vườn cafe.

“Cô Ôn, cô đến đó làm gì?” Mạnh Lương Xuyên có chút mù mờ.

Ôn Hàn cất giọng thê lương: “Tôi chỉ muốn... lấy một chút đồ của anh ấy.” Lý do này khiến người nghe không khỏi xót xa trong lòng.

Mạnh Lương Xuyên không từ chối, cùng Ôn Hàn quay lại vườn cafe. Tiếp đãi Ôn Hàn là con trai lớn của ông chủ, người may mắn thoát chết trong sự cố dàn tre bị đổ, cũng là chủ nhân của ngôi nhà ba tầng bên bờ sông Hằng. Anh ta bày tỏ sự hối hận và đau buồn trước cái chết của Trình Mục Vân. Lúc đó có người gọi anh ta ra ngoài, anh ta bảo Trình Mục Vân đứng chờ mình ở dưới dàn tre, mới khiến Trình Mục Vân bỏ mạng.

Ôn Hàn không nói một lời, chỉ cầu khẩn đối phương cho phép mình đến ngôi nhà tồi tàn trong trang viên. Thầy tế trẻ tuổi hoàn toàn thông cảm, dẫn Ôn Hàn đi xuyên qua vườn cafe, tới ngôi nhà nhỏ đó.

Dưới ánh nắng chói chang, mấy chú chim công thong thả lê cái đuôi dài đi đi lại lại phơi nắng. Chúng không hề cảm thấy khó chịu khi cái đuôi bị dính bẩn bởi đất bùn. Có lẽ chúng cũng biết rõ, đất bùn đều bị che khuất dưới lớp lông đẹp dễ ấy.

Mạnh Lương Xuyên và thầy tế người Ấn đứng đợi ở bên ngoài. Ôn Hàn một mình đi vào ngôi nhà. Những nhà sư khổ hạnh đã không còn ở đó, khiến tầng một trở nên trống trải vô cùng. Cô ngó qua từng gian phòng rồi đi lên cầu thang.

Căn phòng vẫn y nguyên như lúc cô rời đi, chứng tỏ không có người nào từng đến nơi này. Ôn Hàn tìm một cái túi, nhét hết đồ của Trình Mục Vân vào trong.

Sau khi bỏ cái quần dài cuối cùng vào túi, cô không nhịn được, nằm úp mặt trên giường khóc nức nở.

Tại sao tất cả mọi người đều nói anh đã chết?

Trình Mục Vân, anh vẫn chưa chết đúng không?

Xin anh hãy nói cho em biết, anh vẫn còn sống...

Ôn Hàn xách đồ của Trình Mục Vân về nhà nghỉ. Buổi trưa, có người mang hành lý đến cho cô. Đó là hành lý mà cô đánh mất ở Nepal, nghe nói một người “tốt bụng” đã nhặt được, sau đó đưa đến Kathmandu rồi chuyển tới nơi này. Không cần nói cũng biết, người “tốt bụng” đó chính là do Trình Mục Vân sắp xếp từ trước.

Mạnh Lương Xuyên vừa mở hành lý vừa nhắc cô: “Cô xem có thiếu thứ gì không?”

Chiếc vali đầy ắp quần áo, vật dụng cá nhân, máy ảnh, đồ lưu niệm.

Ôn Hàn nhìn thấy những vật phẩm chứa đầy kỷ niệm như áo sơ mi bị Trình Mục Vân giặt đứt cúc, váy dài, còn cả chiếc mũ rộng vành đội hôm đi vẽ Henna Tattoo... Trong vali còn có cả hộ chiếu của cô nữa.

Mạnh Lương Xuyên cầm quyển hộ chiếu, đi ra ngoài khoảng một tiếng đồng hồ. Lúc anh ta quay lại, trên quyển hộ chiếu đã có đầy đủ thủ tục nhập cảnh. Ngoài ra, anh ta còn cầm theo vé máy bay về Moscow.

Điều đó có nghĩa là, Ôn Hàn có thể quay về Moscow bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, cấp trên đã truyền đạt mệnh lệnh, người phụ nữ này phải rời khỏi Ấn Độ vào buổi tối ngày hôm nay.

“Cô Ôn.” Mạnh Lương Xuyên hắng giọng: “Tôi rất vinh hạnh khi được gặp cô và Trình Mục Vân ở Nepal. Tôi nghĩ, đây sẽ là hồi ức quý giá nhất trong cuộc đời tôi. Tôi rất kính trọng người đàn ông của cô. Tuy lần này không thể giúp anh ta nhưng có thể cùng anh ta vào sinh ra tử một lần ở sào huyệt của tổ chức buôn lậu Nepal, tôi cũng không cảm thấy có gì tiếc nuối.”

Ôn Hàn ngược nhìn Mạnh Lương Xuyên.

“Cô nên biết, chỉ cần cô muốn, bất cứ người bạn nào của Trình Mục Vân cũng sẽ giúp cô, trong đó bao gồm cả tôi.” Đây mới là câu quan trọng nhất của anh ta.

Ôn Hàn lặng thinh, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một ý nghĩ. Không biết còn cách nào có thể tìm ra anh...

Não bộ của cô chột vụt qua một hình ảnh mờ nhạt. Đó là tấm bưu thiếp in hình ảnh Sarnath.

Sarnath...

Ôn Hàn chột bưng tỉnh: “Hãy đưa tôi đến một nơi.”

“Cô định đi đâu?” Mạnh Lương Xuyên giơ tay xem đồng hồ: “Chúng ta không có nhiều thời gian nữa.”

“Tôi biết.” Ôn Hàn biết rõ đám người này tuy tỏ ra lịch sự với mình nhưng chắc chắn không để cô muốn làm gì thì làm, đặc biệt trước đó cô còn là thân phận nhập cảnh trái phép. Thế nhưng, cô nhất định phải đi: “Phiền anh đưa tôi đến Sarnath.”

Mạnh Lương Xuyên biết người phụ nữ này và Trình Mục Vân theo tín ngưỡng đạo Phật, nhưng không ngờ vào thời khắc này, cô vẫn muốn đi thăm thánh địa Phật giáo danh tiếng ấy.

Ôn Hàn tất nhiên không nói với anh ta mục đích thật sự của mình. Cô chỉ bảo, nhất định phải đi nơi đó. Mạnh Lương Xuyên căn thời gian, thấy không thành vấn đề liền lái xe đưa cô tới Sarnath.

Địa danh đó cách Varanasi mười mấy cây số, không phải quá xa.

Lúc Ôn Hàn đi vào khu thánh địa, bên trong có một nhóm phải tới hơn một trăm nhà sư Trung Quốc. Họ ngồi nghỉ trên bãi cỏ hoặc bậc thềm, hạ giọng trao đổi bằng tiếng Trung.

Ôn Hàn cũng không biết mình nên đi chỗ nào, có thể tìm thấy điều gì.

Nơi này tầm nhìn rộng mở, ngoài tòa tháp Dhamek nổi bật nhất, chỉ có một tịnh xá và vườn nai. Phóng tầm mắt ra xa, Ôn Hàn nhìn thấy rất nhiều du khách tụ tập dưới tán cây bồ đề, nhưng không có gì đặc biệt. Trong lúc cô đảo mắt tìm kiếm, nhóm nhà sư Trung Quốc lần lượt rời đi.

Cũng chẳng hiểu có phải bởi họ là người Trung Quốc hay còn vì nguyên nhân khác, Ôn Hàn liền bám theo bọn họ. Cô giả vờ ngắm phong cảnh, nhưng bước chân mỗi lúc một nhanh, không ngừng đi qua hết người này đến người khác, cuối cùng thậm chí còn chạy đi.

Cô muốn nhìn rõ gương mặt của từng người, muốn xem trong số đó có Trình Mục Vân hay không. Đáng tiếc, cuối cùng cô chỉ nhận lấy nỗi thất vọng và ánh nhìn ngạc nhiên của các nhà sư.

Ôn Hàn chấp hai tay trước ngực, cúi đầu xin lỗi vì hành vi đường đột của mình. Chứng kiến cảnh tượng này, Mạnh Lương Xuyên có một cảm xúc khó diễn tả thành lời. Cho dù người đàn ông đó đã chết nhưng cô gái kia vẫn không ngừng tìm kiếm dù chỉ một chút dấu vết liên quan đến anh, điều này chứng tỏ tình cảm của cô gái sâu đậm đến mức nào?

Mạnh Lương Xuyên liên tục xem đồng hồ nhưng vẫn để mặc Ôn Hàn. Mãi tới lúc hoàng hôn buông xuống, anh ta mới đi tới, nhắc cô: “Chúng ta nên đi rồi.”

Ôn Hàn dừng bước, nhìn anh ta bằng ánh mắt không cam tâm.

Mạnh Lương Xuyên nở nụ cười áy náy: “Rất xin lỗi, nhiệm vụ lần này của tôi không chỉ là đi cùng cô, mà còn phải bàn giao cô cho người của phía Moscow, giúp cô rời khỏi Ấn Độ một cách thuận lợi. Vì thế, chúng ta phải đi rồi.”

Ôn Hàn hết cách, đành vừa đi vừa ngoảnh đầu về phía tòa tháp Dhamek: “Tôi có thể vòng qua Varanasi không?” Cô muốn nhìn ngôi nhà ba tầng đó lần cuối.

“Rất xin lỗi, chúng ta không còn thời gian nữa.”

Dưới gốc cây bồ đề có nhiều du khách ngồi khoanh chân nghỉ ngơi. Một du khách nữ ngẩng đầu, nói nhỏ: “Người đàn bà của ông chủ cũng thần kỳ thật đấy, thế mà tìm được đến nơi này.”

Sau lưng có người đáp: “Chắc là khi có quan hệ xác thật, tâm linh cũng sẽ tương thông.”

Mọi người gật gù tán đồng.

Một cậu thanh niên lên tiếng: “Cô ta có thân hình tuyệt thật đấy. Hồi trước ở bên ngoài sào huyệt của tổ chức buôn lậu, tôi đâu có dám nhìn. Hôm nay quan sát kỹ mới thấy gương mặt cũng là cực phẩm.”

Mấy người ở xung quanh chau mày nhìn cậu ta.

“Tôi nói chơi thôi mà.” Cậu thanh niên nhún vai: “Ông chủ đang cho nai ăn à?”

“Đúng vậy. Từ hôm qua đến giờ anh ấy cho nai ăn suốt. Tôi hỏi chị Tiểu Hồ Ly, chị ấy bảo trong Phật giáo, con nai đại diện cho Niết Bàn gì đó. Tóm lại là để bản thân được yên lòng.”

Dù sao đó cũng là em họ, một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Đến sân bay, Ôn Hàn được đưa vào một văn phòng nhỏ. Dù là người phụ trách bàn giao Ôn Hàn cho phía Moscow nhưng Mạnh Lương Xuyên bị chặn lại ở bên ngoài, không thể tiếp xúc với Ôn Hàn.

Tuy đây là sân bay Ấn Độ nhưng căn phòng này tạm thời thuộc về phía Moscow. Hành lý của Ôn Hàn bị một người đàn ông trung niên đem đi. Hai nữ cảnh sát Moscow mặc thường phục tiến hành kiểm tra toàn thân cô, sau đó đưa cho cô bộ đồ mới.

“Cô Ôn, trong tài liệu mà chúng tôi nắm được, cô đã bị tiêm thuốc tránh thai ở Nepal. Cô có biết việc này không?”

Ôn Hàn ngẩn người vài giây, khẽ lắc đầu.

Thảo nào Trình Mục Vân từng khẳng định với cô, sẽ không có chuyện mang thai. Thì ra, sau khi bắt cóc cô, anh từng tiêm cho cô loại thuốc đó.

“Loại thuốc này không có bất cứ nguy hiểm nào, sau nửa năm sẽ hết tác dụng. Cô không cần lo lắng.” Nữ cảnh sát giải thích.

Ôn Hàn lặng thinh, chớp chớp mắt, tâm trạng bỗng dưng vô cùng mệt mỏi và bất lực. Nếu Trình Mục Vân thật sự từ già cỗi đời, trong thâm tâm cô mong có một đứa con của anh, trông giống anh càng tốt.

Nữ cảnh sát rút ra một ống kim tiêm: “Chúng tôi cũng chỉ làm theo quy định, cô sẽ có một giấc ngủ dài. Lúc tỉnh dậy, chắc cô đã ở trên máy bay rồi.”

Ôn Hàn không hiểu “theo quy định” là gì, nhưng trong căn phòng này có nhiều cảnh sát đến từ Moscow như vậy, dù muốn nhưng cô cũng không có quyền từ chối.

Cô ngồi xuống ghế theo lời người phụ nữ rồi vén tay áo, để cô ta tiêm vào làn da của mình. Cơn buồn ngủ ập đến rất nhanh, khiến cô không mở nổi mí mắt.

Ngay sau khi Ôn Hàn mất đi ý thức, cánh cửa ở bên cạnh mở ra, một người đàn ông đeo kính trắng đi vào. Đám cảnh sát trong phòng đều đứng thẳng người, chào kiểu nhà binh với anh ta.

Người đàn ông đeo kính trắng mỉm cười, chào lại: “Các vị không cần căng thẳng, mọi người cũng chỉ làm theo quy định mà thôi.”

Nữ cảnh sát vừa tiêm cho Ôn Hàn nở nụ cười dịu dàng với người đàn ông: “Vậy chúng tôi bàn giao cho anh, cảnh sát Trần. Để đề phòng tác dụng phụ của thuốc trên người cô gái, chúng tôi chỉ tiêm một lượng trong khoảng mười phút, anh hãy làm nhanh một chút.”

Trần Uyên gật đầu, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc. Mọi người lập tức rời phòng.

“Cô Ôn, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Anh ta tháo cặp kính đặt xuống bàn: “Chúng ta sẽ nói chuyện về miếng xá lị dính kèm tượng Phật nhé. Tôi tin Trình Mục Vân nhất định từng cho cô xem qua báu vật vô giá đó.”

Ánh sáng ấm áp chiếu xuống mí mắt Ôn Hàn. Cô tỉnh giấc trong tiếng thì thầm trò chuyện của các cô tiếp viên hàng không. Kể cũng lạ thật, những âm thanh nhẹ nhàng dễ nghe đó lại có thể khiến cô tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu. Cô động đậy ngón tay, cảm thấy không có sức lực.

“Thưa cô, cô có cần phục vụ gì không?” Cô tiếp viên hàng không lên tiếng: “Cô có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

“Tôi...” Ôn Hàn nhú mào, ngẫm nghĩ rồi mở miệng: “Ba lô của tôi đâu rồi?”

Cô tiếp viên lập tức tìm ba lô cho cô. Ôn Hàn đặt lên đùi, lục một hồi, cuối cùng cũng tìm thấy cái bùa hộ thân ở dưới quyển nhật ký. Cô ngần ngừ hồi lâu rồi mở nhật ký ra xem.

Đây là một đoạn cô viết khi mới đến Nepal:

Ngày 1 (9.9): Từ Ấn Độ đi tới Kathmandu của Nepal (16h 06 tính theo giờ địa phương đến nơi), nghỉ ở Thamel.

Ngày 2 (10.9): Hôm nay có lễ hội Teej của Nepal. Buổi sáng thăm quan tháp Boudhanath và quảng trường Durhar.

Ngày 3 (11.9):

Ngày thứ ba để trống. Dường như từ buổi sáng hôm ấy, cô chẳng còn tâm tư để viết nhật ký du lịch. Hôm ấy chèo xuồng trên sông Trisuli, cô còn nhớ có một du khách nam rơi xuống nước, Trình Mục Vân đã cứu anh ta. Sau đó, anh cởi áo và giày, ngồi trên tảng đá phơi nắng. Ánh mặt trời tạo ra một quang cảnh sáng nhàn nhạt xung quanh người anh.

Sau lưng anh có một vết xăm rất lớn, là đóa hoa sen. Cánh hoa tầng tầng lớp lớp và dây leo đan xen, tạo thành một đóa hoa hoàn chỉnh.

Ôn Hàn giơ tay che mắt để ngăn không cho giọt lệ rơi xuống. Cô tiếp viên phụ trách một mình Ôn Hàn có chút hốt hoảng. Cô ta chỉ biết đây là khách quý. Tuy nhiên, cấp trên không nói cho cô ta biết, một cô gái chỉ khoảng hai mươi tuổi tại sao lại tôn quý như vậy.

Cô tiếp viên đi đến, cúi thấp người, mỉm cười an ủi bằng tiếng Nga: “Cô Ôn, cô thấy khó chịu trong người phải không? Bọn họ nói với tôi, bởi vì trước khi lên máy bay cô từng được tiêm thuốc an thần nên nhiều khả năng có phản ứng nôn nao. Hoặc là chỗ nào thấy khó chịu, cô có thể cho tôi biết không?”

Ôn Hàn lắc đầu, cắn môi để cố nén tiếng khóc. Anh ấy vẫn chưa chết, mà khóc gì chứ. Ôn Hàn, mà khóc gì chứ?

Ôn Hàn lau đi giọt nước mắt, nghẹn ngào: “Cô có thể xem giúp tôi hình vẽ ở sau lưng có còn nguyên vẹn hay không không?”

Trần Uyên biết, đây là cơ hội cuối cùng anh ta có thể kiểm được xá lợi vô giá đó. Sau khi rời khỏi Ấn Độ, anh ta không có khả năng lại nhập cảnh vào đất nước này, bằng không sẽ gây ra sự nghi ngờ nơi đám anh em trong quá khứ, thậm chí là với cả cấp trên của anh ta.

Vì vậy, anh ta đã đi một nước cờ nguy hiểm. Sau khi nhận được thông tin cơ mật từ miệng Ôn Hàn, Trần Uyên lập tức đến ngôi nhà nhỏ ba tầng ở Varanasi. Theo lời Ôn Hàn, cô đã giấu miếng xá lợi vào một cái lọ đựng hương thảo ở tủ trong nhà bếp.

Trần Uyên cẩn thận lấy ra cái lọ ở góc trong cùng, mở nắp, từ từ rút ra miếng xá lợi chỉ to bằng nửa bàn tay con người.

Xá lị, thứ còn lại sau khi một vị cao tăng được hỏa táng đỉnh cùng tượng Phật ngồi khoanh chân. Vị cao tăng đó phải tu hành đến mức nào mới có thể để lại cho đời sau thứ này.

Trần Uyên có chút ngẩn ngơ khi nhìn miếng xá lị trong tay. Kể từ khi quen biết Trình Mục Vân, chứng kiến người đàn ông đó theo đạo Phật bao nhiêu năm, anh ta vẫn không thể lý giải được tín ngưỡng của Trình Mục Vân, nhất là ở một nơi có nhiều nhà thờ như Moscow.

Vào thời khắc này, khi nhìn thấy miếng xá lị, anh ta có một cảm giác đè nén khi linh hồn bị theo dõi và mổ xẻ. Anh ta đóng nắp lọ đựng hương thảo, lại bỏ vào chỗ cũ.

Vào giây phút Trần Uyên đóng cửa tủ, bên ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một bóng đen. Sóng lạnh toát, anh ta từ từ ngoảnh đầu, phát hiện đó là con chó vàng. Con chó dường như quen lượn lờ vào buổi đêm. Nó thè lưỡi liếm song cửa sổ rồi lại nhảy xuống.

Trần Uyên hít một hơi sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó rời khỏi nhà bếp.

Nhưng khi anh ta vừa đặt chân vào phòng khách, gian phòng vốn tối om bỗng xuất hiện ánh sáng. Ánh sáng lập lòe, âm thanh tạp loạn lấp đầy cả căn phòng, đó là tiết mục múa hát lúc nửa đêm trên kênh truyền hình Ấn Độ. Tivi đột ngột bật lên khiến căn phòng chìm trong sự náo nhiệt kỳ lạ.

Trình Mục Vân, người đàn ông vốn đã qua đời đang ngồi ở sofa. Anh vắt một cánh tay ra thành ghế phía sau, chăm chú xem tivi chứ không hề nhìn về phía Trần Uyên.

“Anh nên biết, tôi hy vọng hiện giờ anh đã về đến Tổng bộ chứ không phải đang tìm kiếm xá lị gì đó ở bên bờ sông Hằng, nơi chứa tro xác của Châu Khắc.” Anh cất giọng bình thản.

Vào thời khắc đó, Trần Uyên biết, tất cả đã kết thúc. Anh ta đứng cách Trình Mục Vân khoảng năm bước chân, nhưng không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông kia.

Mười ba năm làm anh em thân thiết.

Kể từ khi Trình Mục Vân gia nhập tổ hành động, Trần Uyên luôn là cái bóng theo sau lưng anh, vô số lần giúp anh thoát khỏi nguy hiểm. Kể cả khi Trình Mục Vân làm hòa thượng ở Trung Quốc mười năm, anh ta cũng sống ở vùng rừng núi hoang sơ suốt từng ấy thời gian.

Thậm chí có lúc nướng thú rừng, ngay cả bản thân Trần Uyên cũng cảm thấy nôn nóng. Liệu có phải bản thân và Trình Mục Vân sẽ gắn liền với nhau suốt cả cuộc đời này. Người đàn ông đó ở chỗ sáng, còn mình thì trong bóng tối. Có lúc, anh ta mong Trình Mục Vân mãi mãi không xuống núi. Mặc áo cà sa, cạo trọc đầu, vĩnh viễn sống trong ngôi chùa hẻo lánh chẳng có mấy du khách đến thắp hương có phải tốt biết bao?

Trần Uyên biết rõ, chẳng gì có thể biện minh cho việc bản thân đi vào nhà bếp mở cái tủ đó. Hơn nữa, thứ anh ta đang cầm trong tay đã chứng minh cho tất cả, anh ta đã phản bội Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân chỉ tay về chiếc sofa nhỏ bên cạnh: “Anh ngồi đi!”

Trần Uyên đi qua bên đó. Trình Mục Vân bổ sung thêm: “Hãy bỏ thứ trong tay anh xuống bàn.”

Trần Uyên hơi ngậy ra, nhưng vẫn đặt miếng xá lị xuống bàn.

Trình Mục Vân gật đầu: “Cứ ngồi tự nhiên!”

Nhưng vừa định ngồi xuống, Trần Uyên liền bị Trình Mục Vân túm cổ tay, vùng bụng bị đâm một cú. Anh ta đau đớn kêu lên một tiếng, đầu gối khuỵu xuống đất. Mặt và người anh ta bị Trình Mục Vân gí vào sofa.

Trình Mục Vân yên lặng hồi lâu. Sau đó, anh đè trán vào vai Trần Uyên, nói chỉ đủ hai người nghe thấy: “Rất đáng tiếc lại là anh.”

“Tôi rất vui mừng.” Trần Uyên nói nhỏ: “Là cậu vẫn còn sống.”

Hôm ấy Trần Uyên đứng ở một nơi không xa, chứng kiến cảnh dàn tre bị nổ và bị bầy voi húc. Chỉ ông trời mới biết, anh ta cũng muốn bất chấp tất cả, xông vào cứu Trình Mục Vân như Phó Nhất Minh.

Bảo vệ Trình Mục Vân đã sớm trở thành bản năng của anh ta.

Trần Uyên không hề phản kháng. Khẩu súng giắt ở thắt lưng, anh ta không hề có ý nghĩ rút ra. Toàn thân như bị rút hết sức lực, anh ta nhắm mắt chờ chết.

Trình Mục Vân rút súng ra khỏi thắt lưng Trần Uyên rồi nhét vào tay anh ta: “Lên đường bình an.”

Trọng lượng đè nặng trên người biến mất, Trần Uyên siết chặt khẩu súng của mình, từ từ chĩa vào lồng ngực.

Vô số hình ảnh không ngừng vụt qua não bộ của anh ta. Vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, anh ta phát hiện, những ký ức để lại ấn tượng sâu sắc nhất đều liên quan đến Trình Mục Vân.

Một tiếng nổ vang lên, thân thể của Trần Uyên co giật rồi trượt ngã xuống sàn nhà. Một dòng máu đỏ thẫm từ ngực anh ta chảy ra.

Trình Mục Vân đứng bất động, nhìn chăm chăm thi thể của Trần Uyên. Ở đằng sau, bốn nhân viên phụ trách giám sát anh đi vào.

Người phụ nữ lên tiếng: “Ông chủ Trình, chúng tôi sẽ làm một bản báo cáo tường tận về chuyện xảy ra tối nay. Về sự phản bội của Trần Uyên, chúng tôi sẽ làm chứng, đồng thời có cả vật chứng là miếng xá lị này. Tôi tin, mọi việc đã kết thúc ở đây.”

Trình Mục Vân trầm mặc, coi như thừa nhận lời nói của cô ta. Người phụ nữ và ba đồng nghiệp nam thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi ăn quả xoài và giả chết, Trang Diễm đã tố cáo Trần Uyên theo chỉ thị của Trình Mục Vân. Lúc bấy giờ, Tổng bộ chia thành hai phe tranh cãi kịch liệt.

Nên tin vào cựu tổ trưởng tổ hành động có xuất thân không trong sạch nhưng từng lập công lớn hay tin vào người chịu trách nhiệm giám sát Trình Mục Vân? Bởi vì Trần Uyên có thân phận đặc biệt nên không ai dám đưa ra kết luận cuối cùng.

Ngay cả hôm tiến hành thẩm vấn Trình Mục Vân trong ngôi nhà nhỏ ở cánh đồng hoa hướng dương, mọi người vẫn không thể xác định nên tin ai.

Sau khi giả chết, Trình Mục Vân đã đích thân cam kết với Tổng bộ: Kể từ nay trở đi, cái tên Trình Mục Vân sẽ biến khỏi thế giới này. Anh sẽ giao toàn bộ tổ hành động cho Phó Nhất Minh, người mà anh tin tưởng, đồng thời cắt đứt mọi mối liên hệ với tổ chức. Đây là sự trừng phạt đối với hành vi tự ý điều tra kẻ phản bội mà Trình Mục Vân dành cho mình, vì dẫu sao cũng không thể làm trái quy tắc.

Bởi vì Trần Uyên có thân phận đặc biệt nên anh cam kết, chỉ khi nào tìm ra chứng cứ rõ ràng mới kết tội anh ta, chứ không phải giải quyết nội bộ như Trình Gia Diệc.

“Ông chủ Trình, lãnh đạo của chúng tôi nói, cảm ơn những đóng góp của anh trong hơn mười năm qua.” Một nhân viên giám sát bổ sung thêm.

Trình Mục Vân chẳng nói một lời. Anh ngồi ở sofa, quay lưng về phía bọn họ, giơ tay vẫy vẫy thay lời chào tạm biệt.

Bốn nhân viên đưa mắt nhìn nhau. Theo trình tự, bọn họ cần mang thi thể của Trần Uyên đi.

Nhưng... thôi khỏi, họ quyết định vẫn để cái xác ở lại đây. Bốn người nhanh chóng rời phòng, thuận tay khóa cửa.

Trong phòng khách, ti vi vẫn phát chương trình múa hát ồn ào. Trình Mục Vân nhìn chăm chăm thi thể hồi lâu.

Có người ném đến một bao thuốc lá mới toanh. Bao thuốc rơi xuống đùi Trình Mục Vân. Anh cầm bao thuốc, rút ra một điếu.

Lần đầu tiên gặp Trần Uyên, anh đã đoán người đàn ông này tám chín mươi phần trăm gia nhập tổ chức là để giám sát mình. Thế nhưng trong nhiều năm qua, anh chưa từng điều tra hay chứng thực, liệu Trần Uyên có phải là người cấp trên bố trí để giám sát mình hay không. Bởi vì Trình Mục Vân biết rõ, cho dù không có Trần Uyên thì cũng là người khác. Kiểu gì mà chẳng có người ghi chép và báo cáo toàn bộ hành vi của anh. Ai bảo nửa đời trước của anh đen tối như vậy.

Anh thật sự không ngờ Trần Uyên lại phản bội mình. Xét về mức độ cùng anh vào sinh ra tử, ngay cả Phó Nhất Minh cũng không bằng Trần Uyên.

Xá lị là thử thách cuối cùng. Nhưng vừa rồi, khi Trần Uyên xuất hiện trong ngôi nhà ba tầng, Trình Mục Vân vẫn tìm lý do để bào chữa cho anh ta. Anh nghĩ, có lẽ Trần Uyên nghĩ mình chưa chết nên đến đây để tìm manh mối có thể liên hệ với mình.

Cho tới khi Trần Uyên đi vào nhà bếp. Ở thời khắc đó, Trình Mục Vân mới khẳng định, cả Trần Uyên cũng phản bội mình.

Trình Mục Vân ngậm điếu thuốc trên môi. Vừa rồi anh thật sự muốn hỏi câu tại sao.

Tại sao anh tình nguyện làm cái bóng mười mấy năm nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn sự phản bội?

Tại sao chứ?

Những người anh em bị Trần Uyên hại chết và cả Châu Khắc, ai cho họ cơ hội hỏi một câu “tại sao”.

Vì thế, anh cũng không có quyền hỏi câu đó, không có quyền thay mặt những người chết oan hỏi vấn đề này.

Trình Mục Vân bật lửa châm điều thuốc. “Trong mười năm, tôi xuất gia ở một vùng núi hẻo lánh. Hòa thượng già xuống tóc cho tôi đã chín mươi mấy tuổi, tay cầm dao cạo còn run run. Thế nhưng, ông ấy không chịu nhận tôi làm đệ tử, chỉ bảo tôi làm sư đệ của ông ấy.” Anh cất giọng bình thản như đang nói chuyện phiếm bằng tiếng Nga mà tất cả những người có mặt trong căn phòng này đều nghe hiểu: “Lúc mới tới nơi ấy, việc giao tiếp giữa tôi và hòa thượng già tồn tại vấn đề lớn. Sau đó, ông ấy dạy tôi tiếng Trung, tôi dạy ông ấy tiếng Nga, ngày tháng trôi qua cũng không đến nỗi tệ nhạt. Chỉ có Trần Uyên là thảm hại...”

Trình Mục Vân im lặng một lúc rồi cười khẽ: “Anh ta sống mười năm trong rừng, chỉ biết săn bắt thú rừng để qua ngày đoạn tháng, không thì chờ tôi mang cơm chay cho anh ta. Đừng nói phụ nữ, đến con người hai chân cũng chẳng có. Anh ta có tiền mà không dám sử dụng, Vì sợ nơi giấu thân của tôi bị bại lộ.”

Đến đây, Trình Mục Vân khẽ lắc đầu, cũng không nói tiếp.

Về chuyện Trần Uyên đi theo Trình Mục Vân trong suốt mười năm anh xuất gia, anh ta không báo cáo lên cấp trên. Anh ta chỉ cho biết, mình nhận được tin từ Trình Mục Vân nên vội đến Nepal như những thành viên khác của tổ hành động.

Có lẽ trong thâm tâm, Trần Uyên muốn bảo vệ nơi ẩn dật của Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân chợt nhớ tới cuộc thảo luận với một vị sư già hơn nửa năm trước. Kết quả của cuộc thảo luận là: Đời người như một giấc mộng, bạn từng làm gì, bất kể là tốt hay xấu cũng chỉ có bạn biết rõ nhất.

Anh giơ tay vỗ vai Trần Uyên như vẫn thường làm trong mười mấy năm qua, coi như lời từ biệt.

Anh để điều thuốc cháy dở xuống cạnh thi thể của Trần Uyên, đồng thời mở miệng: “Mọi người cứ tiếp tục điều tra, không cần báo kết quả với tôi.”

Từ nay về sau, mọi việc không còn liên quan đến anh nữa.

Chương trình trên tivi vẫn tiếp tục ồn ào. Trình Mục Vân đứng dậy, đi về phía cửa ra vào. Khi anh mở cửa, con chó vàng mừng rỡ chạy hai vòng quanh chân anh, ngoe nguẩy cái đuôi sủa mấy tiếng. Anh cúi xuống xoa đầu con chó rồi lên tiếng: “Tiết mục này không tồi, mọi người xem xong rồi hãy đi.”

Cánh cửa nhanh chóng khép hờ, vẫn còn khe hở nhỏ. Đây là mệnh lệnh của cựu tổ trưởng, cũng là lời từ biệt. Chương trình ca múa trên tivi mãi tới hai giờ sáng mới kết thúc, trong khi bây giờ mới là mười giờ bốn mươi chín phút, vẫn còn hơn ba tiếng đồng hồ trước khi anh rời đi.

Bất kể là những thành viên mười năm trước cùng Trình Mục Vân vào sinh ra tử hay những thành viên mới do Phó Nhất Minh chiêu mộ, đây chính là sự từ biệt mà Trình Mục Vân dành cho bọn họ.

Câu nói cuối cùng của anh là bảo bọn họ xem hết tiết mục ca múa Ấn Độ mà họ không hiểu, để họ đừng đi theo anh, đừng đi theo người đàn ông tên Trình Mục Vân này nữa.

PHẦN CUỐI

TRẦN THẾ LÀ TRẦN THẾ, TÌNH YÊU LÀ TÌNH YÊU

Nửa năm sau ở Moscow, Ôn Hàn cầm cái điều khiển cũ kỹ, không ngừng bật rồi lại tắt điều hòa để cho nó hoạt động trở lại. Năm nay là năm nóng nhất từ trước tới nay ở Moscow, lên đến 36°C. Trán lấm tấm mồ hôi, cô nghĩ, hy vọng điều hòa trên gác vẫn dùng tốt.

Thử một hồi vẫn không có kết quả, cô ném chiếc điều khiển vào tủ rồi lại ngồi xuống ghế. Cô vẫn nhớ rõ, bà chủ nhà nghỉ từng xem tập bưu thiếp mua ở Varanasi. Trình Mục Vân cũng cầm lên, thanh toán tiền. Cô nằm bò xuống bàn, kéo tấm bưu thiếp đến trước mặt mình, nhìn chăm chăm tòa tháp Dhamekh.

Hôm ấy, nếu có thêm thời gian để tìm kiếm bên vườn nai, không biết chừng sẽ có tia hy vọng.

Ôn Hàn nhắm mắt. Nếu không phải tập bưu thiếp này và hình vẽ ở sau lưng, cô còn nghĩ tất cả chỉ là ảo giác. Vương Văn Hạo đã vào tù. Hai anh em Agassi và Rum cho rằng, Ôn Hàn cũng bị cách ly ở một nơi nào đó giống bọn họ. Bố mẹ nuôi thì càng suy nghĩ đơn giản, chỉ cho rằng cô đi du lịch hơn một tháng mà thôi. Dù sao khi ấy cô cũng mới tốt nghiệp chưa có việc làm, đi chơi lâu hơn cũng chẳng thành vấn đề.

Từ Nepal tới Ấn Độ xảy ra rất nhiều chuyện, vậy mà ngoài Ôn Hàn, không một ai hay biết.

Cửa nhà nghỉ đột nhiên mở ra mang theo luồng khí nóng pha trộn với mùi khí thải ô tô khó ngửi. Chuông gió treo ở cửa kêu lanh canh, có người đi

vào, đặt hai tờ giấy bạc lên bàn: “Tôi muốn lấy hai phòng.”

Ôn Hàn sửng sốt, từ từ ngẩng đầu. Đập vào mắt cô là gương mặt đàn ông trắng trẻo trông hơi giống phụ nữ. Đằng sau anh ta là cậu thanh niên đang đeo tai nghe nhạc.

“Cô Ôn.” Phó Nhất Minh nheo mắt, cười khế: “Bây giờ cô có thể trả lời câu hỏi cuối cùng của tôi? Nếu một ngày nào đó Trình Mục Vân rời xa cô, liệu cô có đau đớn đến mức sống không bằng chết?”

Ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống sân của ngôi chùa tồi tàn. Trên bậc thềm xi măng đâu đâu cũng xuất hiện vết nứt, có thể nhìn thấy bùn đất khô cong ở trong đó.

Trình Mục Vân mặc áo vải màu xám, để lộ nửa tấm lưng trần, bên trong thấp thoáng hình xăm. Anh ngồi khoanh chân, kiên nhẫn nghe hai người đàn ông cảm râm, khuyên anh đừng đi nhà này cúng siêu độ, mà nên đi nhà kia...

Một đàn kiến chậm chậm bò qua trước mặt anh. Thật ra, anh đang đếm xem đàn kiến có bao nhiêu con.

“Đại sư! Nhà đó luôn bất hòa với hàng xóm, con trai lớn là tội phạm giết người, con trai thứ hai và con gái út cũng vợ va vợ vãn, trong làng có nhiều lời đồn đại về bọn họ. Có thể sinh ra mấy người con như vậy, chứng tỏ đời trước cũng chẳng ra gì.”

Sáu mươi bảy con kiến? Hình như tầm đó.

Anh hơi nghiêng đầu: “Thí chủ, nói xấu sau lưng người khác cũng được coi là khẩu nghiệp đấy.”

Một trong hai người lập tức ngậm miệng. Người còn lại nở nụ cười ngượng ngập: “Đại sư, chúng tôi cũng là tán gẫu để giết thời gian mà thôi.”

“Dãy núi phía đông Diêm Phù Đề có một ngọn núi tên là Viêt Thiết Vi, bên trong tối om, không có ánh sáng của mặt trăng lẫn mặt trời. Có địa ngục lớn tên Cực Vô Gian, cũng có địa ngục tên Đại A Tì.” Anh cụp mi: “Thí chủ nghe có hiểu không?”

“Địa ngục A Tì. Tôi hiểu, tôi hiểu.”

“Cái địa ngục đó có cả ngàn địa ngục nhỏ. Bất cứ nghiệp chương nào cũng có thể tìm ra nơi chốn của mình. Thí chủ vẫn hiểu chứ?”

Người còn lại lập tức im bặt.

“Mỗi câu nói của thí chủ bây giờ, con người có thể không nhớ nhưng ma quỷ sẽ nhớ, Phật tổ cũng sẽ giúp thí chủ ghi nhớ. Vì thế...” Trình Mục Vân cúi đầu: “Mong thí chủ hãy thận trọng trong lời ăn tiếng nói.”

Đúng lúc này, một tia sáng màu bạc chợt quét qua trước mắt anh. Anh lập tức ngẩng đầu theo phản xạ, nhìn thấy một cô gái trẻ đội mũ rộng vành, đứng dưới ánh nắng chói chang, đang lắc lắc đồng vòng kim loại rỏ tiền trên cổ tay và mỉm cười với anh.

Trình Mục Vân nheo mắt nhìn cô thong thả đi đến trước mặt mình.

Ôn Hàn dừng bước. Không hiểu tại sao, cô có cảm giác như đang ở trong giấc mộng.

Nhờ sự giúp đỡ của Phó Nhất Minh, sau nửa tháng, cô đã từ bỏ mọi thứ liên quan đến cái tên Ôn Hàn, đã dùng “cái chết” để rời khỏi Moscow mà không để lại một chút dấu vết, bởi chỉ có “qua đời”, cô mới có thể đứng ở đây. Trên thực tế, để gặp được Trình Mục Vân, cô buộc phải “kết thúc mạng sống”.

Còn nhớ anh từng hỏi cô: “Em có tình nguyện chết vì một người đàn ông hay không?”

Đúng thế, cô đã bằng lòng. Bởi vì người đàn ông ấy là Trình Mục Vân.

Trước khi lên đường, Phó Nhất Minh giao cho cô hai tập hồ sơ tương đối dày, liên quan đến Trình Gia Diệc và Trần Uyên, bảo cô giao cho Trình Mục Vân. Đây là kết quả điều tra sau hơn nửa năm thu thập tài liệu.

Phó Nhất Minh cho biết: Mười ba năm trước, trong lúc lôi kéo Trình Gia Diệc, Châu Khắc đã bị lộ thân phận của mình. Để bảo vệ Châu Khắc, Trình Gia Diệc buộc phải bán đứng một số thành viên trong tổ hành động, trực tiếp hại chết mười mấy người. Nhờ đó, cô ta được tập đoàn buôn lậu tín nhiệm nên đã âm thầm trừ khử tất cả những kẻ nắm được thông tin về Châu Khắc trong nội bộ tập đoàn. Người hại chết biết bao anh em vào mười năm trước là Trình Gia Diệc. Cô ta làm vậy là để bảo vệ Châu Khắc.

Về phần Trần Uyên, anh ta là nội gián của tập đoàn buôn lậu nằm vùng ở Tổng bộ, bất ngờ được cử đi giám sát Trình Mục Vân. Trong mười ba năm qua, anh ta chưa từng phản bội Trình Mục Vân. Tại nhà nghỉ nhỏ ở Nepal, để bảo vệ Trình Mục Vân, anh ta đã chủ động tiết lộ thân phận của Châu Khắc với tập đoàn buôn lậu, dùng tính mạng của Châu Khắc để đổi lấy cơ hội thoát thân cho Trình Mục Vân. Mười năm sau, người hại chết Châu Khắc là Trần Uyên. Anh ta làm vậy là để bảo vệ Trình Mục Vân.

Nói xong, Phó Nhất Minh thở dài: “Tôi đoán Trần Uyên đánh cắp xá lợi là để có thể thuận lợi quay về tập đoàn buôn lậu, trả thù cho Châu Khắc.”

“Chỉ là suy diễn của anh đúng không? Anh có chắc chắn không?”

“Tôi cũng chẳng có cách nào xác định. Người biết rõ nhất đã chết rồi.”

Sự thật không khiến mọi người cảm thấy nhẹ nhõm. Ai cũng có lý lẽ của riêng mình, nhưng bất kể là nguyên nhân nào, hại chết người khác thì phải đền mạng. Một người gánh trên vai mười mấy sinh mạng, một người hại chết anh em. Khi Trình Mục Vân đưa súng cho hai người đó, có lẽ đối với bọn họ, kết thúc mạng sống mới là sự lựa chọn thanh thản nhất.

Ôn Hàn không nhận hai tập hồ sơ. Cô chỉ hỏi một câu: “Trình Mục Vân muốn xem à?”

“Không, anh ta không muốn biết sự thật.” Phó Nhất Minh đáp.

“Anh hãy để anh ấy buông bỏ quá khứ đi.” Cô hạ giọng khẩn cầu.

Phó Nhất Minh cân nhắc mười mấy giây rồi đích thân đốt tập hồ sơ đó. Từ nay về sau, ngoài anh ta và Ôn Hàn, trên thế giới này sẽ không có người nào khác biết được sự thật một cách hoàn chỉnh.

“Xin hỏi, nữ thí chủ...” Ông chú ngồi xồm cạnh Trình Mục Vân đứng lên, xoa tay: “Đi du lịch đấy à? Sao lại đến vùng quê nghèo khó của chúng tôi?”

Ôn Hàn lắc đầu: “Không, tôi đến để tìm người.”

Đôi mắt đen của cô phản chiếu bóng hình của Trình Mục Vân. Cô nở nụ cười thân thiện, chắp hai tay trước ngực, cúi xuống hành lễ: “Đại sư có còn nhớ không? Hơn nửa năm trước ở Nepal, đại sư từng nói, vẻ đẹp của tôi khiến ngài điên đảo thần hồn có đúng không?”

Nghe cô nói vậy, hai người đàn ông bên cạnh há hốc mồm. Vị đại sư này đúng là đã rời khỏi ngôi chùa bảy, tám tháng, nhưng nghe nói là đi hành hương cơ mà?

“Thật sao?” Trình Mục Vân ngồi ngược sáng, tiếp tục chống cằm nhìn cô: “Chúng ta từng gặp nhau ở Nepal à?”

Thái độ của anh tựa như đã quên cô. Nhưng đôi mắt vẫn chứa đựng một sự đe dọa khiến người đối diện không dám nhìn thẳng và sự nguy hiểm không thể lường trước giống như hồi ở căn phòng trên tầng bốn nhà nghỉ Nepal. Tuy nhiên, nơi sâu nhất dưới đáy mắt anh lại thấp thoáng ý cười.

Anh vẫn là người đàn ông đó. Tất nhiên bây giờ, Ôn Hàn không sợ anh nữa.

“Không sao. Tôi tin tối nay nhất định anh sẽ nhớ ra. À đúng rồi...” Ôn Hàn nói bằng tiếng Nga: “Rất vui được làm quen với anh ở đất nước Trung Quốc.”

Đúng thế, hai người đang ở Trung Quốc.

Trình Mục Vân đối tư thế, đặt tay lên đầu gối, hơi ngả người về phía trước. Anh đáp lại bằng tiếng Nga: “Phó Nhất Minh đúng là đồ “đàn bà” có thù tất báo.”

Vấn đề nội gián đã được giải quyết, nhưng tương lai sẽ phải đối mặt với một cuộc trả thù và phản công mạnh mẽ hơn. Cuộc đối đầu giữa tổ hành động Moscow và tập đoàn buôn lậu đầu có dễ dàng kết thúc đến thế, có khi phải trải qua mấy đời ấy chứ.

Trình Mục Vân đã phải tốn biết bao công sức mới có thể khiến cô bình an trở về Moscow. Anh thậm chí còn giả chết để cô có thể tiếp tục cuộc sống của một người bình thường. Vậy mà cuối cùng, Phó Nhất Minh vẫn đưa cô đến đây. Anh ta đã khiến người phụ nữ duy nhất mà Trình Mục Vân yêu lại một lần nữa rơi vào vòng xoáy nguy hiểm.

Đàn kiến khuôn xác một con ve sầu đi ngang qua mặt anh. Hai người đàn ông trung niên giật mình kinh ngạc khi nghe Trình Mục Vân đột nhiên nói tiếng Nga, quên cả câu chuyện phiếm trong làng vừa rồi.

Xung quanh vang lên tiếng ve sầu rộn rã. Trình Mục Vân cuối cùng lắc đầu, cười nói: “Mời hai vị về đi, tôi còn phải cùng bà xã lúc ở trần thế giải quyết một số vấn đề cá nhân.”

Hai người nở nụ cười gượng gạo, nhanh chóng rời đi.

Trời vẫn nắng như thiêu như đốt, Ôn Hàn tiến lại gần, tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống. Bởi vì phải đi bộ đường núi hơn năm mươi phút nên chân cô

nhức mỗi vô cùng. May mà nơi này tuy hẻo lánh nhưng không có núi cao vực sâu, bằng không, có lẽ cô sẽ phải mất cả ngày mới đến được.

Chóp mũi và trán cô lấm tấm mồ hôi. Những lời nói bình tĩnh vừa rồi đều do cô tập luyện vô số lần, bây giờ, xung quanh không một bóng người, chỉ còn lại cô và anh, cô đột nhiên có chút căng thẳng khó diễn tả thành lời.

Giấc mơ mà cô từng có rất nhiều lần trong nửa năm qua cuối cùng đã trở thành sự thật. Ôn Hàn hít một hơi sâu, sự trấn tĩnh hoàn toàn tan biến. Sống mũi cô cay cay, cổ họng khô rát, thậm chí ngay cả ngón tay cũng run rẩy.

Cô lấy dũng khí, cuối cùng cũng nhướn mày, nhìn thẳng vào đôi mắt hun hút từ đầu đến cuối không rời khỏi mình: “Em nói với mẹ: “Con đã yêu một người đàn ông. Anh ấy từng làm một việc tốt nhưng đồng thời cũng đắc tội với nhiều người, buộc phải rời xa quê hương. Con muốn ở bên anh ấy trong suốt quãng đời còn lại. Rất có thể, con không còn dịp quay về Moscow, không bao giờ được gặp lại bố mẹ nữa.” Mẹ em bảo, nếu cho rằng chuyện đó là tốt nhất thì em cứ việc làm, bởi bà không thể mãi mãi ở bên cạnh em. Bà nhận nuôi em cũng là vì muốn em có một cuộc sống vui vẻ.”

Trình Mục Vân đặt tay sau gáy Ôn Hàn, cảm nhận hơi ấm trên làn da của cô. Có trời mới biết, kể từ lúc bấy voi nổi giận, anh đã muốn làm vậy đến mức nào. Mỗi lần tưởng tượng ra cảnh cô đau khổ, rơi lệ vì mình, anh thật sự muốn đưa cô đi.

Trình Mục Vân chợt nhớ tới câu nói của Mạnh Lương Xuyên lúc ở Nepal: Số phận chính là “con người khẩu đầu”. Khi nhận thức được bản thân không thể chống lại số phận, tự nhiên bạn sẽ cam tâm tình nguyện khẩu đầu thuận theo.

Lúc bấy giờ, anh chẳng tin vào nhận xét này. Bởi vì tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của anh, Châu Khắc vẫn ngồi ở đại sảnh nhà nghỉ giả vờ ngủ gật, mạch của cậu ta vẫn đập nhịp nhàng.

Hiện giờ, dường như anh đã bắt đầu tin vào triết lý đó.

“Em yêu! Em nên biết...” Ánh mắt Trình Mục Vân thấp thoáng ý cười nguy hiểm chỉ thuộc về anh: “Tôi đã hoàn tục một lần rồi. Chùa chiền không phải là nhà trọ có thể tùy tiện ra vào. Lần này nếu tôi thật sự đưa em đi, rất có thể...” Anh ghé sát, nói nhỏ bên tai Ôn Hàn: “Em sẽ không có cơ hội quay về Moscow trong suốt quãng đời còn lại.”

Đây là cơ hội cuối cùng, cô vẫn có thể thay đổi ý định.

“Phó Nhất Minh đã nhận lời chăm sóc bố mẹ nuôi của em. Hơn nữa, anh để lại nhiều tiền như vậy, em chỉ mang một ít, phần lớn để cho mẹ em. Em nghĩ...” Bờ mi của cô lay động: “Nhiều năm sau, chúng ta có thể gửi ảnh chụp cả con chúng ta cho bố mẹ. Hoặc cũng có khả năng, Phó Nhất Minh giỏi giang hơn anh, sẽ triệt phá tập đoàn buôn lậu đến tận gốc rễ. Thế là chúng ta có thể quay về, đúng không anh?”

“Anh xem, anh đã ba mươi lăm tuổi rồi.” Ôn Hàn nói bằng tiếng Nga: “Nếu tiếp tục ngần ngừ, chúng ta sẽ không có cách nào sinh nhiều con đâu đấy.”

Nghe cô nói vậy, ánh mắt Trình Mục Vân hơi lay động. Trong đầu anh vụt qua vô vàn cảnh tượng, những chuyện trước kia, một Trình Mục Vân “đã chết” và một Trình Mục Vân đang tồn tại lúc này. Đây là ý nguyện lớn nhất của anh. Vì thế, anh cho rằng sớm chuông chiều trống, thanh đăng cổ Phật mới là chốn về tốt nhất. Tuy nhiên, số phận lại một lần nữa mở ra cánh cửa khác cho anh, ví như như bây giờ.

Trần thế không chỉ là trần thế, tình yêu cũng theo đó đến với anh.

Sau một hồi trầm lặng. Trình Mục Vân giúp cô kéo lại cổ áo hơi trễ: “Em sẽ đạt được ý nguyện.”

Anh bảo cô đợi rồi đứng lên đi về gian phòng nhỏ ở phía sau đại điện. Chẳng bao lâu sau, anh đi ra ngoài, trên người mặc bộ đồ thể thao hôm nào.

Anh sờ lên chiếc đầu trọc của mình rồi đội mũ lưỡi trai.

Từ năm mười lăm tuổi, anh bắt đầu giữ giới, với mục đích để nội tâm được yên bình. Năm đó, cô gái đang đứng ở bậc thềm cách mười mấy bước chân mới vừa chào đời. Cho đến nay, anh vẫn không rõ, liệu Ôn Hàn có phải là người phụ nữ mà ông trời ban thưởng cho anh hay không.

Cô là người phụ nữ có tính cách đơn thuần nhưng thông minh và kiên định, trong bất cứ tình huống nào cũng nhanh chóng tìm được chủ định của mình.

Không, thật ra cô vẫn còn rất trẻ, nên gọi là cô bé thì đúng hơn.

Trình Mục Vân không do dự, lập tức đưa Ôn Hàn rời khỏi ngôi chùa hiện không còn bất cứ nhà sư nào.

Vừa bước xuống bậc thang cuối cùng bên ngoài cổng chùa, anh liền nhắc người cô lên cao. Ôn Hàn giật mình, kêu lên một tiếng. Ánh nắng chiếu rọi khiến cô không mở nổi mắt.

Đây là lần đầu tiên Trình Mục Vân bế cô lên cao như vậy. Anh ngẩng đầu, nhìn cô chăm chú.

Sau khi thả cô xuống, anh lập tức căn môi cô, mút mạnh. Ôn Hàn không đứng vững, lưng đập vào bờ tường bên cạnh.

Sự tiếp xúc da thịt bất ngờ khiến toàn bộ dòng máu trong cơ thể cô được đốt cháy. Nước mắt cũng đồng thời tuôn ra như suối, không có cách nào kiềm chế nổi.

“Bảo bối!” Trình Mục Vân thì thầm bằng tiếng Nga: “Vừa rồi em nói gì cơ? Muốn có con với tôi à?”

Không đợi cô lên tiếng, anh lại chặn miệng cô bằng một nụ hôn mãnh liệt. Trình Mục Vân cởi chiếc mũ rộng vành trên đầu Ôn Hàn ném xuống đất, để

mái tóc dài của cô xõa ra dưới ánh mặt trời. Tia sáng phản xạ từ mái tóc của cô khiến anh chói mắt.

Viễn mắt đỏ hoe, Ôn Hàn không ngừng gọi tên người đàn ông: “Anh thật sự đi cùng em đúng không? Anh không giả chết nữa đúng không?”

“Không đâu.” Anh lại cúi xuống hôn cô: “Sẽ không bao giờ có chuyện đó.”

Anh sẽ không để bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy thân thể nóng bỏng, cảm nhận được linh hồn thuần khiết và chân thành của cô.

“Chúng ta phải nhanh chóng xuống núi, tìm một nơi để qua đêm. Em yêu, em hiểu ý tôi chứ? Em thấy chưa, sự khao khát của tôi đối với em sẽ không bao giờ tắt. Tôi nghĩ, tôi đã nói rất rõ ràng rồi.”

Lúc tìm đến thôn làng hẻo lánh này, trong lòng Ôn Hàn thấp thỏm bất an. Cô sợ Trình Mục Vân không chịu gặp mình, sợ anh từ chối không đi cùng mình, thậm chí còn sợ anh lừa Phó Nhất Minh, trên thực tế anh không trú ngụ ở nơi đây. Tuy nhiên vào thời khắc này, tâm trạng đó đã hoàn toàn tan biến dưới thái độ nôn nóng, thậm chí mất kiểm chế của anh.

“Anh yêu em, Ôn Hàn.” Trình Mục Vân không hề che giấu cảm xúc của mình. Từ trước đến nay, anh luôn thẳng thắn bộc lộ, bất kể là ham muốn thuở ban đầu hay tình yêu sau này. Suy cho cùng, những chuyện về phương diện tình cảm mà anh không thể khống chế được bản thân đều liên quan đến người phụ nữ này.

“Cho dù là sự trừng phạt hay cứu rỗi, ông trời cũng đã đưa em đến bên anh. Chỉ mình em mới khiến anh cảm nhận được dục vọng trào dâng, sự đổ kị không biết đường nào mà lẫn và cả tình yêu nữa. Anh yêu em. Ôn Hàn! Anh luôn yêu em tha thiết...”

Tâm nhìn của Ôn Hàn mờ mịt, do ánh nắng và nước mắt. Cuối cùng, người đàn ông này cũng trao bản thân một cách hoàn chỉnh cho cô. Từ nay về sau,

dù phải bôn ba khắp nơi hay chạy trốn đến chân trời góc bể, anh cũng sẽ không một mình bỏ đi, còn cô cũng không tiếp tục sống một mình

NGOẠI TRUYỆN

Tại một quán bar dưới tầng hầm nào đó ở Moscow, Ôn Hàn ngồi bất động, cúi đầu nhìn xuống chân mình. Bên cạnh cô là một chiếc vali cỡ trung bình, vỏ ngoài đã sờn, tựa như nhắc nhở với mọi người, nó đã từng trải qua nhiều năm tháng.

Một chàng trai trẻ người Nga đi tới. Anh ta chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống cạnh Ôn Hàn, định lấy con xúc xắc từ tay cô. Ôn Hàn nhướng mày, nhìn anh ta bằng ánh mắt khó hiểu.

“Em biết không? Em có một sức hút rất đặc biệt.” Anh chàng bày ra vẻ mặt dễ bị ăn đấm, thốt ra những lời tán tỉnh rẻ tiền nhất nhưng lại cho rằng sẽ thu hút đối phương: “Em khiến tôi thần hồn điên đảo.”

Trong đầu Ôn Hàn có thứ gì đó trùng lặp. Cô nhớ tới lúc mới gặp Trình Mục Vân, cô cũng từng cảm thấy xấu hổ và bị sỉ nhục bởi những lời lẽ như thế này.

Anh chàng người Nga tiếp tục lấn tới. Nhưng vừa giơ tay định chạm vào đầu gối Ôn Hàn, anh ta đã bị một cánh tay ngăn lại. Đó là một phụ nữ xinh đẹp mà Ôn Hàn chưa từng gặp bao giờ. Khóe miệng cô cong cong như đang cười, nhưng lời nói thốt ra miệng lại là: “Cuốn xéo!”

Anh chàng người Nga ngây ra: “Cô gái xinh đẹp, cô đang nói gì vậy?”

“Đồ lưu manh.” Mỗi câu đều khó nghe nhưng người mở miệng lại thản nhiên như không.

“Người đàn bà vô văn hóa này ở đâu chui ra vậy?” Anh chàng người Nga nhảy xuống đất, định giơ tay đẩy cô gái. Nào ngờ cô gái liền chặn lại rồi bẻ quặt tay anh ta.

Anh chàng người Nga thét lên một tiếng đau đớn. Trong ánh mắt kinh ngạc của đám khách ở mấy bàn xung quanh, một người đàn ông mặc quần đen và sơ mi trắng lập tức đứng ra che khuất tầm nhìn của mọi người, đồng thời cất giọng trầm trầm: “Bắc Bắc.”

Anh ta vẫy tay, người bên cạnh lập tức kéo anh chàng người Nga đi chỗ khác.

Cô gái chau mày nhìn người đàn ông: “Trình Mục Dương, có phải anh đã dạy em mấy câu nói kỳ quặc hay không?”

Trình Mục Dương bật ngón tay gọi rượu: “Có chuyện đó sao? Rõ ràng anh dạy em những câu lịch sự cơ mà.” Nam Bắc vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng quyết định cho qua, dù sao cả đời này cô cũng chẳng học nổi tiếng Nga.

Hai phút sau, Ôn Hàn đã biết, người đàn ông này chính là chú em họ thích uống rượu mạnh mà Trình Mục Vân từng nhắc tới.

“Chào chị, tôi là Trình Mục Dương.” Người đàn ông rút từ trong túi quần ra một chai rượu nhỏ rồi vặn nắp: “Trong mười phút tới đây, chúng ta có thể tìm hiểu về nhau. Nhưng nếu chị muốn tìm hiểu về quá khứ của anh họ thì tôi cũng sẵn lòng giúp chị. Vì tôi tin, chắc chắn anh ấy sẽ không kể với chị.”

Nửa cuộc đời trước trong mười phút. Đây nhất định là một quá trình trần thuật thú vị. Ôn Hàn nghĩ thầm.

Trình Mục Dương và anh họ lần đầu gặp nhau vào một buổi chiều tà. Trình Mục Vân năm ấy mới mười lăm tuổi, ngồi ở góc đông nam quảng trường Đỏ hút thuốc lá.

Lúc ấy, quảng trường cổ kính nhất Moscow vắng người qua lại. Trình Mục Vân ngồi bất động, cho tới khi có người đẩy một cậu bé mặt mũi nhợt nhạt ra đứng trước anh.

Trình Mục Vân nhướn mày, nhét nửa liều thuốc vào đôi môi tím tái vì lạnh của cậu bé. “Hoan nghênh đến Moscow, em họ thân yêu của tôi.”

Ấn tượng ban đầu của Trình Mục Dương về người anh họ là lạnh lùng và bất cần. Chỉ ở nước Nga một thời gian ngắn, anh ta vẫn nhớ trong đại gia đình có em gái nhỏ Trình Gia Diệc khá đáng yêu, nhưng không giao lưu nhiều. Sau này rời khỏi Moscow quay về Trung Quốc, anh ta vẫn nhớ tới ông anh họ toàn thân đầy tà khí đó.

Trình Mục Dương sinh ra ở Trung Quốc; không thích thời tiết giá lạnh của Moscow, cũng không nghĩ đến chuyện qua bên đó sinh sống.

Thế nhưng, vụ bắt cóc xảy ra vào năm mười bốn tuổi đã khiến anh ta thay đổi ý định. Khi Trình Mục Dương lần thứ hai tới Moscow, Trình Mục Vân đã vào tù.

Điều khiến anh ta bất ngờ là nghe nói ông anh họ tự đầu thú, cam tâm tình nguyện ngồi tù. Vì thế, lần thứ hai bọn họ gặp nhau là tại căn phòng nhỏ trong nhà tù.

Cậu thiếu niên của ngày nào giờ đã cắt đầu tóc, tay đeo một chuỗi hạt bồ đề mắt phượng đơn giản. Trình Mục Vân nheo mắt quan sát em trai: “Hoan nghênh cậu trở về Moscow.”

Năm ấy, Trình Mục Dương mười bốn tuổi, còn Trình Mục Vân mười lăm tuổi, vẫn chỉ là một cậu bé. Vì thế anh ta bình tĩnh hỏi, bao giờ anh họ mới được ra tù.

Trình Mục Vân dường như không bận tâm đến vấn đề này, thản nhiên đáp: “Đại khái mười năm hay sao ấy.”

“Anh cần em mang thứ gì vào cho anh không?”

“Đàn bà ư?” Trình Mục Vân nói đùa: “Khỏi cần. Cậu có rượu không?”

Trình Mục Vân rút từ trong người ra một chai rượu hình vuông, để lên bàn, đẩy về phía anh họ. Rồi khỏi căn phòng này sẽ không được uống nên anh cứ tận tình hưởng thụ đi, anh ta nghĩ thầm.

Vài năm sau, Trình Mục Vân lập công lớn trong nhà tù nên được phóng thích trước thời hạn.

Lúc bấy giờ, Trình Mục Dương phụ trách việc đón tiếp và “tẩy trần” theo lời dặn của các bậc trưởng bối trong nhà. Anh ta đã đốt sạch quần áo trước kia của Trình Mục Vân, còn đốt lửa trước cửa nhà để anh họ nhảy qua. Tuy nhiên, anh họ chỉ đi vòng qua đồng lửa.

Không ngờ sau khi ra khỏi tù, Trình Mục Vân vẫn dính dáng tới hai từ “buôn lậu”. Anh không những không cắt đứt mà còn lún sâu hơn. Thậm chí, anh còn dính hôn với nhân vật chủ chốt của tập đoàn buôn lậu quy mô lớn nhất ở khu vực biên giới. Tập đoàn buôn lậu đó không có giới hạn, vụ bẩn thỉu nào cũng nhúng tay nên các bậc trưởng bối trong nhà rất bất bình, cuối cùng cắt đứt quan hệ với Trình Mục Vân.

Đại khái hai ba năm sau, Trình Mục Vân liên kết với em trai của vị hôn thê, triệt phá một đường dây buôn lậu của tập đoàn. Sự việc chuyển biến bất ngờ khiến mọi người hết sức kinh ngạc. Trình Mục Vân luôn có bản lĩnh như vậy. Nhưng sau khi từ bỏ thân phận nội gián, lập được công lớn, trên đường trở về Moscow, anh đã gặp bất trắc.

Đó là một đêm Trình Mục Dương suốt đời khó quên. Nếu anh ta đến muộn một chút, có lẽ người anh họ đã chết. Nếu anh ta đến sớm hơn một chút, có lẽ anh ta sẽ cùng Trình Mục Vân xuống suối vàng.

Tóm lại, chắc là vì nửa cuộc đời trước anh ta ăn chay, cộng thêm việc Trình Mục Vân mặc áo cà sa trong nửa sau cuộc đời nên tối hôm đó, anh ta đã may mắn cứu được mạng sống của người anh họ từ cõi chết. Toàn thân đầy máu, Trình Mục Vân quỳ gối trước đồng thi thể máu thịt bầy nhầy, lặng lẽ áp mặt vào từng người anh em đã không tiếc tính mạng để bảo vệ anh.

Sau đó...

Có chút cảm động khi nghe câu chuyện, Nam Bắc nói nhỏ: “Đây là lần đầu tiên em thấy anh khen người khác.”

“Anh đang khen anh ấy sao?” Trình Mục Dương vuốt ve vành tai Nam Bắc: “Anh đang lên án đấy chứ. Nếu chẳng phải anh ấy bỏ nhà đi mười năm, anh cũng không cần chia tay em ở Bỉ, đồng thời không có cách nào lập tức đi tìm em.”

Nam Bắc cười khẽ một tiếng.

Ôn Hàn lặng lẽ nghe họ nói chuyện. Cô cảm thấy ngưỡng mộ người phụ nữ bên cạnh. Bởi vì cô ấy dường như cùng một thế giới với hai người đàn ông ngay từ thuở ban đầu.

“Anh họ anh vẫn chưa đến sao?” Nam Bắc giơ tay xem đồng hồ.

Lúc cô nói câu này, nhân vật chính trong câu chuyện vừa rồi đã xuất hiện. Anh thong thả bước xuống bậc thang, nghiêng người tránh những đôi nam nữ say rượu rồi đi thẳng tới cái bàn ở góc trong cùng.

Tất cả đều đã kết thúc. Nửa tiếng trước, Phó Nhất Minh cho anh xem hồ sơ về tên tội phạm bị tử hình. Trong cuộc đấu tranh với tập đoàn buôn lậu, tổ hành động Moscow đã giành thắng lợi. Tuy thắng lợi này chỉ mang tính tạm thời, bóng tối vẫn còn tồn tại nhưng ít nhất cũng khiến Trình Mục Vân thở phào nhẹ nhõm, quyết định đưa Ôn Hàn về gặp bố mẹ nuôi. Vì sự an toàn

của ông bà, hai người không thể lộ diện, chỉ đứng nhìn từ phía xa xa, nhưng cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của cô trong mấy năm qua.

Ôn Hàn nhanh chóng ngửi thấy mùi hương quen thuộc, đó là loại hương trầm mà gần đây cô cũng thường dùng, pha trộn với mùi đặc biệt của áo da.

“Cô bé thân yêu của tôi, em có bằng lòng dẫn tôi đi tìm một khách sạn nhỏ nào đó lẫn lộn cả đêm nay không?” Anh trêu đùa cô bằng thứ tiếng Nga gợi cảm hơi thở nóng hổi phả vào mặt cô.

Ôn Hàn đỏ mặt liếc qua Nam Bắc, người không rành tiếng Nga và chú em họ đang vờ như không nghe thấy rồi hỏi nhỏ: “Anh đã gặp bọn họ chưa?” Đó là những người anh em trước kia của Trình Mục Vân.

“Chưa.” Trình Mục Vân vuốt nhẹ từ bờ vai cô xuống, nắm lấy cổ tay cô: “Thế giới của họ không cần đến anh nữa.”

Trình Mục Vân rút từ túi quần ra chiếc chìa khóa ô tô ném cho Trình Mục Dương. Sau đó, anh một tay ôm cô vợ trẻ của mình, một tay kéo vali quay người rời đi, đầu không ngoảnh lại, đến lời chào tạm biệt cũng chẳng có.

“Vừa rồi anh họ nói gì với vợ anh ấy thế?” Nam Bắc hỏi nhỏ.

Trình Mục Dương vuốt ve mu bàn tay cô, khước miệng nhếch lên: “Về nhà rồi anh sẽ nói cho em biết.”

Nam Bắc nhìn Trình Mục Dương bằng ánh mắt nghi hoặc. Cô đột nhiên bóp cằm anh, thốt ra một câu: “Đồ lưu manh.”

Trình Mục Dương cười lớn: “Hả? Trình độ tiếng Nga của em bỗng dưng không thầy mà cũng tinh thông đấy nhỉ?”

Nam Bắc nhăn mũi, lườm anh một cái.

Ôn Hàn và Trình Mục Vân tay trong tay đi trên đường. Bên ngoài tuyết đang rơi dày đặc, rơi xuống mặt cô mang theo xúc cảm lạnh buốt. Ngày mai là cô và anh sẽ rời khỏi Moscow, như chưa từng quay về.

“Ôn Hàn!” Trình Mục Vân khẽ gọi tên cô.

Gương mặt cô được ủ bởi đôi bàn tay to lớn và ấm áp. Anh cúi đầu, hôn lên môi cô: “Hồi nhỏ em có thường đi qua những quán bar kiểu này hay không? Lúc ấy có sợ mấy tên say rượu hay không?”

Ôn Hàn hồi tưởng lại: “Hồi học cấp hai, em từng đi qua. Lúc đó còn bị một tên say rượu chặn đường.” Cô vùng vẫy dữ dội, bỏ cả chiếc áo khoác lông vũ đắt tiền nhất chạy như bay về nhà. Sợ bố mẹ lo lắng nên cô không kể sự thật mà chỉ nói áo khoác bị mất ở trường học.

“Rất may là em không bị bóng đen tâm lý.” Bờ môi cô ươn ướt, tầm nhìn bị anh che khuất hoàn toàn: “Anh không muốn bởi vì sợ hãi của em mà anh bỏ lỡ em ở Nepal.”

Ôn Hàn mỉm cười. Chợt nhớ ra một chuyện, cô hỏi: “Có đúng là anh không hút thuốc và uống rượu không?”

Gió thổi ù ù bên tai, nhưng giọng người đàn ông vẫn vang lên rõ ràng: “Chắc một trăm phần trăm.”

Nhớ tới câu chuyện của Trình Mục Dương hồi nãy, ánh mắt cô vụt qua tia nghi ngờ. Trình Mục Vân cười khẽ: “Chắc em lại nghe thấy những điều không nên nghe đúng không?”

“Vâng.” Cô cũng cười.

Ngày xưa anh hay uống rượu, còn thích rượu mạnh nữa. Nhưng không sao, bất kể anh ngụy trang kiểu gì, cô cũng có thừa thời gian để vạch trần.

Tất cả như một giấc mộng. Năm mươi mấy tuổi đi qua một nơi như thế này, gặp bất cứ tên say rượu nào cũng sợ hãi bỏ chạy. Vậy mà cô lại gặp được một “ác ma” như anh ở Nepal. Nếu không có chuyến đi đó, liệu có phải giờ đây cô vẫn sợ hãi, vẫn né tránh mỗi khi đi ngang qua những chỗ như thế này?

Cuộc đời không tồn tại khả năng khác.

Anh đi từ địa ngục, vượt qua núi đao biển lửa mới có thể gặp cô.

Thế gian làm gì có chuyện không đen thì trắng, hoặc thế này hoặc thế kia một cách tuyệt đối.

Khi đã không thể tính được ai nợ ai, khi trong lòng có một ly rượu mạnh, vậy thì chẳng ngại từ đây như tằm làm kén, lang bạt kỳ hồ, uống say cho đến lúc bạc đầu.

HẾT

Table of Contents

MỞ ĐẦU

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

PHẦN CUỐI

NGOẠI TRUYỆN